

မြန်မာနိယဝရ္တတိရှင်နိဂုံးရှုပ်တော်၏

ကျိုဝတေသနရှိဖို့ဖော်လွှာ

မဟနာဓမ္မ

ဒါးမြင်

မြန်မာပြန်သည်

၁၀၄

ကျိန်တော့ကိုယ်တွေမဟာစည်

၁၇၂

မြတ်သူ စုတိယ ရေတ်မိုလ်ချုပ် ရှုနတေ?

၅

ကျွန်တော်ကိုယ်တွေမဟာစည်

စုံမြင်-မြန်မာပြန်သည်

E. H. Shattock

AN EXPERIMENT IN MINDFULNESS

မြန်မာ - ၁

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမျိုးနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်အမှတ် (၄၆၆)

ပထမအကြံ့ဖဲ့

အုပ်ဇာ - ၃၀၀၀

၁၉၈၀-ခု၊ ဧပြီလ

ပန်းချီ-စံတိုး

ဘဏောက်-လွှဲ

အပူး - စကား၀၅

စာအုပ်ချုပ် - အောမိသားဂု

တန်ဘိုး ၁၅-ကျပ်

ဦးစိုးမြိုင် (၀၁၁၃၃) ဆုစာပေ၊ ၂၊ သစ္စာရိပ်သာလမ်း၊ ကန်တဲ့၊ ရန်ကုန်က
ထုတ်ဝေ၍၊ ဦးကင်မောင် (၀၂၅၆-၆၆) စာပေပေါင်းကူး ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၉၀၊ အေ၊ ဘီ၊ ၁၀၈ယနှာလပ်း၊ (၁)-ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့၊
ရန်ကုန်ကပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

အနေး	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
(၁) ကျမ်းပြီးစာမွန်	...	၈
(၂) ကမ္မဇာန်းပွားရန် ဆုံးဖြတ်ရခြင်း အကြောင်းရင်း	...	၁
(၃) စေန်းဝင်ပြီ	...	၂၃
(၄) ပထမဆုံး ခြေလှမ်းများ	...	၄၃
(၅) ထင်မြင်လာသော အာရုံသန်းများ	...	၆၄
(၆) ထတိပဋိနှင့်ကျင့်စဉ်	...	၀၀
(၇) ဖန်ဆင်းသူမရှိ အတွေ့စိညာဉ်မရှိ	...	၁၀၉
(၈) စိတိနှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေးအခြေများ	...	၁၃၂
(၉) အချိန်နှင့် ဒိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ	...	၁၄၄
(၁၀) တမျိုးသော ပျော်မှုစာလေးတွေ	...	၁၀၀
(၁၁) မြန်လည် သုံးထပ်ခြင်း	...	၂၀၀

၅၁၁အုပ်ကို ဖတ်ရှုလေ့စာကြည့်ခြင်းဖြင့်-

ယောဂီများနှင့်တက္က ရိပသာနာတရားကို စိတ်ဝင်စား
သူ မျန်သမျှသည်-

အနောက်နိုင်သား တယောက်သည်ပင်လျှင်-

- (၁) သတိပဋိနှင့် တရားဆတ် အပေါ်၌ မည်မျှ အထိ
အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားပဲ့၊
 - (၂) တရား၏ အစွမ်း အာနိသင်ဖြင့် မသေခံပဲ မျက်
မြောက်ဘဝ်၌ အကျိုး ကျေးဇူးပေါ်အောင် ရွှေမှတ်
သွားနိုင်ပဲ့၊
 - (၃) တင်းတင်းရင်းရင်းစနစ်တကျကြိုးပမ်း အားထုတ်ပဲ
အားထုတ်နည်း၊
 - (၄) ရက်တိတိဖြင့် စ.ရားအဆင့် မြိုင့်တက်လာပုံနှင့်
ဤကျေးတက်ကာ အထိအမြင် ရင့်ကျောက်လာပဲ့၊
 - (၅) နောက်ဆုံး၌ တရား၏ အကျိုး ကျေးဇူးများကို
ခံစားရပဲ့၊
- တို့ကို သိမြှင်လာမည့်အပြင် များစွာသော အထွေထွေ
ပဟုသုတေ များကိုလည်း ရရှိနိုင်ပေသည်။

မွေတာ ရှပ်စတုက ဤသိ တနည်း

ကျော်လူးတော်ရွင် မဟာဝည် ဆ ရာ တော်
ဘရားကြီး၏ သာသန္တရိပ်သာ၌ တရားအေားလုတ်ခဲ့
ရသည့်အတွက် သူခန္ဓု နက္ခအပေါ် အမှန်အတိုင်း
နွဲခြား၍ သဘောထားတတ် လာမြင်း၊ လောကမ်း
ရင်ဆိုင်စုသည် သဖို့ရှိလာမြင်း၊ ြိမ်းအေး ခုံးသာ
အောင် စိတ်ထားတတ်လာမြင်း၊ စသာ အကျိုးဖျား
ကို လက်ငှံးနှက်ချော်း ရရှိလာပေသည်။

ဗြိန္ဒယတု

မဟာစည် ဆရာတော်ဘရားကြီးသည် စဉ်းစား
ညှက်ထက်မြှက်၏၊ မြင့်မားစွာ လေ့ကျင့်တတ်မြောက်
၏၊ သူမတူအောင်လည်း ပညာကြီး၏၊ အနောက်
နိုင်ငံသားများ၏ ရှိပေါ်မရှိသော အရည်အချင်းများ၊
သည်းခံမှုများနှင့် ပြည့်စုံ၍ သူတို့ ကိုင်တွယ်နိုင်စွမ်း
ပရှိသော ပြဿနာ အခက်အခဲများကို ထိုးဖွင့်
သိမြှင့်နိုင်သော ဂုဏ်သွေးများရှိ၏။

ဤလို တမ္ပါး

သတိပဋိနှင့် တရားသည် သဘာဝကျလှမြင်း၊
အခြားသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများနှင့် ကောင်းစွာ
ကဲ့ပြားခြားနားမြင်း၊ ရွှေမွားရသည်မှာ လွယ်ကြမြင်း
စိတ်ချယ့်ကြည်ရမြင်း၊ ယုတ္တံ့ဝေဒ နည်းလမ်းကျခြင်း၊
တကယ်ကျင့်လျှင် တကယ်အကျိုးခံစားရမြင်း၊ စိတ်
တည်းပြီးလာမြင်းတို့ကြောန် အစိုးရွှောနများရုံးများ
၌ပင် ဤသတိပဋိနှင့်တရားကို ပွားများစေသင့်သည်၊
ယင်းသို့ ပွားများလျှင် လုပ်ငန်းများ ပိုမိုချောမွှေ့
အောင်မြှင်လာမည်၊ သတိပဋိနှင့်ကျင့်စဉ်ကို လက်တွေ့
ပမ်းသပ် အားထုတ်ကြည့်မည်ဆိုပါက အနောက်နှင့်
သားများ နှစ်သက် လက်ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်း
တော် အသေအချာ ဆိုပိုပါသည်။

ကျမ်းမြို့း စာမွန်

ဤ စာအုပ်ကို ရေးသားသူကား ပြီတိသု ခုတိယ ရေတပ်ပိုလ်ချုပ် ရှုပ်တော့ (E.H. Shattock)ဖြစ်သည်။ သူသည် မိရိုးဖလာ စရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တယောက်ပင်၊ သူသည် ထောက်ရှုယ်စဉ်မှုစု၏ ဟန္တုယောဂ ကျင့်စဉ်များကို လေ့လာခဲ့ဘူးသည်၊ သို့သော် သဘောမတွေလှ၊ အခြား ဓမ္မဋ္ဌာန်းတဗျား နည်းလမ်းများကိုလည်း လေ့လာခဲ့ဘူးကြောင်း ဤ စာအုပ်၏ တွေ့နိုင်ပါ၏။

မူရင်း စာအုပ်၏အမည်မှာ—An Experiment In Mindfulness.

ရန်ကုန် သာသနာရိပ်သာသို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရားကြီး ကြောပြီးနောက် J-နှစ်နှင့် ရုလ-အကြောန် ဤ ခုတိယ ရေတပ်ပိုလ်ချုပ် ရှုပ်တော့သည် ဆရာတော်၏ ပြုတော်ရင်းသို့ ရောက် လာခြင်းပင်။

သူသည် အရှေ့တိုင်းယောဂအကျင့်များကို လေ့လာပွားများအားထုတ် ယင်း သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်အကြောင်း ရေးသားထားသော စာအုပ်စာအုပ် ကို အမှတ်မထင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်၊ ယင်းစာအုပ်မှာ ဆီဟိုင်နိုင် (ယခု သီရိသက်း)မှာ အင်လိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်၏။

မစွာဘာရှုပ်တော့ ဖတ်သည့် ယင်းစာအုပ်ကို ရေးသားသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ရန်ကုန်မြို့ မဟာစည်သာသနာရိပ်သာသို့ လာမောက်တရားအားထုတ်ကာ ပြန်သွားပြီးနောက် မိမိကိုယ်တွေ့တွေ့ကို ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဤ စာအုပ်ကိုရေးသားသူ မစွာဘာရှုပ်တော့က ယင်းစာအုပ်ကို သဘော ကျော်၏၊ ယင်း စာအုပ်ပါနည်၊များကို ကျင့်သုံးလိုစိတ် ရှိ၏၊ ထိုးကြောင့် ဘာသနာရိပ်သာသို့ သူမောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

မစွဲတာရှုပ်ထားသည် ၁၉၅၂-ခု နှစ်ရီးပိုင်း ၁၇ဖော်ဝါရီလ၌
စက်ဗိုမှ ခွင့်ယူ၍ သတိပဋိနှင့်တရားများကို ရွှေမှတ် ဦးများနှင့်အတွက်
မဟာ့သည် ဆန္ဒပော်ဘုရားကြီး၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လာခြင်းပင်၊
သူသည် သာသနာရှိပ်သာသို့ လာနေက် တရားအားထုတ်ခဲ့သည့် နိုင်ငံ
ခြား ယောက် အများအပြားတွင် အစောပိုင်း အချိန်ကိုမြို့သည့် ခေတ်၌
ယောက်တော်းဖြစ်၏။

သူသည် ရန်ကုန်သာသနာရှိပ်သာတွင် တရားအားထုတ်ခဲ့ပေါ်က မဟာ
စည်ဆန္ဒတော်ဘုရားကြီးနှင့် ရွှေစေတီဆန္ဒတော်ဘုရားကြီးတို့၏ စစ်ဆေး
မေးမြန်း ညွှန်ကြားမှုကို ခံယူလျက် တရားအားထုတ်ခဲ့၏၊ ဆန္ဒတော်ကြီး
များ၏ ညွှန်ကြားဆုံးမမှုများကို တပည့်ရင်းတယောက်အဖြစ်နှင့် လိုက်နာ
ကျင့်သုံးခဲ့၏။

ထို့ကြောင် စက်ဗိုလ်သို့ပြန်၏၊ ယင်းမှတဆင့် အက်လန်သို့ပြန်၍ ရန်ကုန်
သာသနာရှိပ်သာ၌ တရားအားထုတ်ခဲ့ပေါ်က တွေ့မြင်ခဲ့စား နားလည်
သဘောပေါက်ခဲ့သည့် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို သူ၏ ထင်မြင်ချက်
အတိုင်း ဤ စာတုပ်တွင် မှတ်တမ်း တင်ယားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ ထင်မြင်ချက်အတိုင်း—သူသည်နှင့်အညီပင် တရားနှင့်ပတ်သက်၍
သူ၏ ထင်မြင်ချက်များ မူနဲ့ကန်သည်သာ များသော်လည်း ရဟန်းလော်
များ ဝတ်ပုံစားပုံနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ မြိမ်ဆောက်တည်းခဲ့သော
သီလနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း သူ၏ ထင်မြင်ချက်တခါးများ မှန်စာန်
မည် မဟုတ်ပေါ် ဥပမာ—ဤစာအော် အခန်း(၂)တွင် “ပွဲသီလနှင့်အညွှေ့
ထိန်းသိမ်းနေထိုင်လျင် ပြီးတော့မဲ့”ဟု ဆုံးထားမဲ့ သူသည် ငါးပါးသီလ
ကိုသာ စောင့်ထိန်းခြေခြင်းဟု ထင်ပုံပေါ်သည်၊ စင်စစ် ယောဂိုဏ်နှင့်
သူကျင့်သုံးရသည့် သီလသည် ဂ-ပါးသီလသာ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ သူထင်မြင်ယူဆခြင်းသည် ထိုပေါ်က နိုင်ငံခြားသားယောက်များ
ကို စောင့်ရွှေ့က်ရသည့် ဦးဖေသင်က “ငါးပါးသီလကို သီသလား”ဟု
မေးသည်ကို စွဲမြဲစွဲ မှတ်သားထားမြှောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သုန်းတွေပေါ်သည်။

အမှန်မှာ ဦးဖေသင်က နိုင်ခြားသားများကို မူဆာဘယာ အဖြစ်
ပြောင်းမှ တရားအားထုတ်ရမယ်၊ ရှစ်ပါးသီလဇော်နိုင်မှ လက်ခံမယ်—
စသည်ဖြင့် စည်းမျဉ်း ကျပ်ကျပ်တည်းထည်းကို မပေးလိုပဲ သီလတွေ
ထဲမှာ အလွယ်ဆုံးဖြစ်သည့် C ဦးပါးသီလကို အစောင့်ခိုင်းပြီးမှ နေမွန်း
လွှဲလျှင် ဘဝာမစားရန်နှင့် ကခုန်သီဆိုမှ မပြုရန် စသည်တွေကို အခြား
စည်းကမ်းချက်များ အနေနှင့်ပြောပြီး နိုင်ခြားသား ယောဂိတ္တီးအား
မြန်မာရောက်များကဲ့သို့ ဂ-ပါးသီလပြည့်စုံအောင် စောင့်စေခြင်းပြစ်ဟန်
ထဲပေသည်။

ဤသို့ သီလဆောက်တည် ထိန်းသီမ်းရှုမှ စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍
သူ၏ ထင်မြင်ချက်အခါး လွှဲနေသည်မှာ သူသည် မဟာစည် ရိပ်သာမှာ
နေစဉ် သာသနူရှိပ်သာ၏ထိုးစံအတိုင်း တရားနှင့်မပတ်သက်သည့် အပို့
အဆာစကားများကို မပြောရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်၊ ထို့ကြောင့်
သူသည် ရဟန်းတော်များ၏ ဝတ်ပုံ စားပုံတို့ကို မြင်သည့်အတိုင်း သူ
ဝေဖန်နှင့် သော်လည်း သူမမြင်ရသည့် သီလကျင့်ဝတ်နှင့် ပတ်သက်၍
ထင်မြင်ချက် လွှဲနေဟန်တွဲပေသည်။

ထိုပြင် မစွဲတာရှုပ်တော့က ရဟန်းတော်များ၏ ဝတ်ရုံနေထိုင်ပုံနှင့်
ပတ်သက်၍ သက်န်းခပ်ပုံပ ပြစ်နေသည်ကို သူမျက်စိတွေ့ရှုပ်ဆိုး
နေသယောင်ယောင် ဖြစ်သည်၊ ဤသည်မှာ မဆန်ပေါ့ ဝတ်ပုံချင်း
မတွေသည်ကို မြင်ရစမှာ မျက်စိ မယဉ်သေးယင် ဒီအတိုင်းချဉ်းပေါ်ဘဲ၊
အနောက်တိုင်းက အောင်းသီကို အရှေ့တိုင်းသားတွေကလဲ ကိုရုံးကားများ
အနေနဲ့ မြင်တာပါဘဲ။

ဒါပေမဲ့ မစွဲတာရှုပ်တော့ကတော့ တရားတွေကို အတော် လေး၊ လ
စားစား ထိုင်သွားသူမျို့ ရဟန်းတော်တွေကို ကြည့်ညိုသားပါသည်

မစွဲတာရှုပ်တော့သည် ယခုအချိန်မှာသာ ဤစာအုပ်ကို စရာသား
ပါဖျောင် ရဟန်းတော်များ၏ ဝတ်ရုံပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အမြင်ယဉ်ပည်မှာ
မလွှဲပေါ့ ဥရောပ အဖော်ကတို့တွေ့ရ ယခင် ရဟန်းတော်များကို ပြင်ယင်
စိုင်းကြည့်တတ်ကြ သော်လည်း ယခုအခါးတွေ့ငါးနှီးနေပြီးဟု ဂုဏ်
ဆရာတော် ဦးရောဂါးထံမှ တင်လာကစာထဲတွေ့ ဖတ်ရှုရသည်။

မစွဲတာရှုပ်တော့သည် ယခုအခါ ဘာသနာ့ရိပ်ဟာကိုဘာ ပြန်ရောက်လာပါလျှင် အဆောက်အအိများ၊ လမ်းများ၊ တံတိုင်းယေားပြင့် သိက်မြိုက်ခမ်းနားစွာ ပြောင်းလဲနေပြီး အလွန်အုံဘားသင့် ပေလို့မည်၊ ယခုစာဖတ်ပရီသတ်များလည်း အံ့ဩမည်မှာ ကော်မူချေပ်။

စာရေးသူ မစွဲတာရှုပ်တော့ ကမ္မဒာန်းတရားလျှို့ဂုဏ် အားထုတ်လာရခြင်းမှာ လူတိုင်းသည် သခံရရမှုများ၊ ပြုလာကြသည်နှင့်အပူးပြုခြင်းမှာ တိုးတက်မှုတွေ များလာသည်နှင့်အမျှ၊ သံပျုံပညာတွေထွန်းကားလာသည်နှင့်အမျှ၊ လူနေမှုစနစ်အဆင့်မြှင့်မားလာသည်နှင့်အမျှ ခုက္ခတ္တများလာသည်ဟု သူယုံကြည့်သည်၊ သခံရရမှုတွေကို ပြုလျက်ဖြင့်ပင်သာကို လိုက်ရှာ့နေကြ၏။

တံပျော်ကိုရောထိ၍ ပြောနေသည် ရွှေသမင်လိုပင် ရှာကေဝေးလေဖြစ်နေ၏၊ အမှန်မှာ သူခေအစ်အမှန်ဟူသည် ဌ်မ်းအေးခြင်းသာဖြစ်၏၊ ဝေးယိုတသုခုဟူသည် ချမ်းသာအစ်မဟုတ်သေးမကြာင်းကို သူတွေက်ဆီသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျေးဇူးတော်ရှင် ဓမာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏သာသနာ့ရိပ်သာ၌ သူ အားထုတ်ခဲ့ရသည်အတွက် သုခနှင့်ခုက္ခတ္တအမှန်အတိုင်း ခဲ့ခြား၍ သဘောတော်လာခြင်း၊ လောကဝံကိုရင်ဆိုင်ရုံးသည့်သတ္တိ ရှိလာခြင်း၊ ဌ်မ်းအေးချို့သာအောင် စိတ်ထားရတ်လာခြင်း၊ စေသာ ဓကျိုးများကို လက်ငင်းချက်ချင်း ရရှိလာပေသည်။

ထိုပြင် သတိပဋိသာန်တရားသည် အခြားသော ကမ္မဒာန်းတရားများနှင့် ကောင်းစွာ ကဲပြားမြားနားခြင်း၊ ရွှေပွားရသည်မှာ လွယ်က္ခတ္တ်း၊ စံတဲ့ချယ့်ကြည့်ရခြင်း၊ ယုတ္တိမောနည်းလမ်းကျော်ခြင်း၊ တကယ်ကျင့်လျှင် တကယ်အကျိုးခံစားရခြင်း၊ ပွားများနေစဉ်တွင်ပင် အချိန်ကာလမျှေားပဲ ဖိတ်တည်ပြုလာခြင်း တို့ကိုလည်းရရှိကြောင်း သူ၏စာအုပ် အနှစ်အပြားတွင်ဖော်ပြထား၏။

သတိပဋိသာန်တရားများကို အားထုတ်ပြီးသော မစွဲတာရှုပ်တော့သည် သတ္တေလောကြီး အတွက် မည်မျှကျော်ပြန့်စွာ သဘောပေါက် သူးသနည်း ဟူမှာ။

“အစိုးရွှေ့နှုံး၊ ချုံးများ၏ပင် ဤသတိပဋိသန်တရားကို ကျင်ကြပွဲသူးများ စေသင့်ကြောင်းနှင့် ယင်းသို့ ပွားများလျှင် လုပ်ငန်းများပိုမိုအသုံးမျှမှုစွာ အောင်မြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း” အထိ သူ သမာာပေါက်သွားခဲ့လေသည်။

ဤဘာသာပြန် စာအုပ် ဖြစ်ပေါ် စာခြင်း အကြောင်း ရင်းမှာ ဤအမှာစာအရားသူ နိုင်ပြုဗြို့သွားရမည်ဟု အများက သီလာချိန်ဝယ်တရားသူကြီး (အိမ်းစား) အကာကြီး ဦးသိန်းဟန်က မူရင်းအက်လိပ်စာအုပ်ကို မီမံ့အတ်ရန်ခေတ္တလာပေးထား၏။ စာပေပေါင်းကူးပုံးနှင့်တိုက်ပိုင်ရှင် အကာကြီး-ဦးတင်မောင်က မီမံ့စားပွဲပေါ်တွင် ထိစာအုပ်ကိုတွေ့ရှိသွား၍ ဘာသာပြန်ရန် အကြံဖြစ်ပေါ်လာပြီး မြန်မာပြန်စာအုပ်ဘဝသို့ နောက်ရှုံးလာခြင်းပင်။

ဘာသာပြန်ဆရာသည်ကား စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို ဘာသာပြန်ဆုံးရေးသားခဲ့သည့် ဝါရှင့်စာရေးဆရာတွင်ရှုံး ဘာသာရေးကို နောက်ခံထား၍ အသေနပိုင်းဆိုင်ရာတို့ဖြင့်ထုံးနှုန်းထားသော ဤစာအုပ်ကို မပျော်းမရှိစေပဲ စာဖတ်သူ၏နှုန်းအိမ်သို့ အလွယ်တကူနောက်ရှုံးအောင် ပို့ဆောင်နိုင်မည်မှာ အမှုန်မူချုပ်ပင်။

ဤအမှာစာရေးသူ အနေဖြင့် စာဖတ်သွားများကို အထူးမှာကြားလိုသည့်မှာ ဤစာအုပ်သည် အသေနပိုင်းဆိုင်ရာ လေးနှက်သည့် အတွေးအခေါ်များဖြင့် တင်ပြထားသော စာအုပ်တအုပ်ဖြစ်ရှုံးခဲ့ပုံးကျော်လွှား၍ အလောသုံးဆယ် ဖတ်သည့်နည်းကို အသုံးမပြုပဲ ဖြည့်းဖြည့်းလေးဆေး အေးအေးဆေးဆေး မတွေးတွေးဆေး ဖတွေးတွေးဆေး ဖတ်ရှုံးရန်ပင် ဖြစ်ပါကြောင်း

အရှင်ကေလာသ

သာသနဓာဇာသီရိပဝရဓမ္မာစရိယ

ဒီလာသာဏက ဒီလာနိကာယကောဝိဒာ

မဟာစည် သာသနဘုရိုပ်သာ ရန်ကုန်မြို့

အခန်း ၁။

ကမ္မာန်းမှားရန် ဆုံးဖြတ်ရခြင်း အကြောင်းရင်း

ကမ္မာန်းတရား ပွားများအားထုတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ မကြာသေးမီ အချိန်ကာလအထိ ထွက်ခဲ့ပြီး သမျှသော စာအပ် အရေအတွက်သည် ငရာတွက်မှုန်းဆုံး မရနိုင်လောက်အောင်ပင် မြားမြောင်လှ ပေသည်၊ ယင်းတို့အနေက် အချို့သည် အထူးတလည်လည်း ကောင်းမွန်လှပါ၏။

သို့သော်- ယေဘုယျ စာဖတ်သူ တယောက်အဖို့ အနှစ်အသားကို နားလည် သတေသာပေါက်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလေသည်။ ကမ္မာန်း အလုပ် ဆိုသည်မှာ စိတ်ဓာတ်ကြံးခိုင်မှုမရှိသူတို့၏ အရာသာဖြစ်သည်ဟု စာဖတ်သူ၏ စိတ်ထဲ၌ လူမှားစွာ ထင်မြင်လာဖွံ့ဖြိုံပါ၏။

အထက်ဖော်ပြပါ “ကောင်းသော”စာအုပ် အချိမ္မတပါး အခြား အမြားသော စာအုပ်များမှာမူ ကမ္မာန်းစာအုပ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခက်ခဲနေက်နဲ့၍ အသံခက် အလုပ်ခက်အောင် ရေးသား ပြုစုတားသည် အားလုံးစွာ စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် ကမ္မာန်းတရား ပွားများ အားထုတ်ပြုးဆိုသည်မှာ ငါတို့ လူသာမန်တို့၏ကိုစွဲ မဟုတ်ပါဘာကား၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြှတ်တွေ၊ မဟာ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၏ အကုပ်ပါတာကားဟု ခံယူလျက် စိတ်ဓာတ် ဆုတ်နှစ်လာဖွံ့ဖြိုံသာရှိ၏။

ကျွန်ုတော်၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် အထက်ဖော်ပြပါ စာအုပ်များကို ရေးသားပြုစုံခဲ့ကြကြန်သော နောင်တော့ နောင်တော်များ၏ ရည်ရွယ် ချက်များနှင့် တူညီခြင်းမရှိပါချော့ စာဖတ်သူများကို ညုံကြားပြသူ ပြုလိုသော အာသံသ ကျွန်ုတော့ရင်တွဲ့၌ မကိန်း။

ကျွန်ုတော်၏ဝန်ကား၊ မြန်မာပြည်ရန်ကုန်မြို့ရှိ သာသနာ့ရိပ်သာသို့ ကျွန်ုတော့ ရို့ယ်တိုင် သူ့အေရာက်ပြီး လက်တွေ့ကမ္မာန်းတရား ပွားများ အားထုတ်ဖုန့်နှင့် ရက္ခာကြံးခံစားခဲ့ပုံ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များကို အရင်း အတိုင်း ထင်ပြုရန်သာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အထွေအကြံများနှင့်တက္က အကျိုးသက်နေက်မှတိသည် စာဖတ်သူများအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွံ့ဖြိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်၊ ဤကဲ့သို့ ဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားနှင့် ပတ်သက်ရ၍ အထူးအဆင့်မြင့် အရည်အသေးပျော်များ ပြည့်ပေါ် ပြုလုပ်နိုင်သူများ ကမ္မဋ္ဌာန်းသုတများ ပြည့်ဝကုလိုခြင်း မရှိသေးပါကြောင်းဖြင့်လဲ၊ မိမိကိုယ်မြစ် ယူဆလျက် ရှုပါသည်။

ဝိညာဉ်ဝါဘက်သို့ ယိမ်းသည် ရူးခြား ဆန်းကြယ်သာ စိတ် တန်ခိုးမျိုး ကင်းမဲ့သည့်နည်းတူ စိတ်ဓာတ်ကြော်ပြုပြု၍ အဆင့်၊ တန်း မှားလည်း ကျွန်တော်သည် သာမန် အလယ်အကောက်တန်းစားပျော်သာဖြစ်ပါ သည်၊ ထိုကြောင့် ကျွန်တော် ရွှေပွားနှင့်ခဲ့သော သတိပွဲ နှုတ်ရားတော် ကျင့်စဉ်ကို မည်သူမဆို ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ဖွဲ့ဖြတ် မျှပါသည်။

တရားအားထုတ်ခဲ့စဉ် အတွင်း၌ ကျွန်တော်ရှုပို့ခဲ့သော အထွေအကြံ မျိုးနှင့် စိတ်ဝယ် ပြစ်ပေါ်လာမှုမျိုးကို လူတိုင်း ခံစားနိုင် ပါသည်၊ ယင်းတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော အကျိုးတရားများကိုလည်း ဖည်သူမဆို သိမ်းပိုက် ရယူနိုင်ပါသည်။

တစေယ်တော့ အကြိုင်သူသည် နိစ္စစ္စ် ရှန်းကန်ပြီးလူး လူပ်ရှုံး နေရသော မိမိ၏သာဝလုပ်ငန်းခွင့်မှ အေတ္တာကျများဆိုသလို အနေးငါးယူလျက် သတိပွဲသာန် ပွားနှင့်ပြားအံ့၊ ထိုသူသည် ကျွန်တော်ခံစားခဲ့ရသည့် ကာယ စိတ် နှစ်ဝယ် အထွေအကြံနှင့် အကျိုးတရားနှင့်ကို ယူဆဖော် လှမ်းပီ ရယူနိုင်မည်သာတည်း။

နှောက်အနှစ်းများ၏ အသေးစိတ် ဆက်လက်၊ အော်ပြုးမည် ပြစ်သည် အတိုင်း တအားအိပ်၊ တအားစားသည် ကျွန်ပော်အကျင့်စရှုက်များကို တရားအားထုတ်စဉ်အတွင်း၌ ပြောင်းလဲခဲ့ရပါသည်၊ အလုပ်စန်းငင် သုတ္တိအတွက် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်စယားမှားလည်း ရှုတဲ့တရာ် ကြည့်လျှင် ပြင်းထန်လွန်းသည်ဟု ထင်ဖွဲ်ရှိပါတယ်။

သို့သော်- ကျွန်တော်၏မွေးစာပါအနောက်လိုင်း အလုံအထိုးသည် အလူယ်တကူပင် ပြောင်းလဲလျော့ပါသူးပါသည်၊ ယင်းသို့ ပုံစံပြောင်း

ရန် ထခုတ်တရပင် ကြီးပမ်းခြင်းမပြုရပါ။ ဒုက္ခနှင့်ဒေါမနသာ ထိုကိုလည်း ခံစားမနေရပါ။ ထိုသို့ အကြေအနေတရပ်မှုတရပ်သို့ မခဲ့မယ်းကူးပြောင်း နိုင်သည်မှာ ကျွန်တော်၏စိတ်နှင့်တက္ကာ အာရုံးကြောများကို လျော့စား သောကြောင့်ဟူ၍ ယူဆနိုင်စုရှိပါသည်။

ဥပမာဆောင်ရမည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသစ်တာသို့ စတင်တက်ရောက်ရသည် ကျောင်းသားကတေး တယောက်အလား ဖြစ်သွားရာ အချိန်တယားအတိုင်း နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်နေရသော တာဝန် ထိုသည် ထန်ည်းတဖို့ သားဖြင့်တော့ စိတ်ပျက်စစ် ကောင်းလောက် အောင် ပြီးငွေဖျက်ဖြစ်နေသည်ဟု အာရုံးသက်ရောက်နေခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။

မြန်မာပြည်၌ ရှင်ရဟန်းများ မဟုတ်ကြကုန်သော သာမန်လူ ပတ်ကြောင်တို့သည်ပင်လျှင် လုပ်ငန်းမှ အပြိုမ်းစားမယူမီ ကာလအတွင်း၌ သတိပွဲဘန်းတရား ပွားများအားထုတ်စုံ အလုပ်စန်းသို့ အချိန်အခါ အသေးလျော်စွာ လာရောက်ပြီး တရားအားထုတ်လေ့ရှိကြ၏။

ထိုနောက် အသက်အရွယ်ကြီးရှု လုပ်ငန်းခွင်မှ အနားယူချိန်ကျေရောက်လာလေသည်။ ဤတွင် မြန်မာလူမျိုး အများအပြားသည် ကမ္မဋ္ဌာန်း ရိပ်သာတရုခုသို့ သွားရှု အနည်းဆုံး ၆-ပတ်ကြာမျှ ကြီးကြီးပမ်းပမ်းဆက်တိုက် တရားအားထုတ်လေ့ရှိသည်။

ယင်းသို့ တရားအားထုတ်သွားများထဲတွင် နိုင်ငံအားအရ ပီးပွားရေးအရ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်သည်။

မဟာစည်သာသနာရှိပ်သာ၌ ကျွန်တော် ကမ္မဏာန်းအားထုတ်နေစဉ် အချိန်အတွင်း၌လည်း ကာင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြား လာရောက်တရားအားထုတ်ကြုံ၊ ယင်းတို့အထဲတွင် မကြောမိက အပြိုမ်းစား ယူခဲ့သော ရန်ကုန် ခုအဖွဲ့၏ အကြိုးအကဲလည်း တယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူသည် “မူမ်းမံသင်တန်း”ကို လာရောက် တက်ခြင်းပင်တည်း။

တန္တေသာ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် လာရောက် တွေ့ဆုံးပြီး မည်သည် အတွက် သတိပွဲဘန်းပူးများရန် လိုအပ်ကြောင်း ရှုံးပြသည်။

ကျွန်တော်အေနးနှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိသော အခန်း၌ နားနှီတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် လုပ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် နားနှီများကို သိပ်နည်းကျူ ပိုးများကောင်းစင်အောင်လုပ်ပြီးမှ စားသုံးသူ များသို့ စောင်းချု ဖြန့်ပြုးခြင်းပြစ်၏ သု၏လုပ်ငန်းမှာလည်း မြို့တော်တွေ့်၌ အလျင်အမြန်ပြန်နဲ့လျက် ရှိနေချေပြီ။

သူသည် သူကိုလက်ချက်ချာ၍ လောကီရေးနာကို အဓိကထားသော လုပ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ ရိပ်သာတွင် အရင်ကလည်း တကြိုစ်လာရောက် တရားအားထုတ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းသိရင်း၊ သို့ယော်- သူကို အကဲခတ်ရသည်မှာ ကမ္မဒာန်းအလုပ်အားထုတ်စုဝယ် လေးလေးနှင့်နက်တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိပုံမပေါ်ပေါ်၊ သူ့အား ဇနီးသည်က နေစဉ်ဝတ်မပျက် လာရောက် တွေ့ဆုံးသည်ကိုလည်း မြင်ပုသည်နည်းတဲ့၊ သူသည် အခြားသော ဘဝတဲ့ “သင်တန်းသားများ” နှင့်ယည်း “ဆိုရှယ်ကျု” (ပေါင်းသင်းစွေနော) ထွန်းလှသည်။

နေစဉ် လုပ်ငန်းခွဲ့ဝင်ဝင်မှနှင့်ပတ်သက်၍ စစ်ဆေးကြီးကြပ်နေခြင်း၊ မရှိ သော်လည်း ရိုင်းဖူးစကားပြောခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းတို့ကိုမူ ပြင်းထန့်စွာ တားမြှင့်သည်။

အထူးသဖြင့် အထက်တန်း တရားပွားများ အားထုတ်ကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဤမည်သော ပညာတ်ချက်ကို ပို့မို့လိုက်နာရသည်။ ယခုယျ အားဖြင့် ဖော်ပြုခေါ်သော် ပို့မို့ရှိ ပြင်းပြင်းထန့်ထန့် ပြေားကြုံးပမ်းပမ်း တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်လေ့ရှိကြသည်မှာ ရဟန်းတော်များ ဖြစ်းလှ ရှိကြ၏၊ ရဟန်းတော်များထဲမှ အများအပြားသည် အထက် ဖော်ပြုပါ ပညာတ်ချက်နှစ်ရပ်နှင့်အညီ အချိန်ကာလကြောမြင်စွာ တရားအားထုတ်ကြ လေသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကမ္မဒာန်းအလုပ်အားထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သနည်း။ ယင်းသို့ အားထုတ်ရန် ဤနာဏနမြို့သာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ထကျောင်းကိုရော ဘာကြောင့် ရွှေးချေယ်ခဲ့ သနည်း ဆိုသည့်တို့ကို စာဖတ်သူများ သိချင်ကြမည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ရှင်းလင်းတင်ပြခြင်းမပြုပါ၏ စာဖတ်သူများ သဘောပေါက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ဤအခက်နှစ်ရပ်လုံးသည် သီရိရန် အထူးအရေးကြီးလသည် အခက်များလည်း ဖြစ်ကြပါသည်၊ ထိုအပြင် ဤစာအုပ်ထဲတွင် ဖော်ပြထားသည့် အခက်တွဲသည် မှန်ကန်၍ အခြေအမြစ်ရှိသော အခက်အလက်များ ဟုတ် မဟုတ်ဆိုသည်ကို စာဖတ်သူများ ဆင်ခြင် ချိန်ဆနိုင်ရန်မှာလည်း ထို အခက်နှစ်ရပ်ကို သီမြင်နားလည်မှုပေါ်တွင် မူတည်နေပါသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်၏ ပင်မ အကြောင်းရင်းကို ပဖော်ပြုမိ အထက်ပါ မေးခွန်းနှစ်ရပ်၏အဖြတ်လီးစွာတင်ပြုရန် လိုအပ် လာပါသည်။ ယင်းသို့ ဖော်ပြရန်ယျက်ကွက်ပါလျှင် ကျွန်တော်၏ကဗျာဌာန်း ထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဘန်းတော်ကြီး ကျောင်းတကျောင်း ကို ရွှေချေယ်ခြင်း တည်းဟူသော အပြုအမှုကို မကြုံစွဲး ထူးတွေ ဆန်းပြားလှသည် ‘ပြုဗုဏ်းပေါင်း-တော့သုံးတော်’ ၁၁၈ လမ်း အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ‘ကဲ့မယ့်ချင်နေ’ တရပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်း နောင်းရင်းများက ယုံကြုံဖွှုယ် ရှိပါ၏။

ထာစ်တယောက်သော သူ့အ ယခု ကျွန်တော်တို့ ခေတ်လူများအား “မင်းတို့၏ လက်ခြေပစ္စက္ကာဝန် လိန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာအကြောက လူနေမှု ဘဝကို လဲလှယ်ကြည့်စမ်းပါ။ စိတ်အေးချမ်းသာမှုကြိုန်းသော ငတ္ထရှိခံစားရပါလိမ့်မယ်” ဟု အာမခံစေကာမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မျက်မှုံးကိုခေတ် လူသားတွေထဲမှ ယင်းသို့ ကျောကျေနပ်နပ်ဖြင့် သတောတူ ထက်ခံလဲလှယ် လိုသူ မရှိသငောက် ရှားပေလိမ့်မည်။

ထိုမည်သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာအကြောက လူတို့၏ဘဝသည် (ရပ်ရှင် များနှင့် သုပ္ပါယ်များနှင့် တွေ့မြင် ဖတ်ရှုရသည့် အတိုင်း) စိတ်ကူးယဉ်ချင်စပ္ပါယ် ရုံးရုံးသားသား နေထိုင်ကြသည့် မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ယခုခေတ် လူများအ ကြိုက်ကြမည့် မဟုတ်ပေါ့ ရှေးခေတ် လူတို့၏ဘဝသည် အနေစုတဲ့သည်၊ ကြမ်းတမ်းသည်၊ များသောအားဖြင့် ကျွန်းမာရေးနှင့်လည်း ပညီညွှတ်ဟု ကျွန်တော်တွေ၏ အမြင်သက်နောက် မည်သာ ဖြစ်၏။

မမှန်ကန်သည်စိတ်ကူးယဉ်ချက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်နှင့်တချက်တည်း ရွှေးခေတ်၏ နောက်ဘယ်များနှင့် အဆင်မပြုမှုများသည် ယခုခေတ်

လူတို့၏ ပိုမဲ့ ပျော်ရွင်စွာ ကောင်းသော ဘဝ အခြေအနေ အထွေထွေ နှင့် နှိုင်းယူဌာ်ဖြစ်ရန် ပိုမြင် ပေါ်လွင်လာတော့သည်၊ ပစ္စတဲ့ ကာလွှာ ကျွန်တော်တို့သည် သက်တောင့် သက်သာရှိမှ အဆင်ပြုမှတိကို ဦးစား ပေါ်လွန်းအားကြီးလှသည့် အလျောက် နေရာတကာ၌ သက်သာခို့မျှသား ကင်းခဲ့သော (၀၇) အဘက်ဘက်၌ ကိုယ့်အားကိုယ်ကုံးရသော ရွှေးခေါ် လူနေမှုကို ဆင်းခဲ့ပင်ပန်းသည်ဟု၍ မှတ်ချက်ချလျက် ထိတ်လန့်ကြာက်ချုံးမည့်မှာ ပြောကြီးလက်ခတ် မလဲပေါ့။

ထိုနည်းတူ အနှစ် နှစ်စာက လူသား တယောက်သည်လည်း ယခု မျက်မောက်ခေါ် လူနေမှု ဘဝအခြေအနေမျိုး၌ လာနေက် နေထိုင်ရ မည် ဆိုပါလျှင်လည်း သူ့အထွက် အံဝင်ဂွင်ကျ ပြစ်နိုင်စွာ မရှိပါခဲ့။

“မင်းတို့ရဲ့ လူနေမှုကြီး ငါ မိတ်ပျက်လိုက်တာ” ဟု ပြည်တမ်း ဆလဲ တိုက်မည်မှာ သေချာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ယခုခေါ်လူများအနေနှင့်ကား အသားကျွေတာ အလေ့ အကျင့်ရှိသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့အား ခုံကွေပေးလျက်ရှိသော အနှစ်စာယ် များ အကြေား၌ အသက်ရှုင်နေထိုင်ရှုပြားသော်လည်း အခြေအနေမျို့ကို ရိပ်စားမိရန် ပလွယ်ကူပေါ့ အနှစ်စာယ်များကို ဖက်တွေယ် ထားပါလျက် အနှစ်စာယ်များ မသိကြ၊ ခုံကွေပေးနေမျှန်း မသိကြ။

မျက်မောက် လွှဲယဉ်ကျေးမှုကြီးသည်လည်းကောင်း၊ လူနေမှုစနစ်ကြီး သည်လည်းကောင်း၊ လူတို့ နေပုံ ထိုင်ပုံ၊ စားပုံ သောက်ပုံ ခငေလှထုးစံ တို့သည်လည်းကောင်း၊ လူသားများအား အနှစ်စာယ် ပေးလျက် ရှိနေပါ တကားဟု အချို့သောသူတို့ သိမြင်သောပေါက်ပါလျှင်လည်း (သိမြင်နားလည်ရုံမှ တပါး) ယင်း အဖြစ်ကို မည်သိမျှ ဟန့်တားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေါ့။

သိပုံးပညာနှင့်တက္က လူနေမှုစနစ်စသည်တို့သည် ယင်းတို့၏ တိုးတက်မှ အရှိန် အဟုန်နှင့် အတဲ့ မကောင်းကျိုးများကို တပါတည်း ဆောင်ယူ ထာလေ့ ရှိသည်၊ ဤသိမြင် မကောင်းကျိုးတို့သည် ခေါ်ရေးကြောင်း အတိုင်း ရွှေသူ့ မျောပါသူးနှာ၊ ယင်းတို့အား ခဲ့အော်ခဲ့သာက် ပြစ်ကြ

ကုန်သော အလီလီသော လူနေမှုပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုတို့က အကာ အကွယ် ပေးလေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုမည်သော အဖျက်အင်အားဖူ တို့၏ ထုထယ် အဆောက် အအုံသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာလျက် ရှိသော်လည်း လူ တိုးတယောက်သည် အဖျက် အဆီးတို့ လျော့နည်းသွားအောင် ထိထိနေက်နေက် စွမ်းအောင်နိုင်ခြင်း မရှိချေ၊ အဖျက် တရားများ တည်စွဲနေပါတကား ဟူ၍ ဆင်ခြင် နှလုံးသွေးရန်မှ ထပ် အခြားနည်းလမ်းမရှိ။

ဤစာအုပ်၏ အမိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ယင်းသို့ သဘောထားနိုင်ရေးပင် ပြုစ်ပါတော့သတည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝအမြင်ကို စိတ်အား ထက်သနစွာဖြင့် ပြန်လည် သုံးသပ် ပြပိုင်နိုင်ရန်မှာ လွယ်ကြော်ခြင်း မရှိလေပေ၊ လူနေမှုပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုတို့ကို အလွန်နှစ်သက် သဘောကျေနေလေ့ရှိသည့်အားလျော့စွာ ယင်းတို့က ဖြစ်ပေါ်လာစေသည် မကောင်းကျိုးတို့ကို မျက်ခြည် ပြုတေန တတ်ကြ၏၊ တို့အပြင် ကျွန်တော်တို့သည် ယနေ့အုပ္ပါဒေကို အနှာဂတ် မျက်စီ (၀၈) ကြိုတင် မြော်မြော်တတ်သော မျက်စီဖြင့်လည်း သန်စစ် နိုင်စွမ်း မရှိကြပေ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ထ ၄၃ ၂ ဦးဆယ်မှု စ ၅၍ ကျွန်းမာရေးတွင် လည်းကောင်း၊ လူတို့အား သက်တောင့် သက်သာ ပြစ်စေသော လူမှု အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများတွင်လည်းကောင်း၊ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုများ အများအပြား ပေါ်ထွန်းခဲ့ပေသည်၊ ထိုပြောင်းလဲမှုတို့သည် ကျွန်တော် တို့ လူသားများအတွက် အသက်ဘက်မှ အကျိုးရှိသည်ဟု၍ မဆုံးနိုင်ပေ။

ကျွန်တော်တို့၏လူဦးရေ (ကမ္မာ့လူဦးရေ) အချိုးအစာသည် မကြောက် ဓမ္မားလီလီ တိုးတက်များပြား လာဌားသော်လည်း မ။ သုက္ပါတမယ်မှ ထပ်း ပြည့်ဝဖူလုံစွာ အစားအစာ ထောက်ပို့နိုင်စွမ်း မရှိပေ၊ ယင်းသို့ အသက်ဘက်နှင့်ရုံးများသော အာဟာရဖြင့်သာ ကမ္မာ့သူ သမ္မာ့သား မြောက်မြားစွာတွေ့သည် မြော့ဖွားဆောင်မှ ဖို့မင်းရင့်ရော့သည့်တိုင်းမှာင် အချိန်စုန်လွန်ခဲ့ကြရ၏။

ကျွန်းမှာမရေး အခြေထနနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ပြန့်
လျှင်လည်း လူသားတို့၏အသက်စီပိန်ကြဖြတ်သည် လူဦးရေကိုလျော့နည်း
ပြန်းထိုးကော်ညွှေ နေဂါများစွာ ပေါ်ပျောက် ကင်းစင် သွားအောင်
ကျွန်းတော်တို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏၊ သို့သော် နေဂါ
နောင်းများ ပပေါ်သွားလင့်ကစား ပန်ခိုးထက်မြှက်သည် ရွှေးက
မျိုးဘုံးတေား ဆေးဝါအသစ်အဆန်းများ၏ လက်ချက်ကြောင့် မကြုံ
စွား ကြောက်စရေဝကာင်းလွှာသော ရွှေးကမရှိဘုံးသည် မရှိခါမေသစ်
အဆန်းများစွာ ပေါ်ထွန်းလာ၏။

ကျွန်းတော်တို့သည် လူသားတို့၏ မြှေးမြှင်လှုပ္ပာတေား ခုက္ခဏ္ဏာကို
ပလျော့နည်းသားအောင် မင်္ဂလာက် နိုင်သော ပြုဖော်မှုများကို
စစ်သွန်းပေါ်ပေါ် လာအောင်ဝယ် အပြုံသတေားသက်သက် အဖြစ်
ပျိုးသို့ နေက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း ပရှိခဲ့ပါချေး။

လွန်ခဲ့သည့်အနှစ် နှစ်ရက် ပသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ကြသော ဘုံးတေး
ကဲ့သင်ဟိုနှင့် စာလျှင် ကျွန်းတော်တို့သုံး တကယ်ပင် လူသုံးကုန်ပစ္စည်း
ပျားဖြင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ နေထိုင်မှု ကာကွယ်မှု စသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
ပုံမှန် ပညာတတ်သို့လာခြင်း၊ (စိုးစောင်းပေါ်သော ပညာ) “ပညာ” ဒ်အမို့သယည်
ကျွန်းတော်တို့ နားလည်သတောပေါက် သားသည့်အကိုင်း ဟုတ်ပါ၍မှု
ပျေးဖြင့် ကုလုလျက်ရှိသည်။

ပြုသိဖြင့် ကျွန်းတော်တို့သည် ဓမ္မာကိုယ်ထ သာမန်အားဖြင့် ကာ
ကွယ်နှစ်သည်တို့ကိုပင် ပြိုးပမ်းကာကွယ်ယှဉ်းဖြင့် အကားကွယ်လွန်သည်
အဖြစ်ဆိုး (၁။) အန္တရာယ်ထဲသို့ ကျွန်းမာသိ ကျွဲ့ဖက်ရလေတော့၏။
သို့တိုင်အောင် တက္ကဝါမြို့အကြံသမားတို့သည် ဤပျောက် ကြံ့စည်
မံပိုက္ခားတို့ရသည်ကိုပင် ရောင့်ပဲ့တင်းတံမြှောင်း မပို့ကြသေးပေါ့။

အန္တရာယ် အဟောင်း အဟောင်းများကို ကြီးစားတို့ကိုဖျက်ယှဉ်းဖြင့်
ကျွန်းတော်တို့သည် တုန်းမရအောင် အသိခက်သော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
သော အန္တရာယ်အသစ်အဆန်းများကို ပို့တော်ပို့လျက်သား
ရှိနေကြချော့ပြီတကား။

ကျွန်တော်တို့သည် နေဂါပီးမှားများ ကင်းစင်အောင်လုပ်ကြသည်၊ နေဂါး မစွဲကပ်နိုင်အောင် စီမံကြသည်၊ ကြိုတင်ကာကွယ်ရေးများကို ဆွဲအင်ရွှေကြသည်၊ ထိုမည်သော စီမံလုပ်အောင်ချက်တို့သည် မရပ် မနား ရွှေသွှေခရီးဆက်လက်နာကြမည်လည်း ဖြစ်ပေသည်၊ ကာကွယ်မူ ကွာကွယ်ဆေးမှုနှင့်သမျှဖြင့် လိုအေသေးမရှုအောင် ပြည့်စုံသည့် အခြေ အနေအထိ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက် ကြိုးပမ်းကြည့်မည်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စီမံအောင်ရွှေက်ချက်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ် မိမိတို့သာ အကာအကွယ်ပေးသည် မဟုတဲ့ပါ၊ ငောက်ပီးမှားများကိုပါ ကြိုတင် အကာအကွယ်ပေးနှု ငောက်ပေသည်၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နေဂါပီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့ မှုခြုံအားထားရှာ ဆေးဝါးများနှင့် ယဉ်ပါးသွားကြကာ “ဆေးပြီး” သွားနေသာကြောင့်တည်း။

အထက်ပါအတိုင်း မိမိတို့ကိုယ် မိမိတို့ လိုသည်ထက်ပို့အောင် ကာကွယ် လိုန်းသောအခါ့် ဓန္ဒာကိုယ်၏ သဘာဝခိုင်စွမ်း၊ တန်ည်း ပင်ကိုယ် ခံနိုင်စွမ်းသည်လည်း လျော့ပါးသည်ထက် လျော့ပါးလာတော့၏။

လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားတိုးတက်လာမြင်းအားဖြင့် ရုပ်ခန္ဓာကို တရားလွန် ကာကွယ်မှုများလည်း ဘုံစဖွယ် ကုန်းကား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ ခေါ်ပြီ၊ မရပ်မနား တိုးတက်လျက်ရှိသော ခေတ်လူတို့၏ လူမှုးရေးအဖြား ဖြောတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား နှုန်းမြို့ဗာက်ရှိ၍ မျက်စွန်လုံးဖြင့်ချိန်မှ ညျဉ်နက်သန်းခေါင် မျက်စိန်စွမ်းပုံး ပိတ်ချိန်အထိ ခုက္ခလားလျက်ရှိသည်ဟု ဆိုရှု တော်ရုံသဖြင့် မဟုတဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့၏ ရှိသမျှအာရုံကြောများအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင် ကာ မညာမထား အနောင့်အယ်က်ပေး၍ နေ့မြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်၊ ယင်းသို့ လူနေမှုပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှတ်မှ ဆင့်ပွား ထွက်ပေါ်လာ ကုန်းသော အနောင်အယ်က်များသည် ကျွန်တော်တို့အား နိုးနေချိန်၌ သည်မျှခုက္ခလားရရုံဖြင့် အားရာသင်းတို့မြင်း မရှိကြသေးပဲ ကျွန်တော် တို့အား မကြားအကဆိုသလို အိပ်ပျော်နှင့်ချိန်းပါ ခုက္ခလားလေ့ ရှိပြန် လေသည်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ၊ ပီမံ၏ တိုင်းရေးပြည်ရေး ပြဿနာများ နှင့်ဘက်သာဆေးအခါးများကလည်း သောင်းခြာက်ထောင်၊ နှေစဉ်နှင့် အမျှ လျှင်မြန်သာသူရှိန်အဟန်ဖြင့် ဤကိစ္စတွေက မရပ်မနားဖြစ်ပေါ် လျက် ရှိပေသည်၊ သည်မျှနှင့်ပင် ရုပ်တုံးနော်မည်မဟုတ်၊ မကြာမဲ့အခါးနှင့် အတွင်း၌ ဂြိယ်အချင်းချင်း ဆက်လံရေးများ၊ မပြုလည်ဗုံများ၊ ပြဿနာများ၊ အရှုပ်အထွေးနှင့် တင်းမာဗုံများနှင့် ကျွန်တော်တို့တော့ တွေ့ကြုံရှိုံးမှုးကဲလည်း မှုချေ၊

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်အေးချမ်းသာစွာဖြင့် နေရသည် ဟူ၍မရှိ၊ စိတ်လှပ်ရှားပြီးယင်း လှပ်ရွားနေရပေသည်၊ ရင်တွင်း၌ လေးလုံးတင်းကျပ်နေရသည် အခါးကာလသည်လည်း ကျွန်တော်တို့ အတွက် မဆုံးတော့၊ သီဖြင့် အက်စရိန်ယ်ဂလင်းခေါ် ကျွန်တော်တို့၏အောက် ပိုင်းဆိုင်ရာ ဂလင်းများ (၁၅) အင်္ဂါဏ်တို့တော်တို့၏အောက် ပည့်သည့်အခါးများ၊ အားလပ်ရသည် ဟူ၍မရှိ၊ အခါးပို့ “အိုံာတို့” ဆင်းပြီးယင်းဆင်းနေရချေသည်၊

ထိုကဲ့သို့ တရာ့မလပ် ပူးပန်ကြောင့်ကြနေရရန်မှ တခေတာ့မျှ အာ ထပ်သွားလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မနေတတ်တော့ပေ၊ အာရုံများ ထွေပြားနေရသည်ကိုးင် အလေ့အကျင့် ပြုစ်နေသည်၊ ထစ်တုခုသော အကြောင်းအရာ ပေါ်သို့ အာရုံး သက်ဇူးကိုပူးမျှ မရှိအောင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ပီပိုတို့၏စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်စွမ်း ပရှိကြ၊

ယင်းသို့ စိတ်တို့ပြုမှုအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိသည့်အတွက် စိတ်ပြုမှုလိုသော အခါတွင် ဆေးဝါများကို ပို့အားကိုးခြင်း မြှုပ်လေ တော့သည်၊ အာရုံကြောများ လျော့အောင်ပြုလုပ်ပေးသော ဆေးဝါးများ ရှိသကဲ့သို့ အနားယူ အပန်းဖြေပြီးသောအား အာရုံကြောများ ပြန်လည် လှပ်ရွားသာအောင် (၁၆) စိတ်ဓာတ် တက်ကြလာအောင် ရွှေမြေးဆောင်ပေးသော ဆေးဝါးများလည်းရှိ၏၊

ကျွန်တော်တို့အား အီပိခိုင်းသည့် အီပိဆေးများ ရှိသလို ကျွန်တော် တို့အား ပျက်စီကြောင်းနေစေသည့် အီပိမပျော်ဆေးများလည်း ရှိသည်၊ ရုပ်ခန္ဓာ သက်သာအောင် သံ့ရုပ္ပါရူဗုံများကို ပြုစုံပေါ်လင့်သော

မကောင်းကျိုးများ အမှတ်မထင်ပေါ်ပေါက်လာသည့်နည်းတဲ့ ကျွန်တော် တို့ထည် စိတ်ကို သက်သာအောင် ပြုလုပ်ဖို့ယည်း မမျှော်လင့်သော မကောင်းကျိုးများ ထွေက်ပေါ်လာလေသည်။

စိတ်ပြေဆေးများတွင်လည်း သဘာဝ ပြေဆေးသည်သာ အကောင်း ဆုံးခေါး ဖြစ်ပေသည်၊ ကျွန်တော်တို့၏ အာရုံကြောများသည် လေးလံ တင်းကျပ်လွန်းနေပြီဖြစ်ရ ယင်းတို့အတွက် အသင့်လျှော်ဆုံး သဘာဝ ပြေဆေး တမယ် ရရှိရန်မှာ အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စတာရပ် ပြစ်လာသည်၊ ဆိုရာတွင် ယခုအချိန်ထိ ထို့သို့သော ခေါ်ကောင်းတလက် မရှိသေးပေါ်။

“အပန်းပြောစရာ နည်းလမ်းတွေပြည့်လို့ ကြိုက်နာနည်းနွေးပြီး အလွယ် ထား အပန်းပြော နိုင်တာပဲ၊ ဒီကရွှေ ဆုံးရင် လုပ်ငန်းတွေမှာ စက်မှုပိုင်း ဆိုင်ရာတွေ ထပ်မံ ထိုးတက်လာသိုးမှာမျိုး စလုတ် နိုပ်လိုက်ရှုနဲ့ ကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးမှာ၊ လူတွေအထွက် အလုပ်ချိန်တွေလျော့သွားသို့မယ် မဟုတ် လား၊ အပန်းပြောအနားယူဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ပိုများလာလိမ့်းမယ့်”

အချို့သောစွဲတို့က အထက်ပါအတိုင်း ပြောကောင်းပြောမည် ဖြစ် ပါသည်။

မှန်ပါသည်၊ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်လာလေ လူသားများအတွက် မကောင်းလေ ဖြစ်ပါသည်၊ အာရုံကြောများ တင်းကျပ်မှုကြောင့် ရောဂါများလည်း ပိုမို များပြားလာမည်မှာ သေချာသည်၊ ပြစ်ပေါ်လာအုံသော အန္တာရု ကို ကြိုတင်မြင်ပြီး လူများအေးပြိုမ်းသာစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်ထားနိုင်ပါမှုသာ ထန်ရှုကျပေးမည်။

ယခုအား၍ လူတို့သည် အပန်းပြောကြသည် ဆိုရာဝယ် များသော အားဖြင့် အပန်းပြောစရာ မရောက်ကြပေ၊ အသစ်သော စိတ်ပန်း လူပန်း ပြစ်မှုတရုပ်ကိုသာ ထပ်မံပိတ်ခေါ်ရယူရာ ရောက်ပေသည်။

စစ်မှန်သော အပန်းပြောမှုဆိုသည်ကို လူများစုတို့ မသိကြပေ။

ထိုသို့ပြောလိုက်သည်ကို အချို့က မာရာတာသီချော်ပြောခြင်း၊ ဆိုမဟုတ် အဆိုးမြင် ဝါဒဘက်မှ ကြည့်မြင်သုံးသပ်ခြင်းဟု ထင်ကောင်း ထင်မည် ပြစ်ပါသည်၊ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမြင်ဆုံး လူတို့၏ ယခု ပစ္စာဝေ

သည် ကောင်းမွန်သာယာသော ဘဝဟူ၍ ယူဆနိုင်ဖွံ့ဖြေပေသည်၊ ယင်းသို့လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အာရုံစကြာများ တင်ကျပ်မှုကို လျော့ပါး ပြုပျောက်အောင် မည်သည့်နည်းလမ်းများကို ကိုင်စွဲကျင့်သုံးကြမည်နည်း၊ ဤမည်သော အတတ်ပညာကို ကျွန်တော်တို့ မျက်ပြည့်ပြတ်လျက် ရှိပေသည်၊ ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ်ဟောင်း လူတို့ စိတ်နှုံး ပြုသည်၊ နည်းလမ်းအတိုင်းသာ အလွယ်တက္က လိုက်လုပ်လေ့ ရှိကြသည်၊ ယင်းသို့ကျင့်ဆောင်ခြင်းအားဖြင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်ဖာ မလိုပေ၊ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်မှုလည်း မရ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် “လူအနည်းငယ်”ကို ပေးကြည့် ခုံးများ ဖြစ်လာတော်၏၊ ထို “လူအနည်းငယ်”သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်စွမ်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တူးများပမာ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ကို ပေးကြည့်ယင်းဖြင့် ဇာတ်ကောင် တော်းတယောက်၏ နေဖာ် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်နေရတို့သည်၊ သလား ခံစားလာရသည်၊ ဇာတ်ကောင်က အန္တရာယ်ပြုလိုက်လျှင် (၁၇) ရှုံးသူကို နိမ်နှင်းလိုက်လျှင် မိမိကိုယ်တိုင် စွမ်းဆောင်လိုက်ရသည့်နှင်း ထင်လာသလုံးရှိသည်။

ရုပ်ရွင်ကြည့်သောအခါ၌ မင်းသား၊ သို့မဟုတ် မင်းသမီး ခံစားနေရသည်၊ သုခ ခုက္ခတ္တိသည် သူတို့ပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်တော့ပဲ ကျွန်တော်တို့၏ ရင်တွင်းသို့ ကူးပြောင်း ကိန်းအောင်းလာသည် မဟုတ်ပါလော်။

သောလုံးပဲ သွားကြည့်သောအခါတွင်လည်း ရိုးဝင်အောင်၊ သို့မဟုတ် ရိုး ပေါက်ချော်အောင် ကန်လိုက်သော ခြေထောက်သည် ဘောလုံးသမား၏ ခြေထောက်မဟုတ်ပဲ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေထောက်ဖြစ်ခနာက့် သူတို့ ရင်ထွေ့ခံစားရသည် မဟုတ်တုံးလော်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ စိတ် လုပ်ရှားမှုသည် ခံနိုင်စွမ်းထက်အတိုင်းအတာကျော်လွှန်သွားပြီး အက်ဒရိနယ်ဂလင်းမော်ဦးကျော်ကိုင်းဆိုင်ရာ အကြိုတ်အပုံကလေးများသည် သူတပါး၏ ပျော်ရွင်မှု သို့မဟုတ် အလွှမ်းအဆွေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သောလုံးကန်ရာတွင် ရိုးဝင်မှု မဝင်မှု

သို့ကိုယည်းကောင်း မိမိကိစ္စမဟုတ်ပါပျက် မိမိကိုယ်ပိုင် ကိစ္စပမာတာဝန်ယူ ထိခိုက်လှပ်ရှားပေးနေရတော့၏။

အချို့သော သူတို့သည် ယင်းအဖြစ်ကို သတော့ ပေါက်ကြရှု စိတ်လျှပ်ရှားရခြင်းကို ကြီးစားပယ်ရှားလေ့ ရှိကြသည်၊ သူတို့သည် အေးငြိမ်းသာယာမူးကိုခံစားနိုင်ရန် မိမိတွေ့၏အိပ်ခန်းများ၊ အနားယူခန်းများထဲတွင် ဘဝင်အေးစေသည့် တော့ခတာဝန်သာဝါ ရွှေ့ပျော်ခိုင်း၊ ပန်းချိုကားများကို ချိုတ်ဆွဲထားလေ့ ရှိကြ၏၊ တော့ရိပ်တော်ရိပ် မြတ်ခိုင်းပြင် စမ်းရေတို့၏အငွေ့အသက်ခြောင့် အေးငြိမ်းသောပီတိကို ရယူခံစားနိုင်ပေသည်၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့ကြားရိုင်းနေရာသော ဘဝ အဆင်မပြုများမှ အနည်းအကျဉ်းဆုံးသလို သက်သာခွင့် ရနိုင်စရာလည်း ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆွစ်အာလန်ပြုည်၏ ဆွတ်ပုံဘွာ် ရွှေ့ပျော်ခိုင်းများ ဖြစ်ကြေးသာ တော်များရောကန်များသို့ လေယာဉ်စီးကာ အလွယ်တကူသွားရောက်နိုင်သည်ကတော့ မှန်ပါသည်၊ သို့သော် ခံစားမှုတရာပ် ဖြစ်ပေါ်လာရန်ပို ယခုအခါတွင် ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးရှု ခဲယုံးလာသည်၊ စိတ်လှပ်ရှားမှု ဖြစ်ရန်ကိုမှ အသာကလေး ထားပါ့ပြီး၊ သာဝါ အလှုပေများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံရသောအခါ ၍ ဖံစားတတ်သော သတ္တိ ဖြစ်ပေါ်ရှုံးယုံးစရိတ်သော်လည်း ယခုသော် ထိုမည့်သောခံစားနိုင်စွမ်းကလေး ဖြစ်ပေါ်လာရန်ပို မလွယ်တော့ပါခြော့။

ထော်ယာဉ်ပုံကြီး စီးပြီး ခရီးသွား သော်လည်း အသွားသာ အဖတ်တင်သည်၊ ခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်လာအောင် စမ်းဆောင်စပေးနိုင်ခြင်း ပရှိပါ။ တကဗ်တော့လည်း ယင်းနည်းလမ်းမျိုးဖြင့် ငါးချို့များသည် ဆိုသည်ကား မှန်ကန်ခြင်း ပရှိပါ။ ထို့ည်းသည် အလွန်အုံးကျွန်တော်တို့၏ မျှမျှနှင့် ဖြစ်နေသော စိတ်ကို တစ်များသာ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေနိုင်မည်သာတည်း။

စင်စစ်၌ စိတ်၏အခြေအနေမှန်ကို သုံးသပ်သိပြုရနိုင်ရန် တော်များ၊ ပင်လယ်များစသော သာဝါ ရွှေ့ပျော်ခိုင်းများ၏ အကူအညီ မလိုအပ်

ပါပေါ့ ကျွန်တော်တို့သည် ဤမည်သော မှန်ကန်ချက်ကို အမှတ်တမ္မာ
ဖြစ်နေကြလေသည်။

အခိုက်အကျေဆုံးသော အချက်ကား အရည်အသွေးအားဖြင့် ယိုယူင်း
လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့၏ ဓါတ်စွမ်းအင်ကို ပြန်လည်ကြုံခိုင် တည်ဖြစ်
လာအောင် လေ့ကျင့် တည်ထောင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်၊ ယင်းသို့
လျေကျင့်ပြပြင်ခြင်းမရှုပါက ကျွန်တော်တို့၏စိတ်သည် အလွန်ပျော်လှုံး
ထူးခြားမှု ကင်းမဲ့သည့်အဖြစ်သို့ ကျေနောက်သွားမည်သာ ဖြစ်သည်၊ ကျွန်
တော်တို့သည်လည်း လူဟူ၍ဆိုနိုင်ရှုမှု အဆင့်အတန်းထိ နိမ့်လျောသွား
မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အချက်နှစ်ရပ်ကို လုပ်ဆောင်ရန် လိုအပ်လာ
ပေသည်။

(၁) အချက်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ ခံစားမှုကို ဗာဟိုရလောက(အပြင်
လောက) ပေါ်သို့ သက်နောက်ခြင်း ပရှိအောင် ဆင်ခြင်သိမ်းယူ၍
အဗျားလောက (အတွင်းလောက) ၌သာ သက်နောက်နေစေရန် ဖြစ်
ပါသည်၊ အဗျားလောက၌ လျှော့မှုကို မိမိဘာသာမီမီ ဖန်တီးနိုင်သည်၊
စိုးပိုင်သည်၊ မိမိ၏စွမ်းပားသည်လည်း ရှုန်းကန်လူပ်ရှားခြင်း ပြုမနေရပါ
အေးအေးပြီးပြီး တည်ရှုနှုန်းနိုင်သည်။

(၂) အချက်မှာ ယခုမျှက်မျှာက်ခေတ်၏ အထွေထွေ အပြားပြား
သော အာရုံများ၊ ဓါတ်အန္တာင့်အယ်က် ဖြစ်ဖွယ်များ၊ တန်လုပ်ချောက်
ချားစရာများအား အင်ထာဝရ ဥပေဒ္ဒာ ပြနိုင်အောင် ကြီးစားအား
ထုတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ပါအတိုင်း ဆင်ခြင်နှင့်သုံးသွင်းနိုင်သော အခြေအနေသည်
စားဝတ်နေရေးအတွက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူပ်ရှား ရှုန်းကန်နေရခါန်္ဂုံးပင်
အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ ရှိပါသည်၊ ကျွန်တော်တို့၏ ဓနစဉ်
တဝါဘ် အေးပြီးစွာ ဆင်ခြင်နှင့်သုံးသွင်းနိုင်သော အခွင့်အခြားလည်း
ရှိကြသည်သာ။

ဥပမာအဖြစ် သဘောအစဉ် တယောက်ကိုကြည့်ပါ သူသည် အကောဇ် ဉာဏ်ခါ၍ သဘော ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ နင်းကြမ်းထက်ချွဲ တာဝန်ကျေနေသည် ဆိုကြပါစို့၊ ပင်လယ်ထဲတွင် အသွားအလာကလည်း ရှင်းလင်းနေသဖြင့် အန္တာင့်အယျက်များ ပေါ်လာမလား တစ်ခုခုနှင့်များ တိုက်မိမလား ဟူ၍လည်း ကြောင့်ကြောင့်မရှိမလို့၊ သဘော၏ ဘေး နှစ်ဘက်ကို တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ထိုင်းပုတ်သံမှတပါး အခြား ဘာ ကိုမျှမကြားရှု သူသည် လိုင်းပုတ်သံသဲ့ထို့ နောက်ခံထားရှု ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းနိုင်ပေသည်။

တစ်တောင့် ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်၍ လေယာဉ်ပုံဖြင့် ပုံသန်းလေ့ကျင့်ဘူးခဲ့ပါသည်၊ စက်သံမြေည်ဟည်းလျက်ရှိသော လေယာဉ် ဖြင့် အပြန်ခရီးတွင် စိတ်အာရုံး ထွေပြား တင်းကျေပူးမှုများ အတွက် “ဖြေဆေး” တရပ် ကေနရှိဖို့ လိုအပ်ပြီဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိလာ ပါသည်၊ ထိုမည်သော ဖြေဆေးသည် တွေားမဟုတ်ပါ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ကို စူးစိုက်တည်ပြုပေးအောင် ပုံမှန် လေ့ကျင့်ပေးရေးပင် ဖြစ်ပါ သတည်း။

အတွေအယူကို စွဲမြေဆုပ်ကိုင်သည် ဘာသာဝါဒအချိုက် ဆန်းစစ် ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါလျှင် လူတို့၏ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်စွဲများမပေးနိုင် ကြောင်း တွေ့နိုင်ပေသည်၊ လူများစု အနေဖြင့် ကလေးကလား အသုံး အနှစ်းများနှင့် လက်ခနိုင်ဖို့မရှိသော အယူအဆများကို မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ယုံကြည်ခြင်း ပြနိုင်ကဗျာည် မဟုတ်ပေး။

ထုတ္တု၏ ကျမ်းစာများထဲ၌ မူရင်း အဆိုအမိန်များထက် နောင်း လူတို့၏ အဆိုအမိန်များက အဆမတန် ပိုမိုများပြား နေပေသည်၊ ယင်းသို့ ဖြည့်စွဲကိုတိုးချွဲယင်းဖြင့် ကျမ်းစာများ၏ ကလေးပုံပြင်များ (၀၁) ယုံတမ်းပုံပြင်များက လွှမ်းမိုးလာတော့သူ၏။

ခေတ်မမီသည့် အချက်ကိုလည်း ယင်း ကျမ်းများကပင် ဝန်ခံထားသည်၊ ယင်း စာအုပ်များထဲမှ အချို့သော ညွှန်ကြားချက်များနှင့် ဓမ္မတောင်းများသည် အလယ်ခေတ်၏ ညွှန်းခဲ့နိုပ်စက်ရေး အကျဉ်း စာန်းများကို ပြန်လည်ပေါ်ကျူးဗျား ပြသထားသည့် ပမာဖြစ်နေသည်။

အချို့သောသူများ အတက်မှ ယင်းတို့သည် နှစ်သိမ်းပေးစွမ်းနိုင် မည်ကို ကျွန်တော် မငြင်းလိုပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် အနေဖြင့်ကား ဘုတေသန်းခြင်းဖြင့် အပြစ်ကင်းသွားသော နည်းလမ်းထက် သာလွန် သည် နည်းလမ်းတရုတ္ထကိုသာ အလိုရှိပါသည်၊ ထိနည်းလမ်းသည် လူအနည်းငယ်မှတပါ။ လူများစုက သတေသန စက်ခံလာနိုင်အောင် လည်း စုမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ထိုကြောင့် ပိုမိုလွှတ်လပ်သော အယူသည်းမှ ကင်းစင်သော နည်းလမ်းတရုပ်ကိုသာ လုံလားအပ်ပေသည်၊ လွှတ်လပ်သောနည်းဖြစ်သည် အားလုံး၏ ပုံသေတံဆိပ်ကပ်မှုများလည်း ဖြစ်နိုင်သူမျှ နည်းပါးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အလိုရှိအပ်သော ကျင့်စဉ်သည် သမားရုံးကျ ဘာသာ တရား၏ အနောင်အဖွဲ့မှ တတ်နိုင်သူမျှ လွှတ်ကင်းရန် လိပ်ပါသည်၊ တစုံတရုတ္ထသော ဘာသာတရားကို လက်ခံသက်ဝင် ယုံကြည်မှုသာ ကျင့်ကြ အားထုတ်ရှုရသော နည်းလမ်းမျိုး မဖြစ်သင့်ချော် လူတိုင်း ကျင့်ကြလို ရအောင် ကျယ်ပြန်သည် နည်းမျိုးသာ ဖြစ်ထိုက်သည် မဟုတ်ပါလော်။

လောကြီးသည် ယခုအတိုင်းပင် စိတ်လူပ်ရှားဖွယ် အဖြစ်များနှင့် စိတ်ပျက်စာ ကောင်းလောက်အောင် တင်းကြမ်းပြည့်လျက် ရှုံးနေ ချေပြု၊ စိတ်လူပ်ရှားမှုကို အခြေခံသည့် နည်းလမ်းပြင့်လည်း စိတ်အေးပြီးမှုကို ရရှိနိုင်ဖွယ်မရှိ။

စိတ်လူပ်ရှားမှုကို အကြောင်းပြုလျက် အယူသည်းဘာသာရေးဂိုဏ်းကဲ အပ်စုံသူမျိုးမျိုး ကဲခဲ့ရသည်၊ သမိုင်းစဉ်ဗြာ ဘာသာရေးစိုးပြုးများ ရှုက်စွဲဖွယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်မှာလည်း စိတ်လူပ်ရှားမှုကို အခိုကထားခဲ့ကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

စင်စစ်၌ စိတ်လူပ်ရှားမှုသည် သည်းခံမှု၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။

နာက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် အလိုရှိအပ်သော အနေကို ကမ္မဒာန်းအလုပ်ထဲမှ ရယူနိုင်ကြောင်း သိမြင်လာပါတော်၏၊ အစ ပထမက ကမ္မဒာန်းကို ကျွန်တော် နားလည်ထားပုံမှာ တမျိုးဖြစ်နေ၏။

ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆိုသည်နင့် တပြိုင်နက် ဟိန္ဒါယောဂ ကျင့်စဉ်ကဲသူ့
ကျင့်စဉ်တမျိုးဟျှော် ယူဆလေ့ရှိကြသည်။ ဘာသာရေး ယုံကြည်မျက်
အပေါ်တွင် မူတည်သည်ဟုလည်း ထင်သည်။ တကဲ့သူတော်စင်များ
စိတ်တန်ခိုးရှင်များသာ စွဲမ်းဆောင်နိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း နားကျည်
ထားသည်။

၅၇၁ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားအပေါ် ကျွန်တော်တို့ မထင်မလူး၊
ရိုးတဝါး နားလည်ထားချက်ပင်တည်း။

လက်တွေ့ချွော်ကား အထက်ပါ အယူအဆသည် တက်တက်စင်အောင်
လွှဲများနေပေသည်။ စိတ်တန်ခိုး လုံးစွေးသုံးမရှိသောသူများသည် တနည်း
နည်းသော ကမ္မဏ္ဍာန်းတရားကို ယခုအခ ၏၌ နေစဉ် ပွားများ အားယုတ်
သွက် ရှိချေပြီ။

၅၇၂ သို့သော် ကမ္မဏ္ဍာန်းအလုပ် အားထုတ်နေမှုန်း ကာယက်ရှင်များပင်
မသိကြပေး။

အမှန်အားဖြင့်ကား ကျွန်တော်တို့သည် ဖြစ်စဉ်ကလေး တရပ်ကို
အခြားသော ဖြစ်စဉ်များထဲမှ ဖယ်ယူတိယူကာ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းခြင်း
ပြုလိုက်သည် ဆိုငြားအဲ၊ ၅၇၂ ကမ္မဏ္ဍာန်းအလုပ်ကို အားဖုတ်ဖိုက်
ခြင်းပင် မည်ဘူး၏။

ဘုရားရှိခိုးခြင်းသည်လည်း တခါးတာရှုံး ကမ္မဏ္ဍာန်းသော့သို့ သက်
ရောက်သွားပေသည်။ သို့သော် ဘုရားရှိခိုးထဲ့ပါသော စာပိုဒ်များကို
သာမန်အားဖြင့် ထပ်တလဲလဲ ရွှေတဆိုနေရှုမှုနှင့်ကား ကမ္မဏ္ဍာန်းသာ ဘာ
မပြောက်ပေး။

ဘာသာရေး အကြောင်းအရာများကို နက်နက် ရှုံးရှုံး ဆင်ခြင်း
နှလုံးသွင်းခြင်းသည်လည်း ကမ္မဏ္ဍာန်းတရားတမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဖုန္တာ၊ အ
နှင့် ဟိန္ဒါယောဂဝန်သော အရွှေတိုင်းဘာသာများနှင့် စိတ်ကျင့်ရှုံးဖို့သည်
အဆင့်အတန်း အမျိုးမျိုး၊ ကမ္မဏ္ဍာန်းအလွှာအုပ်များနှင့် အပ်ပြုသူ
ကြယ်ဝယ်က် ရှိပေသည်။

လူတို့သည် မိမိတို့၏ နေစဉ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေယင်း
ထိုအဆင့်အမျိုးမျိုးသော ကမ္မဏ္ဍာန်းတို့ကို အလှမ်းမစွာ၊ ဖလူကျင့်နိုင်သည်။

ထို့နာက် တဆင့်ပြီးတဆင့် လုမ်းသွားခြင်းဖြင့် အမြင့်မားဆုံးသော အဆင့်သို့ ရောက်နိုင်၏။

နောက်ထဲ့၌ ကမ္မာနာန်းအားထုတ်သု၏စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကျော်ပူးများ စသော ပိတ် သောမနာသဗျား ပပေါ်၏ ကင်းစင်သွားမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အမြင့်၌ ယင်းအချက်သည် ဒါလွန်စိတ်ဝင်စားစနား၊ သည့်အပြင် ရူးစမ်းကြည့်စရာလည်း ကောင်းလျသော အချက်ပင် ဖြစ် ဝော့၏၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထို့အင်္ဂါးအား မြှင့်လှပ်ရှား မူသည်လည်း အပြီး ရုပ်တန်သွားမည် ဖြစ်သည့်၊ ပြင် ယင်းသို့ ပိုစ်ရန် ဘာသာရေး ပုံကြည့်ပျက် ကျော်ထာက်နေးက်ခံလည်း မလိုအပ်ခြော

အနောက်နိုင်ငံသား တယေသာက်သည် အရွှေတိုင်း ၁၂၄၆၅နှုံး တရား တမျိုးမျိုးကို ကျင့်ပြု အားထုတ်ပုန်သန္တ ဖြစ်ပေါ်စာသည့်နှင့် ပုံပြုင်းက် ဆုံးဖွဲ့စွဲရန်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာများ အခြားမဟုပ်ပဲ၊ ပိမိ၏ စိတ်ကို မူလာမခြေအနေးအတိုင်း လွှတ်မထားပဲ ကြိုးကိုးစားစား ထိန်း ချုပ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်၊ ဤကား မလုပ်ရင်မဖြစ်သော ရွှောင်လွှဲ မရ သည့်ကိစ္စတရုပ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

၂၇၅၂ပြီး သူသည် ပိုမိုလူယ်ကူသော ကမ္မာနာန်းကျင့်စဉ်ထရပ်ကို စတင် ကြည့်နိုင်မည် ဆုံးပါက စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရသည် အချက်မှာ စိတ်ပျက် အားလျော့ရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်း ထွေးသိလာပေးမြှုမည်၊ ထို့နောက်တင်တော့ ငါးဘို့၏စိတ်သည် အရွှေတိုင်းသားတို့၏ စိတ်နှင့်မတူ အကျော်တိုင်းသားတို့သည် မေးကတည်းက သည်၊ ခံနိုင်သည် ပါ၎ံ ပါလာ သည်၊ တက်ကြော်လည်း ကင်းမဲ့သည်ဟု၍ ထင်မြောက်သာ စိတ်မာတ် ကျလာ ပြီး လော်လျော့ရပ်ဆိုင်းလိုက်ဖွှဲ့ယှဉ် ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်တို့အနောက်နိုင်ပဲသားတို့သည် သဘောတရားရေးနှင့်တက္က လက်ပစ္စာ သိပ္ပါယူသဗျားနှင့်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်တွေ့င် အောင်မြင်ပူ များကို ရရှိနေသည် အားလျော်စွာ မိမိတို့ကိုယ်မိမိတို့ အထင်ကြိုးလျက် ရှိကြား စိတ်လေ့ကျင့်မှု၌ ထွေကြုံရင်ဆိုင်ရသော အခက်ခဲကို အရှုံးပေး လက်မြောက်ခြင်းပြုပဲ မိမိတွေ့အား စိမ်ခေါ်ခြင်း စွမ်းရည်သတ္တိ ရှို့ပျို့စုံ စပ်းသပ် စစ်ဆေးခြင်းဟု သဘောထားသင့်၏။

လူသားတို့ပိုင်ဆိုင်သည် အဲ၍ ဝရာအကောင်းဆုံးနှင့် တန်ခိုး အထက် မြက်ဆုံးသော လက်နက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ရင်တွင်း၌ ကိန်းအောင်း လျက် ရှုံး၏ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းကို ကောင်းစွာ အသုံးချိန်းအောင် အလေးဂရပြုခြင်း မရှိပေ။

ထိုမည်စသာ လက်နက်ကို အသုံးချုတ်သူများလည်း လွန်စွာ အငော အတွက် နည်းပါးလျပြီး သူတို့သည်လည်း လက်နက်၏ဆယ်ရုံခိုင်နှုန်းထက် မပို့သော စွမ်းအောင်သတ္တိကိုသာ အသုံးပြုတတ်ကြဖွှုထုတ် ရှုံး၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အမျိုးမျိုးသော သတင်း အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဘဝင်တွင်းသို့ ထည့်သွင်း မှတ်သားထားလေ့ ရှိပေသည်၊ စိတ်ထဲ၌ ထည့်သွင်းထားသည့် ထိုသတင်း အကြောင်းအရာတို့သည် လွှမ်းနေလေ့ ရှိသဖြင့် မကြောခဏဆိုသလို ပြန်လည်ရှု အများပြုင်ရလေ့ ရှုပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် မှတ်သားမှ တည်းဟုသော အုံစပ္ပါယ် စိတ်၏ အစွမ်းအာန်သင် တုံးတက်ရေးအတွက် မည်မျှပင် အပတ်တကုတ် အားထုတ်ရစေကာမူ မောပန်းသည်ဟု၍ မရှိကြပေ။

မည်သည့်စက်မူလုပ်ငန်းရှင်မျှ သူ၏စက်ရုံထဲရှိ စက်များကို အလေဟယာ အင်အားပြန်းတီးစေမည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကား မိမိတို့၏ စိတ်အင်အားကို အကြောင်းမှ ယဉ်လျော့စေလျက် ရှိပေသည်။

စက်တုံးသည် လည်ပတ် မနေသော အခါ့၍ အနားယူလျက် ရှိသည့် အလျောက် စက်ထဲ၌ ပါဝင်ကြသော အခိုတ်အပိုင်းတို့သည် ပြန်းတဲ့ လျော့ပါးခြင်း၊ တိုက်စားခံရခြင်းများ မရှိကြပေ၊ ထိုအပြင် လျပ်စစ် ဓာတ်အား၊ ဇော်စားဆီ၊ သို့မဟုတ် ငရဲ စသည်တို့လည်း မကုန်ပေး

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူတွေသည် စက်လေးက်ပင် မဟန်ကြခြေ၊ အလုပ်မလုပ်သောအခါ့တွင်လည်း စိတ်ကို စနစ်တကျ အနားမပေးတတ်၊ ရုံဖန်ရုံးခါ့၍ မမျှော်လင့်ပဲ အမှတ်မထင် ဖြစ်သွားသောအခါ့ သို့မဟုတ် အိပ်မက်မမက်ပဲ နှစ်နှစ်ခြိုကြုံကြ အိပ်မောကျသော အခါ့များမှတပါး စိတ်ကို “အနား”ပေးတတ်ခြင်း မရှိ။

ထုတွေဝေမီန်းမောနေခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပဲ စိတ်ကိုစနစ်တကျ အနား ပေးနိုင်စွမ်းခြင်းသည် အဖိုး အနုဆုတိုက်တန်လှသော အရှည်အချင်းတရပ်

ပင် ဖြစ်ပါ၏၊ စင်စစ်အား ဖြင့်ဆိုသော် ကမ္မဋ္ဌာန်းဟွားများခြင်း ဆိုသည်မှာ စိတ်ကို အနားပေး အအားထားခြင်း တမျိုးပင်တည်း၊ ပိုမိုလေးနှင်းကာ ဘောင်စတ်မှုကင်းမှုလေလေး၊ ရပ်နှာမ်ခန္ဓာတ္ထုလုံး သက်တောင့်သက်သာ ပြစ်ကာ လန်းဆန်းကြည်လင်လေလေ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်သည် လွန်စွာ လက်တွေ့ကျသော ကိစ္စ တရပ်ပင် ဖြစ်သည်၊ ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ကိစ္စတရပ် မလွှဲမသွေ့ ဖြစ်ရမည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သို့သော် လူများစွာ အနေဖြင့်ကား ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်သည် ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စတရပ် သာ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သောပေါက်လျက် ရှိကြပေသည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် သဘောတရားရေး (၁၇) စာတွေ့ကို အခြေခံကာ လက်တွေ့ ကျင့်ကြုံအားထုတ်ရပါးလျှင် လက်ငင်းအကျိုးပေးသော ကိစ္စ တရပ်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဤအချက်ကို အလေးအနက် သဘောပေါက်ရန် အရေးကြီးလှ ကြောင်းဖြင့် ကျန်တော်ခံယူပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူများစွာ တို့သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားဆုံးသည်ကား အလွန်ဖြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သူတော်စင်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည့် လုပ်ငန်းတရပ်ဟူ၍သာ အကြမ်း အားဖြင့် နားလည်ထားကြသည်။

ကျန်တော်၏ ဘဝသက်တမ်းတလျောက်၏ “ရုပ်ဝဏ္ဏများမှ ရွှေ့င ပြီးသည့်” အခြားသော ကျင့်ကြုံနည်းများကို စမ်းသပ်လေ့ကျင့်ခဲ့ဘူး ပါသည်။ ဒြိမ်းအေးမှကိုလည်း ယာယိသဘောမျှလောက်တော့ ရရှိခဲ့ဘူး ပါသည်။ လေ့ကျင့်နေစဉ် ဓာတ္တအကျိုးခံစားရသော်လည်း နောင်အော် ထိုအကျိုးတရားထို့ မထင်မရှား စိုးတဝါးဖြင့် ပျောက်ကွယ်မှုးမြိုင်သွား ကြတော့၏။ နောင်တွေ့ကြုံနေရသည် ဘဝတွင် ယင်းတို့အား လက်တွေ့ အသုံးချ၍ မရပေ။

ထိုကြောင့် စိတ်လွပ်ရွားမှုများသာမက ဘာသာရေးသက်ဝင်ယုံကြည် ချက်များ၊ အရွပ်အထွေးများ ကင်းစင်သည့် လက်တွေ့ဘဝနှင့်သည်း အံဝင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုပွားနည်း တရပ်ကို ရရှိနိုင်ပါလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟူ၍ အကြုံဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိခဲ့ပါသည်။ တကယ်တော့

ဆာဆနာကောင်းသွို့ထားပြုခွားဆရာတိမီ

၁၁ အဲ ညွှန် ဆို ကို

ကျွန်တော့ကိုယ်တွေ မဟာဓာတ် ၁၂၅၁။

ယင်းသို့ လက်တွေ့ကျသော ရွှေပွားနည်းကို ကျွန်တော်သာ မဟုတ်ပဲ
ပစ္စက္ခကာလ၏ သောက ဒုက္ခအဖို့ကို တွေ့ကြုံ ခံစားနေရဘူး မှန်သမျှ
တတောင့်တထ ဖြစ်ကြမည့်မှာလည်း သေချာလျပါသည်။

ဤသို့ မိတ်အကြံပေါက်နေခိုက် စာအုပ်တအုပ်နှင့် အမှတ်မထင်
တွေ့ကြုံရပေသည်၊ ထိုစာအုပ်ထဲတ် အထက်၌ ရည်ရွယ်သေးသော
နည်းလမ်းမျိုးကို ဖော်ပြထားသည်ဟုလည်း ယူဆရသည်၊ ကျွန်တော်
လိုက်နာ လေ့ကျင့် နိုင်လောက်သော နည်းလမ်းယျား ဖြစ်နေမလား
ကျွန်တော်သည် ဂရုတစိုက် ဖတ်မှတ်လေ့လာကြည့်မီသည်။

ထိုစာအုပ်ကို ရေးသားသူမှာ သီရိလက္ခဏာကျွန်း (သီဟိုင်ကျွန်း)မှ
မှန့်ဘာသာစင်တိုးဖြစ်ပြီး သူသည် မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ရုပ်သာတူခုံး သူးနေကို၍ သတိပုံးရှိနိုင် အလုပ်စခန်း ဝင်ခဲ့သူပင်
ဖြစ်သည်။

သတိပုံးရှိနိုင်တရားဆိုသည်မှာ မှန့်ဘာရားရှင် နည်းပြဟောကြားခဲ့သော
မိတ်လေ့ကျင့်ခန်းတမျိုး ဖြစ်ပြီးလျှင် မှန့်ဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတပါး
ဖြစ်သော မဟာဓာတ်ဆရာတော်က မြန်မာပြည်တရုမ်း၏ ထင်ရှားလာ
အောင် ပြန်လည်ထုတ်ဖော်လျက်ရှိသည်။

မဟာဓာတ်ဆရာတော်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်သာကို တည်
ထောင်ထားရှိလျက် ရဟန်းတော်များနှင့် လွှဲဝတ်ကြောင်များကို တရား
ဟော တရားပြီးနေပေသည်၊ မဟာဓာတ်ဆရာတော် ဟောကြားပြသသည်
နည်းသည် ရုံးရုံးရှင်းရှင်းနှင့် လွှာယ်ကူပါပေသည်၊ လွှာယ်ကူလွှာန်းလှရကား
ယင်းသို့ လွှာယ်ကူခြင်းသည်ပင်လျှင် အခက်အခဲတရား ဖြစ်လာပါတော့
သတည်း။

ထိုပြင် ယင်းသို့ လေ့ကျင့်ရာဝယ် လေးနောက်သော အတွေးအခေါ်
ပိုင်းဆိုင်ရာ နားလည်သတောပေါက်မှုများ၊ ဘာသာရေးယံ့ကြည်ချက်
များ၊ တသီးတသန့် ပါရှိရန်လည်း မလိုပေ။

သင့်တော် လျောာက်ပတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေမျိုးကို ရယူ
လျက် မိတ်ကိုတည်ဘည်ပြီးပြီး လေ့ကျင့်ခြင်းမပြုသမျှ မည်သည့်

အကျိုးကျေးဇူးကိုမျှ မရနိုင်ဟု ကျွန်တော်ယူဆခဲ့ပါသည် ကျွန်တော် အလုပ်ကလည်း ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေကိုမပေး။

သို့သော်လည်း မဖျော်လင့်ပဲ အခွင့်အရေးတရပ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်၊ မဟာ့စည်ဆရာတော်၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာရှိနဲ့ ရန်ကုန်မြို့သို့ သွားနေက်နိုင်ခဲ့ပဲ ကြံးလာသည့်အဆလျောက် ယင်းရိပ်သာတင် ကျွန်တော် လာနေက် တရားထိုင်၍ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်၊ စီအုပ်ပေးနိုင်ခြင်းရှိ မရှိ စသည်ဖြင့် မျှခဲ့သာသန့်ကောင်စီသို့ စာဆရားသား မေးမြန်းခြင်း ပြုလိုက် ပါတော့၏။

လာနေက် တရားအားထုတ်နိုင်ပါကြောင်း၊ ယင်းသို့ တရားအား ထုတ်၍ ကာယအတင်း နေထိုင်စားသောက် စရိတ်ကိုလည်း မိမိတို့က တာဝန်ယူ ကျော်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စေတနားထက်သနသော ကမ်းလှမ်း ချက်နှင့်ထက္ခာ အားတက်ဖွှေယူပြန်စာကို လက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်တော်၏ လက်ရှိဘာဝန် သပြီး၍ ခွင့်လေးပတ်ယူ၍ ရန်ကုန်သို့ သွားနေက် တရားအားထုတ်မှုနဲ့ စီစဉ်ပဲ တော့သည်၊ ကျွန်တော့အား မူးခွဲသာသာဝင် တယောက် ဖြစ်လာတော့ မည်ဟု ယေဘယ်သားဖြင့် ခန့်မှန်းကြမည့် အရေးကိုလည်း သဘောပေါက်မိ ပါသည်။

မည်သို့ပြစ်ဖြစ်စေ ဤစာအုပ်ထဲ၌ ဖော်ပြုလိုသည်မှာ ဘာသာတစ္ဆေး တစ္ဆေးကူးပြောင်းသော ဇာတ်လမ်းမဟုက်မျှ၍ အစမ်းသပ်အစစ်ဆေးခဲ့ အရှေ့တိုင်း၏ စနစ်တရပ် (စီရှိလွှာကျင့်မှု) ကို အနောက်တိုင်းသား များထဲမှ အနောက်တိုင်းသား (၀၇) သမားရှုံးကျ အနောက်တိုင်းသား တယောက်က မည်သို့မည့့် ကြိုးစားစမ်းသပ် လေ့ကျင့်ခံယူပဲ ဇာတ် လမ်းခဲ့သာ ပြစ်ပါတော့သတည်း။

အခန်း ၂။

စခန်းဝင်ပြီ

ရန်ကုန်သို့ လေကြောင်းဖြင့် ဓရီးသွားရသည်မှာ တစ်ထရာအက်အခဲ မရှိနိုင်ပေ၊ ဗန်ကောက် (ထိုင်နိုင်ငံမြို့တော်)၌ အတန်ကြာမျှ ရပ်နား ပြီးနောက် လေယာဉ်ပြောင်းလဲ စီးလိုက်ရုံဖြင့် ဆိုက်ရောက်နိုင်ပါသည်။

ရိပ်သာ၌ မည်သို့သော်အခြေအာနမျိုးနှင့်တိုးမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိနေသူ၊ ထို့အပြင် ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လအတွင်းခဲ့ ရန်ကုန်တွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပုံးချိုက်သည်ဟူ၍လည်း မိတ်ဆွေသက်ယူများက သတိ ပေးကြရာ၊ မည်သို့သော် အဝတ်အစားမျိုးများကို ယူဆောင်သွားရ မည်နည်း ဆိုသည်မှာ၊ ကျွန်တော့အတွက် ပြဿနာတရပ် ဖြစ်လာပါ တော့သည်။

အပူပိုင်းနိုင်ငံများ၌ တန္ထေလျှင် အဝတ်အစား အကြိမ်ကြိမ်လလှယ်ရန် လိုအပ်သည့် အားလျော်စွာ အဝတ်လျော်ဖွံ့ပ်ပေးမည့်သူ အဆင်သင့်ရှိ နေမှုဖြစ်မည်၊ ယင်းသို့ အလျင်မိအောင် လျော်ဖွံ့ပ်ပေးမည့်သူ မရှိပါ လျှင်လည်း ချည့်ထည့်ရှုပ်အကြိုစသည့် အဝတ်အစားများ တပုံတရောင်းကြီး ယူဆောင်သွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ အဝတ်အစား အများကြီးယူဆောင်သွားပါက ကျွန်တော်၏ အထုပ်အပိုး ကြီးမားနေမည်၊ ဝန်စည်စလယ်များလည်း များပြားနေ ပေမည်၊ ကျွန်တော့အနေဖြင့် ဥဇော်တိုက်သား ကမ္ဘာလှည့်ဓရီးသည် တယောက်၏ ဟန်အသွေးပြင်မျိုးဖြင့် ဆိုက်ချာက်သွားမည်ကို အထူး တလည်း တဝ်မကျေနိုင်။

နောက်ဆုံး၌ “ဆွဲ့” မလေး ချည့်ပုံဆိုနှင့် ရုပ်အကြိုအချိုက့် ယူ ဆောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချုပ်ပါတော့သည်၊ လိုအပ်သမျှ လျော် ဖွံ့ပ်စန္ဒုတို့ကိုလည်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစနစ်ဖြင့်ပင် စခန်းသွားရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ရန်ကုန်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကောင်စီက လုံချည်နှစ်ထည် လက်ဆောင် ပေးပါသည်၊ မြန်မာတို့ အခေါ်အားဖြင့် “လုံချည်” ဆိုသည့်မှာ မလေးကျွန်းဆွယ် သားတို့၏ “ဆွဲန်” မလေးပုံဆိုးနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရိုပ်သာမှ တောက်တို့မယ်ရ အလုပ်သမားတယောက်က ကျွန်တော်၏ အဝတ်အစားများကို အခကြေးငွေကလေး မဆိုစလောက်ဖြင့် လျှော့ဖွဲ့ပေးပါကြောင်းတို့ကို ကြေားဖြတ်၍ ဖော်ပြထားလိုပါသည်။

ဗန်ကောက်သို့အနေကို၌ လေဆိပ်ကြီးတရာ့လုံး ထောင်ပေါင်းများမှာ သော “ပွဲကြည့်”ပရိသတ်တို့ဖြင့် ပြည့်ကျော်နေသည်ကို တွေ့ရပါတယ်၏။ သူတို့သည် လေတပ် စုမ်းရည်ပြုပွဲတရာ်ကို လာမောက်ကြည့်ရှုကြခြင်းပင်၊ တကယ်တော့ ယင်းစွဲးမှတ်ပြုပွဲကို အမေရိကန်တို့က အမိကပြုသခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လေဆိပ်ပတ်ချာလည်တွင် ရောမ အမေရိကန်ပို့စဆောင်ရေး စစ်ယာဉ် ကြီးများ၊ ရပ်တန်ထားသည်၊ ထိန်းကို၌ ယင်း ယာဉ်ကြီးများ ထွက်ခွာ သွားကြပြီး ကွင်းလယ်တည်သို့ လေထီးတပ်သား ထောင်ပေါင်းများစွာ စုန်ဆင်းကျော်က် လာကြသည်၊ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသော လူထူးပရိသတ်၏အပေါ်မှဖြတ်၍ ဂျက် တိုက်လေယာဉ်ပျော်များ တပိပါ တရှိ ရွှေ့ပွဲ့ ပုံးသန်သွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်မီရမည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်အကြောင်း ထုတ်ပြန်ကြပြောသုတေသနပေါ် လာမော်ပြီ၊ ယင်းနောက် အချိန် အနည်းငယ် အတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျော် စတင်ပုံးတက်ခဲ့လေသည်။

လူထူးပရိသတ်၏ လူပ်ရှားမှုသည် ခုနာက ထင်ထင်ရှားရှား ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်နေရာမှ ယခုသော် ဤပိဿာကိုသွားသည်၊ စိတ်အားထက်သန်နေသော စိတ်လုပ်ရှားနေသော ရုပ်လုံးရုပ်ယန်တို့ကိုမတွေ့ရင်တော့၊ ဟိုတဲ့ သည်တဲ့ တည်ရှိနေသော ညီမှုင်းမှုင်းအကွက်များအပြစ်သာ ပိုးတဝါးတွေ့မြင်ရ ပါတယ့်သည်၊ မှန် သို့မဟုတ်- ကျောက်မျက်ရတနာတွဲဖြင့် ပြုလုပ်ထား သော လက်ဝတ်တန်ဆာများပေါ်သို့ နေဖောင် ထိုးမိသောအခါမှသာ အနောင်များ ပြီးကနဲ့ ပြက်ကနဲ့ ရုံဖိန်ရုံခါ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်၏ ရင်တွင်း၌လည်း စိတ်ပျက်ပြီးဆုံးမတရပ်ကို ပိုက်ထေးခံစားလာမိန့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တုမဟုတ်၊ ဆိုသည့်အဖြစ်ကို အထက်ခိုးမှ တွေ့မြင်ရန်လသည်၊ ကျွန်တော်သည် လေသူရဲတယောက်အဖြစ် ပျော်နှုန်းခဲ့စဉ်က ယင်းသဘောမျိုးကို တွေ့ကြုံခံစားသူးခဲ့ပေသည်။

သို့သော်- လေယာဉ်ပေါ်ကြုံခဲ့ရသည် ခံစားချက်သည် ထုံးစံအတိုင်း ကျော်မြန်စွာ လွန်မြေအားသွားလေရှိသည့်အပြင် အဲမှတ်တမ္မာအနေအထား ကွင်လည်းရှုသည်၊ နောက်တနေနနာသို့ လေယာဉ်ဆင်းသက် ရပ်နားခြင်း မူရှိမချင်း လေကြောင်းခရီးသည်ဘယောက်သည် လက်တွေ့ကြုံနေရသည် ကိုဖြစ်သော အိပ်လိုက် စားလိုက် စာဖတ်လိုက်ဖြင့် စည်းစိမ်ခံရေး အတွက် အာရုံစွဲးစိုက်နေရန်မှုတပါး စိတ်ဝင်စားစရုံမရှိပေး

မည်သို့ဟင်ဖြစ်စေ ယခုအကြိုမတွင်ကား ပုံသဏ္ဌာန် ပေါ်လွှာင်ခြင်း မရှိမတော့သော လူထုပရိသတ်ကို ငှံကြည့်ယင်း ကျွန်တော်၏ ရင်တွင်း၌ နှစ်မျိုးနှစ်စားသော ခံစားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်၊ ယင်းသို့ ကြည့်နေယင်း လူသားတို့၏ သဏ္ဌာန်တို့သည် အိမ်ခေါ်ပိုးများ၊ သစ်ပင် များနှင့် နေနှောပေါ်စုံစပ်သွားတော့သည်၊ ကနဦးကော်လှပလှပရွှေ့ပြစ် နေသော အနေအထားမှု အငေးတွင် မှုပ်ရှိကာ ဝါး၍၏၍ သွားလေပြီ တကား၊

ပထမအချက်အဖြစ် ကျွန်တော်သည် လူသားများအပေါ် နှတ်တမန် ကျော် အမြင်ဖြင့် ပြိုးစားကြည့်ပြု့ သုံးသပ်မိန့် လူတော်ဆိုသည် ဘာများမဟုတ်ပ တေကားဟု လူတော်၏ အနောက်အသားကောင်းမြှုမှုကို သဘော ပေါ်က် ခံစားမြို့ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်၊ ခုတီယာအချက်မှာမူ တပိုင် ရှုက်သည်၌ပင် ကျွန်တော်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့မှနာက်ရှိလျက် သူတို့၏ အျုံစွဲများနှင့် အဆင်မပြုမှုများ (သူခု ဒုက္ခများ) တွင် ပါဝင် ခံစားခြုံပြန်ပါသည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ကျွန်တော် ရှာဖွေလျက်ရှိသော အပြန်နှင့် သောကာချင်း ထပ်တွေကဲ့သို့ ဖြစ်သောအချက်တရပ်ပမာ ဖြစ်နေပါသည်၊ အယက်းပတ်ပြပါ ခံစားချက် နှစ်ခုပ်သည် အချိန်အားဖြင့် သတ်မှတ် ဖော်ပြရမည်ဆုံးသော် တရာ့ပြီးမှတစ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖျက်ဆီးသည့် အကျိုးသက်နေရာမှတိ ဖြစ်ပေါ်သော ပြင်းထန်လွန်း လူသည့် ခိုတ်လှပ်ရှားမှုမျိုးကို ရွှေ့ချောင်လွှဲ၍ရနိုင်မည် ဆိုပါက တခုပြီး တုံး အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေသည့်သဘော (၀၇) ဖြစ်ပျက်သဘောတရား ရပ်ဘန်သွားရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေ့သာင်းအဖက်ဖက်မှနေရှု ရွှေ့မြှင့်သုံးသပ်လျက် ပုဂ္ဂလစိုင်းဘန်ကျေသာ ပုဂ္ဂလစိုင်းမကင်းသော အမြှင်ကို ပယ်ရှားရမည်ဖြစ်သည်၊ သုခုနှင့် ဒုက္ခ တရားတို့သည် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်ရင်းနှီးနေ့ချေသည်၊ ခွဲခြား၍မပူ စေကာင်းဟု သဟောပေါက် နားလည်လာမှုလည်း ယင်းအမြှင်ကို ပယ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

မျှောင်ရိသန်းစာအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သို့ ဆိုက်ရောက်သည်၊ နေဝါယာနှင့်ညအချိန်၏ ပိုကြားအခါသမယာပင်တည်း။

အပူပိုင်းအောများ၌ တရာ့တည်းသော အလျင်အမြန် ရွှေ့လျားနှင့် သည့် အရာကား နေမှင်းကြီးသာ ပြစ်သည်ဟု၌ ထိုမည်သော အချိန် အပိုင်းအခြားကလေးသည် ကျွန်တော်အား ထုတ်ဖော် ပြောကြားနေ သယောင် ရှိပါသည်၊ ကျွန်တော်သည် အခြားခရီးသည် များနှင့်အတူ အတော်ည့်ဖျင်းနှုန်းသော တဲ့တတဲ့သွေ့ လျောက်သွားသည်။

လေဆိပ်အဆောက်အအုံများ ဆောက်လျက်ရှိနာ မပြီးမချင်း တို့၊ ထဲတွင် ယာယိရုံးခန်းများကို ဖွင့်လှစ်ထားရှိမည် ဖြစ်ပါသည်၊ ထုံးစံ အတိုင်း စစ်ဆေးမှုများကိုလည်း အဆင့်ဆင့်ရှုံးနေသည့်အပြင် အကဲလိုပ် စကားပြောသံလည်း မကြားရပေါ်၊ သူတို့ ပြောဆိုနေသော ဘာသာ စကားကိုလည်း နားလည်ခြင်း မရှိရကား မည်သို့ စေန်းသွားရမည်ကို အနည်းငယ် အကြံ့အိုက်လျက် မိမိ၏အလှည့်ကို စောင့်နေဖို့။

သို့သော် မကြားမို့ငယ် ဓာတ္ထသာသနာ့ကောင်စီမှ ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦး ရောက်လာလေသည်၊ သူတို့သည် ကျွန်တော်ကို တွေ့မြှင်သွားသည်နှင့် လိုအပ်သော အကုအညီများကို ပေးကြသည်၊ စင်စစ်၌ သူတို့သည် ကျွန် တော်ကို သိမြှင်ရန် မခဲယဉ်းပေါ်။

ဗောဓာပေါက်စုံကို ဆင်မြန်းထားသူဟူ၍ ကျွန်တော်တယောက်ထဲပျောက်သာ ရှိဖန်တီးသည်၊ အခြားသွားများသည် လုံချည်နှင့် ရှုပ်အကျိုး

များကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်၊ သူတို့တဲ့မှာများစုများ အပေါ်အကျိုး
(တိက်ပုံအကိုး) ကိုလည်း ဝတ်ထားကြသေးသည်၊ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ရှုံးအချိန်များ ညည်းပိုင်းများသည် အတန်အသင့် အေးမြှုပ်ပင်
ဖြစ်သည်။

တောကအတွင်း ဆောင်ရွက်ဖွဲ့ယှဉ်သော ထိုးတမ်းစဉ်လာ ကိစ္စများ
ပြီးစီးသွားသည့်အလောက် ရန်ကုန်မြို့ထိုး မော်တော်ကားဖြင့် သွားကြ
သည်၊ ကျွန်တော့အား ညစာကျွေးပြီးနောက် ကမ္မဋ္ဌာန်းငြာနသွေး ၁၁
ဆောင် သွားပါတော့သည်။

“မယ်ဒီတေးရှင်း စင်တာ” (ကမ္မဋ္ဌာန်းငြာန) ဆိုသည်မှာ မြန်မာလို့
သာသနဦးရိပ်သာကို လျော်ကန်သင့်မြတ်အောင် ဘာသာပြန်ထားခြင်း
ပြစ်ပါသည်၊ အခိုကအားပြင့် ရဟန်းတော်များသာ ရှိကြလျက် အများစု
များ သတိပ္ပါယာန်ပွားကြသော်လည်း အားလုံး တရားအားထုတ်သည်တော့
မဟုတ်ခဲ့။

လူဝတ်ကြောင်များအတွက်လည်း အဆောင်အသီးသီးရှိ အခန်းများ
ထဲတွင် တရားအားထုတ်ရန် နေရာပေးပါသည်၊ အစနာက်တိုင်း အစော်
အဝေါ်နှင့် ပြောရမည်ဆိုပါလျှင် ဆရာအများအမြား ထားရှိယင်ပြု
အုပ်ချုပ်သော စိတ် လေ့ကျင့်ရေး ကောလိပ်ဓကျောင်း တကျောင်းနှင့်
တူလေသည်။

ပည့်သွှေနေထိုင်ရမည် မည်ပျော်ရေအောင် အလုပ်လုပ်ရမည် စသည်ဖြင့်
စည်းကမ်းဥပဒေများသတ်မှတ်ထားပုံမှာကား သာမန် ကောလိပ်ဓကျောင်း
တကျောင်းထက် ထူးကဲတင်းကျပ်ပေသည်၊ လူဝတ်ကြောင်များ ပုက်
ဖောက်ရသည့် ဘာသာရေး အခမ်းအနားများ ထူးထူးခြားခြား ပရှုပါ၍
ပြောသီလနှင့်အညီ ထိန်းသိမ်းနေထိုင်လျှင့် ပြီးတော့မေး ယင်းအကြောင်းကို
နောက်ပိုင်း၌ ထပ်မံဖော်ပြီးမည် ဖြစ်ပါသည်။

တရားအားထုတ်နေစဉ် အတွင်း၌ ယင်းသီလတူးကို အတိအကျ
စောင့်ထိန်းရ၏၊ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ ရဟန်းတော် အနည်းငယ်နှင့်
နည်းလမ်းပြုသ ညန်ကြေားသော ဆိုမဟုတ် ဝင်းကြီးအတွင်းရှိ ဘာသာ

ရေးကိုရှာ အဆောက်အအုံများကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှုဗောက်ရသာ ရဟန်း ကော် အား တိရိုက်နာ သူတိအားလုံး သတိပွဲနှင့် သင်တန်ဆင်းများ ရှုန်းကြုံယင်တွေကာသည်။

လာကပ်ကြုံကုန်ဆိုသော ယင်းသို့ သင်တန်းတက်နေက်ကာ ထား မာသုတေသနပါးမှသာလျှင် စူးရှုထက်မြေက်သော ဉာဏ်ကို ရနိုင်သည့် အပြုံးဖွဲ့စီး တရားအဆီအနှစ်ကိုလည်း လက်တွေ သဘောပေါက် ပေါ်ရှုံးပေသည်၊ ထိုသို့ အထက်တန်း တန်းတော်ကို သိမြင်နိုင်ရန် ပျော်ဦးစွာ စိုက်ကို တည်ပြုမြှင့်အားင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွဲများရှိရန် လိုအပ်လွှာ ပေသည်။

တုန်းပေါ်ကြီး ကျောင်းကြီး၊ ကျောင်း၌ နာထိုင် တရားအားထုတ် ရှုပါးမှည် ပြစ်ကြောင်းဖြင့် ပျော်တော် မှန်းဆယားမီပေသည်၊ မြှင့်မာ ပြည်ပါ ဝေးလံသံခေါင်တွေ၌ အသွေးအလာ ခက်ခဲ့ချောင်ကျသော အေသာ် တောင်ခေါင်းတခုထက်ဝယ် တည်ရှိနေသည့် ကျောင်းကြီး တကျောင်းကိုလည်း စိတ်မျက်စိတ်နှင့် မြင်ယောင်လျက် ရှိခဲ့ပါ၏။

မာရ်ဦးလုံးတော့ ကမ္မားနှင့် ဌာနတရု ဆိုသည်မှာ ပန်းချိကားများ လဲကူင် မကြောခေါ် တွေ့မြင်ရလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ထောင်ကုန်းတခုပေါ်၌ ကော့ ပြစ်ရာည်၊ အဝင်အထက် တသီးအခြား တည်ရှိနေရမည့်စာသည်ပြင့် စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့မိလေသည်။

သို့သော် ကက်တွေ့၌ ‘ညီးအထင်နှင့် နှမ်းထွေက်’ တက်တက်စင်အောင် ပဲ့ဇာနေတော်၏၊ သာသနာ့ရုပ်သာသည် ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် တွင် တည်ရှိ၍ မော်တော်ကားလမ်းမကြီး၏ဘေး မလျမ်းမကမ်း၌ပင် ရှိသည့်၊ ရန်ကုန် ပြီးလယ်ခေါင်နှင့် ငါးမိုင်းနှင့်သာ ဝေးသည်။

တသီးတသို့ တည်ရှိနေသည်လည်း မဟုတ်ပေါ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လိုမ်းမျှ အနှင့် ပုပ်သဘောအရ ဆက်ပေါ်နေသလို ရန်ကုန်မြို့နှင့် မဂ်လာဒု လေဆိပ်ကုန် ဆက်သွယ်စွဲဖြစ်သော လမ်းမကြီးမှ ကားသံစသည် အမျိုးပြီးသော ဆည့်သံတို့၏ နွောင့်ယုံကြမှုများလည်း မကမ်းချော့။

ဝင်းတံ့ခါးပေါက်ကို ကျွန်ုတော်တို့ ကား ဖြတ်သန်းဝင်နေက်ခဲ့ပေါ် ကောက်ကျက်တွင် ရွှေချေထားသော စူးရှုံးပျော် နိုးရှုပ်တကောင်စံကု

သတိပြုလိုက်မိပါသည်၊ ပွဲလမ်းအမေးအနားတရုတွင် ပါဝင်ခဲ့သော အရှပ်များ ဖြစ်ကြပုံ ပေါ်ပေသည်။

သို့သော် ယခုကား တန်ဖိုးမြှဖို့ကာ အသုံးမကျသည့် ဘဝတွင် ရောက်နေချေပြီ၊ အခြေအနေမှန်စွင်လည်း မဟုတ်ဘူး။

ဝမ်းနည်းဖွဲ့ အနေအထားတွင် ရှိအနသော ဤအရှပ်တို့သည် မကြာမီကာလအတွင်းကသော အရေးပါ။ အရာရောက်လှသည့် ပွဲလမ်း အမေးအနားတရုက္ခာ ပုံပြီးကြားကြား ကိုယ်စားပြုခဲ့ ပေသည်တကား၊ ဤအချက်ကို တွေးလိုက်မိသည်မှာ တရားရစရာ ကောင်းလှပါသည်။

ထိုနည်းတူပင် တချိန်စာခါက ထွန်းပေါ်ခဲ့သော လူသားတို့၏ အစုံးစွဲနှင့်သော မွှေ့မြတ်မှုများနှင့် အသာင်းငပ်း စွဲလမ်းမှုတို့သည်လည်း ထာဝရ တည်ရှိနေခိုင်စွဲး မရှိခိုင်ပေါ်။

အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ထားပုံသည် စနစ်တကျရှိဟန် မတဲ့ သတိပြုကြည့်ရှုလိုက်နာ ဖြစ်သလို ဆောက်လုပ်ထားသောတဲ့များကို ကျိုးတိုးကျေတဲ့ တွေ့ရသည်နည်းတူ့ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများလည်း ရှိနေကြသည်၊ ဖုံးကလည်း အလွန်ထူသည်၊ နှစ်သက်ဖွှဲ့ယော မြင်ကွဲ့ တရပ် မဟုတ်ပေါ်။

ဝင်းကြီးအတွင်း၌ ကျွန်တော် နှံစပ်မှုမရှိ၊ အဆောင်များသည် တရုနှင့်တရု တသီးတခြား တည်ရှိနေကြပြီး အဆောင်တိုင်း၌ အခန်းများ သီးသန့်ထားရှိကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလောဘူးခြင်း မရှိဘဲသာ အဆောက်အအုံများလည်း အမျှေားအပြား ရှိကြလေသည်။

နောင် အချိန်ရသောအခါးတွင် ရိပ်သာဝင်းကြီးထဲသို့ လူည့်လည်းကြည့်ရှုနာ အပြင်အပလောကနှင့် အမြှင်မျှလောက်ပင် ခွဲခြားကန့်သတ်ခြင်း မရှိကြောင်း အံ့စွဲယွှဲတွေ့ရပေသည်၊ ရုတီယယ်မှုံးစစ်ကြီးအတွင်း က အရေးပေါ် လေယာဉ်ဆင်း ကွင်းများ၌လည်းကောင်း စစ်ကားများ ရပ်နားဖူး နေဖာများတွင် ခင်းရန်အတဲ့က်လည်းကောင်း မဟာမိတ် တပ်များ အသုံးပြုခဲ့သော သံပြား ပေါက်များဖြင့် တစိတ်တော် ခြားစ်ထားသည်။

မဟာမိတ်တပ်တိသည် စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ မြန်မာပြည်မှ ပြန်လည် ရွတ်ခွာသောအခါတွင် ယင်းသံပြားပေါက်တိကို ယဉ်ဆောင်မသွားပဲ ထားရမ်းခဲ့ပုံးပြု၏။

ရိုပ်သာ၏ပတ်လည်တွင်လည်း အလားတူ ပစ္စည်းများဖြင့် ဆောက်လပ်ထားသော အိမ်များကို တွေ့ရပါသည်၊ အိမ်တိသည် ဇေကောင်းစွာ ရှုနိုင်သော်လည်း ပြင်းထန်သည့် နာသံဥတုအက်ကို ခံနိုင်သည့်လက္ခဏာ မရှိပေါ့၊ ယင်းတို့သည် အနာဂတ် မျိုးဆက်များအတွက် လျှို့ဝှက်နက်နဲ့သော ပဟောင့်တရပ် ဖြစ်လာဖွံ့ဖြိုးပါသည်။

ရိုပ်သာ၏ပတ်လည်ရှိ ခြုံစည်းရုံးသည် အချို့သောနေရာများမှာ ခြံနှယ်များဖြင့် ပုံးလုံမူးနေသည်ကို တွေ့ရသည်၊ သံဆွဲးကြီးပြင့် မခိုင်မခံကာရုံးထားသော်လည်း ဖြတ်သန်း သွားလာရန် မလွှယ်ပေါက်များ၊ ဖြစ်လျက်ရှိသည်၊ ဝင်းအတွင်းမှ လမ်းဘက်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထမ်းမှုနေရာ၏ ဝင်းထဲသို့ ပြစ်စေ စည်းရုံးကို ဖြတ်သန်းကာ အလွယ်တကူ ဝင်ထွက်နိုင်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနာသည် မျှော်လင့်ထားသည်နှင့် နှိုင်းဆမရအောင် ခြားနားလျက် ရှိခေါ်ပြီ၊ ဖြို့စား တရားအားထုတ်မှုကို ကြိုတင်မှန်းဆတားခဲ့သော စိုးကွားထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အေးပြီးဆိတ်ပြီး ခြင်းက အေးထားကိုအကြပ်ပြနိုင်မည် မဟုတ်သည် အတွက် စိတ်ပျက်အားငယ် မူဖြစ်မိလိုက်စားမပင်စစ်၌ ရင်ဆိုင်တိုက်ရမည့်မှာ စိတ်နှင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း သတေသနပေါက်ပါသည်၊ အခိုက် ပုံးလွှုံးမှ ဟူသည် အမျှတေ ပိုင်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်နေပေါ့ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားမှာ သာမည့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လူမှုဓရေးနာများမှ ကင်းဆိတ်သည် အေးပြီးရာ အရပ်တွင် သီးသီးသန့်သန့် ကမ္မဋ္ဌာန်းသွားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခြင်းမက မျှော်လင့်ထားခဲ့မြို့သည်ကတော့ အမျှန်ပါ။ မျှော်လင့်ချက် ပါစင်အောင် လွှဲမှားနေသည်အတွက် အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်မိပါ၏။

နှုန်းလူမှု စွေးအူသံများ၊ ခေါင်းလောင်းထိုးသံများနှင့် မော်တော်ကား ဟျိုးသံများက မျှော်ခာခဲ့ ထွေကိုပေါ်လျက်ရှိသည်၊ နှေ့အချိန်တွင်ကား ယင်း ဆူညံ့သံများအပြင် ကြီးဟားမဲနက်သော ကျိုးကန်း ထောင်ပေါင်း

များစွာတို့၏ စူးစုံရှု တာအ-အ အောင်ထံတို့ကား အဆက်မပြတ် ထပ်ဆင့် နှောင့်ယှက်ကြပြန်သည်။

ဤမျှ ရူည်နေသည့်နေရာ၌ မည်သူ့ ဟာမားအားထွေထိနိုင်ပါမည်နည်း၊ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်မိပါသည်။

တည်ခိုရမည့်အဆောင်သူ့ မောင်တော်ကားက ကျွန်တော်အား သယ် ဆောင်သွားသည်၊ ကားမီးရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်ရသည့်မှာ စစ်ကြီးအတွင်းက ဟိုတဲ့ ဒီတဲ့ ကျိုးတိုး ကျော် ဆောက်လုပ်လျှော့သော တဲ့စခန်းကြီးတဲ့ နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ခြုံဝင်းကြီးဖြစ်နေသည်။

ယင်းနောက် တခုသောအဆောင်၏ရွှေတွင် ရှတ်တရာက် ကားရပ်တန် လိုက်စာ ဖုံများ ထောင်းကနဲ့ ထသွားသည်၊ အခန်းများ၏ ရွှေစကြံ့တွင် သက်နှုန်း ဝါဝါများ ဝတ်ရုံးထားကြသော ရဟန်းတော်များ ခေါက်တဲ့ ခေါက်ပြန် စကြံ့လျောက်လျက်ရှုံးကြရ သူတို့က ကျွန်တော်အား လူမဲး ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုရဟန်းတော်များ နည်းတူ သုံးပတ်ကြာမျှ လေ့ကျင့် အားထွေထိရတော့မည် မဟုတ်ပါလောာ။

တာ အောင်ခန့်ရှုသော ညုစ်တေးဆေး စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဝံပုလွှာကဲ့ထို ရန်လိုပုံပေါ်သောအေးတဗုပ်သည် ကျွန်တော်တို့အား ရူးဆူည်းလုံး ဖောင်၍၊ ယင်းနောက် တာဝန် ပြီးဆုံးသွားသည့် အလား အကောင် ရပ်ကာ ပြန်လည်၍ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကုတ်ခြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်အား အဆောင်၏ အစွဲနှုန်းအခန်းသူ့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်၊ ဤ အဆောင်သည် အုတ်ပြင့် ဆောက်လုပ်ယားသည့် တထပ် အဆောက်အအုံတုရုပ်ပြီးလျင် ဆယ်ပေပတ်လည့်၌ အခန်း ၁၅-ခန်းခန့် ရှုံးလေသည်။

အခန်းထဲတွင် မျက်စီ ကျိုန်းစပ်ဖွှာယ်ဖြစ်သော လျှပ်စစ်မီး တလုံးကို အကုပ်အဆောင်းမပဲ ထွန်းထားသည်၊ သစ်သား ခုတင်တလုံး၊ စားပဲ့တလုံးနှင့် ကုလားထိုင်တလုံးအပြင် သံမံတလင်းပေါ်တွင် မြက်ဖျားနှစ်ချုပ် ခင်းထားကြောင်း ပုံးရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်ရသည်၊ ထို့အပြင် ပြတ်းပေါက်

နှစ်ပေါက်ရှိနေပြန်၍ ဝမ်းသာရသည် (သို့သော် ထိပြတင်းပေါက်တို့သည် ကျွန်တော်အား ကောင်းကျိုး မပေးသည့်အဖြစ်ကို မကြာမီတွေ့ရပါ၏။)

ခုတင်း၌ ခြင်ထောင် ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့်လည်း မိတ်သက်သာရာ ရသွားပါသည်၊ သာသနာရေးကောင်းမီသည် အမြဲ့အမြင် ရှိစွာဖြင့် အိပ်ရာခင်းများ၊ မျက်နှာသုတေသနပါး၊ ခြင်ဆေးထိုး ပြုတိန္ဒာ မြို့ခိုးတို့ ခြင်ဆေးချည်တူး စသည်တို့ကိုလည်း အသင့် စိစဉ်ထားရှိသည်။

ဤအခန်းသည် သုံးပတ်ကြာမျှ အပြင်းအထန် တရားအေားကုတ်လျက် နေထိုင်ရမည့် ကျွန်တော်အိမ် ဂေဟာပင် ဖြစ်တော့သည်၊ တရားအလုပ်ကိုလည်း များသောအားဖြင့် ဤအခန်းနှင့်လေးဘက်၊ တုင်းနှုံသာ ပြုလုပ်ရပေမည်၊ အခန်းကလေး၏ အနေအထား အဆင်အပြင်သည် မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပေါင် သာလူနှင့်နေပါလေးပော့သည်။

မီမံ့၏ 'အိမ်'ဟုပင် အလွယ်တက္ကာခံပူးကြေး ပြုလိုက်နိုင်ပါသည်။

ရေတပ်မတော် အနာရှိတင်း၊ ကောက်သည် အခြားသေးပုဂ္ဂိုလ်များထက် 'အခန်း'ထဲတွင် ပိုမို၍ နေစလုပန်ထိုပေါ်သည်၊ သူသည် အခန်းသစ်တွေ အပေါ် အလျှင်အပြန် တွယ်ကဲတတ်ပြုးရင်းနှီးသင်မင်းသာ မျက်စီပြင်းကြည့်မြှင့်နိုင်ခြင်း တည်းကွာသော အလေ့မျက်ငါ့ကို အချိန်တို့တို့ အတွင်း၌ မွေးမြှုနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်၏ အာတွေအကြိုး၌ လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်သော အခန်းအချို့ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ဘူး၊ သေည်၊ ဓာတ်ကြာင့် ဆုံးသော် ထိုမည်သော အခန်းတို့သည် ညျမ်ပတ်၍ လောင်းသာထိုစောင်းနှုံလွှန်းသည့်နည်းတွေပေါင်းလယ်ကူးသော့များထက်၌ ပုံပြုတတ်သည့် ပစ္စည်းများ၏ အနုံအဘက် ပေါင်းစုံနိုင်လည်း မကောင်းပေး၊ အဆိုးဇားဆုံးကား ထိုကဲ့သို့ အနုံအဘက် အမျိုးမျိုးကို ရှုရှိက်ရပြင်းပောင်တည်း။

ယခု အခန်းသည် ထိုအခန်းများနှင့် မတဲ့ မြင်မား၍ ပျော်လင်းသည်၊ သို့ပြန်သည်၊ ရင်းနှီးခင်တွယ်နိုင်ဖွှာယ် အခြေအနေတွင်ရှိသည်။

သက်ဆိုင်ရာဗုဏ်လိုက် ရေချိုးခန်းကို ပြုသကြပြန်နာ ရေပိုက်ခေါင်းတော်မြိုင်း ရေအပြည့်ဖြည့်ကားတေား၊ သံစည်းကြီးတလုံး၊ အသုံးပြုခြင်း ခံရပုံ မပေါ်သော ရေပန်းတဲ့၊ ဆောင့်ကြာင့်ထိုင်သွားရသော အိမ်သာတွေ

(ဒီဟာအတွက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိပါသည်) နှင့် ထိုင်၍သွားရ သော ရှိုးရှိုးအိမ်သာတူဘုတ္တကို တွေ့ရှုပါသည်၊ ထုတ်တုခုသော အကြောင်း ထူးကြောင့် မြစ်မည်ထင်ရှု၊ ယင်း ထိုင်၍နောက်ဖေးသွားရသော အိမ်သာ သည် ကျင်ကြီးစွဲနှင့်အတွက် မဟုတ်ပဲ ကျင်ငယ်စွဲနှင့်ရန်အတွက် ဖြစ် ကြောင်း ကြေားသိရင်၊ ထံသွှေ့ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို မကြောမိသိရှု ထို့မျဉ် စွဲ၍ကား အကြောဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရောန်းနှင့်တက္က ထိုင်၍ သွားရသော အိမ်သာသည် အနောက်တိုင်း ဆန်သည်၊ လူဂါတ်ကြောင်များ လာရောက် ဟန်းအားထုတ်ထောအခါ အထူး အခွင့် စရေးပေးသည့်အနေဖြင့် သတ်မှတ်ထားရှိသောပစ္စည်းများ ဖြစ်ပွဲယူရှိသည်။

သာသနာရှိပ်သာသို့ လိုက်ပို့သည့် ဗုဒ္ဓသာသနာ့ကောင်စီမံ အုပ်ချုပ် ရေး အရာရှိချုပ်သည် နောက်နဲ့ နံနက်ကူးင် ကျွန်တော်တဲ့ လာရောက် ပီးမည် ဖြစ်စုံပါသည်၊ သူနှင့် လိုက်ပါသွားပြီး မြန်မာပြည့်၌ နေထိုင်စော် အတွင်း လိုအပ်သမျှသော အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာကိစွဲများကို လုပ်ရပေ ဤးမည်၊ ထိုနောက် နေ့သေး ၂၀၁၀-နာရီတွင် ရှိပ်သာ၏နာယက ဆန် တော်တပါးဖြစ်သော ရွှေဖော်ဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံးရမည် ဖြစ်ကြောင်း သူက ပြောပြုသည်။

ကြေား လိုဘာရှိလျှင်လည်း နက်ဖြန်၌ စီစဉ်ပေးပါမည်ဟု သူက ကျွဲ့ကော်ကို အာမခံသည်၊ ထိုနောက် သုတ္တုတ္တက်ခွဲသွားကြတော့အ ကြုံထူးသန်းသော အကိုလိုအမျိုးသားသည် နောက်နဲ့ နံနက်ရောက် အောင်မှ ကာခြေအနေနှင့် အံကိုက်အောင် နေထိုင်တတ်ပါမည်လော ဟူ၍ သုတ္တု၏စိတ်ဝင်းထဲဝယ် မဝင်ခဲ့ဆိုင်အောင် ဖြစ်နေကြောင်းဖြင့် မစုံမပဲ ကျွဲ့သလိုက်မို့ ပါသည်။

အချိန်ကား ည ၉:၀၀ နာရီ ရှိချုပ်။

ကျွန်ခတ်သည် အန်းမြှုံးငယ်ပျေသာ ပါလာသည့် အဝတ်အစားတို့ကို ထုံးယူ၍ ပျော်ပြားများ ခင်းကားသော ခုတင်၏အောက်ဖျားတနေရာရှု သောတွောတလုံးထဲ ကည့်သွင်းထားလိုက်သည်၊ ထိုနောက်တိုင် ခြင်များကို

ခြင်ဆေးဖြင့် ထိုးလိုက်သည် အခြားမျိုး အခန်းလေလေးသည် ပေါ်သောပုံပြီး နေချင့်စွဲယ် ဖြစ်သွားတော့တဲ့။

တန္နလုံး ခရီးပန်းခဲ့သည်၊ နက်ဖြန်ကျပြန်လျှင်လည်း မမ်းသပ် ပိတ်ခေါ်ဖြင့်ကို ခံရပေါ်းမည်၊ လုံးဝေယား အသစ်ပေါ်ပတ်ဖြစ်နေသည် နေထိုင်မွေ့စနစ်နှင့်မည် မိမိကိုယ်မိမိ ပြုပြင်ယားပျော်လည်း လို့ပုံပြီး ပေါ်သည်။

ပျော်ပြားသင်း ခုတင်နှင့် ထိုးလိုက် တွေ့ဗျာကာ အစမ်းအသပ်ခံခြင်း မပြုမြို့၏ ကိစ္စတရုပ်ကို ပြုလုပ်လိုက်မြို့ပြန်ခဲ့သည်၊ ယင်းကော်း အပြား မဟုတ်၊ ကျွန်းတော်အား အပြုံးမယ့် ဆွဲအောင်နိုင်ပြုံး၊ ရှိခို့ရုံးက တပါးပြုံးလည်း ယူမောင်လာခဲ့သော ထတို့၊ နှင့် မာယျုပ်လေလေးကို မိနစ်အနည်းငယ်ကြော်မျှ ထပ်မံဖတ်ရှု နှုတ်းသွင်းလန်ပြုံးပဲ့ ဖြစ်ပါသည်။

လက်တွေ့ အလုပ်စခန်းသည် ကြိုစ်အပ်ပေါ်ယူး၊ ဖော်ပြထားသည် ထက် လွှာယက္ခာပါစေဟူ၍ ဆန်ပြု့လိုက်မြို့သည်၊ ငိုးသွှေ့မယ့်ပေါ်ကဲ အချိန် ကလေးရသမျှ သုံးလေးပတ်မာတွင်း၌ ဘုလ်တော်းတဲ့ ဖွဲ့မြှုတ်ဆောင် ပေါ်ကိုင်နိုင်ဖွဲ့ယ် မရှိပဲ။

အချိန်အနည်းငယ် ကုန်လွှာနှုံးသွားအပြေးတွင် ပျော်ဝင်း ခုက္ခဏ်ပေါ်၌ စမ်းသပ် လဲအော်ရေးကြော်မျို့နှင့် ယုံပြတ်လိုက်ပဲ့၊ နောက်နှင့် နှစ်ကဲ့ ဥုံးဘုံး၊ ပရီတွင် ယောက်စားအယားခဲ့သို့ ကျွန်းများ ပျော်ဝင်း၊ ပရီတွင် လေးနှစ်ထိုက် ပို့ပဲ့၊ သို့ပေါ်နိုင်ခဲ့ောင် ရှိခို့မြှုံးမှုံး ဂျို့ညွှေသည် နောက်အုံးညွှေပင်တည်း။

နောက်နေ့ နှစ်ကဲ့ အုံးကျော်း၌ အလင်းမေးစာက်မြို့ကပင် အိုးနှစ်မှုံး နှီးလာသည်၊ တင်ပါးများသည် ကို့မော်ခဲ့ရ ကျော်လျှက်ရှိသည်၊ နောက်တပ် တမ္မားလောက်ရာရန် ပုံစံအမြို့မျိုး၊ လျောင်းလျော်း၊ ကြိုးသွှေ့ကြော်မြှုံးပဲ့၊ ယခု့မှုံးကိုယ်လက်များ၊ အသာယ်ကြောင့် နာကျော်နရာသနည်း၊ စဉ်းစား မရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

အောက်ခံးမာပေါ်တွင် အိုးသည်မှာ ကျွန်းကော့အတွက် အစား မဟုတ်ပါ၊ ရေတပ်မော်၌ နေ့ပရှေ့ပါ စစ်လှုံး၊ ခန်းများ လုပ်ခဲ့

ရှစ် တုန်းက စားပွဲပေါ်ဖြစ်စေ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဖြစ်စေ မကြာခဏ အိပ်ခဲ့ဘူးပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အထွေအကြံအရ အိပ်စက်ခဲ့ဘူးဆော အိပ်စုများမှာ ဤအံပါထက် ပိုမို သက်တောင့်သက်သာ ရှိခဲ့ကြသည်ဖြစ်နှင့် ယင်း အချက်ကို စိတ်စွဲနေမှုသည်လည်း ဤကဲ့သို့ စိတ်ခံစားချက် ပေါက်ဖွားလာနိုင်ရေးအတွက် တာဝန်ကြေးဟန် မတွေပေ။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ ဂုံးရှုဝါ နာရီ၌ အိပ်စုထရာသည် အတွက်ပင် ဝမ်းမြောက် နေမီသေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့၏ အဆောင်အနီး၌ နေကြသော ခွေးတော်ပါ၏ အူသံကြောင့် အနည်းငယ် ပြန်လည် ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ နိုးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်၊ ထိုနောက်တွင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်တရုပ်း ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး မူာ်မူာ်မြိုက်လျက်လည်း ရှိသေးသည်။

ရေပန်း၌ ရေချိုး၌ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် စိတ်ထဲတွင် လှပ်ရားဖြစ်ပေါ်နေသော ပုံးထွင်းမှုပေါင်း၊ သောင်းခြောက်တောင် ပြောပြောက်သွားစေရန် အလိုင့် ထိုင်စာ စိတ်တည်ပြုမဲ့လာအောင် ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

မကြောမီအချိန်အတွင်း ကျွန်တော်အား လမ်းပြေားကြောင်မည့်သူ နောက်လာတော့၏၊ နှစ်ဦးသား မိုင်ဝက်မရှိတရှုခန့် လျောာက်သွားမီသော အခါး ယမင်းစားဆောင်သို့ နောက်သွားလေသည်၊ ရိုပ်သာဝင်းအတွင်း၌ ပင် ထိုအဆောင် တည်ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့တက် အရင် ရဟန်းတော်လေးပါး ရောက်နေပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့် စားပွဲတလုံးတွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုယ်တော်လေးပါး၏ ရွှေတွင် ထမင်းအုပ်ကြံးတခု ချထားပြီး အမျိုးမျိုး သော စားသောက်စရှုများ ထည့်ထားဟန်ရှိသည့် ပန်းကန်လုံးငယ်များ ကိုလည်း ပြင်နိုင်သည်။

ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်လို့သလားဟု ကျွန်တော်ကို ဖော်ဖြင့် မထိုင်လို့ပါကြောင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်၍ပင် ကြိုးစားထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း

၃၆ ○ စီးမြှင်

ပြန်ကြားလိုက်ပါသည်၊ ကျွန်တော်ကို စားပွဲကလေး တလုံးဖြင့် တည်း
တည်း သီးခြားပြင်ဆင်ပေးသည်၊ ကျွန်တော်အတွက်လည်း ထမင်းများ
ငရာက်လာသည်၊ တန္နာလုံး စားလိုပင် ကုန်နိုင်ဖွံ့ဖြိုးပေ၊ ပြီးတော့
ပုန်ကလေးနှင့် ဆင်ဆင်တူသည် ပဲစွဲများလည်း ပါရှိသည်၊ အမြင်
အားဖြင့် တုသေသာ်လည်း ပဲနိတလေး ဟုတ်တော့ မဟုတ်ပေ၊ ယင်းတွေကို
ထမင်းနှင့် တွဲဖက်၍ စားရသည်။

ထိနားကို၌ လက်ဖက်ရည်တွေက် နောက်လာပြန်ပါသည်၊ နှုန်း
စောင်းစီး၌ တော်တော့ ဆာလောင်ခြင်း မရှိပါချေ၊ ဤနှုန်းက်
စာသည် ကျွန်တော်အတွက် လိုအပ်သည်ထက်ပင် ပိုပဲသေးသည်၊
များမကြောမိ အချိန်အတွင်း၌ ထမင်းတထပ် စားရှုံးမည်လည်းဖြစ်သည်၊
ထိုကြား၌ နောက်ရက်များတွင် နှုန်းစောင်းခြင်း ကျွန်တော်အတွက်
လက်ဖက်ရည်နှင့် သစ်သီးသာပေးရန် စကားပြန်မှတဆင့် မှာကြားစီစဉ်
ရသည်။

ဒုတိယနှစ် နှုန်းမှစ၍ ငှက်ပျောသီး သို့မဟုတ် ပန်းသီး တလုံးနှင့်
လက်ဖက်ရည်တော်း ရလေ့ရှိသည်၊ တာဝါတရုံးကား သင်္ဘာသီး
ပေးသည်၊ လက်ဖက်ရည်အိုးနှင့်အတူ နှားနှီးထာနားလည်း ပါသည်၊
ဤကား အနောက်နိုင်ငံသား ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်အတွက် တွေ့တည်း
သော အခွင့်ထူး ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူမိပါသည်၊ ထိုအပြင် ရေကျက်အေး
ကိုသာ သောက်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

စားသောက်စောင်မှ တည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်လျောက်လာချိန်၌
တိတ်ဆိတ်ပြိုမြင်သက်မှု၏ ကိုယ်စား ဇူး၏ ဈေးညွှန်သုတေသနများ စတင်နေရာယူနေပြီ
ဖြစ်သည်၊ မောင်သံပင် ရှိခိုးသော်လည်း မိုးသောက်တော့မည့် အဂိုပ်
အနောင် ပေါ်လွှင်လာပေပြီ။

နှုန်းစောင် ယင်းကဲ့သို့ လမ်းလျောက်ရသည်ကို နှစ်သက်
သောာကျိုးလည်း လာမိပါသည်၊ လူတယောက် အနေဖြင့် မျှဝေခဲ့ယူ
ကာ တနည်းတပဲ ခံစားနိုင်သော ရင်းနှီးခေါ်မင်္ဂလာရုပ် အရာကြိုးခဲ့
ရှိသည်၊ တိုးတည်း တယောက်တည်း ဖြစ်နေသူများအပဲ့ အရှက်ဦးနှင့်

ရင်းနှီး ခင်မင်ရသည့်မှာ အားဆေးတလက်သာမက စိတ်အားတက်ကြ ပျော်ရွှေ့ဖွံ့ဖြိုး တရာ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တွေ အလေ့အထတရပ် ဖြစ်လာလေသည်၊ ယင်းကား နံနက် မိုးမသောက်မီ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ပြီး ပြန်လာတိုင်း သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ အရောက်တွေ့ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန်ခြင်း မပြုပါ မနေနိုင်ပေါ့ ထိုနေရာတွေ့ မတ်တတ်ရပ်လျက် မိုးသောက်ရောင်ခြည် ထွက်ပြုလာပုံကို စောင့်ကြည့်ရသည့်မှာ တာဝန်ကြီးတရပ် ဖြစ်လာသည်။

ယင်းသို့ စောင့်ကြည့်ယင်းဖြင့် ဝေအနာနုပယနာကို ပင်ခြင် နှင့် သွင်းသည်။

သတ်မှတ်ထားသောနေရာကား ချိုင့်ကြီးတခုထဲရှိ ရေကန်ငယ်တကန် ၏ ဘေး၌ပင် ဖြစ်တော့သည်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို လျှော့လည်သွားလာ ကျက်စားနေကြကြန်သော နွားတို့သည် ၌၍ ရေကန်ငယ် ကလေး၌ ပေ သောက်လေ့ ရှိကြသည်။

မကြောမိအတွင်း၌ ရောက်လာတော့အုံသော အသက်ရှု ကျပ်စောက် အောင် ပူဇော် ခြောက်သွေးသည့် နေရာက်များ၌ စန်ရေပြင်သည် ၌၍ စဉ် နမြောက်လက်များ ကျဆင်းသွားကြောင်း လေ့လာမှတ်သားမီပေသည်။

အခန်းသို့ ပြန်အရောက်တွေ့ အိပ်ရာသိမ်းခြင်း၊ တံမြက်စည်းလျဉ်းကျင်း သမ္မပျိုင်းခြင်းစသော နှုန်းပြုပွဲကိစ္စအဝေးကို ဆောင်ရွက်လေ့ ရှိသည်၊ ပုခန်းလုံး အနုံအပြား ခြင်ဆေးလျော်စုံပြီး ပြတင်းပေါက်များ၌ နေယွက် လာချိန်တိုင်အောင် ပိတ်ထားလိုက်၏၊ ဤနည်းအားဖြင့် ခြင် များ၏ ပေးရန်အန္တရာယ်မှ လွှတ်မြောက်အောင် စွမ်းဆောင်ခြင်းပြနိုင် ပေသည်။

နံနက်ဟာ ထမင်းကို ၁၀:၃၀-နာရီတွေ့ ကျွေးသည်၊ လက်ဖက်ရှည် သွားသောက်ရင်သော စားသောက်အဆောင်သို့ပင် သွားစားရသည်၊ ထမင်း ပွဲ၌ သာပြုသဖြင့် ဆောမ ပန်းကန်ကြီးဖြင့် ဟင်းချို့တခွက် ပါလေ့ရှုသည်၊ ကင်းသီးဟင်းရွက်ဖြင့် ချက်ပြုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တုသေသာ်လည်း အလွန် အာဟာပုံဖြစ်ကြောင်း ဟွေးရသည်၊ ထို့သာပြင် ငါးဖြစ်စေ၊ တစ္ဆေးရုံး

အသားတင်းဖြစ်စေ ပါပါသေးသည်၊ ထမင်းကင်တဲ့ အပြုံတမ်း မပါ မဖြစ်ပေ၊ ကျွန်ုတော်က ထမင်းကိုမစားလိုသဖြင့် ပဲပင်ပေါက်ပ ပန်းကန် ဖော်ပါသည်။

ထမင်းဟားအပြီးတွင် ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည် တိုက်သည့်ပေပြင် တခါတရုတွင် ဗမာအခါးမှုန်တမျိုးမျိုး၊ သို့မဟုတ် ဗားစွဲ၊ သစ်ဆံမူသီးတို့ ထည့်သွင်းကာ သကြားပြင့်ကျိုထားသော ယိုတမျိုး၊ သို့မဟုတ် သစ်သီးတို့ကို ဖော်ပါသည်၊ လက်ဖက်ရည်မှာ ကျွန်ုတော်အတွက် သီးခြားစံညွှန်ပေးပြုခြင်း မရှုတ်ပေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း ဥဇ္ဈာပ ငုစ်၊ ငုစ်းနှားနှီးဖြင့် ဖျော်ထားသောလက်ဖက်ရည်(လက်ဖက်ရည်အခါး)ကို သောက်လေ့ ရှိခြင်း။

ကျွန်ုတော်တို့၏တန္ထားအတွက် နှောက်ယုံးသော ပေစားအစားပိုင် ဖြစ်စေခဲ့သည်၊ နောက်နေ့နံနက် ၅၂၃၀·၅၃၄၇ မထိုးမချောင်းအစာ မားရတော့မည် မဟုတ်၊ ရေကိုမူ သောက်ချင်သေးလေးက် သောက်နိုင်သည်၊ နှားနှီးမထည့်ပဲ လက်ဖက်ရည် ကိုလည်း သောက်နိုင်သည် ဟု ကျွန်ုတော် ယူဆပါသည်။

ကျွန်ုတော်အခန်းထဲ၌ လီမွှေ့ဖျော်ရည်တပူလင်း ဆောင်ထားပြီးလျှင် နှောက်ယုံးနှစ်နာရီနှင့် ခြောက်နာရီ အကြေားတွင် တဝံ ဖျော်သောက်ပါသည်၊ ရိပ်သာ့ချွေးသောက်ရပုံမှာ ထုံးစံအတိုင်း စားသောက်နှုန်းကျောက် များစွာ လျှော့နည်းလျက် ရှိသော်လည်း ကောင်းစွာ လုံးလာာက်လေသည်၊ ဆာလောင်ခြင်း မရှုပေး။

စိတ်ကို အေးဆေးစွာ ထားရှိလျက် သောကအထွေထွေမှ ကင်းဝေးစွဲပြင့် နေ့ပုဂ္ဂတို့ကို ကုန်လွန်စေသည့်အပြင် လမ်းလျောက်သော အခါတွင်လည်း အင်အားကို များစွာသုံးစွဲခြင်း မပြု၊ ထို့ကြောင့် အထိခိုက်ကင်းပဲသည့် ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လူပုံရှားမှုများ ဖြစ်နိုင်သမျှ လျှော့နည်းသွားစေရန်အတွက် အစားအစာ စားသုံးမှုကို လျှော့ချထားသည်များ ထုတာဘုတ် ကျွန်ုတော်မက မလုပ်လျှင်မဖြစ်သော လုံးအပ်ဘူက် တရပ်လည်း ဖြစ်ပါဖေသည်။

အစပိုင်း ရက်များအတွင်းက ထမင်းစားသည့် အခါတိုင်း အေးရှိ သီးခြားစားပွဲတလုံး၌ ဆွမ်းစားနေကြသောဘုန်းကြီးများသည် ကျွန်တော်ကို ဖသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုကြလေသည်၊ စားသောက်ဆောင်၌ တာဝန် ယူရသူ၏ ဇနီးနှင့်သားသမီးများကဲတော့ အထူးအဆန်းသဖွယ် ပြောင်ပင် ငေးစိုက် ကြည့်ရှုကြသည်။

ရဟန်းတော်များသည် လက်ဖြင့်ပင်ဆွမ်းဘုံးပေးကြသည်၊ ဆွမ်းကို ထက်တဆုပ်လောက်ယူ၍ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် အသာထိန်းချုပ် ကိုင်တွေ့ယ်ထားပြီး ပါးပေါ်ထဲသို့ ကျင်လည်စွာ ထည့်သွင်းလိုက်လေသည်၊ ဟင်းရည် ဟင်းနှစ်ထို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခံတွင်းလိုက်စေသည့် အချဉ်အစပ် ဖျော်ဖြင့်လည်းကောင်း ထမင်းလုပ်သည် သဟားတဖြစ်နေရကား တစ္ဆိပ် ဖွားကြဲမကျပေး

ရဟန်းတော်တပါးခိုင်းအေးတွင် ရောလုံနှင့် လက်သုတ်ပို့တော်ထည်စီ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် စားတော်ချောင်းနှင့်ခက်ရင်းကိုလည်း အသုံးပြုပါသည်၊ (ကြိုမည်သော အထူးခွင့်ပြုခက်ကိုလည်း စောစာက ဖော်ပြရန် မေ့နေ ခဲ့ပါသည်။)

ရုံဖန်ရခဲ့ခို့သလို လူမမယ် ကလေးငယ်ကလေး တစယာက်တလေ့မှ တပါး ကျွန်တော်အား စောင့်ကြည့်ရသည်မှာလည်း မကြာမိရှိသွားသည့် အားလုံး၏စွာ အနောင့်အယုက်မရှိ စားသောက်ရပါသည်၊ စားသောက် ဆောင်ထဲတွင် ယင်နှင့်ခြင်းများ၊ ကြောက်ခမန်းလိုလို သောင်းကျွန်းကြ လေသည်၊ စားသောက်နေချိန်၌ များသောအားဖြင့် ခြင်ကိုက်ခံရလေ့ ရှိသည်။

ထို အချိန်မှ ကျော်လွှန်လာသောအခါ ခြင်တို့သည်ပင် အပူရှိန်း ပြင်းထန်မှုကြောင့် မကိုက်နိုင်တော့ပေး နံနက်ပိုင်း၏ လန်းဆန်းမှသည် ဆယ်နာရီခုနှင့် အထိသာ တည်ဘန်းနေပြီး ထို့အချိန်မှ ကျော်လွှန်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လေမှုတ်မီးဖြုံဖြင့် ထို့မြှိုက်ခြင်း ခံရသည့်အလား စတင် ပုံးပေးလောင်လာတော့၏။

၁၁၀၀-နာရီကျော်ကျော်တွင် မောင်တော်ကားတစ်း ငရါက်လာသည်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ့ ကောင်စီရိုးသို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်ဆောင်သွား မလာသည်၊ နှစ်ထိုင်ရေး အတိုက် လိုအပ်သယူသော် အပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်သည်၊ အနီး၌ မဖော် စဆောက်အော်ကြီးထားချက် တွေ့ရသည်၊ အမြှင်ဘက်မှုကြည့်သော် ကျောက်တောပ်တတောင်နှင့် သဏ္ဌာန်တူ၏။

စင်စစ်၌ ယင်းသည် ဂုဏ်းတုအဟွှန်း၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည့် ပထမ ဆုံးသော သာ်းကျော် အစည်းဝေးပွဲကို ဂုဏ်ပြုသာအားဖြင့် ရုပ်စံ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကောင်းမွေး အစည်းမေးမျိုးများပါ၍ ဖြစ်လေ သည်။

တည်ဆောက်ထားပုံမှာ အလွန်ထူးဆန်းလှသော်လည်း အမြှင်မလွှဲပေ၊ အထိုမ်းအမှတ် ပြုရာတွင်ကား တန်ဖိုးရှိနိုင်လေသည်။

အတွင်းထဲတွင်တော့ မေးနားထယ်ဝါလှပသည်၊ သာ်းကျော်တင်ပဲ့များ၊ အစည်းဝေးများ၊ ပြုလုပ်နေချိန်၌ ပုဟန်းတော်များ၊ လူပူဂီးလ်များနှင့် ပြည့်နေပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်အပ်ပိုမို၍လည်း ဂုဏ်ကျော်သရေ တိုးတက်ခဲ့ပါလိမ့်မည်၊ သို့သော် ယခု ငတ္ထမြှင်နေရသည်မှာမူ တာလာ ဟင်းလင်းဖြင့် လွှပ်ရှားမဲ့ ကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်။

စက်ာပူသို့ အပြန်ခရီးစဉ်အတွက် ယာယိအားဖြင့် တလတိတိခွာ၍ သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်၊ သို့သော် ပုံတွင်း၌ကား ခံစားချက်တရာ့ပြစ်ပေါ်လျက် ရှိပေသည်၊ ယင်းကား အခြားမဟုတ်ပေ၊ လေးပတ်ကြာ အောင် ကျွန်တော် နေခိုင်ပါမလား၊ သို့မဟုတ် သတ်မှတ်ရက်စွဲအောင် နေခွင့်မရတော့ပဲ ခွင့်ရက်မစွဲမဲ့ ပြန်ပြီးရန် အရေးတကြီး ကိစ္စတော့ချုံများ ပေါ်လာလေမလား စသည်ဖြင့် အမတ္တားလျောက်အနမ်သည်။

အပြန်ခရီးအတွက် ကြိုတင်၍ အမည်စာရင်း ပေးသွေးထားရန် သက် ဆိုင်ရာ လေယာဉ်ရုံးသို့ စကားပြော ကြေးနှစ်း ဆက်လိုက်ရာ ၄၅-မိန့် ကြာမှ ရတော့သည်၊ ဤသို့ နှောင့်နေ့ကြိုနှေ့ကြာလေ့ရှိသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်၊ ပစ္စည်း အဟောင်း အမြှင်းများကို အသုံးပြု နေရသောကြောင့်

လား မပြောတတ်၊ ရန်ကုန်မြို့၏ စကားပြောကြေးနှင့် ဆက်သွယ်ရေး သည် အုံပြောစရာ ကောင်းလောက်အောင် ညွှန်ပေါ်သည်။

စကားပြောကြေးနှင့် ဆက်သွယ်ရေး ပန်ထမ်းအများစုမှုဘူး အင်လိုပ် စကား ပြောတတ်ကြော်၊ စကားပြောကြေးနှင့် ဆက်သွယ်ရန်ကိစ္စ ပေါ်လာသည့်အခါတိုင်း ရုတ်တရုတ် ဆက်မရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျကာ လက်လျော့လိုက်ရသည့်သာ၊ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအခါ မြန်မာလူမျိုး တင်ယာက်ယောက်က ကျွန်တော်ထံမှ စကားပြောခွဲက်ကိုယူ၍ ကူညီဆက်သွယ်ပေးလေ့ရှိသည်၊ သူတို့ စိတ်ရှည်ရည်ဖြင့် မရုံ-ရအောင် စောင့်ဆိုင်းဆက်သွယ်နိုင်ပုံကို ကြည့်ဖြေး အတိုင်းအဆ မရှိအောင် ကြေးမားလှသည် သည်းခံစိတ်ကို လေးစားအုံသွေ့ခြောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

အင်လန်ပြည်သည်ပင် တိုးတက်သော ခေတ်သစ်နှင့် နှိုင်းစာလိုက်လျှင် စကားပြော ကြေးနှင့် ဆက်သွယ်မှု၌ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလျက်ရှိရာ ရန်ကုန်မြို့တွင်ကား ပြောဖွေယာ မရှိတော့ချေား၊ စကားပြော ကြေးနှင့် ဆက်ခြောင်းဟူသည် ခက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်တိုးသောအခါ၌ မည်သည် အတိုင်းအတာထိ စိတ်ကို တည်ပြုမှုစွာထားနိုင်သနည်း၊ သည်းခံနိုင်စွား ရှိသနည်း ဟု စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်းတရုပ်သာ ဖြစ်ခကြောင်းဖြင့် အခိုင်အမာ ဆိုစမှုပ် ပြုလောက်ပါပေသည်။

ဆရာတော်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ဆုံရန်အတွက် ရိပ်သာသို့ မကြောမီပြန်ရောက်ပါသည်၊ ထိုနောက်တွင်တော့ အတိအကျ အားထုတ်လေ့ကျင့်ရာတော့မည် ပြစ်သည်၊ တကကယ်တော့ လုပ်ရမည့်အလုပ်တရုက္ခာ အမြန်ဆုံး စတင်ဆောင်ရွက်ရန်အတွက်လည်း ဆန္ဒ ပြင်းထန်နေပါသည်။

ခက်ခဲခုံမက စိတ်ပျက်စဖွေယ်လည်း ဖြစ်မည် ဟု မူးဆရာသော ကိစ္စတရုပ်ကို တမျှော်မျော် စောင့်နေရခြင်းထက် အခြေအနေမြန်ကို နပ်းတွေ့ဗေးတွေ့ သိမြင် နားလည်လာသည့် တိုင်အောင် ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ရခြင်းကို ပိုမိုလိုလားဆပ်သည် မဟုတ်ပါလေား။

၄၂ ○ နိုးမြင်

ကျွန်တော်သည် လက်ထွေ၊ ပြီးခိုင်းတွင်းသို့ ဝင်ရအဲသောသူတယောက်
ပမာ ခံစားနေရဖော်ည်၊ စက္ကန်များလည်း တာဇ္ဈာဒ္ဒ ကုန်လွန်လျက်
ချို့ချောပြီ။

ထွက်ပေါ်လာမည့် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းဆံကိုသာ ရင်တထိတ်
ထိတ်ပြင့် စောင့်ပျော်နေမံ့ပါတော့ သတည်း။

အခန်း ၃။

ပထမဆုံး ခြေလှမ်းယျား

ဆရာတတ်၏ ကျောင်းသည် ဝင်းတံ့ခါးပါက်ကြီး၏ မလှမ်းမကမ်း တွင် တည်ရှိပြီး ကျွန်တော်တော်ကျောင်းဆောင်မှ တခကာ လျောက်သွားလျှင် ရွှေက်၏၊ ခေတ်မိမိ ဆောက်သားသား လေးဇ္ဈိုင်သဏ္ဌာန် အဆောက် အအုံ တုပြစ်ပြီးလျှင် ဘေးမျက်နှာစာဖျား ပွဲင့်လင်းပြန်ပြုး၍ မြေပြင်၏ အထက်သို့ အဘန်မြှင့်သည်။

စကားပြန်ကို စောင့်နေသော နေရာမှုနော်၍ ကျောင်းကို လှမ်းမြင်နေရ ပါသည်၊ ကျွန်တော်အား ဆရာတတ်၏ကျောင်းသို့ စကားပြန်က လိုက်ပါ ပို့ဆာင်ပေးမည် ဖြစ်၏။

ကျောင်းထဲတွင် တခုတည်းသော ငောမ အခန်းကြီး တခု ပါရှိနေ ကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်၊ ပို့ကျွန်လန်ကာများကို အခန်းကြီး၏ တဘက် ထိပ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားလျက် အိပ်စက်သားနေရာနှင့် ပိုင်းခြားထားသည် များ ထင်ရှားသည်။

တခိုဘတ္တ်း ကျွန်တော်အနီးသို့ အထူးအဆန်းဖြစ်သော ဟန်အမူ အဖျို့သူ တာယာကဲ ချဉ်းကပ်လာသဖြင့် စကားပြန် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကောက်ချက် ချလိုက်ပါသည်၊ သူသည် အရပ်ပူပျားပျော် သက်လတ္ထိုင်း ကျော်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ဖြစ်သည်၊ မြှင့်မာ လူမျှိုးတို့၏ ထုံးခံ အတိုင်း လုံချည်ကို ကပိုကရှိဝတ်သားရှစ်း ပို့မြှုပ် အသက်အျွှယ် ရင့် သယောက် ရှိနေသည်။

လောင်မြို့က်သည့် ရာသီပိုင်းသို့ ဝင်ငောက်ခြင်း မရှိသေးသော်လည်း ကျို့နေသည် ပုံပြုး ဖုံးကိုပ်လုံသော နေ့တေနပ် ဖြစ်သည်၊ သူသည် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လျမ်းပြုတိုင်း မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပုံဝ ကြီးတထည့် ဖြင့် သွေးသုတေသည်။

၌၍ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အမည်ကား ဦးဖောင်တော်း။

ကျွန်တော့ထံသို့အရောက်တွင် မိမိကိုယ်မိမိ မိတ်ဆက်သည်၊ သူသည် ပြီတိသျှတို့ လက်ထက်တလျောက်လုံး အစိုးရ အမှုယပ်းကြဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်၊ ယခုသော် အနားယူယားလျက် သာသန့်ပိုပ်သာ တွင် အခကြေးငွေမယူပါ အင်လိပ်ယကားပြန် အဖြစ် ကူညီအောင်ရှုက်ပေး နေသည်။

သူ၏ တာဝန်ကား မသေးပေါ်။

ရိပ်သာသို့ နောက်လာသယူသော နိုင်ငံခြားသား ပာားလုံးအတွက် အင်လိပ်ဘာသာစကားဖြင့်သာ ပြုဗျာချို့ ဆောင်သံလို့ရင်၊ အိန္ဒယာ သီရိ လက်ာ(သီဟိုင်)၊ ထိုင်းလူမျိုးများနှင့် အခါးပါးပါးပါ လာရောက်လေ့ ရှိကြသည်။

ကျွန်တော့အထင်ကိုပြောမယူ၍ သာသန့်ပိုပ်သာသည် မူးဖားသာ လောကတုရုဏ်း၌ သတိပဋိနှင့်နည်းပြု့ သင်္ကားလျေကျင့်ပေးသည့် တရုတည်းသာ ကမ္မာနှင့်ဌာနပြစ်နိုင်၍ အာရုံ တိုင်းနိုင်အသီးသီးမှ တရား အလုပ် အားယုတ်လိုသူများ အဆက်မပြတ် ထိုက်နောက်လျက် ရှိသည့် အားကျော်စွာ ဦးဖောင်၏ အကုအညှိ ကုပ်အားပေးလှုခြင်းဖြူ၊ နေ့တိုင်း လိုအပ်ပသည်။

သူသည် အင်လိပ်စကား၊ ပြောကြားမှုကို ပြု့ပြုမြစ်မြစ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တတ်ကျွမ်းသည်သာ မဟုတ်သေး၊ မူးဖားအတိုင်းမှာ အတွေးအခေါ် ပညာ ကို လေ့လာထားပြီး ညာောက်အမြင်၊ ကြိအောင်လည်း မကြာခဏ တရား ကျင့်ကြုံ အားယုတ်ဘူးသည်းအော်သုတေသန ယောဂိုတယောက်အနေဖြင့် တွေ့ကြုံစေလေရှိသော အေက်အခံများ၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သဘောပေါ်ကို နားလည်ထားသူလည်း ဖြစ်သည်၊ စင်စစ်၌ သူသည် သိက္ခာ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတယောက်ပေါ်လည်း။

ဦးဖောင်သာ မရှိလျှင် ရိပ်သာအတွက် လွှာယ်မည် မဟုတ်ပေါ် ကျွန်တော်သည် သူ၏ မေတ္တာ စေဝနာ အပြည့်အဝရှိသော မျက်နှာ အသုံးပြုင်ကို ယခုထက်တိုင်ဖောင် သတိရသွားပင် ရှိပါသည်၊ သူ၏

မျက်နှာသည် ရွင်ချို၍လည်းနေလေရှိပါသည်၊ ယင်း အဆွင်အပြင်မျိုးကို မြန်မာလူမျိုးများ၏ တွေ့ရခဲသည်။

သူသည် ပင်ပန်း နှစ်မှုနယ်နေသည်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ ဆရာတော်နှင့် နှောက်တိုင်း တွေ့ဆုံစစ်ဆေးခြင်းကို ခံရပေါ် ကျွန်ပေါ်တို့ နှစ်ယောက် အကြေား၌ ထွက်ပေါ်လာသူများသော ခဲ့ခဲ့ဆုံး အချက်အလက် များကို သူက မမောမပန်း စိတ်ပျည်ရှည်ဖြင့် ဘာသာပြန် ရှင်းလင်း ပြောပြုလေသည်။

နှုန်းပြင်ကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတေကာသုတေကာ အဆောင် တရုမ္မ တခုသို့ ရွှေ့လျားသွားလာနေသော ဦးဖေသင်ကို အဖြဲလိုလို တွေ့မြင် နေနှင့်လုရှိပါသည်၊ နိုင်ငံခြား ယောဂီများနှင့် တွေ့ဆုံရှင်းလင်း ပြောပြ ခြင်းတည်းဟူသော မိမိယေားသည် စေတနာ တာဝန်ကို ကျောကျျောကျျော ပွုန့်ပွု ထမ်းဆောင်နေခြင်းပင်တည်း။

ယောဂီများသည် ဝါရှင် တာဝန်ရှိ ဆရာတော် တပါးပါနှင့် နေ့စဉ် တွေ့ဆုံပြီး တရားစစ်ဆေးခြင်း ခံရသည်၊ ဤကား ယောဂီတို့အတွက် ချမှတ်ထားသော ဥပဒေ စည်းကမ်းများထဲမှ အရေးကြီးသည် အချက် တရပ် ဖြစ်၏၊ ယင်းသို့ တွေ့ဆုံရသောအခါ၌ ယောက်သည် တရား အားထုတ်ရှု၍ မိမိတွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရှုသော အခက်အခဲများ ထိုးထက်မှု များကို ဆရာတော်ထံ တင်ပြုခလျားက်ထားရသည်။

ထိုကဲ့သို့ အပီအစဉ်တရပ် ချမှတ်ထားရန်မှာလည်း မလွန်လိုအပ်လှ ပေသည်၊ ယောဂီတရယောက် အနေဖြင့် တိုးတက်မှုရှိပါ ဖြစ်နေသော အခါ၌ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေရှိရာ ထိုသို့ မဖြစ်ရလေအောင် ကြိုတင် ကာကွယ်သည့်သော့ဖြင့် စိစဉ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်၊ တရားစစ်သော ဆရာတော်သည် ယောဂီ တွေ့ကြုံရသော အခက်အခဲများကို မည်သို့ မည်ပုံ လေ့ကျင့်ကျော်လွန်နိုင်ကြောင်း ညွန့်ကြားကူညီ၏။

“အထဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြစ်ပဲလား”

ဦးဖေသင်က ကျွန်တော်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အသင့်ပြစ်ပါပြီ၊ ဆရာတော်နဲ့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ သူ့နာမည်ကအော ဘယ်လိုအော်ပါဘလဲ”

“ဒီနေ့ ဧရာဝတီဆရာတော်နဲ့ ခင်ဗျား တွေ့ရမယ်၊ မဟာစည် ဆရာတော် အေးရုံးတက်နေခိုက် ရိပ်သာကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ဖက္ကအညီပေးဖို့ မန္တလေးက ဆင်းလောတာ၊ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း မဟာစည် ဆရာတော် အေးရုံးက ဆင်းလေးလို့မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ခင်ဗျားကို လက်ခံထွေ့လို့မယ်၊ အခု ၆လာလောဆယ်မှာတော့ ဧရာဝတီ ဆရာတော်နဲ့ပဲ ခင်ဗျား နှေ့တိုင်း တွေ့ရမဲ့သဘောပဲ၊ ဆရာတော့ နာမည် ။ ဒါဖို့မလိုဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့သူ လိုက်လာပြီး ကျွန်တော် လုပ်သလိုသာလုပ်ပါ။”

ဦးဇေသင်သည် သူ၏ မျက်နှာကို ငနာက်ဆုံး တရာ်သုတ်လိုက်ပြီး လျောားထစ်များအတိုင်း တက်သူးသည်၊ ဦးထားသာ ပိန်းတန်း ဖိနပ်ကိုခဲ့ပြုပျတ်ရှု ထိပ်ဘုံးသော ၆လှေားထစ်ပေါ်၌ ညီညာ သေသပ်စွာ ဥျတ်ထားရစ်သည်။

ဖိနပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ မူတရ်ပျော်လေသလား၊ ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်အောင် ပြုစ်သွားမီသည်၊ ပျွန်တော့ ဖိနပ်ကို အနည်းငယ် နှိမ့်သော နေရာပုံး၏ ရှုတ်ပုံမည်ကား၊ ထို့နှာက်စွဲ့တော့ ဦးဇေသင် ဥျတ်သည့် အထွေမှာပင် ဥျတ်ထားဂိုက်ပါသည်။

အထဲတွင် ကြိမ်ခင်း ၁၉၈လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ ခြေခါ်၍၌ ထိုင်နေသော မာဘားညီညားပိန်ပိန်ပေါ်ပါး ဆရာတော်ကို တွေ့ရသည်၊ ခြေထောက်များသော် မူးအုပ်ပိုင် ပောင် သက်နှုံးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်၊ အပေါ်ရုံးသက်နှုံး (အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရဟန်းတော်သည် သက်နှုံးနှစ်ပူး၊ ငတ်ဆုံးရသည်) မှာမှ ကကျိုးဘက် ပုံးပေါ်မှုပြတ်လျက် ပေါ်လောက်ပေးသော တည်ပုံငါးသည်။

အကြမ်းဖျင်း သာဘာပျော်သာ ၄၄၂မြှင့်လိုက်ရပါသေး၏၊ ထိုစိုင်း၌ ဦးဇေသင်သည် ဒုးနှစ်ဖက်ထောက်၍ လက်ဖဝါးအစုံကို သူ၏ ဧရာဝတ်များပြင် ထက်ဝယ် ထားရှိကာ ကိုယ်ကိုကိုင်းညှတ်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ပေါ်၌ နှုံးအပ်လိုက်၏၊ ဤသို့သုံးကြိမ်ထိုး ပြုလုပ်သည်၊ ကျွန်တော် လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်ပင် သူလုပ်သလို လိုက်လုပ်လိုက်ပါသည်

ထနည်းတလမ်းအားဖြင့် မိမိလိပ်နှင့် မိမိ ထူးချွန်ပြောင်မြှာက်မှ ရှိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုးနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါ ပုံသေသတ်မှတ်ထားအပ် သော ဂါဝရပြုမှ တမျိုးဟူ၍ စီတိထဲတွင်လည်း ခံယူလိုက်ပါသည်၊ တပ်ထဲတွင်လည်း အထက်အရာရှိ တိုးတယောက်နှင့် တွေ့ရသောအခါ အလေးပြုရသည် မဟုတ်ပါလော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းသို့ လုပ်ဆောင်ရသည့်အတွက် သက်တောင့် သက်သာတော့ မရှိလှပေ၊ ဂုဏ်သရုပ်သော နှုတ်ဆက်ခြင်းတရပ် ဟူ၍ လည်း စီတိထဲ၌ ခံစားခြင်း မဖြစ်မဲ့

ဆရာတော်နှင့် ဦးဖေသင်သည် မိနစ်အတန်ငယ်ကြောမျှ စကားပြော လျက်ရှိကြသည့်၊ အခက်ခဲဆုံးသော လုပ်ငန်းတခု၏ ကျွန်တော်အား နည်းပေးလမ်းပြေည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာကို အကောက်ခွင့် ရပါသည်၊ ပထမဗျာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်၊ ထူးကဲစွာ ကြံခိုင်သည့် အသွင်ကိုလည်းကောင်း အေးပြိုမဲ့ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ သည်ကိုလည်းကောင်း မမြင်မိပေါ့။

ဆရာတော်သည် ပညာရှင် တယောက် ဖြစ်ကြောင်းမှာမူ မျက်နှာ တွင် ပေါ်လွင်နေပေသည်၊ တွေ့ကြုံမြင်သိရသမျှ ဆရာတော်အားလုံး၏ နည်းတွေ အလွယ်တကူ သွေးအရိုန် ဂဝါ လွမ်းနှင့်စွဲမှုနှင့် ရိုးသား မြင်မြတ်မှုတွဲသည် ဆရာတော်၏ ထူးခြားသော လက္ခဏာရပ်များပင် ဖြစ်ပါ၏။

ယင်းသို့ မြင်မြတ်သည့် သဘော ပေါ်လွင်နေသည်မှာ အဝတ် တန်ဆာကြောင့် မယုတ်ပေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ သံသာဂျော်ပျား၏ သက်နှုံး သည် သပ်ရပ်ထယ်ဝါခြင်း မရှိ၊ အထူးသပြင့် ထိုင်နေသောအခါ ပွဲတွင် ပိုမို၍ သားနားမှုက်င်းမှုလျက် လျော့တံလျော့လျော့လျော့ ဖြစ်နေလေ့ခို့သည်၊ ဦးခေါင်းကို ပြောင်အောင် ရိုတ်ထားသည့် အတွက်ကြောင့်ပေါ်သည်၊ မျက်နှာ၏ အမှုအရာ အခြေအနေမှာ သာလွှန်ထင်ပေါ်နေသည်။

ဆရာတော်သည် အက်လိပ်စကား တတ်သင့်သလောက် ဟတ်ဟန် တူသော်လည်း ဦးဖေသင်မှ တဆင့်သာ ကျွန်တော်တို့ ပြောဆုံးကြသည်၊

ထိနောက်၏ ဘဏ္ဍတော်နှင့် ဦးဖေသင် ရိပ်သာ၏ အထွေထွေကိစ္စများကို ဆွေးနွေးကြပုံပေါ်၏၊ ကျွန်းတော်လည်း အဖြစ်နိုင်ဆုံး ဤဗီးစား၏ ထိုင်နေရာ၊ ဦးသည်၊ သင်ဖျောပါးဟါးသည် ကြမ်းပြင်၏ မာကျောမူကို အကာအခွဲယ် ပေါ်နိုင်ခြင်းမရှိ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဤဗီးစားဖွဲ့စွေ ထိုင်ရကော်ဟာ။ တွေ့ကြုံရလေ ရှိသည့် ဥာဏုပတိကိုသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရှားနှင့် ပင်ဆိုင်တုံးတော့၏၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်းတော်၏၊ ခြောက်စိပျား ဤဗီးမှ အကြောင်းပေါ်သောကြောင့် ထိုသို့ ထိုင်ရသည့်နေ့၊ ပြု၍ မလွှယ်ပေး။

အေးအွေးရှုပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် ကျွန်းဟု ဘုရားသို့ ဦးဖေသင် မျက်နှာ မူလိုက်ပြီး တုရာအေားကုတ်တော်အုပ်းရှုံး၊ ပြုးသမ်းမှမည်ဖြစ်သော ပွဲသံ ငါးပါးကို သိသကား ဟု မေးသည့်၊ အင်း ငါးပါးသံလကား အသက် ထတ်ခြင်း၊ ခိုးဂုဏ်ခြင်း၊ ပုံသဏ္ဌာန်ပြုးပြင်း၊ အရက်၊ သော သောက်စား မူးပစ်ခြင်း၊ ထူထပ်းသားမထား ပြစ်များပြင်းထို့မှ ရှေ့ရင်ကြော်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အဖြေးနေဖာမာထက် ဤ ရိပ်သာတွင် နေက်ရှိနေပါန်း၏ ထိုအချက် ထိုကို ရှေ့ရင်ကြော်ရန် ဂျွန်းတုံးဖွဲ့တွက် သာလွန်လွယ်ကူမည် မဟုတ်ပါဘား။

ငါးပါးသံလကို သိရှိပြောင်းနှင့် စောင့်ထိန်းရန် တာဝန်ယူကြောင်း ဖြောက်ပြုးလိုက်ပါသည်၊ ထိုအပြင် အမြှားသော စည်းကမ်းချက် နှစ်ရပ် ရှိုးသေးကြောင်း၊ ပုံင်းလွှာကိုလည်း လိုက်နာရန် ပန်းကြားလိုပြောင်းတို့တိုးဖေသင်က ပြောပြန်ပါသည်၊ ထိုအချက်တိုကား အပြားမယုတ်၊ နေ့မှန်းလွှဲလျှင် အမောမစားရန်နှင့် ကားနှင့် သီချင်းဆုံးခြင်းများကို မပြုလုပ်ရန် ဖြစ်ဖြောက်သည်။

နောက်သုံးသော စည်းကမ်းချက်ကို ကြားရသောအခါ ပြုးချင်စိတ် ပေါက်လှာပါသော်လည်း ဤဗီးစားထိန်းချုပ်သားလိုက်၏၊ ပြုးလိုက်မပါ လျှင် စည်းကမ်းကို ထေးလေးနှက်နှက် သဘောမထားသလုံးဖြစ်သွား ပေါ်လိမ့်မည်၊ ထိုသို့ အထင်နေက်ခြင်း မခံလိုပေး။

တွေ့ကြံ့ရသည် အခြေအနေအမ ကဓန သီချင်း ဓိရန်လည်း အဖွင့်
အရေးပေါ်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအပြင် အပိုစကားများ မပြောရန် ညောင် အပ်
ချိန်ကို အများဆုံး လေးနှာရီသာ ထားရှုရန်နှင့် တရား ရားထုတ်မှ စတင်
သည်နှင့် တပိုင်နက် စာဖတ် စာရေးခြင်းတိုကို စွန်လွှတ်ရန် တိုကိုလည်း
မှာကြားပြန်ပါသည်။

လိုက်နာရန် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်ရကား ညျှော်ကြားသည့်အတိုင်း ကျင့်
သုံးရန် စိတ်အားထက်သန်စွာ ဂတ်ပြုလိုက်ပါ၏။

ထိနာက် စာနာတော်နှင့် ဦးဖေသင်သည် ငါးပါးသီလက္ဗာ ပါဌိုလို
ရွှေတ်ဆုံးကြလျက် ကျွန်တော်အား ဆုနိုင်လျှင် လိုက်ဆိုရန်နှင့် ယင်းသို့
ရွှေတ်ဆုံးယင်း စိတ်ထဲမှလည်း လက်ခံလိုက်နာကြုံင်း အသီအမှတ်ပြုရန်
ပြောသည်၊ သီလခံယူပြီးသောအခါတွင် ရဟန်းငယ်တပါးက စာအုပ်ယ်
တအုပ် ကျွန်တော်အား ပေးသည်။

ဤစာအုပ်ယ်သည် မဟာဓည်ဆရာတော်မေးသားသည် သတိပဋိဘန်
ရွှေ့ပုံအပြည့်အစုတဲ့မှ လိုအပ်သမောက် ဦးဖေသင် အက်လိုပ်လို ဘာသာ
ပြန်ထားသော စာအုပ်ပင် ဖြစ်သည်၊ လက်တွေ မားထုတ်ရနှုံး သီသင့်
သိထိုက်သမျှ အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို ယင်းစာအုပ်ထဲ၌ တွေ
နိုင်မည် ဖြစ်၏၊ မှာကြားထားသည်တို့ထဲမှ မော်နာသည့်အချက်တိုကိုလည်း
စာအုပ်နှင့် ညီးနှင့်လည်း ဖော်ပြန်လည်။

တနေ့လုံး တလွှာည့်စီ လေ့ကျင့်ရမည့် အင်ပြခံ လေ့ကျင့်ခန်း နှစ်ရပ်
ရှိကြောင်းဖြင့် ဦးဖေသင်က ရှင်းလင်းပြသည်၊ ပထမ လေ့ကျင့်ခန်းကို
ခေါက်တဲ့ ခေါက်ပြန် လမ်းးလျှောက်ယင်း လေ့ကျင့်ရမည်ဖြစ်သည်၊ ထိုသို့
လမ်းလျောက်နာတွင် အမိုးအပြင်ဘက်တွင် ဖြစ်စေ၊ အေဆာင်၏ အလျား
အတိုင်း တည်ရှိနေသော စကြိုးမာစလျှောက် ကို၌ဖြစ်စေ ပြုလုပ်နိုင်သည်။

လမ်းလျောက်သည်ဆိုရန် ခြေကုမ်းငါးဆယ်ခုံနှုန်းအတွင်း၌သာ ဖြစ်သင့်
သည်၊ တောက်အလျာက် အဝေး၌၊ မှ လျှောက်သင့်၊ မကြောမိ တွေ့သိလာ
မည့်အတိုင်း ကျွော်ခြင်း၊ လည်းခြင်းတို့သည် စိတ် လေ့ကျင့်ခန်း၏ အရေး
ကြီးသောအပိုင်းတွင် ပါဝင်သည်။

လမ်းလျောက်နေစဉ် ခြေထေးက်မြှောက်မှု၊ ခြေထောက်လဲဗျာ၊ ခြေထောက်ချမှု စသည့် ခြောက်၊ ကို လူပံ့ရှားမှုများ အပေါ်၌ သတိကို ထားရမည့် ဖြစ်သည်၊ ဟကနှစ်၊ သာ လူပံ့ရှားရှုများ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း “ကြောယ်၊ လုမ်းဟယ် ချေ ဟယ်”ဟု လည်းကောင်း၊ “မြှောက်တယ်၊ လွှာ တယ်၊ ချေတယ်”ဟု လည်းကောင်း၊ အခြား အလျဉ်းသင့်သလို တန်ည်းနည်းပြင်လည်းကောင်း လူပံ့ရှားမှုနှင့် အချိန်ကို စိတ်ဖြင့် မှတ်သား ရွှေတံ့နေရန်လို၏။

လေ့ကျင့်နေစဉ်အတွင်း သတိကို လူပံ့ရှားမှုမှ ဖယ်ကျဉ်၍ တွေား တပါးသို့ ပျော်ပွင့်ခွင့် မပြုရ၊ အာ၊ ကန့်သတ်သားသည့် နေရာ၊ သို့မဟုတ် စကြော်၊ အဆုံးသို့၊ အရောက်တွင် သတိကိုပုပ်တန်းခြင်း၊ လျည်းခြင်း၊ ပြန်လည် စတင်လျောက်ခြင်းတို့ အင်၊ ဝါဘို့ ပြောင်းလဲ ထားရှိရမည်။

ဤကဲ့သို့ လေ့ကျင့်လူပံ့ရှားနေစဉ်၌ ထင်ပျေားသော ဖြစ်စဉ် နှစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ကြောင်းဖြင့် ဆက်လက် ရှင်းပြပ စာည်း၊ (အခြား နည်းပြင်းလေ့ကျင့်သည့် စခိုက်တန်လည်း ပာင်းမှချက်ကို အဓိက ရှင်းပြ၏) ပထမ အချက်ကား ယင်းသို့ပြုလုပ်ရန် စိတ်ထွေး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ ခုံတိယ အချက်မှ၊ စိတ်ချိန်ရှိနိုင် နောက် ရှုပ်နှင့် ချုပ်၊ ထာက်ပျေားက အကောင် အထည် ဖော်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်း ဖြစ်စဉ်နှစ်ပုပ်ကို ခဲ့ခြား သတိပြုနိုင်စိမ်းသာတွေ၊ လမ်းလျောက် နှမှာကဲ့သို့ပင် ရပ်တန်ခြင်း၊ ပြန်လည်းခြင်း တို့ကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှိန်ခိုန်ဆေး ပြုလုပ်သင့်၏။

ထိုအချိန်က ဤကဲ့သို့ ဖြစ်စဉ်နှစ်ပုပ်ကို ခဲ့ခြားသိမြင်ရန် အထွေးလိုအပ် ကြောင်း အနေးအဖွင့် ညွှန်ကြားသည့်အချက်ကို သိပ်သဘောမပေါက် ပေါ့၊ မထောင်စာ အေးလူးနေသည်ဟု ထင်ခဲ့မိပဲ၏။

ထိုနောက်တွင်ကား ဒီ၊ ဒေါ်၊ ရှိုးလ် ရေးသား ပြုစုသည့် “ဦးနှောက် အပေါ်ယံလွှာ၏ ပေါင်းစပ်ပွဲစည်းတည်နေပုံ” အမည်ရှိစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရပေါ့ အထက်ဖော်ပြပါ အယူအဆမျိုးကို ထောက်ခံ ထားကြောင်း တွေ့ရှုလေတော့သည်၊ လူပံ့ရှားလိုသောဆွဲ၊ သို့မဟုတ် အပေါ်ယံလွှာ၏

ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ မဟာစည် ၁၅၁

တရားသော အစိတ်အပိုင်တို့က ချုပ်ကိုင် ဖန်တီးကြောင်းဖြင့် ရှိုးလိုက ထောက်ပြထား၏။

ပင်းဒီးဆိုသူ၏ လက်တွေ့ခမ်းဗုံးမှုမှ တွေ့ရှိချက်ကို သူက ဆက်လက် ဖော်ပြသည်၊ ဦးနှောက် အပေါ်ယုလ္လာမှု တရားသော အစိတ် အပိုင်း၏ လျှော့ဆော်ချက်သည် လုပ်ရှားရန် စိတ်ညွတ်လာဖောင် လုပ်ဆောင်ပေး ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ လုပ်ရှားမှုကို တိုက်ရှုံးပြုလုပ်ခြင်း၊ မဟုတ်ကြောင်း ဖြင့် ယင်း စမ်းသပ်ချက်အရ သံပါ၏။

ထိုကြောင့် ရိပ်သာမှ ကျွန်တော်ဘား အထက်ပါအတိုင်း အချက် နှစ်ရပ်ကို ခွဲခြားသီပြင်ဆောင်မှုတ်စန် ညွှန်ကြားသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ တဆက်တည်းဟု ထင်ပြင်ရသောစိတ်အစဉ်ကို ပိုင်းစိတ် ထောာ ပေါ်ကြရန်နှင့် လုပ်ရှားမှုတရုပ် ဖြစ်ပေါ်လာရေးအတွက် လိုအပ်သော စိတ်အမှုအရာ နှစ်ရပ်၏အကြောင်းကို ခွဲခြားနားလည်ရန်ပင် ဖြစ်၏။

စိတ်အစဉ်သည် တခုတည်း ယခေက်တည်း မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ထိုမည် သော အထင်မှား အမြင်မှားမှုကို ပယ်ရှားပစ်ရန် အရေးကြီးကြောင်း တို့သည် အခန်း (၇)ခု ပိုမိုထင်ရှား ပေါ်လွင်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအခန်း၏၌ စိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ လက်ခံယုံကြည်ပုံကို ရှုံးလင်းတင်ပြထားပါသည်။

ခုပံ့က လေ့ကျင့်မန်းကို ထိုင်လျက် လုပ်ရပါသည်၊ တင်ပျော်ခွေ ပြစ်ပေ ကုံး၊ အထိုင်ပေါ်တွင် ပြစ်မေး မိမိပေးတွေကို သက်တောင့်သက်သာ ပြစ်စေမည့် ရာခြား ကန်ည်းနည်းနှင့်ပြစ်စေ ကြိုက်သလို ထိုင်နိုင်၏။ အသက်ရှုသော ထတ်သောအခါ့၌ ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဝမ်းမြိုက်၏ မသိမသာ ဖောင်းမှုပံ့နှု အပေါ်၌ သတ်ကို ထားရှုရသည်။

သက်သက်သာသာ အေးအေးဆေးဆေး လေ့ကျင့်နေသော အခါ တွင် အသက်ရှုရှိက်မှုသည် မာယွန်သာမှု ညျင်သာ၏၍ နေ့ချုံလေး၏၍ သွား တတ်ရရား ပထမဗျား လုပ်ရှားမှု (ဝမ်းမြိုက် ဖောင်းမှု ပိုနှု) ကို မှုတ်နိုင် ရန် ခဲယဉ်းလှုပေသည်။ သို့သော် ငွေ့ကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်လက် ကြိုးစားပါက မှုတ်သားလာနိုင်သည်။

လေ့ကျင့်မန်း တခုကို ၂၅-မိနစ် ၃၀-မိနစ် ခန့်ကြားမျှ ဆက်တိုက် လုပ်လျှင် လုံလောက်ပြီး ယင်းသို့ တရာ့ပြီးတရာ့ ပြောင်းလဲလျက် တနေ့လုံး မဟာစည် - ၆

အားထုတ်နေရမည့် ဖြစ်သည်၊ တမျိုးထဲကို အချိန်အကြားပြီး တဆက်ထဲ မလပ်သင့်၊ အကယ်၍ ကျွန်တော့အနေဖြင့် စတင်အားထုတ်ကာစဉ် စိတ်အိုက် ပြီးစွဲခြင်း မောပန်းခြင်းများ ဖြစ်လာမည် ဆိုပါလျှင် မိန့် အနှည်းငယ် ရပ်နား၍ စိတ်အပန်းပြုပြီးမှ ပြန်လည်အားထုတ်သင့်သည်။

လွှာယ်ကူးလွှာသော ကြိုလေ့ကျင့်ခန်းများ၏ ကြိုမားသည် အခက်အခဲ တရာ့ရှုံးနေသည်မှာ အခြားမဟုတ်ပေါ့ ပုံတော်တို့ ထားဝေ စိတ်ကို ယင်းကဲ့သို့ အပြင်အပသို့ မပျုံလွှင့်အောင် တိုးချုပ်ထားရန် ဝန်လေးခြင်း ပင်တည်း။

နှုလုံးသွေ်း စူးစိုက်နေရမည့် လေ့ကျင့်ခန်းပေါ်၌ စိတ်ကာ မနေထိပ် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပျုံလွှင့်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ ကြံခဲ့ပါ သည်၊ စတင် လေ့ကျင့်ချိန်မှုစဉ် ပေါ့ပေါ့ဆောင် သဘောမထားပဲ အကျော့မပေးတမ်း တင်းတင်းရင်းရင်း အားယုတ်သင့်ပေသည်၊ အင့်း မခပေးသည် စိတ်ဓာတ်ပျိုးကို ပွေးပြုလျက် စိုက်ကူးယဉ်မှုများ၏ နောက် သို့သော်လည်းကောင်း၊ အခြားသော ပျောက်တတ်ရာရာ အတွေးအတော့ များ၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ သော်လည်းကောင်း ပျုံလွှင့်မျောပါသွားခြင်း မရှိစေသင့်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား မှန်သမျှ မည်သည် နည်းစနစ်ဖြင့် အားထုတ်သည် ပင်ဖြစ်စေ စိတ် ပျုံလွှင့်မှုကို အရေးအကြောင်းထဲ့ ကိစ္စတခုအဖြစ် ရင်ဆိုင် ရသည်သာတည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကြောင်းပါရာ တရာ့ပေါ်၌ အချိန် အကန့်အသတ်မရှိ ကြောညာင်းအောင် စိတ်ကို စူးစိုက်ထားရှိနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး အလွန်ရှားပါ အလောင်း။

ဆန်တော်နှင့် ပထောက်း တွေ့ကြံ့ရာ၌ အထက်ပါအတိုင်း စိတ် မပျုံလွှင့်ရလေအောင် မည်သို့ လုပ်အောင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း နည်းပေါ့ ညိုကြောပါသည်၊ သတ်ပဋ္ဌာန်နည်းဆရာ ပျုံလွှင့်မှုများကို အလွှာထက်ပင် သဘောထားသည်ဟု ဆိုသင့်လှပါသည်၊ ပျုံလွှင့်မှုတို့ အထူးပြုင်းထန်လာသောအခါ့၌ တရားအားထုတ်သူသည် ယင်းအပြုစာတွေက် စိတ်ပျက်

အားလျော့ရန် မလိုပါ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း နှလုံးသွင်းရန် ယာယိစိစ္စပ်များ အဖြစ်ပင် အသုံးချေခြင်း ပြုနိုင်ပါ၏။

ဤနည်းသည် လွှဲယ်လွှဲယ်ကတေးနှင့် တုံးဘန်း ထို့မျှ အကျိုးရှိလွှဲကြောင်း မိုးမွေ့တွေ့မြင်ရသောအခါ၍ ပန်းတိုင်ကို လုမ်းကိုင်ဆိုက်ရောက်တော့မည် ဟူ၍ စိတ်ထဲ၌ စိတ်ချယ့်ကြည့်မှုတရာ် ဖြစ်ပေါ်ယာတော့၏။

စိတ်သည် ထားစွာ မနေပဲ အပြင်အသို့ ထွက်ပြီးပျော်သွားလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အပြင်အသို့ အာရုံကခုခု၏ လာနေက်ဆွဲဆောင် ခြင်း၊ ခံရလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ အဖြစ်မှန်ကို စိတ်ဖြင့် အသိ အမှတ် ပြုလိုက်ရမည်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ မှတ်လိုက်နိုင်သည်နှင့် တပြိုင်နှက် ရွှေပွားလျက်ရှိသော အကြောင်းအရာပေါ်သို့ စိတ်သည် သိမ်သိမ်မွေးမွေး တိတိကျော့၏ ပြန်လည်အရာက်လာသည်။

ယင်းသို့ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်အရာအသွေက် နှင်လား ငါလားဖြင့် မျက်းမှာင်ကြုံတ်နေစရာ၊ စိတ်ကူးဖြင့် အံဘင်းတင်း ကြိုးတော်နေစရာ၊ အေားဖြစ်နေစရာ၊ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်အနေစရာ မလိုပါ၏။ ပြစ်ပေါ်လာသွေ့ကို မှတ်ခြင်း၊ ရှုခြင်း၊ အလတ်မဆေးပဲ စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြင့် ပင် ကိစ္စပြီးတော့၏။

စိတ်ထဲသို့ ပဖိတ်ခေါ်ပဲ ဝင်နေက်လာလေ့ ရှိကြသော တွေးတော့ မူများ ကြံးစည်များမှာ လည်း ပေတွေ့ကြ၍ မရနိုင်အောင် မြားမြားငါးလွန်းလှေးချေသည်၊ ယင်းတို့နှင့် ပက်သက်၍လည်း အထက်ပါနည်းအတိုင်း ကျွန်းသုံးလိုက်ပြီးလျှင် ပြီးတော့သည်။

မရည်ရွှေ(၇) ပြစ်ပေါ်လာသော အ-တွေး အမျိုးမျိုးတို့ကို တစား အားထုတ်နေသွားသည် မည်သိုံးသာ ပျော်လွှဲမှုမျိုး ဖြစ်ကြောင်း အမျိုး အစား ခွဲခြားလိုက်ပုန်သာ လို၏၊ ဥပုဇွဲပြုရလျှင်....

“စိတ်ကူးတယ်... သတိရတယ်... ကြံးစည်တယ်” စသည်ဖြင့် သိရမည်ဖြစ်သည်၊ ဤကဲ့သို့ အနေဖိတ် ခွဲခြားနေရန် ဆန္ဒမရှိပါဘူး “ပျော်လွှဲတယ်” ဟု သိရုံးဖြင့်လည်း ပြီးနိုင်သည်။

ပျော်လွှင့်မှုကို သိရှိမှတ်သား လိုက်နိုင်ကြောင်း စိတ်ဖြင့် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း စစ်မှန်၍ အနှစ်သာရရှိသော ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း ခြင်း (၀၁) ရှုမှတ်မှန်၏ ပျော်လွှင့်မှုတိကို ခြားနား သိမြင်လာမည့်ဖြစ်သည်။

ပျော်လွှင့်မှုသည် အလွန်အားကောင်းသည်၊ ပြင်းထန်သည် ဆိုကြပါစို့၊ ဤနည်းဖြင့် ပယ်ရှား၍ မမနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ဆိုကြပါစို့၊ ထိုအခါ့၌ တရားအားထုတ်သူသည် ယင်း၏ အပေါ်၍ သို့သာ အာရုံကို အပြည့်အဝ စူးစိတ်ပစ်လိုက်ရမည်၊ ပျော်လွှင့်စေသည့် ဆည်သံသိ သို့မဟုတ် စိတ်ကူး စိတ်သန်းကို နှလုံးသွင်း ရှုမှတ်ပစ်ရမည်၊ ထိုအခါ့တွင် ပျော်လွှင့်မှု သို့မဟုတ် အနောင့်အယုက်၏ စွမ်းအားသည် တဖြည့်ဖြည်း ကုန်ခန်း လျော့ပါးသွားပေလိမ့်မည်။

ဤအခြေအနေသို့ စောက်လာသည်တဲ့မှ စိတ်ကို မူလရှုမှတ်နေသော အကြောင်းအရာပေါ်သို့ အရေက် ပြန်လည်ခေါ်ယူ၍ ရနိုင်လေသည်၊ မိမိ၏စိတ်ကို သေချာစွာ စူးစမ်းစိစစ် ကြည့်ရန်လည်း အပရှုံးဖြေးသည်၊ အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်လျှင် မည်သည့်ဟာတွက် ယင်းသိ ပျော်လွှင့်မှုဖြစ်ပေါ် လာကြောင်းကို သိအောင် ပြုလုပ်သင့်ပေသည်။

ဤလွှာယ်ကုသော အားထုတ်မှုကို အလေ့အကျင့် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်၊ ရွှေမှတ်ပျေးကျင့်သား ရလာသောအော် အပြင်အပေါ် ပြစ်ပေါ်ပေးသေး၊ အနှင့်ပယုက်များနှင့်ပါက္ခာ အခက် အခဲ မူန်သူမျှကို ကျော်လွှန်နိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။

ဆန်တော်နှင့် နောက်ထပ် တွေ့ဆုံးသောအား တွင် တိုးတက်မှုအတွက် အဟန်အတားများ ပြစ်ကြသော နှေ့ပျောက်မှု အမျိုးမျိုးတို့၏ အကြောင်းကို လျောက်ထား မေးမြန်းကြည့်ပါသည်၊ ကျွန်ုတော် သိလို သည်မှာ ယင်းတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်းဆိုင်ရာ ကသိကအောင် ဖြစ်မှုများ ဖြစ်မည်လား၊ သို့မဟုတ် တရားအေးထုတ်ယင်း တာ၌ ကျွန်ုတော် တွေ့ရှိ ခဲ့စားရသကဲ့သို့ နည်းစနစ်နှင့် ပတ်သက်သော အသေးအုပ် အဆင်မပြုမှ ဖြစ်မည်လားဆုံးသည် အချက် ပြစ်လေသည်။

“အဲ ဘဲတွေ့ကို အလေးထားမနေနဲ့ ပေါ်လာသမျှကို ကြီးစား ရှုမှတ် ပစ်လိုက်ပြီး စိတ်ကို ပင်ရင်း အကြောင်းအရာပေါ် စောက်အောင်သာ

ပြန်ခေါ်၊ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဒီလို လုပ်ရ လုပ်ရ ကိစ္စပရှိသူး သည်းမခံနိုင်မဖြစ်နဲ့ စိတ်ရှုည်မှပေါ့၍ ရှုမှုတ်ပါများတော့ အနောင့်အယုက်တွေ နောက်ထပ်ပေါ်မလာတော့ပဲ စိတ်ကို တည်တည်ပြုပြန် ထားရှု ရလာလိမ့်မယ်”

ဆရာတော်သည် ထုံးစံအတိုင်း ဤသို့ အကြံပေး၏။

ရတ်တရဂ်သော် သတိကို ဝမ်းဖို့က်၏ လျှပ်ရှားမှု ပေါ်တွင် စုံစိုက်ထားလို့ မရပေါ့ အခက်အခဲ အကြီးအကျယ် တွေ့ချင်လေသည်။ ဝမ်းဖို့က်ပေါ်တွင် မနေပဲ ဝင်ဆထွက်လေ ပေါ်သို့သာ သတိက ကူးပြောင်းသွား၏။

ကျွန်တော်သည် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို အထိုက်အငျောက် လေကျင့် ပွားများခဲ့သူးသည် အပြင် ယင်းကျင့်စဉ်မှာလည်း ယခုနည်းနှင့် နီးစပ်လွန်းလှရကား အလွယ်တကူ သတိချွေတော်ချော် လမ်းလွှာသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အလေ့အကျင့်တရပ်ကို ရင့်သန်ကြီးသွားလာအောင် မွေးမြှုပြင်းဆိုသည်ကား အစွမ်းသတ္တိတဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာအအောင် ပြုလုပ်ရသည့်နှင့် မတူပေါ့။

ထို့ကြောင့် သတိကို ပီမိမာလိုရှိရာတွင် စူးစိုက်ထားရှာသည့်မှာ လွှာယ်ကူသည့်ကိစ္စ မဟုတ်၊ ဆရာတော်အား ဝင်လေ ထွက်ခလက်သာ ရှုမှုတ်ခွင့်ပြုရနဲ့ ပန်ကြား လျောက်ထားကြည့်သူးမှ လုံးဝည်း ခွင့်ပြုခြင်း မရှိ။

အထက်က တင်ပြခဲ့သည် နည်းစနစ်နှင့် ပတ်သက်သော အသေးဖွှဲ့အဆင်မပြုမှုဆိုသည့်မှာ ဤအချက်ပင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့အား ရတ်တရက်ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ဖြစ်စေခဲ့ပါ၏။ သတိကို စူးစိုက်ထားရှိရန် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာကား ကျွန်တော့အတွက် တော်တော့နှင့် ရှုရ မလွယ်ပါချော်။

ဤသို့ ဆရာတော်နှင့် ပထမအကြိမ် တွေ့သုံးရတွင် ကျွန်တော့အတွက်လေကျင့်ခန်းများ သတ်မှတ်ပေးခြင်း၊ ပုံးလွှင့်မှုများကို ဖယ်ရှားနည်းများပေါ်ခြင်းပြင့်သာ ကိစ္စပြီးသွားပါသည်။

ထို့နောက် ဦးဖောင်သည် ကျွန်တော့ဘက်သို့ မျက်နှာ မူလိုက်ပါတော့၏။

“ဝင်များ အဆောင်ကိုပြန်ပြီး စ အားထုတ်နိုင်ပြီ”

ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်နေဖူးထကာ အပြင်သို့ထွက်၍ ချွတ်ထားသော ပိန်းတန်းပိန်ပို့ယူပြီး အဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတတ်နှင့် ဓာတ္ထဆုံးရသည်မှာ တနာရီခန့် ကြောလေသည်။ ကျောင်းတွေ့ပြု၍ အပြင်ဘက်တွင် သာလွန်ပူသည်။

ပူလောင်လွန်းလှသဖြင့် သစ်ပင်ရိပ် ဝါခုံမှုတခုခုသို့ ကူးပြောင်း အရိပ်ခါ ရန် ကြီးစားလျက် ကျွောကာ ကောက်ကာ ရွှေလျားခဲ့ပါသည်၊ စင်စစ်၌ သစ်ပင်တို့တွင် အရွက်များမရှိသလောက် ကင်မဲ့နေပြုဖြစ်သည်၊ အဆောင်များအနှစ်းသို့ ရောက်မှုသာ အရိပ်ကို တွေ့ရ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ပြန်လျောက်လာစဉ် ရဟန်းတော်အချို့ ခေါက်တုံး ခေါက်ပြု ပြန် လမ်းလျောက် ရှုမှုတ်နေသည်ကို တွေ့မြင် သတိပြုမိသည်၊ ဤသို့သော အချို့နှင့် နေမ်းက ခွင့်ပြုသမျှသော အရိပ် ကျော်းကျော်းကေးကဲ့ဝယ် ရွှေလျားနေကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ လျောက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ကန်းက သဘော မပေါက်ခဲ့ပေါ့ အကြောင်းမဲ့ အချို့နှင့်နှီးနေသည့် ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ယုံကြည်ချက် အယူအဆပိုင်း ဆိုင်ရာ ကိစ္စတရာခုခုကို နှလုံးသွင်း၍ ကမ္မဒာန်းအလုပ်အား ထုတ်နေသည် ဟူ၍သော်လည်းကောင်း ထင့်ခဲ့သည်။

သူတို့သည် “ကြတယ်....လုမ်းဘယ်....ချတယ်” ဟု ရှုမှုတ် ရွှေလျား နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုသော်....ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပေပြုး။

အလွန်တရာလွှာလွှာသော မထူးဆန်းသော နည်းလမ်းတရုပ်ပင် ဖြစ်၏ လွှယ်လွန်း ရုံးလွန်းသဖြင့် ဟနည်းအား ဖြင့်တော့လည်း စိတ်ပျက်းရှုပင် ကောင်းနေသည်၊ ယင်းသို့ လုပ်းဆောင်နေရသည်မှာ ရုတ်တရက်ဆိုင်သော် ပီမိုက်းယ်မီလည်း ဘယ်လောက် အထင်သေးစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကျွန်တော်သည်ကော် မိုက်ပဲရာ အသိဉာဏ် ခေါင်းပါးနေရောက်နေပြီလား၊ စိတ်ကို အစိုးရရန်အတွက် နည်းကောင်း နည်းဆန်း တလက်လိုချင်၍လာခဲ့ရာ၊ ယခုသော် ခြောက်လွှဲရှုံးမှုကို ဆင်ခြင် နှလုံး သွင်းလျက် ခေါက်ရှုံးခေါက်ပြန် လမ်းလျောက်ရန် နည်းပေးညွှန်ကြုံး ခံနေရသည်မှာ ရှုံးစရာများ ကောင်းနေမည်လား။

သို့သော် “ကျွန်းများမြစ် ရော်းခြင်း” ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကြားဘူးထားသည် မဟုတ်ပါလား၊ ခြေထောက်လွှဲရှုံးမှုကို ဆင်ခြင်

နှလုံးသွေးမှတွင်လည်း ယင်းသဘောမျိုးကိုပင် လက်ခံထားရှိရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

နာရီပေါင်း လေးမှာကြာမျှ ဝမ်းပိုက်နှင့် ခြေထောက်တို့၏ လျှပ်စွား မှုကို ရွှေပုတ်ရမည်လည်း ဖြစ်၏၊ ဤသို့ စဉ်းစားလိုက်မိသဖြင့် ထိတ်လန့် ရှိလည်း ထာမိပါသည်၊ သတ်မှတ်ထားသည့်နေ့ငြိများ ကုန်ဆုံးသည့် တိုင်အောင် လျော့ကျင့်နိုင်ပါမည်လား၊ မစဉ်းစားတော်အောင် ဖြစ်မိတော့ သည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေသွားလမ်းကလေးမှ သနည်းငယ် ချိုးကွေ့၍ လျောက်သွားပြီး ဆင်ခြေလျောက်ထိပ်တွင် ခြေလျှမ်း ပုဂ္ဂတနဲ့လိုက်မိသည်၊ ထိနေနေမှု အောက်သို့ဆင်းသွားလျှင် ရေကန်ကလေးသို့ရောက်၏၏၊ မွန်းလဲ ချိန်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ခံယူလျက် ရေထဲ၌ တဗျားဗျားဗျားမြှင့်ပြုးဖြင့် မော့မနက သော လုကလေးများကို စောင့်ကြည့်နှမိသည်။

အေးများစရေ ကျိုးကန်းတွေပါ အပူဇာနက်ကို လော် မြာက် သရုံးပေး သွားကြချေပြီ၊ မဆူနိုင် မည့်နိုင်ကြတော့၊ ခေါင်းလောင်းများနှင့်တက္က မော်တော်ယာဉ်များ သည်လည်း တခေါတာမျှ ငိုက်မျဉ်း နေကြဟန် တော်။

အပူဇာနက်စလည်း ကြောက်စရာကောင်းကောက်အောင် ပြင်းထန်လှ၏၊ နေပူထဲတွင် လမ်းလျောက်လျက်ရှိကြသော ရုပ်နှီးများ၊ သနည်းငါ်ကိုသည် ဦးခေါ်ပြီးများကို ယပ်တောင်မျှ ဖြုံ့ဖြင့် ကာကွယ်ထားပြု၏၊ ယပ်တောင် များသည် နေပူကာကွယ်ဖွှဲ့ အသုံးချုပ်ပိုင် ပြုစော့၏။

ကျွန်တော်လည်း ယပ်တောင် တခုကော်ကို ပုဇွန်အောင် လုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်၊ သို့သော် ရပိုင်ခွင့်ပော့ ရှိလိုပ့်မည် မဟုတ်။

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအော့ အေားအော်၏ ဖြုံ့ဖြဲ့ သံသာမဏေ ထပါး လမ်းလျောက်နေပြီဖြစ်သည်ကို ဖွွှဲ့ပျော်၏၊ ယင်းသို့ လျောက်လွှာ ရှိကြသည်နှင့်အညီ နေရိပ်သည့်ဘာက်ကို ဦးလျော့ကြသည့်မှားလည်း ယုံးစံပင် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ အေးဆာင်၍ တရားအားထုတ်ဖန်သူ ဆယ်ဦးကိုခန့် ရှိပြီး ကြောက်လည်းဖြင့်ပင် အချိန် ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ဖွံ့ဖြိုးရာသူ မဟုတ်။

တခါတရှုံး ဟယောက်နှင့်တအယာက် စကြိုကျဉ်းကျဉ်းတွင် လမ်းရွှေ့င် ရသည့်အက် ဆဲကလေးများ တွေ့ရတတ်သည်မှတပဲ့၊ အန္တာင့်အယုက် ထူးထူးဖြေးခြား မရှိပေး၊

ကျိုးတော်တွေ့သည် မိမိတို့၏ပြောပ်းများမှလွှဲ၍ အခြားတနေရာနားသို့ စိတ်ပျံ့လွှုံ့ပြု့၊ မရှိစေရန်လည်း သိန္တာ့ကုန်များ ဖြစ်ကြသည်။

အပိုင်းက်လွှဲ လမ်းလျော့ကိုရန် နေရာပါဝါများဖြီ ကျွန်တော် ဆုံးပြုတဲ့လိုက်သည်၊ အဆောင်၏ ငန်းက်သက် ပါးရှုပင်များ၏အရိပ်ထွေ့ ပြောရလမ်းကြောင်းကလေး တခုကို မထင်မရှား တွေ့ရသဖြင့် ထိနေရ တွင် စတင် လမ်းလျော်ပါတော့သည်။

“ကြတယ်၊ လျမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ ကြတယ်၊ လျမ်းတယ်၊ ချတယ်”
လွှေကျင့်နိုင်လောက်အောင်လည်း လွယ်ကုပါပေါ်သည်။

“ပုပ်ချင်တယ်၊ ကျွေ့ချင်တယ်၊ စ ချင်တယ်၊ ကြတယ်၊ လျမ်းတယ် ချတယ်၊ ကြတယ်၊ လျမ်းတယ်၊ ချတယ်”

ဤနည်းဖြင့် ပုံ၊ မိနစ်ကြာအောင် လလွှေကျင့်နိုင်ပါမည်လား၊ ယခုပင် ကျွန်တော်စိတ်ပျံ့လွှုံ့သွားပါပေါ်ကော်၊ ကြာကြာတော့မဟုတ်၊ တအောင့် ကလေးများသာ ပြစ်သည်၊ ဟော— အခု လမ်းဆုံးသို့ နောက်ပြန်ပြီ၊ ငန်းက်ပြန်လည်ရှု၊ အာင် ရပ်လိုက်ပေါ်း။

စင်စစ်၌ ရှုံးရှုံးထွေ့ပြု စရိုးရှေ့ညွှန် လျော်ရလျှင် ကောင်းပေ လို့သည်၊ ဒ မူးများ၊ ခေါ်ကော်ကော်လွှာပေါ်သို့ သတိကို ပြန်အနေက်မပို့နိုင် သေး၊ စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်သဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ဂုဏ်ပြုချိုးကျျေး လိုက်မည်လုပ်ကျော်သေး၊ အတွေးများ ခုနစ်စဉ်အမြှင်တဲ့း ပြစ်ပေါ် လာပြီး ပျံ့လွှုံ့သွားပြန်၏။

ကိုယ့်အများရှိ ပြင်လိုက်နိုင်ပြီ၊ လမ်းမှန်ပေါ်သို့ ပြန်လည်းရာက်ပြီဟု ထင်မှတ်လိုက်မို့ မဆုံးမီ အောက်ဆိုဂျင် ပြတ်လပ်ကာ၊ ခုကွဲနောက်နေသူ

ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ မဟာစည် ○ ၁၆

တယောက်ပမာ တည့်မတ်စွာ ခြေမလှမ်းနိုင်ပဲ လမ်းချော်ထွေက်သွား ပြန်ပါ၏။

“ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အတွေးများကို သိမ်းဆည်းရန် ခြေမလှမ်းများ ရပ်တန်လိုက်ပြန်သည်၊ လမ်းလျောက် မြန်လွန်းအားကြီးနေပုံ ပေါ်ပါသည်၊ ပိုမိုဖြည့်ပြည့်နှင့် ချိန်ချိန်ဆစ် စမ်းလျောက်ကြည့်သင့်၏။

“ကြတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချေတယ်၊ ကြတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချေတယ်”

နောက်ဆုံး၌ ၂၅-မိန့် ကုန်လွန်သွားတော့၏ ခြေထောက်များ ပေါ်၍ သတိကို ထားရှိနိုင်ပြီဖြစ်၍ အောင်မြင်ပြီဟူ၍ အမှန်တကယ် ယူဆမိပါ၏၊ အခြေကျသွားသည်နှင့် တချက်တည်း ပုံလွှဲမှ ဖြစ်ပေါ် မလာတော့ သဇ္ဇာက်ပင်။

မျှော်လင့်သည်ထက်ပင် ပိုမိုလွှာယ်ကူးနေပေသည်။

အောင်မြင်မှ ရောင်ခြည်သည် ပိုမို၍ တောက်ပ ဝင်းလက်လာ၏၊ ယခု လေ့ကျင့်ခန်း နောက်ထမျိုးကို လုပ်ချပော်မည်၊ ယင်းကိုကား အခန်းကေလေးထဲ၌ လုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် စောင်ကြမ်းကြီး တထည်ရှုစွာ ခေါက်ပြီးလျှင် မာကျောသော ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဖုံးတုအား ခင်းလိုက်၏၊ တင်ပျဉ်ဆွဲ ထိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်၌ အလိုက်သင့် ထားရှုလျက် ထိုင်ပုံ ထိုင်နည်းနှင့် မိန့်ခဲနည်းငယ်အတွင်း နေသားတကျ ပြစ်သွားစေရန် ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ရွှေမှတ်ရမည့် ဝမ်းမြိုက် လူပ်ရှားမှုပေါ်သို့ အာရုံ ဓားစိုက်ကြည့်၏။

ဝမ်းမြိုက်၏ ပုံစံးမည်းထားသော နေရာမှ ဖောင်းလိုက် ပိုန့်လိုက် ဖြစ်နေသည်ကို အထောက်အကြောင်း တွေ့ရပေသည်၊ ထိုသို့ လူပ်ရှားနေသည့် အပေါ်သို့ သတိကေလည်း စူးစုံစိုက်စိုက် ကျောင်းနေပါသည်။

သို့သော် မကြာလိုက်ပါခြေ၊ ခွေးတကောင်၏ ဟောင်သံ ထွေက်ပေါ် လာသည်နှင့် အပြင်အပသို့ စိတ်လွှတ်ထွေက်သွားတော့သည်၊ ကျကျနှင့် ကြည့်ရှေ့စောင့်ရှောက် ကျွေးမွှေးထားခြင်းလည်း မရှိပါ ရိပ်သာတွင်း၌

ခွေးအများအပြား စား နေခွင့်ပြုထားသည် အချက်ကို နားလည် သဘောပေ ဟိုခြင်း မရှိနိုင်ဘူး၏ ပြစ်မိပါသည်။

ခွေးတော် စ တင်အူလိုက်သည့်နှင့် တပြိုင်နက် တရိပ်သာလုံးရှိ ခွေး စားလုံးသည်လည်း လိုက်ချုပ်အုပ်လုံး၏ တစ္ဆေး သို့မဟုတ် သက်ရှိ ထူးစွာ တော်ကောင်ကို အစိတ်စိတ် အမွှားမှားပြစ်အောင် ကိုက်ဝါး အုံသာ ဝံပုဂ္ဂိုလ်ပုံမှု၊ ဝပ်လှမ်းလှပ်းဆို၍ ခွေးများအူနေသည်ကို ကြားစေရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အတိုင်းမသိ အူည့်အနချိန်ဝယ် စိတ်တည်ဌိမ်အောင် အဘယ်သို့ ထားနိုင်ပါမည်နည်း၊ ပျော်လှုံးသွားသောစိတ်ကို ပြန်လည်၍ ကြိုးစားသိမ်းသွေး ရပြန်ပါ၏ ခဏာအတွင်း၌ပင် စူးစိုက်မှု ပျက်ပြားသွားသည်အားကျက်လည်း မိမိရှိယိမိ ရှုက်းနှစ်ပါသည်။

အေးသို့ လမ်းချော်ထဲသည်မှာ ငါးမိန်စုနှင့်ကြော၏။

“ဖောင်းတယ်၊ ပိုန်တယ်”

တစ္ဆိပ်ပြန်လည်၍ ကြိုးပမ်းရှုမှတ်ပြန်၏။

ကနဦးကလောက် တိကျပေါ်လွှင့်ခြင်း ယရိုလင့်ကဓား ရှင်းလင်း သိသာသည့်အပြင် ဝင်လေ ထွက်လေနှင့် ရှုမှတ်မှန်နှင့်လည်း တချိန်တည်း တပြိုင်တည်း ကျသည်။

ဝင်လေ ထွက်လေတို့ နှာခေါင်းပေါက်နှင့် ထိတွေ့သွားကြသည်ကို ခံစားရ၏၊ ဝင်လေ ထွက်လေကို မှတ်ရသည်မှာ ပိုမိုစွဲလည်း လွယ်ကူသည်၊ ယင်းတို့သည် စိတ်နှင့်သာချုပ်နှင့်ကြောင်းပြင်လည်း မှတ်ယူမိ၏၊ သို့သော် စိတ်သည် ဦးခေါ်ထွေ့ပြစ်ပေါ်လွှပ်ရှားသည်ဟု ယူဆပါက မှားယွင်းနိုင်ဖွယ် ရှိပါ၏။

ဝင်စစ်၌ ကျွန်ုတော်သည် လမ်းချော်လွှာမှား နေပြန်ပါပြီကော်၊ ဝင်သက် ထွက်သက်နှင့် ရှုမှတ်ရန်မှု မဟုတ်ပါပါကလား။

ဝမ်းမြိုက်၏အာင်းချော်သာ ပါပြန်ချော်တလောက်ပြစ်နေသော လွှပ်ရှားမှု၏ အပေါ်၌သာလျှင် ဘာရုံးစိုက်ထားရမည် ပြစ်၏၊ အသက်ရှုမှု ရှိက်မှုကို အာရုံပြုရမည် မဟု၏။

အတွေးများကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပြန်ပါသည်၊ ဝမ်းမြိုက်၏ လွှပ်ရှားမှုကို သတိကပ်ထား၍ တမိန်ပင် မကြောမီ အတွေးများ အမှတ်မထင် အမြှင်

တန်း၏ ပြစ်ပေါ်လာကြ၏၊ ဤသို့ လျောက်ရမည်လမ်းမှန်မှ လဲချော်ထွက်သွားဆောင်လည်း ရှတ်တရက်တော် လမ်းလွှဲ၍ လွှဲမှန်းမသိပေါ်။

လမ်းမှားအတိုင်း ဟိုလည် သည်ယည်ဖြင့် အတော်ကလေးသွားပြီး သည်တွင်မှ အဖြစ်မှန်ကို သတေသန ဘာတော့ကိုတော့၏၊ စိတ်က ဝင်စားခြင်းမရှိသော ကိစ္စတရပ်၌ ကြိုးစား၍ အာရုံစုံစိုက်ရသည်မှာ မလုယ်ကူလွှေ့ကြောင်း ယခင်က ဤမျှ သငောမပေါက်ခဲ့၊ အမှန်ပင် စိတ်မောစနာလည်း ကောင်းလှ၏။

ဖောင်းမှ ပိန်မှု အပေါ်တွင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှုကို ဖြစ်မည်၊ ယင်း၏ အစမှုအဆုံးထိ တွေ့မြင်နိုင်အောင်ကြိုးစား၍ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာသော နှက်နှဲသည် ပညာဉာဏ်ကို မျှတ်သား ဆုပ်ကိုင် မိအောင်အားထုတ်ရမည် ဖြစ်၏။

ဤသို့ ၂၅-မိနစ်ကြာမျှ အပတ်တက္ကာတ် အားထုတ်လိုက်ခဲ့သာ အ၏ အမှန်ကို သိမြင်လာပြုဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စိတ်ထဲ၌ ခံသားမဲ့ပါတော့သည်၊ တကယ်တော့၊ ဤမျှထက်ပင် သာလွန် စွမ်းဆောင်နိုင်စရာ ကောင်း၏၊ ကျွန်တော်၏ ဘဝသက်တမ်း၊ တလျောက်ထဲးတွင် များသောအားပြင့် ကိစ္စ တခုခုပေါ်၌ အာရုံ စုံစိုက်နေခြင်းဖြင့်သာ အခါန် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး အောင်မြင်မှုလည်း အထိုက်အလျောက် ရရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ယခု လမ်းလျောက် အားထုတ်ရန် အခါန်ကျော်ရောက်ပြန်ချေပြီး။

အခါန်ကလည်း ၄၃-၃၀-နာရီသာ ရှိသေး၏။

နောက်ထပ် ခုနစ်နာရီခဲ့ကြာ အားထုတ်ပြီးမှသာ ဖိုပ်ရာ ဝင်ရမည်လည်း ပြစ်၏၊ တန်ည်းအားဖြင့်ပြောရလျှင် လမ်းလျောက်၍ ရှစ်ကြိမ်၊ ထိုင်၍ ခုနစ်ကြိမ် အားထုတ်ရပေးမည်၊ နေဝင်ရှိးရီ အခါန်းပြတင်းပေါက်များပါတ်၍ စောင့်စပ်ယပ် အေးထိုးရန် အကျင်းမှု တပါး လျောက်ကျင့် ထိုင်ကျင့်ဖြင့် ထန္တလုံး အခါန်ကုန်သည်။

ကောင်းကင်တပြင်လုံး တိမ်များ ကင်းခင်လျက် ရှိသည်၊ နေဝင်ချိန် ဖောက်သောအခါး အနောက်သက်မိုးကုတ်စက်ဂိုင်း၌ ဧည့်ကျင်လန်ကာ တခုသည် ထို့ကြားကြား ဖြန့်ကျက်နေသည် အသုံးဆောင်လျက် ရှိ၏၊ မှုဒ္ဓဘာသာ ဘုရား ကျောင်းကန်များ၏ ဧည့်ရောင်ဝင်းနေသော ထိုပ်ဖျား

များနှင့် ပဏာတင့်လွှပါ၏၊ တရာ့သော ဘုရားကျောင်း၏ ထိပ်ဖျားကို ကျွန်တော် လမ်းလျောက်သည့်နေရာမှ လုမ်းမြင်နိုင်၏။

မိန္ဒၢ် အနည်းငယ်ဖျား၏၍ နေစင်ဝါန် ကောင်းက်၏ အနောင်းဆင်း ပြောင်းလဲသွားပုံကို ငေးမောက်ညွှန်နေပါ၏၊ အင္ဂာတိုင်း၏ စိတ်လူပ်ရွား ဓမ္မကောင်းသော မြင်ကွဲ်းတရပ်သည် အနောင်များ၊ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု-မကုံဘူးသူတောက်ပါး နှဖို့ မျှုံလင့်မည်ဖြစ်သော် လည်း ရွှေဇာတ်မှု လိမ့်ဖောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားတော့မြဲ၏။

ထိန္ဒာက်တွင် အဖော့သုံး ပြာနှင့် အနောင်းဆောင်းသည့် စိမ်း ဝါရောင်းဆင်းသုံး ပြုဌာင်းသွားပြန်ဘည်၊ ကင်းမြှုပ်ကွဲ်းသည် အတန် ကြာမျှလည်း တည်းနသည်၊ သစ်ပင်များမှ ပူပဲမဲ့သူဇာနှင့်သူ ထင်လျက်ရှိ ပေသည်၊ နောက်ဆုံးဦးကား အရာဝပ်ဘီးမီး ဘုရားအားပြည့်ပြည့်တွန်၍ ဆုတ် ၍ သွားကာ စရမ်းပောင်နောက်ခံ ဖြောက်၍ သွားပြန်သည်။

နေမင်းကြီး၏ ထုံးတမ်းစဉ်လှုသည် ဤ အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါပေသည် ဟု၍ နောက်ဆုံး သတိ ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဘည်း။

တမုဟုတ်ချင်း ညအချိန် ကျေကျေက်လှု တော့၏။

နွှေအား ရွှေလျားကွွယ်ပျော်သွားပြုသည် လုပ်မောဖွယ် ကောင်းလိုက်သည်ပြာ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် သာလုန်လေသည်၊ ထို မည် သော မြင်ကွဲ်းသည် ပုံမှန်ပြုရာမှုမှ လွှတ်က်း၍ ရှိုးသားစစ်မှန်သည်၊ ယင်းအား ကြည့်မှုရာမှ ဖြစ်ပေါ်သာသည် ပျော်ရွင်မှုကို ကျွန်တော် ထက်လွှတ်မခံလို့၊ မကြားခေါ် ရှိုံးပါသည်။

မိုးသောက်ဝါန်သည်လည်း အယ်အယူပင် ပြုစိုက်၏ သို့သော် အရှက်ကျင်းချိန်၏ စိတ်လူပ်ရွားစရာ သူဇာနှင့်အပါး မျိုး၊ အားရားအသေး အမျိုးမျိုး သော တိမ်တိုက်များကို မှတ့ပြုနိုင်ပါ၊ ထို့ကြောင့် ဤတိမ်သည် လှု သော ရှုမျှော်ခင်းပုံ၊ ကြိုတိမ်ကား တို့ပုံစွာနှင့်၏ သူဇာနှင့် ဤတိမ်မှာ ‘အာရာဘီယန် ည်’ ပုံပြင်ထဲမှ ဘီယားပြု့ပျေား၏ ဟန်ဟု စိတ်ကွဲးယဉ်၍ မရရှိနိုင်။

သို့သော် နေလုံးကြီးထုံးထိုး ထွက်၊ ပုံလားသာအား စိတ်လူပ်ရွား စရာ ဖြစ်လာပြန်သည်၊ နွှေတနွှေ သစ်ထွန်းလှု ပြန်ခြင်းပင်တည်း။

ထဲးစံအတိုင်း ပူဇော် ပြင်းပြု၊ ယင်ကော် အများ အပြားနှင့် ထမ်းဆောင်ရမည့် ထာဝန်များစသည်တိုက စောင့်ကြိုနေလေ့ရှိပေသည်၊ အရှင်ကျင်းချိုင် ထည်လည်း ကျွန်တော့အတွက် အံ့သပါသာ ဖြစ်ပါ၏၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အမြင်မပါပနှင့် နေ ထွက်ပေါ်လာပုံကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နိုင်စွမ်း ရှိလာတော့သည်။

အာရုံးအဆင်း ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အလင်းအနောင်တို့ကို သာမန် အတွေ့အကြုံထရပ် အနေဖြင့်သာ နှုတ္တုံးသွင်း လာနိုင်သည်အထိ နောက်ပိုင်း ရက်များ၌ တိုးတက်လာသည်။

ယခုလည်း ညာနောင်းသည် အိုမင်းသည်ထက် အိုမင်း၏ ယာဉ်ပြီ၊ လေ့ကျင့်ခန်းများကို တုပြုးတုခု ပြုလုပ်ပြီးနောက် မောပန်း နှစ်းနယ် လာပါသော့၏၊ စိတ်ကို တည်ပြုပါနေအောင် တကြိုစွဲ စက္န်အနည်းငယ် ထက်ပို၍ ထိန်းသိမ်းထားလို့ မရတော့။

အချိုင်းမှာ ညာ ၁၀၁၀-နာရီ ရှိပြုဖြစ်သည်၊ ပထမဆုံးသော နှေ့ရက် အဖြစ် တရားအလုပ်၌ ထာဝန်ကျေပြီ ဟူ၍လည်း စိတ်ပိုင်းပြု၍လိုက်ပါ သည်၊ မတန်တဆ မောပန်း နွစ်းနယ် သွားခြင်း မရှိစေရန် ဆရာတော် ကလည်း သတိပေးထားသည်၊ အာရုံးကြောများ တင်းကျပ်နှစ်းလျှော့ စော်ပျိုးကို ရှောင်ကြည့်ရမည်သာတည်း။

ဤအချိုင်း၌ ရော်းခန်းထဲတွင် လူရှင်းနေပြီ၊ ရောတလည်း အတော် ကတန် ဖော်နေပြီ ဖြစ်သည်၊ ရေပန်း၌ ရေချိုးလိုက်မျှ အလန်းဆန်းလုံး အနေအ သားသို့ ပြန်လည် ဆိုက်နေက်သွားတော့၏။

ရဟန်းတော်များကိုလည်း တွေ့မြင်ခြင်း မရှိတော့၊ အခန်းများထဲတွင် တရားအားထုတ်နေကြဟန် တူပေသည်။

သို့ောင် အချို့အသားပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတ်မှတ်ထားသော အချိုင်းထက် စော၍ အိပ်ကြပေါ်ရှိုင်း နောင်အား၌ ကျွန်တော် တွေ့ရှိရပါသည်။

အိပ်ရှုံး မာကျောမူ သည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့အား ကသိကအောင့် ပြစ်အာား စိုးစွေးပျောင့်ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်၊ ထနောတာလုံး ဆုံးစည်းခဲ့ ရသည် အခန်းတကြုံယ် အဖြစ်အပျက်များကို ထချက်ကလေးမျှ စဉ်းစား နေမြို့ခြင်း မရှိပဲ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သတည်း။

အခန်း ၄။

ထင်မြင်လာသော အာရုံဆန်းများ

ကျွန်တော်တို့အတွက် နံနက်ခင်းများသည် လေးနာရီတိုးရန် ဆယ့်ငါးမိန့်စာလို့စတင်လဲရှိကြ၏၊ ကျွန်တော့ အချက်ပေးနာရီမှုတပါး ယင်းဆို ထရန် မည်ဘက္ကမျှ အတင်းအကျပ် လာဖောက် နှီးသည်တော့ မဟုတ်ပေါ့။

ရိပ်သာ၌ နေထိုင် တရားအားထုတ်စဉ်အတိုင်း ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှုံးကန် လူပ်ရှားခြင်း မပြုရ၍ ကာယာင်အား ပြန်တိုးမှု နည်းပါးရကား တရက်လျှင် အိပ်ချိန် လေးနာရီတိုးရိုး-မလိုဟု ဆရာတော်က အခိုင်အမာ မိန့်ကြားထားပေသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် တရားအားထုတ်မှု ကာယ အပိုင်းအခြား ကုန်သုံးခါနီး ရက်ပိုင်းများအဖောက်၌ကား လုံးဝ မအိပ်ပဲနှင့် နေနိုင်လာသလဲ ရှိကြပြောင်းဖြင့်ပင် ဆက်လက်၍ အလေးအနက် ပြောခဲ့ဘာပါသည်။

လုံးဝ မအိပ်ပဲအနိုင်ခြင်း ရှိ-မရှိ ဆိုသည့် အချက်ကိုမှ ကံမျကာင်းအကြောင်းမလှုသဖြင့် ကိုယ်တွေ ပြောခဲ့ရပါဘေး၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သာမန် ပုဂ္ဂိုလ် တယောက်အတွက် ကားထုတ်ရှုံး ယေဘုယျအားဖြင့် သတ်မှတ်ထားသည့် တရားကာလ အပိုင်းအခြားသည် ခုနစ်ပတ်ခန့်ကြားလောင်းပါသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် အချိန်ပေးနိုင်သည်မှာ သုံးပတ်သာတည်း။

နှစ်ရက်ခန့် ကျေင့်သား ရသွားသောအခါ့၌ အိပ်ချိန် လွှဲလောက်သည်ကိုမှ ကိုယ်တွေ ကြံခဲ့ရပါ၏။ အပူးလောင် အပြင်းပြဆုံးသော နှေ့လယ်ပိုင်းများ၌ပင် ငိုက်မျဉ်းလှသည်ဟူ၍ မရှိပေါ့။ သုံးသော် ဝမ်းပိုက်၏ ဖောင်းခြင်း ပို့ခြင်းကို ထင်ရှားစွာ သိမြင်နိုင်သည် ဆိုပြီး သွားလှို့များ မလဲလောင်းလိုက်မိရန် အယူး ထိအပ်လှပါသည်။

သပိတ်စသည်တို့ အေးကြောခြင်း၊ သက်နှီးများ လျှော်ဖွံ့ဖြိုးတိုကိုလည်း
လုပ်ဆောင်လဲ ရှိကြပါသည်။

သံယာတော်တို့သည် သက်နှီးများ ဝတ်ထားလျက် အငြော်တိုင်းသား
တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကုံယ်ပေါ်သွေးချိုးကြ၏။

ကျွန်ုတ်အား ရေပန်းအောက်၌ အဝတ်မဟပါပဲ မတ်တတ်ရပ်းရချိုး
နေသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါ သံယာတော်တို့
အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားသည်ဟု ထင်ပါလည်။

ကုံယ်ပေါ်သွေးရေလောင်းချိုးခြင်းသည် နှစ်သက်စရာ ၁ကောင်းပင်
ကောင်းငြားသော်လည်း နည်းစနစ် ၂ကျေသည့်အားဖြင့် နှစ်လည်း ဖြူနှုံးတီး
ရာဇ်နောက်သည်။ သံယာတော်တော်ပါး ချိုးလိုက်သည်နှင့် ဂါလိတာနားသန့်
သော ရေစည်း၏သားများမည်သာ ဖြစ်၏။

ရေကဗျား နှုံးက် ၁၀-နာရီ၊ ၁၁-နာရီတော်ကဗျားကဗျား တော်တော်
တွင် ညာ ၁၀-နာရီအထိ မလားတော့ရမေား နွေ့လယ်ပိုင်းများ၌ ရေမရှိပဲ
ဖြစ်နေလဲ ရှိ၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ၏ ညာများသည် အေးမြှော်သွေးပင် ဖြစ်သည်၊ ချုမ်းမည်
ကို ကြောက်ပြီး ပထမ၌ ရေပန်းအောက်သွေးပိုင်ရန် ထာတန် ၁၂ ဆိုင်းနေမဲ့
ပါသောသည်။ ထိုနောက်မှ စိတ်ကို ယတ်ပြုတ သုံးဖြတ်၌ ရေချိုးခြင်း
ပြနိုင်သည်။

အေးမြှော် နှုံးက်ချို့နှင့် စားသောက်ဆောင်သွေး လက်ဖက်ရည်
သောက်ရန် လမ်းလျော်သွားပျေသည်မှာ ချို့လန်းချုမ်းမြှော်စရာ ကော်င်း
လုပ်ပါသည်။ ထိုသွေးများမြို့၌ ကျွန်ုတ်တော်အတွက် အချိန်တန်းရှိခိုင်ရသည်၊
ပထမရက်အနည်းငယ် အတွင်း၌ လူ-ကလည်း ၁ကောင်းကင်ထက်၌ မြှင့်မြှင့်
မားမား ထွေ့က်ပေါ်လျက်ပင် ရှိသည်။ ညာ၏ အေးပြီးမှုသည်လည်း တင်း
ပျောက်ခြင်း မရှိဘေး၊ အခြားသွေးများ ခံော်ခွဲ့မှုရသည် အဖြောပါးကို
ခံစားနေရသည် အခွင့်ထူးခံ လူဘယောက်ပမာ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာ
ပါသည်။

သွေးသော် စားသောက် ဆောင် သွေး လမ်းလျော်သွားပြင်းသည်
လည်းကောင်း၊ ယင်း နောက်ပိုင်း၌ ဓမ္မာရုံသွေး လမ်းလျော်ခြင်းသည်

လည်းကောင်း မကြာမီအချိန်ကာလအတွင်း၌ ကျွန်တော့အတွက် သာမန် လမ်းလျောက်ခြင်းများ မဟုတ်ကြတော့၊ လမ်းလျောက် အားထုတ်မှု၏ အစိတ်အပိုင်းတရပ် ဖြစ်လာပါတော့၏။

“ကြွေတယ်—လုမ်းတယ်—ချေတယ်”ဟူ၍ စိတ်ဟည်ပြိုမ်းအောင် ကြီးစား မူတ်နောရသည့်နှင့် နံနက်ခင်း၏ အလျောပအား ခံစားခြင်း တည်းဟူသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစစ ချင်းချက်တုဂ္ဂား ရှုံးလျက်ပင်။

ခြေသွားလမ်းကြောင်းကဲေးမှ လမ်းခွဲကာ ငရကန်၏ကမ်းပါးအတက် တနောရသို့ အနောက်လျောက်ပြီး မတ်တတ်ရှုပ်လျှော့ရှုကြောင်း အထက် တွင်ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်၊ ထို့နောက်တိုင်း မိနစ်အာတန်ကြာ ရုပ်တန်ခြင်း ပြုသည်။

ထိုအချိန်၌ အရှင်သည် တဖြည်းဖြည်း ထွက်ပေါ်လာလေ့ ရှိသည်၊ ကျွန်တော် ရုပ်ခလုရှိသည် နေရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်တည်တွင် သစ်ရှုက်များ ဝေဆာလျက်ပင် ရှိသေးသော သစ်၏ကြီး တပင်ရှိသည်၊ ယင်းသစ်ပင်ကြီးသည် တစထက်တစ လင်းလာသည် ကောင်းကင်ပြင် ကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် မဲမသွေ့နှင့်ယဖြစ်မှ တဖြည်းဖြည်း ပါပြင် ပေါ်လှုပ်လာသည်။

လေပြလေညှင်းသည် ကျွန်မှတု့ လုံချုပ်စကို စာလွှင့်လွှင့် လူပုဂ္ဂား နေစေသည့်နည်းတဲ့ မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းများကိုလည်း တယုတယ ပွဲတိသပ် တိုက်ခတ်သွားကြပုံကိုကော်း ခံစားနိုင်ပါသည်၊ ထို့နောက်တွင် တော့ အသက်ဝင် လူပုဂ္ဂားလာအောင်သာ ငြှေအချိန်ကို ကြိုးဆိုသည့် ဆူညံးသံများ ထွက်ပေါ်လာမော့၏။

ထင်ထင်ရှားရှား ကွဲကဲပြားပြား ဖြစ်လာကြသော သစ်ပင်များနှင့် အိုးအိုများ၏ ရုပ်လုံးရုပ်ဟန်ကို စာသနအာ တွေ့မြင်ရတော့သည်။

ကျွန်တော့သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဤခံစားမှ ဝေဆာကို နာမ ပုံည်တ် အခေါ်အဝေါ်အားဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူခံစားခြင်း မပြုပဲ ရှုပြင်ခံယူတတ်လာတော့၏။ တန်ည်းအားဖြင့် ခေတ်မီမီ ပြောရလျှင်

ယင်းနာမပည်တို့အား “ကြည့်ပါ၏၊ သို့သော် ဖြင့်” ဟု ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။

ပထမဗျာ ယင်းသို့ ခံယူထောကာထားရသည့်မှာ အလွန်တရာ ခဲယဉ်းလှ သော်လည်း တရားအားထုတ်မှ တိုးတက်လာသည့်နှင့်အမျှ လွှာယ်ကူးလာ ကြောင်း ငတ္ထရုပ်၊ စ-ကာစ ရဂ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ကား ချမှတ်စွာ ရှုမြင်ကွင်းကို ငေးမောကြည့်ရှုခြင်းပြင့်သာ အချိန်ကုန်းသည်၊ သတာဝ မူးမျှမှုးအား တရှုန်းစာဝါ၍ အလှအပနှင့် အတွေ့မဆန်သည့် သတောကို ထုတ်ဖော်ပြသမှုတရပ်လည်း ဖြစ်၏။

မိုးသောက်ချိန်သည် ကြိုးဆိုသူအားတိုက်ဖြစ်ပေ ထိတ်လန်းကြောက်ရွှေသူ အတွက်ပြစ်စေ အတွေ့တွေပင် ထွက်ပေါ်လာမည်သာတည်း။

ကြိုးဆိုသူအားတိုက် အဆောက်လျှင် ထွက်ပေါ်လာမည် မဟုတ်သကဲ့သို့ ယင်းအား ထိတ်လန် ကြောက်ရွှေသူ အတွက်လည်း နောက်ကျော်လာမည် မဟုတ်။

ယင်း၏ အာမခံချက် ဟူသည့်မှာ သင်က သတ်မ္မတသည့်အတိုင်းသာ ဖြစ်သည်၊ လုပ်မှုသည် လူ၏ အာရုံးသာ တည်သည်၊ နားဝါယဉ်း ယူက်သန်းလာပုံ နေဝန်းကြီး ထွက်လာပုံ စသည်တို့၌ အလှတရား ကိန်းအောင်းနေသည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုတ်သည် အရာက်ကျင်းပုံကို ပုဂ္ဂလအံမြင်ဖြင့် ရှုမြင်ခြင်း မပြု ငင်စစ်၍ သဘာဝဓမ္မသည် ကျွန်ုတ်တို့အား ထောက်ခံခြင်း ဆန့်ကျင် ခြင်းလိုက် ပြုနေသည် မဟုတ်ချေ၊ အမျှန်အားဖြင့် ဘက်လိုက်နေသည့်မှာ ကျွန်ုတ်တို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

သဘာဝတရား အပေါ်တွင် အောင်ပန်း သရေဖူ စိုက်ထွေခြင်းဟု အပည်ထုပ်လျက် သဘာဝ တရားကို လူတို့ နှောင့်ယူက်ဖျက်ဆီးစုံကြ ပေါ် ယင်းသို့ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် အကျိုးကျေးဇူးများဖွှာယ်မရှိဟု အလေး အနက် ခံယူပါသည်၊ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှ ရွှောင်ကြော် ကြစေလိုသည် ဆန္ဒလည်း ကျွန်ုတ်တွင် အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေါ်နေရုံးမက တတ်စွား သည့်နည်းဖြင့် ကြိုးမေးဆောင်ရွက်မည်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ မဟာစည် ○ ၆၉

ဘဝဆက်တမ်းတလျောက်၌ နှဲနက်မိုးသောက် လာပုံကိုသော် လည်း
ကောင်း၊ ဉာဏ်ချိန် ကျွန်ရောက်လာပုံကိုသော် လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့
ကုလုံးအောင် ပြကတော်အတိုင်း မကြည့်ဘူးကြပေါ့ မြိုက္ခားပြကြုံများထဲ၌
မော်တော်ယာဉ်သံတို့ အများအပြား ထူက်ပေါ်လာသည်များ ကြား
ရှေ့ပြုးသားဖြင့် နှဲနက်မိုးသောက်ပြီဟု သတ်မှတ်ကြပြီး နေအချိန် ကုန်ဆုံး
သော အခါတွင်လည်း ကျွန်ရောက်လာသော ဉာဏ် တို့ကျကျ အသိ
အမှတ် ပြုလိုက်မိပဲ လျှပ်စစ်မီးများကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်ဟာတည်း။

ရွှေးခေတ် လူသားထို့မှာမူ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ မဟုတ်ပေါ့ မိုးသောက်
ချိန်နှင့်အတူ အပ်ရမှုထဲ၏ ကုန်ဆုံးသွားသော နေနှင့်အတူ အပ်ရ^၁
ဝင်သည်။

တရားအားထုတ်၍ ရက်ကလေး ရလာသည်နှင့်အမျှ လွှာပြရားမှု
မှန်သမျှကို မှတ်လာနိုင်သည် အဆင့်အထိ တိုးတက်လာ၏၏ အရှက်ကျပ်း
ချိန်ကိုလည်း ကန်ခြီးကကဲ့သို့ အလွှာအပတရပ်ဘုံးပြု မမြင်တော့။ စက္ခာနှင့်
မနော စသော အာရုံတို့၌ လာရောက်ကပ်ပြီသည့် ယရောင်အဆင်း အသွေး
သတ္တာနှင့် အသံတို့၏ အစိတ်အပိုင်း ကလေးများ ပေါ်ပေါ်ထားမှု
တရားဟုသာ ခံယူလား၏၏။

ပထမ ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ သဘာဝကိုကြည့်၍ စိတ်ကူး မယဉ်မိုးအောင်
ဆင်ခြင်နိုင်ပြီဖြစ်ရာ သဘာဝတရား၏ အဖြစ်မှန်မူ လွှာတိုက်ပုံးလွှာင့်ခြင်း
မဖြစ်တော့ပေါ့။

ကျွန်တော်အခန်း အဖြင့်သောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဧ၊ ဓိပင်အနီးတွင်
ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်၊ ဤအပင်သည် အဆောင်တွင်းရှိ သံသာတော်
ပျားအတွက် အထွက်အမြတ်ထားအပ်သော သစ်ပင်တပင်လည်းဖြစ်သည်၊
အဘယ်ကြောင့်ဆုံးသော် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိပင်အောက်၌
ထိုင်ကာ တရားအားထုတ်စုံ သံသရာမူ လွှာတိုက်ပုံးဖြစ်သော သူ့ညာတ
ဥက္ကာတော်ကို ရရှိခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဆုံးသော် ကျွန်တော်တို့၏ ဗောဓိပင်ခြေရင်းတွင် မြိုက္ခားမာကျော်ပြီး
ကျောက်ခဲ့ထဲထပ်သည်၊ မူလအစက နှစ်သက်ဖွှာယ် အရိပ်အာဝါသကို
ပေးစွမ်းနိုင်စရာ ရှိခဲ့သည့် အရွက်ဖားဖားကြီးများသည်လည်း ယခုအခါ

တွင် နေစဉ်ကြော် မြေခလျက်ရှိရ ကျွန်တော်ထို့ ကျောင်းဆောင်မှု တော်သောက်သောက်သည် နေစဉ်း၊ သစ်ရွက်ပြောက်တို့ကို တံမြက်စည်း လှည်း ရှင်းလင်းခြင်း ပြု၏။

ဗောဓိပင်ကြီးထက်၍ မပေါ့ဘုံးကိုနိုင်သော ကျိုးကန်းများလည်း နေထိုဝှက်ကြုံသည့် အား-လျှော်ဖွဲ့ သူတို့၏ မရပ်မနား အော်သံတို့သည် တရားအားထုတ်ရာဟွှင် အနောင့်အယူက် တရပ်ပြစ်သည်၊ အရွက်ခွေး ဝေဝေဆာဆုံးပြီး နှုန်းတွင်လည်း မြက်ခင်းကလေး ရှိနေသည့် ပိုမိုသင့်တော် ကောင်းမွန်သော အခြေအားနှုန်း ဗောဓိပင်ကြီးထပင်ကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်းကြည့်မိပါသည်။

ထို့သို့သာဆိုပါ လျှော် သစ်ပင်ရင်း၏ တရားထိုင်လို့ သယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါ မည်နည်း၊ မာကျော်၍ ငည့်ဝတ်မကျေပွဲနှင့်သည့် ကျွန်တော် အာန်းထဲမှ သံမ္မာတလင်းပြင်ထက် ဖတ်းမသိ သာလွန်ကောင်းမွန် မည်မှာ ကေန်း။

ယခုနောက် ပြန်၍ ထို့မည်သော သံမ္မာတလင်းပြင်ထက်ဝယ် တရားအလုပ် အားထုတ်ရပေ ဦးမည်သာတည်း။

ထို့နေက ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ကျောင်းသို့ လမ်းလျှောက်ပါပြင်းတည်းဟုသော အပြောင်းအလဲ အခွင့် အရေး တရပ်ကို လက်လွှတ်သွား၏၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ဆရာတော်သည် ဦးဖေသင်နှင့်အတူ ကျွန်တော်ထံသို့ ဓမ္မက်လာတော့၏။

တိုးတက်မှု ပြောပလောက်အောင် မရှိသည့် အချက်မှတ်ပါး ဆရာတော်အား ထွေထွေထွေးထူးထူး လျှောက်ထားရန်မရှိ၊ လမ်းလျှောက်ရှိ တရားအားထုတ်ရသည့်မှာ ထိုင်အားထုတ်ရသည်ထက် ကျွန်တော်အတွက် များစွာ ပိုမိုလွှာယ်ကူးကြောင်း ကြိုတင် ခန့်မှန်းထားသည်ထက်လည်း စင်စစ်၌ အလွန် သာလွန် လွှယ်ကူးကြောင်းတို့ကို လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ယင်းအချက်ကို ကြားရသောအခါ ဆရာတော်က ပြီးလိုက်ပြီး ပထမဗုံး အခက်အခဲများ မတွေ့လျှင် မကြာမိ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။

ထိနောက်၌ အာရုံဆန်းများကို တွေ့မြင်ရခြင်း ရှိမရှိ အဲစပ္ပါယ မေးမြန်းလိုက်ပြန်သည်၊ ထိနောက်သာမဟုတ်၊ နောက်နေ့တွင်လည်း ယင်းမေးခွဲနဲးကို ဆရာတော်က ထပ်မံမေးပြန်၏။

“မတွေ့မြင်ရပါဘူး”

ဆရာတော် မေးသည် အကြိမ်တိုင်း ဤသို့ပင် နှုတ်မှ ဖြေခဲ့သည် သာတည်း။

စိတ်ထဲမှာမှ အောက်ပါအတိုင်း ဖြည့်စွဲက်လိုသည့် ဆန္ဒလည်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေသည်။

“ဒီလိုအာရုံမျိုးတွေ ဘယ်တော့မှ မြင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် တပည့်တော်ဟာ စိတ်ကူးယဉ် အာရုံဆန်းတွေ မြင်မှုလူစားမျိုးမှ မဟုတ်ပဲ”

ရင်ထဲ၌ ရှိသည့်အတိုင်း ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့မိသည့်အတွက် ဝမ်းသာရုပေသေးသည်၊ စင်စစ်အားဖြင့် ဤစကားများကို ရင်ထဲ၌သာ သိမ်းဆည်းထားသင့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော်။

စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသောဆန္ဒ သို့မဟုတ် ကြံ့ချယ်ချက်နှင့် ယင်းဆန္ဒ၏ အမိန့်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ကာ ပြုမှုလှပ်ရှားရုပ်ထိုကို ခဲ့ခြားရှုမြင်နိုင်ရန် အရေးကြီးကြောင်းကို ဆရာတော်က ထပ်မံရှု အလေး အနက် အမိန့်ရှုပြန်ပါသည်၊ စိတ်ထဲ၌ မတည်မပြုမီ ဖြစ်သောအခါ၌ ပြောင်းလဲနှလုံးသွင်းရန် ကျင့်စဉ်သစ်တရပ်ကိုလည်း ပေးပါသည်။

ယင်းကျင့်စဉ်ကား တြေားမဟုတ်ပေး မတ်တတ်ရပ်နစ်၌ ထိုင်နေစဉ် သို့မဟုတ် လဲလျော်ငါးနေစဉ်၌ ပြုကြီး၊ ကုလားထိုင်း၊ အိပ်နှစ်သည်တို့နှင့် ထိနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်၏ အစိတ်အပိုင်းပေါ်တွင် သတိကိုထားရှိရန်ပင်ဖြစ်သည်၊ ယင်းသို့ ထိနေသည့် အပိုင်းပေါ်၌ သတိကိုအလျော့ကျ ထားရှိလျက်—

“ထိုင်နေတယ်၊ ထိုနေဘယ်၊ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်၊ ထိုနေတယ်” စသည်ဖြင့် စိတ်ထဲမှ သိနေရမည် ဖြစ်သည်။

မတ်တတ်ရပ်နေသောအခါတွင် ခြေထောက်၌သာ အာရုံသက်ရောက်နေရမည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုင်နေသည်အခါ၌ ကျွေးထားသော ခြေ

ထောက်များ၊ ပေါင်အထက်ပိုင်းများ၊ တင်ပါးများနှင့် ပခံးများပေါ်သို့
သက်ရောက်နေရမည် ပြစ်သည်၊ လက်မောင်းသည်လည်း ပေါင်များ
ထက်ခုံ တည်ရှုနေပေလိမ့်မည်။

ထိယုက်နေမှု တခုစီ အပေါ်တွင် အလျဉ်ကျ အာရုံးစိုက်နေရန်
လိုသည်၍ ဤသို့ဖြင့် စိတ်တည်ပြိုလာသောအခါတွင်မှ မိမိ ပရိကံယူထား
သော အကြော် ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားပေါ်တွင် ပြန်လည် အာရုံပြုရမည်
ပြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဂက်အနည်းငယ် ဆက်လက် အားထုတ်
ဖို့သာရှိသည်၊ လျောက်ထားတင်ပြရန် မရှိပါ ဆရာတော်နှင့် နှစ်စဉ်
တွေ့ရမည်အရေးကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိသည်၊ ထို့ကြောင့်
ပုဒ္ဓဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ အယူအဆပိုင်းဆိုင်ရာ မေးခွန်းသုံးခုစီ ဆရာတော်
အား နှစ်စဉ် လျောက်ထားမေးမြန်းရန် ကြံ့ချယ်လိုက်ပါသည်။

ဤအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော
အမေးအဖြေများ၊ ထုတ်ပေါ်လာရ မြေအခန်းများကွဲမှ သီးမြား
တင်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။

တရား အားထုတ်၍ ဒုတိယနေ့ အနောက်ခုံ စက်ာပ္ပါး သက်တောင့်
သက်သာနေထိုင်နိုင်သော ကျွန်တော်အိမ်ကို တမ်းတ လွှမ်းဆွဲတော်စိတ်
အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်၊ မွန်းတည်ချိန်ခုံ ဂျင်အရက်နှင့်
တော်နှစ်အားအေးရည် နောက်ရှုပ်ရှုလည်းကောင်း၊ ညနေ့ခုံ ဝိုက်နှင့်ဆိုဗဲ့
နောက်လည်းကောင်း သောက်ရန်ဆန္ဒ ပြုးပြုလာပါသည်။

ဆက်လက်၍ တရား အားထုတ်သင့်ပါ သလား၊ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး
ပြန်ရကောင်းမလား စသည်ဖြင့်လည်း မဝင်ခဲ့ခိုင်အောင် ဖြစ်လာတော်၏၊
အပြောင်းအလဲ မရှိပဲ ဤနည်းနှင့်နှင်းဖြင့်သာ တရားအားထုတ်နေရသာဖြင့်
ဤဦးလာသည့် အဆလျောက် မူလက ထက်သန်နေသော စိတ်ဝင်စားမှု
သည်လည်း ပျောက်ပျောက်သွား၏။

တရားအားထုတ်ခြင်း၊ အားဖြင့် အကျိုးကျေးဇူးရှိနိုင်သော စိတ်ဓာတ်
မျိုး၊ ကျွန်တော်တွင် ရှို့ရှိမည်လော ယုလည်း သံသယ ဖြစ်လာမိသည်၊
ဤကဲ့သို့ တရား အားထုတ်ခြင်းသည် အချိန်ကို မိတ်ဆွဲအဖြစ် လက်ခုံ

ကြိုဆိုသူများအတွက်သာ ထင့်မြတ် လျှပ်စီးမည်ဟူလည်း ထင်မြင်လာခဲ့၊ အနောက်နိုင်တံသားများပှာမူ အာရုံနှီးဆွဲရေးကင်းယာယာပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို ဖန်တီး၍ အချိန်ကို ရှိသူကဲ့သို့ ယဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူရန် ကြိုးစားသွားရှိကြသည် မဟုတ်ပါဘာ။

ကျွန်တော်သည် အဘရှုတိုင်းသားတို့အား သူတို့ရရှိထားသည့် အခွင့်အဆုံးအတွက် အားကျွန်လာပါသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အပြုံအမှုအနေအထိုင်ကို အောက်ပြုကျွန်မှတ်၍ ပြုပြင်ခြင်းမပြုပဲနှင့် သူတို့၏တရားကို လိုက်လင့်ကာစား အကျိုးကျေးဇူး ပြစ်ထွန်းနိုင်မည် မထင်။

ထိုနောက် နှင့်တော့ မိမိပကြံဘူးသေးသည် အသစ်အဆန်း တရာ့ခုံတို့စ်းသပ်လုပ်အသာင်ကြည့်သူတိုင်း အခက်အခဲ၊ သီးပဟုတ် ပြဿနာ၊ တရာ့ခုံနှင့် ကြံးနှုန်းအလုပ်ရှိသည့်မှာ ဓမ္မတာယူသည့်အချက်ကို ဆင်ခြင်မိတာသဖို့ အလျင်စလို ဓုံးပြုပြုခဲ့ပေ၊ ထိုအပြုံ နေ့လယ်စောင်း အချို့ကျမှ ဦးဖော်နှင့် တွေ့ရမည်လည်း ဖြစ်ရာ ယင်းသို့ သူနှင့် မတွေ့မီအချိန် ပဲတွဲ့၊ ဘာမှ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ချော့။

ဦးဖော်နှင့် တွေ့အပြီးတွေ့ငါးလည်း တရားအားထုတ်မှုကို လက်ခေါ်သွား စွဲနှုန်းလိုက်ပြီ ဖြစ်းကြာင်းဖြင့် ဆရာတော်အား အသိပေး လျောက်ထားပုံသော ထွေ့မျိုး၊ ကျွန်တော်တွင် ရှိပါမည်လော့၊ ကြိုအချက်ကိုလည်း သုသေသန ဖြစ်မိပါ၏။

ညာအနေသို့ နောက်သေားခါ စိတ်ဓာတ်ကျမှ ပျောက်ပြုပ်သွားတော့၏၊ ဂါဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနောက် တရား အားထုတ်ရာတွင် အောင်ပြုပဲ ရရှိလော့သည်၊ သို့မဟုတ် အသားကျယာသည် ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ယင်းနောက် တရားအားထုတ်ချိန် စွဲကာနီး၌ စိတ်ဂကာမပြီး ဖြစ်လာပြန်လေသည်၊ ပက်ကြာကြာနေနိုင်မည် မဟုတ်သည့်အထူက် ယောက်များ၊ မျှော်မှုနီးကြေသည့် ပင်ကိုစွာအထိပြီးပြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားလာမိသည်နှင့် တူပြိုင်နက် ပုထုလုပ်တို့၏ ယေဘုယျ လူတောက့ထဲသို့ ပြန်သွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

စင်ဝစ်၌ တရားအားထုတ်နဲ့တွင် အချိန်ကို ကန်သတ်ထားရှု မရခြေ၊ ကြုံမှု ကြုံမှု အချိန်ယူ တရားအားထုတ်လိုက်လျှင် ကြုံအဆင့်ထိ ပေ ဟိုနောက်မည်ဟု ကိန်းသေးပြောခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်၊ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သည့်တိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်ဟာ ဖြစ်သည်။

ပထမပတ်ဘတ္တုဌာန တိုးတက်မှ အရိပ်အရောင်များကို တွေ့မြင်လာရ ပေမာ ယောကိုအားလုံးပင် ယင်းသို့ ကြုံမျွှေးလုံးရှိခြင်းကို နောက်မှ ကျွန်းတော် သိရလေသည်၊ သို့သော် ကျွန်းတော် ကြုံရသည့်တိများ အထူး တလော် အနှေ့အဖွဲ့အယုကြုံပေးသော ကသိကအောင် ဖြစ်မှုကလေးများ ပင် ဖြစ်ကြ၏။

ယင်းတို့အနက် ပထမဆုံးသောကသိကအောင် ပြစ်မှုကလေးများသည် ကြုံဖြည့်ဖြည့်နှင့် ဓမ္မပါတ်မထင် ပြစ်ပေါ်လာရကား တရားအားထုတ် မှနှင့် ပတ်သက်သည့်ဟုပေါ်ပေါ်မှု၊ ထိုင်၍ တရားအားထုတ် ဝါဌာန စိတ် ကသိကအောင်ဖြစ်ခြင်း၊ စိုးစိုးစစ်စစ်ဖြင့် ယားခြင်းများသာ မက နာကျင်မှုများပါ ရှုတ်တရာက် မခံသောမူးဟင် ဖြစ်လာသည်။

ခန္ဓာကိုယ်၏ တနေရာရာကို ကုတ္တံနှုပ်နှုမှ ဖြစ်တော့ပည့် အခြေ အင့် ဆိုက်လ သည့်အလောက် စိတ်မပျံလွှင့်ပဲ စက်နှုန်းတော်များထက် ပို၍ မထိုင်နိုင်တော့ပေါ် အခန်း၏ မျက်နှာကျေက် ခေါင်မြို့ စသည်တို့ ပေါ်၍ နတိုးကြုံကုန်သော ပုဂ္ဂက်ဆိတ်များ ဖော်ပြုခြင်း၊ ပိုးမွှား ပေါင်းမှတို့သည် ကျွန်းများထို့ အမှသားတွေ့ချုပ်များ နေကြပြောလာ ဟုပင် စိတ်ထဲ၌ ထင်မြောင်လာမိပါ၏။

ကြုံကဲ့သို့ အချိန်အာန်ကြာ ကုန်လွန်သွားပြီးသော အခါမှ ဆန္ဒ တော်က ကျွန်းတော့သား ကြိုးတင်သတ်ပေးထားသည့်အတိုင်း တွေ့ကြုံခံစားရခြင်း ပြစ်ကြောင်း ပြုးစားမိလာသည်။

မလျော့သော လုံးလပြင့် ဆက်လက် တရားအားထုတ်လာသည်နှင့် အမျှ စိတ်မပျံလွှင့်အောင် အဆက်မပြတ် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းမှ စတင် အကောင်အထည် ပေါ်လ သည်၊ ပေးစပထများ ကသိကအောင် ပြစ်မှု များ ပေါ်လာလျှင်လာချင်း စိတ်သည် နှလုံးသွင်းထားအပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားမှ လွှတ်ထွေ့က်သွားလေ့ရှိကြောင်း တွေ့နှုံးရသော်လည်း

တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သားရလာသောအခါယင်းကဲ့သို့ ပျော်လွင့်သည့် အဖြစ် မျိုးလျှော့နည်းသွား၏။

သဘာဝအားဖြင့် အမြဲတစ် လူပ်ရှားပျော်လွင့် နေလေ့ရှိသော စိတ်ကို အထက်ပါအတိုင်း တည်ပြုမြောင်ဆောင် ထိန်းသိမ်းထားသည့် အတွက်ကြောင်း “အသောင်းအကိုက်များနှင့် နာကျင်ခံခက်မှုများ” အဆင့်တွက် ဖြစ်ပေါ်လာကြခြင်း ပင်တည်း။

ယင်းအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်က အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြသည်။

စိတ်သည် မည်သည့်အခါမျှ အဆက်ပြတ် အားလပ်နေခြင်း မရှိ ကြောင်း၊ စိတ်ထားနှင့်တစ် ဆက်သွားခြင်းအားဖြင့် စိတ်အမည် ဖြစ်ပေါ် နေကြောင်း၊ နာကျင်ခံခက်မှု အမျိုးမျိုးသည် ခန္ဓာကိုယ်၌ နိစ္စဝါ ပြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်လျက်ရှုံးသော်လည်း လူတွေသည် မအားမလုပ် ပြစ် နေသောအခါ ၌ ယင်းအချက်ကို စိတ်က၊ အသိအမှတ် မပြုပိုကြောင်း၊ အလွန်ပြင်းထန်လာသော အခါမှုသာသို့ကြောင်း၊ သို့သော် သတိပဋိနှင့် တရား ပွားများခြင်းအားဖြင့် စိတ်ကိုစုံစမ်းစစ်ဆေး ကြည့်လိုက်သည် တွင် တဆက်တည်း တခုတည်းဟု ထင်ရသော စိတ်၏ အခြေအနေမျှနှင့်ကို သံရှိလာကြောင်း၊ ယင်းအချက်ကြောင်း မူလက မသိသော ရုပ်ပိုင်းဆုံးရာ ကသိကအောင် ပြစ်မှုကလေးများကို တရားအားထုတ် နေစဉ်၌ သိစိတ်က အသိအမှတ် ပြုလာနိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ကြားသိရပါသည်။

ဤမျှသာမကသေးပဲ စိတ်၏ သွှေ့တဲ့ အစဉ်အကြောင်းကို ဆရာတော်က အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြောပြုပါသေးသည်၊ ယင်းအချက်တို့ကို နောက်အခန်းများကျမှု ကျွန်တော် ဆွေးနွေးတင်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။

တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော “နာကျင်ကိုက်ခဲ့မှုများ” ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ပျော်လွင့်မှုများ လျှော့နည်းသွားကာ စိတ်တည်ပြုမှုကို အထိက် အလျောက် ရလာပြီဟုသည် လက္ခဏာပင် ပြစ်တုတ္ထသည်၊ ခန္ဓာကိုယ် တွင်းထဲတွင် ယင်းသွေး ပြစ်ပျက်နေသည်ကို တရားအားထုတ်ခြင်း မပြုပဲ အမှတ်တမ္မာနေစဉ်၌ သတိမပြုပိုပေါ်။

၃၆ ○ စီးပွားရေး

နာကျင်ကိုတော်ခဲ့မှုများကို ကျော်လွှန်နိုင်ရန် နည်းလမ်းကား အခြား မဟုတ်ပေါ့ ယင်းတို့အား လျှစ်လျှော့ (၀၈) ဥပောက္ဍာ ပြုထားလိုက်ရန် ပင်တည်း။

အကယ်၍ ဥပောက္ဍာပြုရန် မဖြစ်နိုင်ပါလျှင် သတိကိုယာယိအားဖြင့် နာကျင်ခံခက်မှုပေါ်တွင် စူးစိုက်လျက် စီတ်ထဲမှုလည်း “နာတယ်၊ နာတယ်” သို့မဟုတ် “ယားတယ်၊ ယားတယ်” ဟု မှတ်နေရမည် ဖြစ် သည်၊ ထိုအချိန်၌ နာကျင်မှု ယားမှု စသည့် စောနာတို့ ပပျောက် ကင်းစင်သွားကြလိမ့်မည်။

အထက်ပါအတိုင်း ဆရာတော် အမိန့်ရှိုစဉ်က ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိဘူ၍ ကျွန်ုတော် ထင်မှတ်ခဲ့မိပါသော်လည်း တကယ် လက်တွေ လုပ် ကြည့်သောအခါတွင် ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားချက်အတိုင်း ကေန အမှန် ဖြစ်နေကြောင်း အံ့စဖွယ် တွေ့ရှိရပါသည်။

ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို လျှပ်းကိုင်နိုင်လောက်အောင် တိုးတက်လျက် ရှိပြီဟု ယုံကြည်လျက် ဖော်မပြန်နေအောင် အားတက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လာ ပါသည်၊ သို့သော် မကြားမိအတွင်း ထိုအခြေအနေ တမျိုး ပြောင်းသွား ပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ရှုမှုပါဝေသော်လည်း ပပျောက်သွားခြင်း မရှိသည့် နာကျင်မှု တရပ်နှင့် ရင်ခိုင်ရပြန်ပါ၏၊ ရင်ဘတ်ထဲမှ နာကျင်လာလိုက်သည်မှာ ပြင်းထန်ရကား မကြားခေါ် ဆိုသလို တရားအားထုတ်နေမှုကို ရပ်တန် ပစ်လိုက်ရသည်၊ တချို့တချို့တွင်တော့ ရပ်နားနေရှိဖြင့်ပင် မပြီးပဲ လဲလျောင်းရသည်အထိ အခြေအနေ ဆိုရွားပေသည်။

ကြိုကဖြစ်ကို ဆရာတော်ထဲ တင်ပြဲလျောက်ထားရာ ဆရာတော်က ဆက်လက် အားထုတ်ရန်ပင် ညွှန်ကြားပါသည်၊ ရုံဖန်ရံခါ၌ နာကျင်မှု များ ပြင်းထန်လွှုံးကြပောင်း၊ သို့သော် ယင်းတို့အား ဖြစ်နိုင်သမျှ ဥပောက္ဍာပြုလျက် လဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်လက် အားထုတ်လျှင် နာကျင်မှုတို့ ပပျောက်သွားကြမည် ဖြစ်ကြောင်းများကို ရှင်းပြုပါသည်။

သို့သော် ရက်အဘန် ကြားညောင်းသွားသော်လည်း ပျောက်သွား ခြင်း မရှိပေါ့ မည်မျှပင် စီတ်ကို တည်ပြုမိမောင် ထားလင့်ကစား အနာ

ပျောက်ခြင်းမရှိ၊ သာမည့် နာကျင်မှုတရပ် မဟုတ်၊ ကြိုက်သားများ ဓလ္ထ်ရွားရသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဝေါနာ စသည်ဖြင့်ပင် နှာက်ဆုံး၌ ကောက်ချက်ချမို့ ပါတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်၍ တရားအားထွေတ်သည် အခါတိုင်း တင်ပျော်ခွဲ ထိုင်ရာ နေ့စဉ် ထိုင်ချိန်မှာ မနည်းလှ၊ ကိုးနာရီ ရှိပေသည်၊ ယခင်က ထိုကဲ့သို့ တင်ပျော်ခွဲ ထိုင်လျော်ထိုင်ထလည်း မရှိ၊ ခါးကို မတ်မတ်ထားလျက် ကျောဆန့် ထိုင်ရဖန်များသဖြင့် အက်ဖြစ်ရခြင်းပင် ဖြစ်ဟန် တူသည်။

ထို့ကြောင့် နံနက်တွင်တကြိမ် နှေ့လယ်စောင်းတွင် စာကြိမ် အိပ်ရာ ထက်ခြား လဲလျောင်းရင်း ဝမ်းပိုက်မိ ပောင်းမူ ပိန်မှုကို ရှုမှတ်ရန်ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်၊ လက်တွေ ကျင့်ဆောင်ကြည့်သောအခါ တွင်လည်း နာ ကျင့်မူ အမှန်တကာယ် ပျောက်ကင်းသွားသည်အပြင် ထပ်မံရှုလည်း ပြစ်ပေါ်မလာတော့ပေ၊ ထို့မည်သော နာကျင်မှုက ကျွန်တော့အား ခုံကွေပေးခဲ့သည်မှာ တပတ် သံ့မဟုတ် တပတ်သာသာကြာ၏။

ဤအဆင့်ကို လွှန်မြောက်သွားပြီးနောက် အခြေအနေသစ်တရပ် ပြစ်ပေါ်လာပြန်ပါသည်၊ စိတ်ခါ အလှန်ဘဏ်များလှသော လျည်စားမူ တရပ်နှင့် ကျွန်တော် ပက်ပင်းတိုးမြှုပ်းပင်တည်း။

ဤတကြိမ်တွင်လည်း ဖြစ်ပေါ်နေချိန်၌ ပြစ်နေမှန်းပင် စိတ်ကမသို့၊ ယနည်းပြုရလျှင် အသိအမှတ်မပြုမိ၊ အဖြစ်.အပျက် ငွေ့သွှေ့ ခရီးဆက် သွားရှုံး အတော်အတန် ခရီးပေါ်ရောက် သွားသည့်တိုင်အောင် (၁၀) အတော် အချိန်ကြာသွားသည့်တိုင်အောင် မသိသေး။

စိတ်သည် အစဉ်အတိုင်း ပျုလွှုင်သည်ဆုံးရှုံးအားဖြင့် (ရပ်လုံး ရုပ်ဟန် မပေါ်ပဲ) ပျုလွှုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်၊ ဆုံးလိုသည့်မှာ အတွေးသစ် စိတ်ကူးသစ်တိုးသည် စိတ်သန္တာန်လဲသွှေ့ အကွားများ၊ ပကားလုံးများပါဖြစ်သော ဝင်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်၊ ထံ့နေ့က် စိတ်ကူးဖြင့် စကားပြောခြင်းအားဖြင့် အင်တွေးပျုလွှုင်ခြင်း ပြုရလေသည်။

တွေ့ကြုံသာ နေရသည်၊ ထိုအချိန်အတွင်းအတော့ ဤသို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိခဲ့၊ သံ့သော် ဖြစ်ခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ဘက္ကစာလုံးများအတော်ဖြင့် အတွေးပျော်လွှင်နေစာမျှ ကျွန်တော် မသိလိုက်ပဲနှင့် ရုပ်လုံးရုပ်ဟန်၊ သယုံးကြားများအပြစ်သို့ ဂတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့၊ ကျွန်းတော်၏ စိတ်သန္တာနှင့် ရုပ်ဟန်များ ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ လျှပ်ပြောက်သည့်ပမာ လျှင်မြန်လှုပါဘိသည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်တိုကို နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော် သိလာသဖြင့် မည်သို့ မည်ပုံ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို ပြန်လည် စဉ်းစား ကြည့်လိုက် ပါသည်၊ ဤသို့စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည့်နှင့် တချက်တည်း ပထမ မြင်ကွင်းကို ပုံပီသသ ပြန်လည် သတိရလာပါသည်။

ကျွန်ဟောသည် ဖုန်းထူးသော လမ်းတလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားစဉ် အဖိုးအိုးတယောက် ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာ၍ ဒုးယောက်လိုက်ပြီး ဆွဲပြုတ်တပန်းကန် လုမ်းပေးသည်၊ လျှပ်ပြောက်သည့်ပမာ တခိုက်မြှင်ကွင်း ပုံခုသာ ဖြစ်စောင်လည်း တွေ့မြင်နေရပုံမှာ အုံဘန်း ထင်ရှားပေါ်လွှင် လွှာသည်။

အိပ်မက်ဆန်ဆန် ဖြစ်လင့်ကစား အိပ်မက်ကား မဟုတ်ပေါ့ ကျွန်တော် အိပ်ဗျာ အိပ်ပျော်နေခြင်း မရှိကြောင်းကိုလည်း အဆောင်ရွက်သွား သိပါသည်။ တွေ့မြင်ရသည့်မှာ ပကတီ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရသည့်အလား ထင်ရှားလွန်းလွှာသည့်အလျောက် ကြက်သံးဖြန်းမျှ အုံဘုံခြင်းလည်း ဖြစ်ရပါသည်။

ယင်း၏ အရှင်ကလည်း အလားတူ အာရုံဆန်းများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သူး သည်၊ သို့သော် ဂရတစိုက် အသိအမှတ် မပြုမီခဲ့။

ထင်ထင်ရှားရှား ပိုပီသသပေါ်လာသော ဒုတိယအာရုံကား အေးက်ပါ အတိုင်းတည်း။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးအမည်မသိသော လမ်းတလမ်းအတိုင်း ပေါ်တော်ကားကို မောင်းနှင့်ယျက် စွဲသည်၊ ထိုစဉ် အခြားဇား မော်တော်ကား တစ်ဦးက ကျွန်တော်ကားကို ဖြတ်ကျော် တက်သည်၊ ယင်းကားမှ ယာဉ်မောင်းသည် ဖြတ်၊ သွေ့ယင်း ကျွန်တော်ပုံက်သို့ မျက်နှာမှု၍ ကျွန်တော်ကို ကြည့်သည်။

သု၏ ပျက်နာအသွင်အပြင်ကို ကျွန်တော်ကလည်း အသေးစိတ် အနှစ်တွေမြင်လိုက်ရသည်၊ အရှင်ဖြင့်ရွှေလျားနေစဉ် ရိပ်ကနဲ့မြင်ရပုံမျိုး မဟုတ်၊ မလူပ်မရှက် ပြုပ်သက်သည် အနေအထား၌ တွေ့ရသည့်မျက်နှာ ဖြစ်သည်၊ ပျက်စံ၊ နှာခေါင်းစသည် မျက်နှာ၏ အစိတ်အပိုင်းများကိုပင် ကျွန်တော် မှတ်သားနှင့်လိုက်သည်၊ ဘိပ်မက် မြင်မက်သောအခဲ့များတွင် ယင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ အသေးစိတ် မှတ်သားမြိုလုံမရှိ။

ထိုအပြင် ထိုသု၏ အမှုအနာသည် ကားမောင်းနေသည် ဟန်မျိုး မဟုတ်၊ ကားသည် သူနှင့် တစ်တရာ့ ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့် အလား အေးကေးဆေးဆေး ဖြစ်နေသည်၊ စိုးရိမ်းကြောင့်ကြော်သည့်ဟန် ဂရုစိုက် သည့် သင့္ကာာ လုံးဝက်းမှုနေသည်။

ကျွန်တော်ထိုသည် ဘိပ်မက်ထဲတွေ့ရသည် အထူးအဆန်းများကြောင့် အံ့ဩခြင်း ဖြစ်လေ့မရှိကြပေ၊ သို့သော် ဤ အာရုံဆန်းများကို တွေ့မြင် နေရခိုန်းကျွန်တော်သည် အဆန်းတကျယ် ဘုံသွေ့ကြော်သွေ့သို့ လည်း ဧရားယခင် (တရားအားထုတ်ခြင်း မပြုမဲ့)က မတွေ့ကြံ့ဘူးခဲ့။

အထက်ပါ မြင်ကွင်းများ၏ ထူးခြားချက်ကား အသေးစိတ် အနှစ်တွေမြင်နိုင်ခြင်းသာ မဟုတ်သေး အစစ်အမှန်အတိုင်းယည်း အသက်ဝင်လူ ပေသည်၊ တာဏေများသာ တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပျောက်ပျက် မသွားနိုင်အောင် မျက်စိတ်တွင် စွဲကျွန်ရစ်သည်၊ ပေါ်လာစဉ်ကလည်း ရှောင်တခင်အဘွဲ့း ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်၊ နှစ်ဦးဆင့်နှုန်းမရှိ။

အာရုံဆန်းများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်အတွက် အခွင့်အရေးကောင်း တုရုံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်၊ ယင်းကား ပျော်ဗျားမဟုတ်၊ စိတ်သည် အာရုံ ဆန်းများပေါ်သို့ အမှတ်မထင် သက်နေရက ကျက်စား နေနှင့်ခြင်းပင် တည်း။

ဤသည်ထိုကား ဆရာတော်က ကျွန်တော်အား မကြောက် မေးလေ့ရှိရှုံးမက ကျွန်တော် အနေဖြင့်လည်း မည်သည့်အခါဗျာ ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အထင်သေးခဲ့သော အာရုံဆန်းများပင် ဖြစ်ကြ၏၊ ယခုသော် ဆရာတော် မေးလေ့ရှိသည့်အတိုင်း အာရုံဆန်းများ ဖြစ်ပေါ်လာကြ ချော်ဗျား။

မျက်ဝါးကင်ထင် တွေ့မြှုပ်ရသော်ကြောင့် အမှန်တကယ် တွေ့ကြုံနေ့ခြင်း မဟုတ်ဟူ၍ တော်မတ်နှင့် လက်ခံ ယုံကြည်ခြင်းပင် မပြုနိုင်၊ အာရုံထင်မြင်ခြင်းဟုပင် စင်စစ်အားဖြင့် မခေါ်ပေါ်သင့်၊ အမှန်တကယ် တွေ့မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းများ ဟူ၍ပင် ဆိုသင့်ပေသည်။

သာမန်စိတ် ပျော်လွှဲပုံမှာ ဉ်၌သို့ မဟုတ်ပေ၊ ရှင်လုံး ရုပ်ယန် ပုံသဏ္ဌာန် များ မ..ပြုလွှုံး၊ ပျော်လွှဲကြောင်း သတိပြုလိုက်သည့်နှင့်တပိုင်နက် ကိစ္စပြီးသွားသည်၊ တရားအားထုတ်မှုကို ဆက်လက် ဒုက္ခပေးခြင်း မပြုနိုင် တော့သပါ။

ထိုမှတပါး အသေးအဖွဲ့ အနောင်အယျက် တမျိုးကိုလည်း မကြောမိ အချိန်အတွင်း၌ တွေ့ကြုံရပြန်ပါသည်၊ ယင်းအဖြစ်ကို “ရွှေသို့ ထိုးစိုက်ကျခြင်း”ဟု အမည်ထပ်၍ ဆရာတော်ထံ တင်ပြ လျောက်ထားပါသည်။ ထိုင်၍ တရားအားထုတ်ချိန်၌သာ ဉ်အဖြစ်အပျက်များနှင့် တွေ့ကြုံရလေ ရှိလိုက်။

ထိုင် အားထုတ်နေစဉ် ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေသို့ ယိမ်း၍ ယိမ်း၍ ညွှတ်ကိုင်းသွားပြီး နောက်သုံး၌ ယန်ချက်ကို မထိန်းနိုင် တော့ပဲ ထိုးစိုက်ကျသွားလေ့ရှိသည်။ အချိန်အနည်းငယ်ခြားလျက် ယင်းသွားမကြောက် ဖြစ်သတ်၏၊ တခါ ထိုးစိုက်ကျသွားပြီးတိုင်း ဖျောကနဲ့ သတိဝင် သလို ဖြစ်လာလျက် ကိုယ်ကို ပြန်လည် တည့်မတ်ရပါသည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်သည့်များ သမာဓိတည်းဟူသော စိတ်တည်ပြုမှု စုံစိုက်မှုကို ရရှိရန် နီးစပ်ပြီဟု ပြုသသည့် လက္ခဏာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြောမိအတွင်း ယင်းသို့ ဖြစ်မှုများကို လွန်မြောက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ဆရာတော်က မိန့်ကြားရှင်းပြပါသည်၊ ထိုသို့ဖြစ်သည့်အတွက် ရှုမှတ်မှုပျက်ပြီး၊ မသွားစေသင့်ကြောင်းဖြင့်လည်း သံရပါသည်။

သတိကို ယာယိအားဖြင့် ထိုးစိုက်ကျမှုပေါ်သို့ ပြောင်းလဲထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လည် တည့်မတ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့၌ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ရန် လွှာယုက္လာသည့် မဟုတ်ပေ၊ သွေးသေ် ရယ်စရာကောင်းသည်။ အဖြစ်တရပ်နှင့် တွေ့ကြုံရပြန်ပါ၏၊ ယင်းကား အဘယ်နည်းဆိုသော် အနောင့်အယျက်များ၏ စွဲမြှုပ်နှင့်တက္ကာ ယင်းတို့အား ကျော့လွန်နည်းကို

ကြားသိရပြီး လက်တွေ စမ်းသပ်ကြည့်ရန် အားခဲ့ထားချိန်၌ သင်တို့
ဖြစ်ပေါ်မလာကြတော့။

နှေလယ်စောင်း အလှ့န် ပူဇ္ဈိုက်ချိန်တွင် ဓမ္မာရုံထဲ၌ လာရောက်
အားထုတ်လိုက အားထုတ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် နှစ်ရက်အကြာတွင် ဆရာ
တော်က ကျွန်တော်အား အကြော်ပေးပ သေညှိ ဓမ္မာရုံကြီးသည် အကန့်
အဆီးများ ကင်းမှုသည် ရောမ ဓန်းပကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်းထက်၌
ပန်ကာများ အစီအရှိဖြင့် လုံးလားကိစ္စာ တပ်ဆင်ထားသည်၊ တရား
ကောကြားသောအခါ့၌ ယောဂီတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖျာများဖြင့်
ထိုင်ရရှိ။

ပန်ကာများ၏ အောက်တည့်တည့်နေရာကို ၄ရွှေးချယ်၍ လမ်းလျောက်
အားထုတ်ပါသည်၊ သို့မှာသာ ဦးခေါင်းထက်၌ ပန်ကာများ လည်ပတ်နေ
ကြကာ အပုံသက်သာမည် မဟုတ်ပါလော်၊ ထိုင်၍ တရား အားထုတ်
သော အခါတွင်လည်း ကျွန်တော်အောက်တွင် ဖျာများကို အထပ်လိုက်
ခင်းထားပါသည်။

မောခိုပင်၏ အရိုင်အား ဝါသနှင့် ညီမျှသည့် ကြုံမည်သော ခေါ်မဲ့
အသုံးအားသာ် ပစ္စည်းများ၏ အကူးအညီသာ မရရှိခဲ့ပါက နှေလယ်ပိုင်း
တရားအားထုတ်ပူများမှ အကျိုးကျေးဇူးမယ်မယ်ရရာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လိမ့်မည်
ဟု ထင်မှတ်ပုံးလိုနိုင်ရန် ခဲယဉ်းမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်နှင့်လည်း ဓမ္မာရုံကြီးထဲ့ပင် တွေ့ဆုံးပါသည်၊ ပန်ကာများ
ကြောင့် သက်တောင့် သက်သာ ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်တော် ကျေနပ်နေ
သကဲ့သို့ ဆရာတော်လည်း ထပ်တူထပ်မှု ဖြစ်နေပုံပေါ်ပါ၏။

ထိပ်တာက်တွင် မှန်ကာလျက် မှုဒ္ဒရပ်တဲ့တော် တဖူရှိစာ ဤဓမ္မာရုံ
ကြီး အတွင်း၌ ပြီတိသျော်ပုံပုံမှတ်၏ အကြင်းအကျိုး လက္ခဏာ အမှတ်
အသားအချိုက် နားမလည်နိုင်ဖွေ့ကုန် ပူးရှုံးရရှိ၏၊ ဆရာတော်၏ ကျောင်း
အတွင်း၌ ကြံ့မ်းပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီး တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို
ဖော်ပြုပြီး ဖြစ်ပါသည်၊ ထိုကုလားထိုင်ကြီးအား အစဉ်အဆက် လက်ခဲ့
ရရှိခဲ့သည့် ပစ္စည်းဟု မှတ်ယူခဲ့ပါသည်။

၌။ ဓမ္မဘရံကြီးထဲတွင်လည်း ထိုကဲသို့သောကုလားထိုင်အချိုက့် ထပ်မံတွေ့ပြင်ရပြန်၏ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံးသောအခါတွင်လည်းကောင်း၊ အားသည် ပွဲလမ်းအခမ်းအနားတစူခု ကျင်းပသော အခါတွင်လည်းကောင်း၊ ပ်ပလျာ့လျော့ဖြစ်နေသော ကြိမ်အခင်းပေါ်၍ ဝါယ် ဘန်းတော်ကြိုးများ တင်ဖျဉ်ခွေ့၍ ထိုင်ကြသည်မှာ အေတာ်ကဲလေး သက်တောင့် သက်သာ ကင်းမဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ ပုံတ်ချက်ချလိုက်မိပါ၏။

၌။ ကုလားထိုင်များကြိုးများကိုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မီသည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စူးအက်တူးမြောင်း၏ အခြေဘက်တလ္လား တိုင်းပြည်များရှိ ပြီတိသျ္းကလပ်အားကုံးတွင် ထို ကုလားထိုင်များကြိုးများကို တွေ့မြင်ဘူးခဲ့သည်။

ကုလားထိုင်ကြိုးများ၏ လက်တုံး တဘက်တချက်၏ အောက်တွင် ရှေသီ ဆွဲထုတ်ရှုရသော ပြောတင်တဗုံးရှိရာ နှေ့လယ်စာ စားအပြီး၌ ခေတ္တာဏ ငိုက်မျဉ်းအနားယူရန် စိမ့်ပြုလုပ်ယားသည် ကုလားထိုင်များပင် ဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်၊ ၌။ ကုလားထိုင်ကြိုးများပေါ်တွင် ထိုင်သူအဖြစ် ကလပ်တက် စိမ့်ခံ့လုပ်းသာ မျက်နှာဖြူများကိုသာ မြှင့်ထောက်လာမည်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

မည်သူ့ဆိုစွာ နှေ့လယ်စာစားပြီး စကော်ဖြတ် ငိုက်မျဉ်းခြင်းမှာလည်း ဂုဏ်သမဂ္ဂရှိသည့် ကိစ္စတရပ် မဟုတ်ပါဘွေး။

ပြောတင်ပျော် ပြုခဲ့ကာဂောသုံးအဆောင်းစွဲည်းများ တပ်ဆင်စဉ်ကာလက ထိုကုလားထိုင်ကြိုးများကို ကလပ်များမှ ယူဆဆောင်လာခဲ့သည်ဟု မှန်းဆမို၍ မေးမြန်ဘုရား၊ မာရှင်းသို့ မဟုတ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်ရှိ အိမ်းထားပေါ်ဘာဂတိုက်၊ ဟပိုက်မှ ပြုလုပ်သည် ကုလားထိုင်များ ဖြစ်ကြကြောင်း ဖြင့် ဆရာတော်း၊ မိန့်ကြေားပါသည်။

တကယ်မတဲ့ ၂၅ ကိုရှိနို့ အပ်ချုပ်ရေးစနစ်၏ အမှတ်အသား ကရပ်ဖြစ်သော ထို ကုလားထိုင်ကြိုးများကို သုံးရှိုးသုံးစဉ် မဟုတ်သည်

အခြား တနည်းတလမ်းအားဖြင့်လည်း အသံးပြု၍ရကြာင်း ထူတီဖော်
ပြသသော သာစကတရပ်သဖွယ် ဖြစ်နေပါတယ့်သည်။

လူမှုဖွဲ့စည်ပဲ အနေအထားအပါ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးသည့် အပြင်
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နောက်ခံစာခြေအနေအားဖြင့်လည်း အံဝင်ဂျင်ကျေ ဖြစ်မည်
မဟုတ်သော တိုင်းနိုင်ငံပျော်၊ မတ္ထားသို့ အနောက်တိုင်း ဒီမိုက်ရေစီအတွေး
အခေါ်များကို ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်သားတက်သနခြင်းကြီးစွာ တင်သွင်း
လျက်ရှိရာ ယင်းအချက်များ အံချော်ငန်ပုံကိုလည်း မှတ်သားခွင့် ကြုံလာ
ပါသည်။

ထို့ကြောင်း တိုင်းပြည်များထဲတွင် ဘာသာရေး အဖွဲ့
အစည်းများရှိကြသည့် နိုင်ငံတို့ပါ ဂါင်ကြုံမည် ဖြစ်ပြီးသွေးထို့မည်သော
နိုင်ငံများတွင်လည်း အလားတွေ ကျေားထိုင်ကိုစွဲမျိုးများ ရှိကြလိမ့်မည်
ဟု ကျွန်တော် ပျော်လင့်ပုံကြည်မို့ပါ၏။

ပထမအပတ် ကျွန်ဘုံးစီးတနေ့တွင် ဆေးရုံမှ မဟာဓာတ်ဆရာတော်
ဆင်းလာရှိ ကျွန်တော်သည် တရားအားထုတ်ရှုခြင်း တွေ့ရသည့် အတွေ့
အကြုံတို့ကို သမာဓာရီကြီးနှင့် အတွေ့ဆုံးလျော်သားခွင့် ပုံပါတယ့်သည်။
ဆရာတော်ကြီးသား ပြုလုပ်ရသည့်မှာ သိပ် နေကောင်းပဲ မပေါ်သေး၊
နှမ်းနှုန်းရသည်။ နေသည်၊ သို့သော် ပြုဗုသမ္မတ ပြုရလောက်အောင်
စိတ်ဓာတ် ကြံခိုင် တည်ငြှုစ်သည့် အပြင် ညက်ပညာ အမြှေ့အမြင်နှင့်
ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကူး ပုဂ္ဂိုလ်များပါး ဖြစ်ကြာင်းကိုမှ ရုတ်ခြည်း
သငေားပေါက်လိုက်ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးသည် အပြုဗုသမ္မတ ရှုံးကိုယ်ကာယတောင်းတင်းသနမှာ
ပြီးသွေး မျက်နှာပုံသဏ္ဌာ နှုံးခြေားပေါ်လျှင်လျသည့်အပြင် စိတ်အား
ထက်သန်သည် အသွေးကို ဆောင်လျက်ရှုံးသည်။ ကြည့်ပဲ့ရှုပဲ့ကတော့ တမူ
ဖူးခြားစွာ စူးရှုထက်မြေကို့ကြုံ ဖော့မဝမှုကင်းသည်။ ကြင်နာမှုနှင့် တဖက်
သားအား စာနာသာ ဘာပေါ်ကိုမူးနှုံးအတိုင်းမသို့ ကိုနဲ့အောင်းတည်ရှိရာ
ဟူ၍သည်။ စိတ်ကဲ ရွှေ့ ပံ့စံ အယာမံပါ သည်။ ကြုံကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
သည် အမျှန်တာရားကို ကျွန်းကျော်းမြှောင်းမြောင်း ဆုပ်ကိုင်ထားရှိမည်တား
မတွေ့။

ကျွန်တော်၏မေးခွန်းများကို ဖြေလိမ့်မည်ဟုတန်ည်း၊ ကျွန်တော်သည် အယူအဆပိုင်း ဆိုင်စာ အပြောများကို ထုံးစီအတိုင်းထက် ပုံရှု ကြားသံရ တော့မည်ဟု ထုံးစာ အေးတက်လာပါၤည်။ ခန္ဓာကိုယ်အားဖြင့် ဟနာလွန် အဆင်းရဲခံသော အတွက်လေမထာ ကျို့ကြေများ၏ အရိပ်အဖောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရပါၤချေ။

ဆရာတော်ကြီး၏ မျက်နှာအကော်၎င်း ယုံကြည့်မျက်၊ အင်အား အေးပြီးမူတိနှင့်လည်း လှမ်းခြံလျက် ရှိပေးရည်၊ ပြန်မာလုံမျိုးတို့သည် များသော အေးဖြင့် မျက်နှာ ဂိုင်းစက် ပြည့်ပြီး၊ လူ ရှိကြသော်လည်း ကျွန်တော်ဖူးဗွဲဗွဲရသလျှော့ သက်ကြီး ပါကြီး သံသ တော်တို့၏ မျက်နှာ တော်များမှာ တရားအလုပ် အားထုတ်ပြခြင်းနကြာင့် ဆွဲယံဆွဲယံလျလျ ဖြစ်နစ်လေ့ ရှိကြပါ၏။

ဦးအချက်ကလည်း ဆရာတော်ကြီး၏ မျက်နှာ ပရိသတ်ပိုလိုပုံးစာလယ် တွင် ဝိမိန္ဒာ ထင်ရှုး၊ ပေါ်လွှဲ့နေ့စပ် စာမျက်၊ သံသာတော်များထဲမှ များစွာသည် ဥပမာဏ် အထူးတယည် မဟာတ်သွေ့ပြု ကြည်ညိုဖွံ့ဖြိုး သည်။

မဟ စစ်ဆေးတော်ဟုရှား၏ သက်သံပုံ မည်မျှရှိမည်ကို ကျွန်တော် မသိပေး ပျက်နှာအပော်ပါဘွဲ့ အယားအမော် ဝါ ဝါ ဝါ နပြုင်းကောင်း ဖလေသည်၊ ကျွန်းအော် အတွက်မှု မှု မျက်၊ တော်၏ စာနားနှင့် အေးပြီး တည်းမှုတိုက် ပပျက်ပြယစပ်၏ ပွဲမှုတဲ့နေမည် ဖြစ်၏။ ဆရာတော်၏ အျောတ်ယူမ ကျွန်တော်အား ဖူးမြှုံးပြုသည်ဆိုရန် အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ဦး၊ ဆုံးအကဲဟူသည့် အရှင်အမော် ဝါ မဟုံး၊ မှုပဲ ပုဂ္ဂိုလ်အများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်နှင့် စိတ်တို့၏ အကြား၌ ပြစ်ပေါ်လေ့ရှိသာ ပုံးပို့ကွဲတရား၏ သားကောင် အဖြစ်မှ ဖွဲ့တဲ့နောက် ကြသည်။ ပြီး တရား၏ အရိပ် အားဝါသကို ပြုပြန်ပြုး၊ မြို့ပြု လျော့ကိုလုပ်းနေသော လမ်းသည် မိမိတို့အား ကော်လာနှင့် တရားသို့မှ ကင်းပြတ်လေလျက် နောက်ဆုံးသော ခရီးပန်းတိုင်ဖြစ်သည့် နှံခွဲ နှံချုံးဆဲ၊ တိုင်ဇာ၊ င် ပို့သာင် ပေးလိမ့် မည်ဟု အခိုင်အမာ စွဲပြုပုံးကြောင့် များကြောင့် ခပ်သိမ်းကုန်သော

ဆရာအတ်တူးသည် သိသိသာသာ ကြမ္မာနီးသာနှင့် ပြည်စံမြင်မြတ်နေကြ ပေသည်။

ခိတ်ဝင်စားစစ္မ ကောင်းလှသာ အချက်များအား အကျိုးသက် စေက် ဖြစ်ပေါ်လာစေသည့် မေးခွန်းများကို ဤထို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံးစဉ်၌ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားအား ကျွန်းမတ် မေးမလျှာက် ခြင်း မပြုသေးပေါ့ ကြိနေ့များ ဆရာတော်သည် ကျွန်တော်အား ပဏာမ သဘောများသာ လက်ခံတွေ့ဆုံးခြင်းဖြစ်၏၊ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာလာချင်း ယင်းကဲ့သို့ ဖူးတွေ့ခွင့် ရသောကြောင့် ကျွန်တော်များနေဖြင့် ဖော်မပြန်ငွောင်း အားရကျွန်ပ်ခြင်း ဖြစ်နေမိပါသည်။

ရွှေစေတီ ဆရာတော်ထုံးမှ တာဝန် ပြန်လည်လွှဲပြေးင်းယူပြီးဖြစ်ရာ နှာက်နေ့များ၏ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား၏ ကျောင်းမှုပင် ဆရာ တော်ကို တွေ့ဆုံးမြှုပ်ခွင့် ရှုပါသည်၊ ရွှေစေတီဆရာတော်သည်လည်း မန္တလေးသို့မပြန်သေးပဲ ရိပ်ယာ၌ပင်သိတင်းသုံးလျှက် ကျွန်တော်အား အဓိကဘဏ္ဍာပြဿန္တအဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ယူပါသည်။

ရွှေစေတီ ဆရာတော်အား ဖူးတွေ့ လျှောက်ထား ပေးမြန်းရသည် များများ ခိုးကြည်နှီးပျော်ရွှေ့စရာ ကောင်းယူးသီးသည်း ခြိုင်းရော်ပြ ရသော် ရွှေစေတီဆရာတော်သည် ကျွန်တော်မေးခွန်းများကို ဖြေကြေား ဖို့ ပိုမို၍ မဝုံမရဲ မပြတ်မသား ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆုံရမည် ဖြစ်ပါသည်၊ မယ်စည်ဆရာတော်ဘုရားမှာမူ ပိုမို၍အ-တွေ့အကြုံများခြင်း၊ အနေက် နိုင်သားအဲ့၏ ထူးခြားသော ခိုးနေစိတ်ထားကို ရိပ်ယားနှုံးသည့်ခြင်း များ၊ ပြေားမြှော်၊ ဇားခွန်းများများကို ဖြေကြေားရန် သာစွဲနှင့်ဖြစ်စုသည် အပြင် ပိုမို၍ ကျောပ်လက်ခံနိုင်စရာလည်း ကောင်းပေါ်မရှိပဲ လမ်း ပေျာက်လိုက်၊ ထိုင်ထိုက်၊ လမ်းမပေျာက်လိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွှန် လျက် ရှိပါသည်။လျောက် အပြင်အပေါ်လာကားလည်း ကျွန်တော်သိစိတ်နှင့် တဖြည့်ဖြည်း ကင်းကွားမှုနှင့် သွားပော့၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အား ထုတဲ့မှု၊ ရွှေဘဆုံးမြှု တဆင့်ဘက်ရသည်မှာ၊ အခြားပြေားမြှော်မဟုတ် ပါ၏။ ယောဂိုဏ်လောကကို ကျော်းမြှောင်း သွားစေခြင်း၊ သတ်မှတ်

ကျွန်တော်ဘဝသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အပြောင်းအလဲမရှိပဲ လမ်း ပေျာက်လိုက်၊ ထိုင်ထိုက်၊ လမ်းမပေျာက်လိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွှန် လျက် ရှိပါသည်။လျောက် အပြင်အပေါ်လာကားလည်း ကျွန်တော်သိစိတ်နှင့် တဖြည့်ဖြည်း ကင်းကွားမှုနှင့် သွားပော့၏၊ ကမ္မဏ္ဍာန်းတရား အား ထုတဲ့မှု၊ ရွှေဘဆုံးမြှု တဆင့်ဘက်ရသည်မှာ၊ အခြားပြေားမြှော်မဟုတ် ပါ၏။ ယောဂိုဏ်လောကကို ကျော်းမြှောင်း သွားစေခြင်း၊ သတ်မှတ်

၈၆ ○ နိုးမြိုင်

ထားသာ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း၌သာ ယောကီအား တည်ရှိနေစေခြင်း စသည့်အချက်တိုကို ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ဆောင်ခြင်းဟင်ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းအရာကို လာမည့်အခန်းများတွင် ဆက်လက် ဆွဲနေ့ ပါမည်။

ရိပ်သာ၏အပြင်အပို့ လောကနှင့်တက္က ကျွန်တော်၏ ပရီယေသန လုပ်ငန်းတို့သည် ဝေး၍ဝေး၍သွားကာ ဂိုးတဝါး၊ ဖြစ်သွားကြသည်နှင့် အမျှ ရိပ်သာဝန်းကျင်ရှိ နေစဉ်လူပြုရှားမှုများ ပိုမြို့ပိုသကာ အရေးပါ အရာနေ့ကို လာလေသည်၊ ရိပ်သာ၌ တရားစေန်း ဝင်ခဲ့ရပုံ တို့သည် ကျွန်တော်၏ ပာမှတ်သညာ၌ စွဲနေမည်လည်းပြုပါသည်၊ တရားအား မထုတ်ပိုက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ကိစ္စများနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ တရားအားထုတ်ပြီးနောက် တွေ့ကြုံရသော ကိစ္စများနှင့်သော် လည်းကောင်း နှင့် ယဉ်ကျဉ်းလိုက်မည် ဆုံးပါက (ယင်းတို့က သာလွှန်အရေးကြီးသည် မှန်သော်လည်း) တရားအားထုတ်ခဲ့ရပုံ အတွေ့အကြုံ များကသာလျှင် ထိမည်သော ကိစ္စများထက် ကျွန်တော်၏ စိတ်သန္တာန်း၌ အတိုင်းပေါ် ထင်ရှားပါပြင်စန်ပါသည်။

စိတ်သန္တာန်း၌ စွဲပြုမှတ်ထင်နေခြင်း ရှိ မရှိ ဆိုသည်မှာ ကိစ္စကြီးမှ သေးမှုနှင့်မသက်ဆိုင်ပါခဲ့ခြား အာရုံးစိုက်မှုအတိုင်းအထာကသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးပါသည်။

ရိပ်သာ၌ တရားအားထုတ်ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံတိုကို ယခုပြန်လှန် သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သေးအခါ ပြင်းလောကနှင့်အာက်ပြတ်လျက် အထိုးကျို့ ဖြစ်နိုင်သည့်သေားကို တွေ့ရပါသည်၊ ဥပမာပြုရမည် ဆုံးပါက လူတင်ယူကြသည့် အနေဂါးပိုးမွားပသည်တို့ကို တင်ထားသော မှန်ချပ်အား အနီးကြည့်မှန်ဘီလူးပြော့ စုံစိုက်လေ့လာနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်၊ သီးမဟုတ်-မိုးကောင်းကင်ကို အဝေးကြည့်မှန်ပြော့ပြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသူနှင့်လည်း တွေ့ပါသည်။

ဤဥပမာ နှစ်ခုပ်လုံး၌ တည်ပြုမြောက် နေနိုင်လောက်သည့် စိတ်ဝင်စားမှုရှိနေပါသည်၊ ထိုအတူ ရိပ်သာ၌ တရားအားထုတ်နာဂုင်လည်း မိမိစိတ်ဝင်စားရမည့် လောကကို ကျော်ထားသည်ဖြစ်စုံစိုက်

ထားအပ်သည် အကြောင်းအဖောက်အပေါ်၏ သတိကို အဆက်မပြတ် ထားရှိနိုင်ပေသည်၊ သို့သော်- ကြီးစားအားထုတ်မှုသာ တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်လာနိုင်သည် ကိစ္စတရာ်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိကဲ့သို့ တရားအလုပ်၌ အာရုံစုံစိုက်မြို့ ဆိုပြန်တော့လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ အပြင်လောကနှင့် ပြန်လည်ပတ်သက်ရသော ကိစ္စတခု့ ပေါ်လာလျှင်ပင် စိတ်အနောင်အယျက် ဖြစ်ရပြန်ပေသည်၊ တရားအားထုတ်၍ တတိယပတ်ထဲ အဲဆရာကို စက်ဗုံမှ ဆရာတော် ခဲ့သော သံကြိုးစာကို ပြန်ကြားရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ပြုစတေးလျ သံရုံးသို့ စကားပြောကြေးနှင့် ဆက်ရတော့၏။

သံကြိုးစာနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရခြင်း၊ စကားပြောကြေးနှင့် ဆက်ရန် စိစဲ့ပြေားတို့သည် ကျွန်တော်အား အသားကျေနေပြုပြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည့်ပမာ အတော်အရှိန်ပျက်သွားစေ ပါသည်၊ ထိုအပြင် ရေတပ်စစ်သံမှုးထံသို့ စကားပြောခွဲကိုဖြင့် ဆက်သွယ် ညွှန်ကြား နေရသည်မှာလည်း စိတ်လှပ်စွားဖွယ် ကိစ္စတရာ်ကို ဆောင်ရွက်နေရသလို ဖြစ်နေပါသည်။

ကိစ္စပြီးစီးရှိ ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပြန်သွားရသည်တွင်မှ စိတ်ထဲ၌ ပေါ့သွားသည့်အလား ခံစားရပါသည်၊ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သည့် ရပ်လောကသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းများ၊ ရဟန်းသံသာတော်များ၊ ကျိုးကန်းများ၊ ခွေးများ၊ အပူရှိန်၊ ခြင်ကောင်များနှင့် ကျွန်တော် အခန်းကလေးသာ ဖြစ်တော့သည့်အလား ကျဉ်းမြောင်းလျက်ရှုပါ၏။

ရှိပည်သောအရာအားလုံးတို့အပေါ် ကျွန်းသားရကာ ယင်းတို့အား အေးငြိမ်းတည်ပြုစွာ လက်ခံနှုန်းသွင်းလာနိုင်အောင်လည်း ကြီးပမ်း ပြုမှုခြုံပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော်၊ အနောင်အယျက်တည်းဟုသော လိုင်းတံ့ဌး သည်လည်း ရတ်တရာက် ပြန်လည်ပြုမြို့သက်ခြင်း မရှိခဲ့၊ အချိန်အတန် ကုန်လွှန်သွားသောအခါပါသာ ပြန်ရှုပြစ်သက်သွားပါ၏။

အခန်း ၅။

သတိပဋိကျင့်စဉ်

သတိပဋိကျင့်စဉ်သည် လွယ်ကြ၍ သဘာဝယူတိနှင့်ပြည့်စုံရကား လက်နှုန်းသပ် အားထုတ်ကြည့်မည်ဆုံးပါက အနောက်နိုင်ငံသားများ နှစ်သက်လက်ခနီးနှင့်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အသေဆာခို့ပုံပါသည်၊ ဤသို့ ပြောလိုက် ရသည့်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်၊ ကျွန်တော့တွင် အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိနေပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမှု အကြောင်းအဖွဲ့အစာတရပ်နှင့် ငွေ့ကြုံရင်ဆိုင် ရသောအခါ၌ ဖနစ်တကျ ဂရာတစိုက် စွဲစွဲစပ်စပ် စူးစမ်း စိတ်ပြာ ကြည့်ပြီးမှ လေ့လာကြည့်ပြီးမှ ယုံကော်ယုံကြီးသည့်မှာ အနောက်နိုင်ငံ သားတို့၏ ပကတိစိတ်နေ သဘာဝပင်ဖြစ်၏၊ ရှုံး၍ လက်ခံယုံကြည့်ခြင်း မပြုလိုကြ။

ထိုကြောင့် သဘာဝကျလှသော သတိပဋိကျင့်စဉ်သည် ထိုသို့ လက်ငွေ့ကျသူတို့နှင့် အလန်အံကိုက်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ သတိပဋိကျင့် ပွားများပုံ ပွားများနည်းများကို ဤအခန်းတွင် တင်ပြရွင်းလင်းရမည် ဖြစ်ပါသည်၊ သို့သော ရှင်းလင်း ပြောပြ သည်ကို ဖတ်ရှုရှုမျှနှင့်တော့ ကိစ္စပြီးမြောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေါ်။

“လာပါ၊ စမ်းကြည့်စမ်းပါ၊ ကျင့်ကြည့်စမ်းပါ၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖို့မြေး ငွေ့ကြုံခံစားရ ပါလိမ့်မယ်၊ ထေမမှာ မငွေ့ယင် သို့မဟုတ်-ရှုတ်တရက်မငွေ့ယင်လဲ အားမလေ့သူနဲ့ လွှဲကောင်းကောင်းနဲ့သာ ဆက် အားလုံး၊ နောက်ဆုံးမှာ ငွေ့ကြုံခံစားရမှာမူချွဲ” ဟူသည့်တရားယျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးခဲ့သော အခန်းများ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်တော်သည် သာသနာရှိပ်သာသို့ မလာဇောက်မဲ့ ကတည်းက သတ်ပဋိကျင့်စဉ် အကြောင်း အနည်းဆောင်းမျှ ဖတ်ရှုခဲ့ဘူးပါသည်၊ များများစားစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံကားမဟုတ်ပေါ်၊ ကျွန်တော်သည် ရိပ်သာ၌ ငွေ့ကြုံစွဲးမြှို့

ရသမျှ တာဝန်ရှိသော ဆရာတော်များအား မနားမနေ လျှော့ချဉ်ဗျဉ် ဖြင့် မေးလျောက်ခြင်းပြုခဲ့ရ ယခု ဖော်ပြအုံသော နည်းလမ်းများများ ထိုထိုသော ဆရာတော်တို့၏ ဖော်များကို ပေါင်းရုံးတင်ပြ မြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပထမ္မာ ရွှေစေတီဆရာတော်သည် တရားအားထုတ်မှနှင့် တိုက်ရိုက် ပတ်သက်ခြင်းမရှိသော မေးခွန်းများကို ဖော်များလိုခြင်းမရှိပေ၊ တရားအားထုတ်မှနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်သော သီးမဟုတ် ဘွ္ဗာကြံရသည့် အခက်အခဲများအား ကျော်လွန်နိုင်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော မေးခွန်းများ ကိုသာ ဖော်များလိုသည့် သဘောရှိပါသည်။

သီးသော်- ယင်းသီးမေးမြန်းသည်မှာ အထူးအဆန်းအဖြစ် အသာဆလွတ် မေးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စစ်မှန်သောစံတ်ဆန္ဒဖြင့် ရိုးရိုးသားသား မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်သည့်အပြင် မူးမှန် ကန်ကန် သဘောပေါက်လာ သောအခါတ် ကျွန်တော်၏ ယံကြည်ချက်မှာ ပိုမိုလေးနှက်လာပြီး ပို၍လည်း ကြိုးစားအားထုတ်လာမည် ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို သိမြင်လာသည့် အလျောက် မကြာမိအတွင်း၌ လိုက်လိုက်လျောလျော ဖြစ်လာပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်တော့လည်း အတွေးအခေါ် အယူအဆပိုင်း ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ဆွဲးနွေးရန် ဝန်လေးသည်မှာ မှုခွဲသာသာဝင် ထို့၏ ထုံးစံတရပ်ပင် ဖြစ်နေပေသည်၊ ဤ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လာမည့်အခန်းများတွင် ဆက်လက်တင်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။

မှုခွဲသာသာဝင်ထိုသည် ဝိပယ်နာေက် ရရှိခန့်တည်းဟုသော ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် သတိပဋိနှုန်းတရား ပွားများအားထုတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏၊ စိတ်တည်ပြုခန်းမှုသာလျှင် ဥာဏ်အလင်းရှိခိုင်ပြီး ဓာတ်အယူဝါဒ၏ အခြေခံအခြေ တည်ရှိနေသော အကြောင်းတရားများကို နားလည်သိမြင် လာနိုင်ပေသည်။

ထိုကြောင့် ဆရာတော်တို့သည် တကယ်လက်တွောအားဖြင့် အားထုတ်မကြည့်ပဲ ကောင်းစွဲနားလည် သဘောပေါက်ခြင်းငါး မဖြစ်နိုင်သော အချက်တို့ကို ပြောကြားရန် ဝန်လေးကြပေးလေသည်၊ သီးသော် မည်သူမဆီ သည်၊ ခံစိတ် အနည်းငယ်မျှမေးရှု လုံးလ ဝိရီယာသင့်ရှုံးမျှ ထားရှုံးအားထုတ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် ဘွ္ဗာကြံး ခံစားနိုင်ပေသည်။

ထိအပြင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဤ အတွေ့အကြုံတိကို အမျိုးမျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တိက အမျိုးမျိုး အခိုပါယ် ကောက်ယူ ထားကြသည်လည်း ရှိ၏၊ ဇရှေနောက်စကားစဉ်ကို မည်ပဲနှင့် ဖြစ်စေ မည်ဆုံးဖို့ကြောင်း အခိုပါယ် တိတိကျကျထုတ်ဖော်မပြနိုင်ပဲနှင့် ဝေါဟာရစကားလုံးသစ်များ တိတွင် ဖန်တီးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ဤသို့ နက်နဲ့သည့် အယူအဆတို့ကို ရှင်းလင်း ပြောပြရန်များ အခဲယဉ်းဆုံး ဖြစ်သပသည်။

ပိပသာတရား ပွားများ အားထုတ်ကာ ပေါက်ရောက်လာသော စခါတ်င် သစ္စာတရားကို ပိမိ၏ အတွေ့အကြုံအားဖြင့် သိမြင် သဘော ပေါက်လာမည် ဖြစ်သည်၊ ဤ သစ္စာတရားတို့ကို သိနားလည်မှသာလျှင် ဓမ္မဘာသာကို အခြေအမြှတ်ကျကျ သိရှိနိုင်ပေရာ ယင်း သစ္စာတရားကို အပိုင်သိအဖြစ် သာဘာပေါက်ရန် အထူး လိုအပ်လှပေသည်။

ထိအခါမှုသာလျှင် သူမြောလျှောပြောဖြင့် ရမ်းယုံကြည်သည့် မျက်ကန်း ယုံကြည့်မျိုးအဖြစ်မှ လုတ်ကင်းလျက် ဘာသာတရား၏ အနှစ်သာရကို ခံယူရရှိနိုင်မည်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ကျော်ကြည်ကာ ဒီဇွန် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံ ခံစားခြားမှသာ လက်ခံယုံကြည်ခြင်းပြုရသည့် ဘာသာတရားမျိုးသည် ကျွန်တော်တို့ (ခရစ် ယာန် ဘာသာဝင်များ) အတွက်တော့ တမ္မထူးခြားနေပေသည်။

ဓမ္မဘာသာ၌ လက်ခံကိုကွုယ်ခြင်းဟုသည် ဒီဇွန် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံမှ ပေါ်တွင် တည်၏၊ ယုံကြည်မှုပေါ်တွင် မတည်ခဲ့။

တပည့် ရဟန်းများနှင့်တက္က သက်ဝင်ယုံကြည်သူ အပေါင်းတို့အား သတိကို အမြဲမပြတ် စောင့်ကြပ်အားထုတ်သူ မူနှစ်သမျှသည် သမုပုယနှင့် ခုကွဲတို့ကို ပယ်သတ်လျက် သံသရာမှ လွှတ်ပြောက်နိုင်သည် ဟူ၍ ဓမ္မဘာသာရှုင်သည် သက်တော်ထင်ရှားရှိခဲ့သည့် ၄၅·၅၇လုံးလုံး အဖန်တော်လဲ ဟောကြား ဆုံးမခဲ့ပေသည်။

သတိကိုအလစ်မထားပဲ အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်ပုံ ကြည့်နည်း အပိုပုံ တို့ကို ယခု မြှင့်မာပြည့်တလ္ား၌ နည်းပေးလမ်းပြလျက်ရှိသော (၁၈၁) ဟောကြား ပြသလျက်ရှိသော သတိပဋိနာန် တရားတော်ထဲတွင် အကျဉ်းချုပ်၍ ဖော်ပြထားသည်၊ ပါ၌တော်များကို ပြန်လည်ကိုးကား လေ့လာ

ကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် ကမ္မဒာန်းတရား ပွားများ အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်း အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်... ကြုံကျင့်စဉ်များမှ စိတ်နဲ့လုံးတွင်းသို့ တိုက်ရှုက်းတည်လျက် အူဗ္ဗာတ္ထသန္တနှင့် ကိန်းနေသော အညစ်အကြေးများကို စိတ်ဖြင့်ပင် ဆေးကြောသန့်စင်ပစ်ရန် ကြိုးပမ်းခြင်း ပြုသည်၊ ချုပ်ခြင်း၊ ကြုံနှုန်းနှင့် ကိုယ်ကျိုးမင်္ဂလာက်မှုတို့ကို မဟိုခွဲသန္တာန်ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ စိတ်အကြခံနှင့် ဆက်စပ်ပေးခြင်း မပြုပေ။

မှုခွဲသာသာဝင်တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သူ ၁၅ ယောက်း ပိန်းမ စသည်ဖြင့် တည်ရှိမှုကို လက်မခံ၊ ကြုံအချက်ကို ကြုံနေမှုတွင် သာမန် မျှဖော်ပြုရန် လိုအပ်မည် ဖြစ်ပါသည်၊ ယင်း အချက်သည် အခြားသော အတ္ထဝါမီများအနေဖြင့် နားလည် သဘောပေါက်ရန် အခက်ခဲးသော အယူအဆတရပ်လည်း ဖြစ်သည်၊ ကြုံအကြောင်းကို လာမည့်အနီးများ၌ ဆက်လက် ဆွဲးနွေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သတိပဋိသန္တတရား ပွားများ အားထုတ်ကြည့်ရန် မင်္ဂလာဏ် ပိုလ်ဗျာက် ရသည့်အထိ ရည်ရွယ်ချက် ထားရှိခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ပေ၊ အသယ်ကြောင့်ဆုံးသော် အချိန်များများ မပေးနိုင်၊ ကျွန်တော် အချိန် ပေးနိုင်သည့် ရက်ပိုင်းမျှလောက်နှင့် ထိုးအဆင့်အထိ ပေါက်ရရှိနိုင်ဖွှုယ် မရှိ၊

သတိပဋိသန္တကျင့်စဉ်သည် အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ စိတ်သဘာဝနှင့် သင့်တော်ပါမည်လော့၊ သာမန် လူတယောက်အနေဖြင့် စိတ်ကို အမြဲစောင့်ကြည့်ခြင်း၊ ထို့ပြင် အချိန်ကြောမြင့်စွာ မပျံးလွှဲင့်အောင် ထိန်းထား ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော့၊ ကြုံ မေးခွန်းနှစ်ရပ်၏ အဖြေကိုမူ ကျွန်တော် ရချင်သည့်အပြင် ရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း အမျို့ပင် မျှော်လင့်ခဲ့ပါ၏။

ကြုံ မျော်လင့်ချက် စုနှုန်းပြည့် ပြည့်ဝ၍ လုံးဝ ဥသုံးလည်း ကျေနပ် ပါသည်၊ သတိပဋိသန္တတရားသည် လွှာယ်ကူသည်၊ စိတ်ချေရသည်၊ ယူတို့မေးနည်းလမ်းကျသည်၊ တနည်းပြောရကျော် အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်မှု ရှိသည်၊ မည်သူမဆို ကျင့်ကြုံ အားထုတ်ကြည့်လျှင် ကျွန်တော် ပေါက် မေးသားည် - ၁၀

နေက်ခဲ့သည့် ရှည်းအတိုင်း သတ်မှတ်ထားသည့် အဆင့်အထိ မပေါက် နေက်နှင့်ရန် အကြောင်းမရှိဘူ၍ နောက်ဆုံးခြား ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချ လိုက်ပါသည်။

တရားအားထုတ်သည်နှင့် တပိုင်နက် ပထမဆုံးတွေ့ကြုံရမည့် အရေး အကြီးဆုံး အချက်ကား စိတ်ပျော်လွှင့်မှုကို ထိန်းချုပ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်၊ စိတ်ကို သတ်မှတ်ကပ်ရှု ထိန်းသီမ်းရသည့်မှာ လက်တွေ့၌ လှယ်လှသည် တော့ မဟုတ်ပေါ့ စိတ်ကို လွှတ်ချင်တိုင်း လွှတ်နေ့စေပည့် ဆိုပါက သတ်မှတ် ကပ်ထားရန် ဖြစ်ခြင်း၏။

ထိုးကြောင် စိတ်ကို တန်ည်းတလ်းအားဖြင့် ဘောင်ခတ်ပေးခြင်း ပြုရ၏၊ ပုံနှုန်းအား အကြောင်းအရာအားလုံးကို မျက်ကွဲယ် ပြုလျက် တစ်ထုခုသောအကြောင်းအရာ၌ လေးလေးနက်နက် စိတ်ဝင်စား နေခြင်းဆုံးသည့်မှာ ကျွန်တော်ထို့က သိပင် မသိလိုက်ငြား သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏စိတ်သည် ဘောင်ခတ်ခံလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏၊ သွားချင် တိုင်း သွားနေရှုမရအောင် စိတ်ကို နယ်မြေကန့်သတ်ကာ “ခြေချုပ်” လိုက်ခြင်းဟုလည်း ဆိုခြင်ပါသည်။

စိတ်၏ောင်ဘာသည်ပျော်ချင်တိုင်းပျော်လွှင့်ချင်တိုင်းလွှင့် နေခလု ရှိပေနာ ယင်းသူ့ မီးခိုးမဆုံး မီးမဆုံး ပျော်လွှင့်နေခြင်းကို အချိန် ကြောမြင်စွာ စောင်အောင် ပြုပြုမြင် ဘောင်ခတ် “ခြေချုပ်” ထားနိုင်လျှင် စိတ်ကို ဉာဏ်က သို့မဟုတ် သတ်ကနိုင်ပြီး အပေါ်စီး ရပြုဖြစ်သည်။

သတ်ပြုသူ တရားကော်ကို မျှန်ကန် အောင်မြင်စွာ ရှုပွားနိုင်စုံ အတွက် အရေးကြီးဆုံး အချက်ကား အခြား မတုတ်ပါ၍၊ သဘာဝ အားဖြင့် ပျော်လွှင့်လေ့ရှိသော စိတ်ကို “ဟော...မင်း မပျော်လွှင့်နဲ့ကွဲ” ဟု အမိန့်ပေးလို့လည်း မရရှိခိုင်ရကား တခုခုံကို အဆက်ပြတ် အာရုံစွဲစိုက် နေရမည်ဘာတည်း။

ဆရားတော်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံးစဉ်က ကျွန်တော် ရွှေမှတ်ရန် အကြောင်းတရား ကျင့်စဉ်နှစ်မျိုး ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ပေးခဲ့ဖာ ထိုကဲသို့ တရား အားထုတ် ရွှေမှတ်ရသည့်မှာ စိတ်ကိုဘေးင်ခတ် “ခြေချုပ်”လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အထက်တနေဖာတွင် တင်ပြဖိုး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အရှင်ဦးချွဲ စားသောက်အဆာင်သို့ လမ်းလျောက် သူ့ရာသည် လက်ပက်ရည်သောက် အသွားအပြန်ခရီးစဉ်သည် ကျွန်တော်ဘတ္တိ စိတ်အာရုံညွှတ်နဲ့ ချမ်းမြေ စရာ ကောင်းလှသည် မှန်သော်လည်း တရားအလုပ် ပုံးများအားထုတ်လာသောအခါတင် ယင်းကဲ့သို့ ပျော်ရှင်ခံစားမနေနိုင်တော့ပဲ ခြေလျမ်း တို့၏ လူပုဂ္ဂားမူကိုသာ ရှုမှတ်ရပါတော်၏၊ မကြာမိ အချိန်အတွင်း၍ လာမ်းလျောက်သည်ကို မူတ်နရှုဖြင့်ပြီးတော့၊ အစားအစာ စားသောက် သောအောင်ပါ အသေးစိတ် ရှုမှတ်ရသည့်အထိ တရားအားထုတ်မှ အဆင့်အ မန်း ပြင့်မားကျေယ်ပြန်လာ၏။

ထမင်း သို့မဟုတ် အချို့သော အစားအစာ တခုခုကို ပါးစပ်သို့ သယ်အဆာင်သွားရန် လက်ချောင်းများနှင့်တက္က လက်မောင်းများ ငြွှေလျားသွားရာနောက်သို့ စိတ်သည် ထက်ကြပ်မက္ခာ လိုက်ပါသွားရမည် ဖြစ်သည်၊ ထမင်းစသော အစားအစာတို့ကို ဝါးပုံ၊ မျိုးချုပုံ၊ ဟင်းရည်စသည်တို့ကို သောက်ပုံတို့ကိုလည်း ရှုမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထာင်ပွဲ၍ စတိုင်လိုက်သည်မှစ၍ ဓနာက်ဆုံးလက်ဆေးပြီး လက်သုတ်ပုဝါဖြင့် လက်သုတ်သည့်အချိန်အထိ ဆက်တိုက် ပြုမှုလှပ်ရှားမှု မှန်သုယျကို အစဉ်တစိုက် မလှပ်တစ် ရှုမှတ်နိုင်ရန် လိုအပ်လျေပေးသည်၊ အသေးစိတ်မူတ်နိုင်လေ စိတ်ကို မပျံ့လွှင့်အောင် ထိန်းထားရန် ပိုမိုလွှာယူက္ခာလေ ဖြစ်၏၊ မည်သို့ အသေးစိတ် ပုံတ်ရမည်နည်း၊ ဥပမာ—ခါ့ ချုပ် ပပ် ငုံစသည် အရာသာကု သတိပြုမြင်း၊ ရေဒေားကိုသောက်လိုက်သောအောင်၍ ပါးစပ်ထဲ၌ အေးသည့်အထိ အထွေးပေါ်လာသည်ကို သိခြင်း၊ ဝါးလိုက်သာ အခါတွင် ပါးစပ်ထဲ၌ ထမင်း ယင်းတို့ ပေါင်းစပ်သွားမြင်း စသည်တို့ကို အသေးစိတ် ရှုမှတ်သင့်၏။

ရှတ်ဘရှက်သို့သော် ဤမျှ အသေးစိတ် အနုစိတ် လျောက်မှတ်နေရ သည်မှာ အထူးတလည် ခက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ထင်ဖွှာယူရှိပေးသည်။ သို့သော်လက်အတွေး အားထုတ် ကြည့်သောအား ထင်သလောက် မခက်ကြောင်း တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်၊ အရေးအကြီးဆုံး အချက်မှာ "ဘာ မဟုတ်သည် အသေးစိတ်ဘလေးတွေ"ဟု အထင်ဖောက်တတ်သည့်သမား၊ သို့မဟုတ်

အက္ခရာနိပ်စိပ် ရွှေမှတ်ခြင်း မပြုလုပ်လိုသည့် မိမိ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ပယ်ရား ဖောင်းထုတ်ပစ်ရန်သာ ပြစ်ပါသည်။

နောက်ဆောင်တက်သော် နံနက်အိပ်စုံမှုနီးလာပုံ၊ မျက်နှာသစ် ဇရချိုး ပုံ စသည် စသည်တို့မှ အစပြုလျက် နောက်ဆုံး ညအချိန် ကျင့်စောက်ကာ အိပ်ချိန်တုန်၍ အိပ်စုံမှုနီးလာပုံ၊ ပြုမှုလုပ်ရားမှုမှုန်သမျက် မပျက်မကွက် အသားစိတ် ရွှေမှတ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် နံနက် အိပ်စုံမှုနီး၌ သိမိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်နှင့် တပိုင်နက် “နီးတယ်၊ နီးတယ်”ဟု ရွှေမှတ်သည့်အကျိုင်း မကြာမီ ဖြစ်ပေါ် လာတော့၏၊ ထိုနောက် တဆက်ဝါယား၌ ထိသိမိတ်ကြားသိမိတ် စသည် ပေါ်လာသမျှားအရုံတို့ကို မှုပ်သားသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ လဲလျောင်းနေရာမှ အိပ်စုံမှုနီး၌ ထိုင်လိုက်စုံ အပြုအမှုကို ဆက်လက်ရွှေမှတ်သည်၊ ပြီးတော့ ပထမခြေထောက်တစ်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပုံ၊ ယင်းနောက် ခုကံယောက်အကိုင်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပုံ၊ အိပ်စုံအပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပုံ၊ ကြမ်းပေါ်ဝါယ် ခြေချကာ မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပုံ အစရှိသော ပြုမှုလုပ်ရားမှုတို့ကို ဆက်လက် ရွှေမှတ်ပါသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ပစ္စချိုးနှစ် ပြုမှုလုပ်ရားပုံများကို မှတ်ရပြန်ပါ သည်၊ လက်ကိုဆန့်တန်း၍ ရောန်းပုံက်ခေါင်းကို ဖွံ့ဖြိုးပုံ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ပေါ်ကိုယ်များ ကျင့်စောက်လာသောဖြင့် တွေ့ထိခိုးစားရပုံ၊ ဆပ်ပြာတိုက်ပြီး ဆက်လက် ရောချိုးပုံ၊ ကိုယ်ကို ပြောက်သွေ့အောင် သုတ်ပုံ၊ ထိုနောက် ဟခန်းတံ့ခါးပေါ်ကိုသို့ ပြန်စောက်သည့်အထိ “ကြတယ်၊ လူမးတယ်၊ ချုတယ်” ဟူ၍ ရွှေမှတ်လျက် အခုန်းသွေ့ပြန်ပုံ၊ အခုန်းထဲသို့ ဝင်စောက်ရန် လက်ဆန့်တန်း၍ တော်းဖွင့်ပုံ၊ ခါးကွဲ တွန်းဖွင့် ဝင်လိုက်ပုံ စသည်တို့ကို ဟားလုံး ရွှေမှတ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် စိတ်သည် တဖြုတစာမျှပင် မအားလပ်နိုင်အောင် အလုပ် များနောက်ရှာ်းကို အလွှာထာက္ခ သဘောပေါက်နိုင်ပါ၏၊ လိုယားယ နှင့် ပတ်သက်သည့် ယပြအမှု အားလုံးအပေါ်ဝါယ် သတိကို ကပ်ထားရ မည်မှာ ဖောင်းခြင်း၊ ပို့ခြင်းစသည် မိမိအောက်ခံယူထားသည့် တရားကို အားထုတ်ခြင်း မပြုသည့်အချိန်တိုင်း၌ ပြစ်သည်၊ ထိုင်ရှုံးတရားအားထုတ်

ခြင်း၊ သို့မဟုတ် စကြံးလျောက်ရှိ အားထုတ်ခြင်းတိုကို ပြုလုပ်နေခိုက် မှာသာ ယင်းသို့ အပြုံအမူမှန်သမျှတို့ဘား ရှုနှုတ်နေမှုကို ရပ်ဆိုင်းထား ရမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်သည် အပြင်အပ လောကယို ပုံးလွင့်သွားရန် အခွင့်အရေး မရှိသလောက်ပင်၊ မိမိ၏ခန္ဓာပေါ်၌သာ သက်ရောက်နေခွင့် ရှိပါ၏။

စိတ်မပျံလွင့်အောင် ပထမဆုံးသော အဆင့်အဖြစ် ကြီးစားခြင်းပြုရ သည် အချက်တို့သည်ပင်ယျင် ထူးခြား ထိရောက်လျော့ပေ၏၊ စိတ်သည် အချိန်ရှိသမျှ ဝက်နှင့် မိနစ်နှင့်အမျှ အားလပ်နေသည် ဟု၍ မရှိပေ၊ အမြဲတစ် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ဖြစ်စေ၊ ယင်းအား လာနောက် တိုက်တွေ သော အနာတို့ပေါ်၍ဖြစ်စေ အလုပ်များနေရ၏။

ခန္ဓာ၏ အစိတ်အပိုင်းတို့ လုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်ဖြစ်စု ထို အခြင်း အနာတို့ကို မှတ်သားခြင်းမပြုပဲ တန္ထားတာ၏ အချိန်ပိုင်းကလေး ထပိုင်း ကိုမျှ ကုန်လွန်သွားစေခြင်း မရှိရပေ၊ ချောင်းဆုံးသည့်အခါး၊ ခြင်စသည့် ပို့မှား တကောင်တောင်ကိုက်သဖြင့် ကုတ်သည့်အခါး၊ နှပ်ည့်သည့်အခါး၊ (နှပ်ည့်သည်ကိုရှုမှတ်ရသည့်မှာ ကျွန်းတုတ္ထအတွက် ငွောဆ်ရှိးသင်္ခန်း စာ ဖြစ်လာပါတော့သည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အေဒေသးမီသွားယန် တူပြီး ရန်ကုန်နေရက်ကတည်းက နှာရေးနေပါသည်။)များကိုပင် အလွတ် မပေးရ၊ ယင်းတို့သည် တန္ထားလုံး ရွှေ့ပွားရမည့် ကမ္မဋ္ဌာန်း ယာရာ၏ အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်နေစေရမည်။

အိပ်ဖုံး “နီးတယ်....နီးတယ်” ဟူသော အသိစိတ်ဖြင့် စတင်လိုက် သော တန္ထားအချိန်သည် “လဲလျောင်းတယ်၊ ထိတယ်”ဖြင့် အဆုံး သတ်သွားသည့်တိုင် တစိုက်မတ်မတ် ရွှေ့မှတ်နေရန် လိုအပ်၏၊ စင်စစ်၌ ကြုံမျှသာ မဟုတ်သေး၊ ထိုသို့ လဲလျောင်းနေစဉ် ခန္ဓာနှင့်အိပ်စု ထိုတွေ နေပုံကိုလည်း မပြတ်မလပ် မှတ်နေရမည့်မှာ နောက်ဆုံးပံ့ပို့၍ အိပ်ပျော် ခြင်းက မိမိအား ဖမ်းဆီး စုံးမီးသွားသည့်တိုင်အောင်တည်း။

အထက်ပါအတိုင်း တရာ့မလပ် ကျင့်ကြုံအားထုတ်နိုင်ပြီဆိုပါက သတိပွဲဘန် တရားတော်၏ ညွှန်းဆိုချက်အတိုင်း တသင် မတော်း အားထုတ်

၅၆ ○ နိမ့်ခိုင်

နိမ့်ပြုဟု ဆိုနိုင်၏၊ သတိပွဲဘန် ပွားသောအခါ၌ ယောကီသည် မိမိနှင့် ထိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေသော အကြောင်းခြင်းရာတို့ကိုသာ ရွှေ့သားရသည် ဖြစ်ရာ အောင်အောင်မြင်မြင် လွှုံလွှုံကုက္ခာ ပွားများ အားထုတ်နှင့်ရန် လွန်စွာနီးစပ်၏။

စဉ်းစားရှုံး အဆလှုအကျင့်သစ်တရပ် ဖျော်းတိုးတက်လာသည်နည်းတဲ့ စကြေးလျှောက်ကာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုင်ကာဖြင့် လည်းကောင်း၊ တနေလုံးအဆက်မပြတ် အားထုတ်လာနိုင်မည်ဖြစ်သည်၊ လမ်းလျောက် ကျင့်ခြင်း၊ ထိုင်ကျင့်ခြင်း စသည်ထို တာခုမှုကန့်သွေ့ ပြောင်းလဲစဉ်းသာ အချိန်ဘားကလေး အနည်းငယ်ရလေသည်၊ ယင်းအချိန်ပိုင်းကလေးများ အတွင်း၌ နာမ်တားရုဖြစ်သည် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ ဖြစ်ပေါ်လာ တတ်ပေသည်။

အကယ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ကူးတို့သည် တရားအားထုတ်မှု အတွက် အနောင့်အယုက် ဖြစ်လာလျှင် ရှုရှိပာပုံကို ဆင်ခြင်ခြင်း သတိသမျှလျှင့်ဖြင့် ဆင်ခြင်ခြင်း၊ စသည် သွားလာလျှင်ရှားမှု၊ ဖောင်းမှု၊ ပိန်မှုတို့အား ရှုမှတ်ပွုများကို ၁၉၃၁ခုနှစ်ပေါ်၍ မိမိ၏စိတ်ကို တင်ပြောင်း တလဲ ဆင်ခြင်ရှုမှတ်ရမည်ဖြစ်စီသည်၊ စိတ်ကိုရှုမှတ်ပုံမှာလည်း ကာယကို ရှုမှတ်ပုံတင် မှုသငောအရ ထူးခြားခြင်း မရှုံးလှုရကား အကျယ်ချွဲထွင် ရေးသားတင်ပြနေမည် ဆိုပါ။ ကျမ်းဆေးချိသာရှိပေလိမ့်မည်။

အသေးစိတ်ပေါ်ပြနေခြင်း မပြုတော့ပဲ သဘောဇူလာက်သာ တင်ပြ ပါမည်။

မိမိ၏အဏ္ဍာဏသို့မျှ စိတ်ဓာတ်တက်ကြခြင်း သို့မဟုတ် စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ်ခြင်းများ ဖြစ်ပါလဲလျှင် “စိတ်ဓာတ် တက်ကြတယ်၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြတယ်” ဟူ၍ဖြစ်စာ၊ “စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ်တယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ်တယ်” ဟူ၍ဖြစ်စေ ရင်တွင်းခံစားချက်နှင့်အညီ စိတ်ဖြင့် ရွှေ့ဆိုရှုမှတ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ တေအာင်တဖြူတ် ရွှေ့မှတ်လိုက်သည်၏ အခြားမျှ၌ ရင်တွင်း ခံစားချက်တို့သည် မိမိ၏၏ရင်းဖြစ်သော ကာယာနှုပသာ ပွားများ မှုတို့ကို အနောင့်အယုက် မပေးနှင့်တော့ပဲ ပျောက်ပြု၍ လွင့်စင်သွား

ကြမည်မှာ သေချာပါ၏။ “သတိ” ဆုံသော ဝေါဟာရ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်သည်ပင်လျှင် ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးတို့၏ ဖြစ်ပေါ် လှာသမျှသော လူပ်ရှားပျော်လွှဲမှုထိကို ဂရာတစိုက် စောင့်ကြည့်မှတ်သားခြင်းဟု ညွှန်ဆို ဖော်ပြသည်။

ထတိပြဋ္ဌာန်းမှု အလျဉ်မပြတ် တိုးတက်လာသည်နှင့်အညီ ယောက် ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း မှတ်သား စွောင့်ကြည့်သူ အဖြစ် ဆထက်ထမ်းပိုး ရင့်ကျက်လာမည်သာတည်း။

၅၇။အဆင့်သို့ ဆိုက်နောက်လာသည်ရှိခေါ် စိတ်သည် လွှတ်ထွေက်ပျော် လွှင့်ရန်အလျင်းကြိုးပမ်းခြင်း မပြုတော့ဟု မဆိုနိုင်လဲကစား၊ ပျော်လွှဲမှုချင် သည့်သဘာမှာမူ သံသိသာသော လျော့နည်းသွားပြီဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပျော်လွှင့်မှု ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်လည်း လွှတ်သွားသည့်စိတ်ကို အလွယ်တက္ကာ ပြန်လည်ထိန်းသီးမော်ပါ၏။

စိတ်ပျော်လွှင့်ရန် ခွင့်ကျဉ်းမြောင်းသွားသည် အားလျော်စွာ အနှေ့ဗား အယုက်များလည်း လျော့နည်းသွားလေသည်။ စိတ်ကို တည်ပြုမြောက်ထားရသည့် တာဝန်သည် အထူးသဖြင့် တိုင်၍ တရားအားထုတ်သော အခါ့ဗြို့ မသေးလျော့၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် တိုင်နေစဉ်၍ ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြောက်စသည် ကိုယ်ကာယျုပ်ရှားမှု လုံးဝရပ်ဆိုင်းနေသည် ဟူ၍ မဆိုနိုင်စေကာမူ လူပ်ရှားမှု အနည်းဆုံးသာ အပြောအနေတွင် ရှိနေသည်ကတော့ သေချာသည်။

အသက်ရှုသောအာ ၂၄၆ ဖြစ်ပေါ်သည့် လူပ်ရှားမှုကလေးကို စိတ်က ထွေက်ရှုရှုမှတ်ခံနေရကြောင်း သံသွားသည့်အလျောက် ထွေက်သက်ဝင်သက်သည် ပုံမှန်သိမ်မွေ့သည်ထက် သိမ်မွေ့သွားလေ့ရှု၏။ ထွေက်သက် ဝင်သက် တဖြည်းဖြည်း နှုန္တုသိမ်မွေ့လာသည့် အကြောင်း ကြောင့် ယင်းကိုမှို၍ ဖြစ်ပေါ်သော လူပ်ရှားမှုသည်လည်း သိမ်မွေ့နှုန္တု လာပြန်ပါ၏။

တဆက်ထည်း၌ အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ကို သံမှတ်နေသည့်စိတ်သည်လည်း အလွန်သိမ်မွေ့ည်သာသည်ထက် ပို့ရှုပို့၍ ည်းသာလာတော့

၉၀ ၁ နိုင်

သည်၊ မူလရှိရင်းစွဲ စိတ်အားထုတ်ရမှုကို အပုံများစွာပုံလိုက်လျှင် တပုံ မျှလောက်ကို အသုံးပြုမှတ်နေရှုနှင့်ပင် ကိစ္စပြီးအလုပ်ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ စိတ်သည် ထို့အို့ကြုံသွေး လျှပ်ရှားပျော်လွှာင့်ခြင်း မရှိတော့ပဲ ဟန်ချက်မိယာ၏၊ တိမ်းလိုက် စောင်းလိုက် ယိမ်းလိုက် နဲ့လိုက် မဖြစ်တော့၊ ထိုအဆင့်သို့ နောက်သည်စိုးသော် သိပ်ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစား နေရသည်လည်း မဟုတ်တော့၊ ထိုအချိန်သည် ဝိပဿနာဉာဏ်ကို မျက်းမှာက်ပြုအံသောအချိန်ပင် ဖြစ်ပါဘဲတော့သတည်။

သို့သော်- စိတ်ဟူသည် မူန်းဆ၍မရအောင် လှည့်စားတတ်သည့် သဘောရှိနေရကား ရုပ်ပုံင်းဆိုင်ရာ လျှပ်ရှားအားထုတ်မူများ ။ လျှော်းသွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ ပြန်လည်စိုးမိုး ပင်းမူရန် ကြိုးပမ်း တတ်သည်ကို သတိချုပ်သင့်လှုပါ၏၊ တနေ့ပြီးတနေ့ စိတ်သည် ဆက်လက် ကွဲ့ကောက် လှည့်ပတ်တတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ အာရုံတရုခုပေါ်၍ သို့ ကျွေးရာက် နေတတ်ပေမာ ပြန်လည်၍ ခေါ်ယူသိမ်းသွေးရငဲလှုပိုသည်။

ဥပမာဆောင်ရလျှင် နံနက်၌ သင်သည် တရားအားထုတ်နေယင်း အောင်မြင်တော့မလို့၊ ခရီးယန်းတိုင် လှမ်းကိုင်နိုင်တော့မလို့ ခံစားရ သော်လည်း နောက်စောင်း တရားအားထုတ်စဉ်တွင်ကား ခရီးလမ်း ပျောက်နေသလို့၊ ပန်းတိုင်ကို လှမ်းမော်ကြည့်လို့မှ ရေးရေးကလေးများပင် တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိသေးသလို့ တွေးထင်ရပြန်ပါသည်။

စိတ်သည် ဤမျှအထိ အပြောင်းအလဲမြှင့်၍ လှည့်စားအားသန်၏ ကျွန်တော်သည် အကြိုးအကျယ်စိတ်ဓာတ်ကျော်သည် နောက်များနှင့် ၆ထွေကြံရင်ဆိုင်ခဲ့ရဘူးပါသည်၊ မိမိအတွက် လုံးဝမျှော်လင်ချက်မချိတော့၊ ပြုးသားမှုတို့သည် စာမျက်နှာမထင်ပြစ်ရပြီဟူ၍ မူတ်ယူလျက် ဆရာတော့ထဲ တင်ပြုလျာက်ထားပါသည်။

“ဒါဟာ ပြစ်ရှိးဖြစ်စဉ်ပဲ ခကာကြီး၊ အဆန်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ ကြောင့်ကြမနေနဲ့၊ ဆက်သာအားထုတ်၊ စိတ်လွှာတ်ထွေက်မယူးနှင့်အောင် မိမိရရ ညင်ညင်သာသာ ကလေးသာ စောင့်ပမ်း၊ အရင်မလိုနဲ့၊ စိတ် ရှည်ရှည်ထား၊ နောက်ဆုံးမှာ ခကာကြိုး အောင်မြင်လာလိမ့်မယ်”

ဆရာတော်က ထုံးစုံအတိုင်းပင် ဖြေကြားပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားမိန့်ကြားသည့်အတိုင်း နောက်ဆုံး၌ မလွှဲမထွေ့လည်း အောင်မြင်သည်သာတည်း။

မီးပြတိက်မှု မီးရောင်တန်းပမာ စိတ်သည် ပါဝါးခြင်းမှ အကြောင်းအရာ ပေါ်သို့ ပြမ်းစွာ ကျောဇူးလျက် တည်းပြုမြန်မာစုရိုး အချိန်ကို ပယ်ရှားထား၏၊ စေတနာပြဋ္ဌာန်းချက်က စိတ်အား ထိုကဲသူ တည်းပြုမြန်မာအောင် ဖန်ထိုးပေးသည် မှန်ငါသောလည်း ဤသို့ တည်းပြုမှု စုံစိုက်လာပြီ ဆိုမှုဖြင့် စေတနာပြဋ္ဌာန်းချက် အရိပ်အရောင်ကိုမျှပင် စဉ်းစားမြှင့်း မရှိတော့ချေး။

ထို့ည်းသော တည်းပြုမှုကို သေချာခိုင်မာအောင် ပြုလုပ်ရန်လိုအပ် ပေသည်၊ နောက်ဆုံးအခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါတွင် တည်းပြုမှု စုံစိုက်မှုကို အကြောင်းပြုလျက် လမ်းကြောင်းတည္းယ် ပွဲင့်ယာမည်ဖြစ်ရာ ကြုံလမ်းအတိုင်း လိုက်ခြင်းဖြင့် ဥက္ကအလင်း (၁၅) ဝိပဿနာညာက် ရယာမည်ဖြစ်ပြီးလျှင် ထို့ညာက်သည် သိစိတ်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားမည် ပြုစ် ပါသည်။

ကျွန်းတော်သည် ဤအဆင့်သို့ ဆိုက်ရောက်မအောင် ပွဲးများအား ထုတ်ခြင်း မပြုခဲ့နိုင်သည့်အတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်စီပါ၏၊ အကယ်၍ အားထုတ်ခြင်း ပြုခဲ့နိုင်မည်ဆုံးပါလျှင် ထို့အဆင့်သို့တိုင် ကေန်မှုသေး ပေါက်ရောက်ရမည်ဟုလည်း အလေးအနက် ယုံကြည်ပါ၏။

ဝိပဿနာ ဥက္ကအလင်းသည် မည်သည် ဓာတ်ကြောင့် ပွဲင့်ခဲ့ ရခဲ့သည်။

တခါ၌ ဆရာတော်နှင့် အေးအေးမေးလျော် က်ဟင်း ဤသို့ဖြစ်စုသည့် အကြောင်းကို ကြားသိခိုင့်ရခဲ့ပါသည်၊ နှုန်းအဝါး ကျွန်းတော်ထို့သည် တွေးစိတ်ကို ညွှန်ကြားနေသည်၊ အကြောင်းအရာ ဟာခုမှုတာခုသို့ စိတ်ကုံးပြောင်းအောင် စီစဉ်ပေးနေသည် စသည်ဖို့ ထင်မြင်နေကြလင့်ကစား စင်စစ်၌ စိတ်၏ လှပ်ရှားကျက်စားမှုကို ကြီးကြပ်အပ်ချုပ်ထားနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပျက်နေကြကုန်းဘာ တေးစိတ်တို့သည် ပန်းလိပ်ပြာကလေးများ ဦးတည်ချက်မရှိပဲ ခို့ခို့ခန့်ခုံနှင့် ပျော်ချုပ်သည့်နှင့်

တည်ဌို့ခြင်းကင်းလျှ၏၊ ဝက္ကာမြိုမ် ဖြစ်နေသော တွေ့စိတ်တို့သည် သိစိတ်ထဲသူ အခွင့်ပေါ်တိုင်း ဝင်ရောက်လာရေးရှိ၏၊ သိစိတ်သည် သက်တောင့်သက်သာဖြင့် သတိမှုပဲ ပေါ်ဆနေသည့်အခါတိုင်း ယင်း လိပ်ပြာလေး-တွဲလို ဖြစ်နေသော တွေ့စိတ်တို့သည် ပိုပသနာဉ်၏ အလင်း ပွဲလင်းလုပ်ခြင်း မရှိရလေအောင် နှောင့်ယျက်ပိတ်ပင်ထား လေရှိကြ၏။

တို့ကြောင့် ဝိုးသနာဉ်၏သည် ပို၍ ဤမြိုမ်သက်သာ ပို၍လည်း အခွင့်သမီးသင့်၏၊ ဝင်ပေါ်တော်ခြုံပေါ်လာသိန်းထိုး စောင့်ဆိုင်းနေရာပေသည်၊ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှတ်တရှက် ဉာဏ်ပွဲပို့လင်း လာမှုဆိုသည်။ မယုံဘဝက် ယုံဘဝက် ဖြစ်နေကြ၏၊ ယန်းသို့ မစဉ်းစားပဲ လျှပ်ဘပ်က ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် လူထိုယ တို့၏ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်မှုအတွက် တာဝန် မကင်းကြောင်းဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ယူသကြပြီးလျင် အခြားတာက်၌ လူထိုယတိုကဗုံ လျှော့ ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏မွေးစာပါ ထူးခြားသောက်ဘရပ် (၈၇)အရည်အချင်း တရပ်ဟု အမြင်ရှိ၏။

တကယ်စ်စစ်အားဖြင့် ငွေသို့ရှိရှိ အားထုတ်ယူတိုင်း ပိုသနာဉ်၏ ကို ရနိုင်ပေသည် သို့။ ကျွန်းတော်တို့ အများစုအတွက် ဉာဏ် အလင်း ရှရန်အဆုံးမှာ လွှာမှုလွှာယ်ကလေးနှင့် ဖြစ်နိုင်သည်တော့ မဟုတ်ပေ၊ ကျွန်းတော်တို့ နေ့စဉ် တွေ့ကြုံနေရသည့် လူမှုးရေး စံးပွားရေး ကို့ များက ယနှစ်တားထားလေသည်။

သို့သော် ယင်း အဟန်အတားတို့ကို ဖောက်ထွင်းလမ်းထွင်နိုင်သည့် အရည်အချင်းကို ထပ်ကိုင်မိပြီ ဆိုပြန်တော့လည်း ရွှေဆက်၍ အခက်အခဲပုံးတော့ပေ၊ ထိုသို့လော် အရည်အချင်းကိုလည်း တွေ့သိမှုဖြင့်သာ ရရှိ၏၊ ကြေားသိမှု သက်သက်ဖြင့် မရရှိနိုင်ပေ၊ တစ်တော့ကို “သိပြီး” များ “အသိ” တရပ်ဖြစ်ပေါ်လာသည့်နည်းတွေ့ပါးအာရုံး ကာမောက် ပေါ်၍ ထားရှိသည် သဘောထားမှာလည်း တမျိုးတဖူး လမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲသွားမည် ဖြစ်၏၊ လောကကို ရှုမြင်သုံးသပ်ပုံ ခံယူပုံ ယုံကြည်ပုံ တို့သည်လည်း မူလကနှင့်မတူပဲ အုံစန္ဒာကာာင်းလောက်အောင် ခြားနား လာပေလိမ့်မည်။

စိတ်၏ လူပ်ရှားပျော်လွှင်မှုကို သတိပွဲရန် နည်းအတိုင်း ဆင်ခြင် ထိန်းသိမ်းမည်ဆိုပါက မျက်စိ၊ နား စသည့် အန္တတံ့ကာယတန်များ၏ ပေါ်လာသော အဆင်း အသံ စသည့် ဗာဟံရာယတန်တို့ကို ပြကတော့ အတိုင်းတိုင်း (၁၈) ဒီဇွန်ခုံမတ္တံ-မြင်လျှင်မြင်ကာများ သုတေသနတွေ့ကြားလျှင် ကြားကာများဆုံးသည် ဆောာမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားအား ထုတ်ရမည့် ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်က မျက်လှည့်ပြကာ မဟုတ်မမှန် အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူပြန်ဆို လိုက်သည့်အပြင် တန်ညွှေပြောရလျှင် မူလပရမတ အာရုံကို ပညာတ်အာရုံ သို့ နောက်အောင် လူမှားစွာ နှုတ်းသွင်းမိသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ မနောက် အောင် ကြိုးပေး ရွှေ့ငြှုံရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အပြင်အာရုံ တုန်း ပေါ်လာသည့်နှင့် တပိုင်နက် စိတ်သည် ယင်း အာရုံအား မျိုးမံခြုံသလျက် စိတ်ကူးယဉ် ရွှေ့တောင်ကြီး တည်ဆောက် ပစ်လိုက်လေ့ရှိပေမာ အဘယ်မှာလျှင် သတိသည် ဓန္တာကုံး၏ လူပ်ရှားမှု များအပေါ်တွင် သက်ရောက်နေနိုင် ပါတော့မည်နည်း၊ ဆင်ခြင်မှု လက်လွှတ်ဖြစ်လျက် စိတ်ပျော်လွှင့်သွားမည်မှာ ပြောကြုံးလက်ခတ် မလွှာပေ။

ဥပမာအဖြစ် ခေါင်းလောင်းတီးသံကို ရတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည် ဆိုပါစို့၊ ပုထုလုပ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း အသံကို ကြားကာမတ္တံ မထား နိုင်ကြပါ အသံကို အကြောင်းပြုလျက် သက်လက် စဉ်းစားလိုက်သည် ရှိသော် ခေါင်းလောင်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်ပါ ပေါ်လာသည်၊ ထို့မျှနှင့်သာ မရပ်သေး၊ မည်သည့် အရပ်မျက်နှာဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ရွှေ့ဆက် တွေ့းမြှုပ်နှံသည်။

ဝင်လျဆောင်ထဲဝယ် ရွှေ့ပြောင်ပြောင်ပြောင် ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖူးတွေ့ရသော စေတီ ဘုရား ကျောင်းကန်များမှ ဖြစ်ဖွှုလိုရှိသည်ဟုလည်း အတွေး ကွန်မြှုံးတတ်ပြန်ပါ၏။

ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ရရုံမျှနှင့် ဤသို့ ခုနစ်စဉ် အမျှင်တန်း အတေားများ ပုံးလွှင့်သွားအောင် အပတ်တကုတ် အားထုတ်နေရသည် မဟုတ်၊ အားထုတ်ခြင်း ပပြုရရုံသာ မဟုတ်သေး၊ အတေားများ လွှင့် ထွေက်သွားကြောင်းကို သိစိတ်ကပင် တော်တော်နှင့် မသိလိုက်။

အာရုံအား ပေါ်လာသည့် အတိုင်းတိုင်းကလေး ထားနိုင်ရေးအတွက် မှာ အသံကြိုကြားလျှင် ကြားကာများသာ သဘောထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီး သည်၊ အကျိုးဆက်များကို မီးခုံးမဆုံး ဆက်လက် နှလုံးသွင်း မဆန်သင့်ပေါ့ ထိုသို့ နှလုံးမသွင်းမိစေရန် အဘယ်ပုံ ကျင့်သုံးရမည်နည်း ဆိုသော် ကြားနေရသည့်အသံ တဖြည်းဖြည်းတိုးကာတိုးကာ နောက်စုံ၌ တိတ်ဆိတ်ပျောက်က္ဗယ် သွားသည့်အချိန်အထိ သတိကို အသံပေါ်၍ စူးစိုက်ထားရမည်သာတည်း။

အနုနှင့် ပတ်သက်လာသွင်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် အားထုတ်လေ့ကျင့်ရန် လိုပါသည်၊ တွေ့ထိခံစားရသည့် ဖော်ပွဲရုံးနှင့် ကြုံလာသော အခါမှာမူ မိမိတွေ့ထိ ခံစားနေရသည့်မှာ အသားအောဂျပ်ပွဲ၍ ငေပြေလေည်း တိုက်ခတ်နေခြင်းလား၊ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆင်မြန်းထားသော အဝတ်အစားပျား တွေ့ထိနေခြင်း ဖြစ်သလားဟုသည့် အသားစိတ် အောက်များကိုပင် အလွတ်မထားပဲ ရှုမှတ်သင့်သည်။

နှင်းကို အရွှေကိုးအချိန်တိုင်း ရေကန် အနီး၌ ကျွန်းတော် ရပ်နားလေ့ရှိခြားကြာင်း ဖော်ပြုပြီး ဖြစ်ပါသည်၊ ဤသို့ရပ်လျက် ပေါ်လာသော ဗာဟိုနာယကန် အာရုံကို ဆယ်မြိမ်ကြာမျှ တရားအသီဖြင့် ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းလေ့ ရှုပါသည်၊ ကနဦးကဲကဲသုံးသားဝါ အလှားပုံးမော နှစ်များနေခြင်း မဟုတ်တော့ပါပေါ့။

တွေ့မြင်မှုအပေါ်တွင် စိတ်ကူးယဉ် ရွှေတောင်ကြီးကို နေးက်ဆက်တဲ့ အဖြစ် တည်ဆောက်သည့် အဖြစ်မျိုးအား ရှောင်ကြော်နိုင်ပြုဖြစ်၍ ကြည့်နဲ့မိပါသည်၊ မြင်လျှင် မြင်ကားများသာ သဘောထားနိုင်ပြီးမဟုတ်ပါလား။

နောက်သက်တဲ့များ ထည့်သွင်း ပညာတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ပကတီအတိုင်း သန့်ရှင်းနေသော အာရုံတို့သည် ညစ်နှမ်းသည်။ အဖြစ်သုံးလည်း နောက်သွားလေ့ရှိကြပါ။

ခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရသောအော်၌ “ခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရတယ်” ဟု အသီအမှတ် ပြုလိုက်ရသည့်မှာ သဘောဝလည်း ကျွဲပါသည်၊ ယင်းသုံး အသီအမှတ် ပြုပြီးသည်၏ အခြားမူးနှင့် မိမိ၏ဘာဝနှင့်

ပြီးဆုံးပြီ၊ သိမ့်လိုအပ်သမျှ သိပြီးပြီ၊ တာဝန်လည်း ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်ရကား ခေါင်းလောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အခြင်းအစ္စအားလုံးကို စိတ်ထဲမှ ထူတ်ပယ်ပစ်ရန်သာ ရှိတော့မြဲ၏။

ယခုသော် ခလထဲမှ ထူက်ပေါ်လာသော ခေါင်းလောင်းသံသည် လေထဲပင် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွားကာ အသံမျှင်မျှင်ကလေး ဖြစ်သွားပြီ၊ နောက်ဆုံး၌ ပျောက်ကွယ် သွားသည့် အထူ ကျွန်တော် အဆက်မပြတ် ရွှေမှတ်တတ်ပြီ ဖြစ်ပါသည်၊ ရွှေမှတ်နေစဉ်၌ ကျွန်တော်၏ ဓထိကို ခေါင်းလောင်းသံကသာ ဖုံးလွှမ်းနေသည့်အပြင် ယင်းသည်ပင် ကျွန်တော်၏ တစိတ်တဒေသ ဖြစ်နေသည့်နှင့် ခံစားရပါသည်။ အသံ ပျောက်သွားသောအခါ၌ မြတ်နီးလှစွာသော ရတနာတပါးကို ဆုံးရှုံး သွားသည့်ပမာဏည်း စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာပါ၏။

ယခင်က ယခုလိုနှလုံးသွေးရေကောင်းမှုန်း မသိခဲ့၊ နေစဉ် တွေ့ကြုံနေရ သည် အခြားအရာများထဲမှပင် ကြုံမျှအထိ ရွှေမြင်ခံစားလာနိုင်ပြီဖြစ်၍ အုံပြုခြင်းလည်း ပြစ်စီပါသည်။ အခြားသော အတွေ့အထိ အသံသည် အာရုံတို့ အပေါ်တွင်လည်း တရားအထိ ထားရှိနိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် နှလုံးသွေးဆင်ခြင်းနှင့် အက်ခဲဆုံးဖြစ်သော ရှုပါရှုနှင့် တိုးသည့် အခါမြှာပင် ရွှေမှတ်နိုင်စွမ်း ရှိလာပါ၏။

မျက်စိနှင့်အဆင်း တိုက်ဆုံးသည်ရှိသော် ရွှေမှတ်ခြင်း မပြုလိုက်နိုင်ပါ မြှာပင် အဆင်း၏ အဆိုးအကောင်းနှင့်အညီ ခေါသာသို့မဟုတ် လောဘ ကိုလေသာတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ ရှိ၏။

ထိုသော် နှုန်း ဝေလီ ဝေလင်း အချိန်တွင်တော့ ပြင်ကွင်းထဲခုကို ကြည့်လျက် ကျွန်တော်အနေဖြင့် မှန်ကုန်စွာနှလုံးသွေးနိုင်ရန် မခဲ့ယ်းလွှေ့၊ ကျွန်တော်ရွှေတွင် ရေကန်ရှိငွေပြီး ရေကန်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် အခြားသေဖက်တွင် သစ်ပင်ကြီး တည်ရှိနေပေသည်။ ထင်ယင် ရွားရား သံသံကဲ့ကဲ့ မဟုတ်ပါ အရိပ်သွော့န် ပိုးတဝါးဖြင့် မားမားကြီး ရပ်တည် နေပုံကဲ့သာ တွေ့ဖြင်ရပါသည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ သစ်ပင်ကြီး၏ သဏ္ဌာန်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း အရောင်အဆင်း ပီပြုပေါ်လွှင်လာ စေသည်။

အနောက်အဆင်း ပေါ်လွှင်လာသည်ကို ကျွန်တော်သည် အနောက်အဆင်းအဖြစ်သာ ရှုပုံတ် နှလုံးသွေးခြင်း ပြုပါသည်၊ သစ်ရွှေက်များနှင့် အကိုင်းအခက်များဟူ၍ ရှုမြင်ခြင်း မပြုပါချော့။

အထက်ပါ နှလုံးသွေးမှု တန္ထားထက်တန္ထား ရင်ကျက်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်အတွက် အကျိုးရှုပါသည်၊ အထူးသဖြင့် သောတ အာရုံ၊ ပောင့်ဖာအာရုံတို့နှင့် တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်ရသည်၊ အခါ ပိုမို ကျေးဇူးပြုပါသည်၊ ကျွန်တော်သည်လည်း အတွေးတုခုနှင့်တရု ဆက်သွယ်ပျုလွှင့်မှုမှ လည်းကောင်း၊ အကြောင်းအကျိုးဆက်၍ တွေးတော့မှုမှုလည်းကောင်း လွန်ပြောက်သည့် ရုံးရုံးသားသား ပျော်ရွှေ့ခံစားမှုတမျိုး ခံစားရပါ၏။

အလေ့အကျင့် တရပ် ဖြစ်လာသော အခါ၌ ဤကဲ့သို့ အာရုံတို့ကို အာရုံအတိုင်းတိုင်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ၊ ထားနိုင်ခြင်းသည် စိတ်ပျုလွှင့်မှု ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိအောင် ကြိုတင်တားဆီးရှု၍ အရေးပါ ဆုံးသော ခံစား ကြောင်းတုခုဟုပင် ဆိုအပ်လှပေသည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အသံ တရုကို ကြားရသော အခါ၌ဖြစ်စေ၊ ခံစားမှုဝဝနာတရပ် ဖြစ်ပေါ်လာမသာအခါ၌ဖြစ်စေ အာရုံကို ပြကတော့အတိုင်း ထားနိုင်ခြင်းကြောင့် စိတ်ပျုလွှင့်မှုမှာ အကန့်အသတ်အတွင်း (၀၈) ဘောင်အတွင်း၌သာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ ရှိ၏။

ထို့ကြပ် ခန္ဓာကိုယ်၏ ဝန်းကျင်၌ ပျုလွှင့်ခြင်းကြောင့် သတိကိုယ်းအပေါ်သို့ ယာယိုပြုရင်းလဲထားရှုရသည်မှာလည်း မခဲ့ယဉ်းလှပေ၊ ဆိုမဟုတ် မိမိပရိက်ပြုသားဖူ (၀၈)အကြောင်းယူနယ်းသွေးနေရာ ပင်ရင်းကမ္မားနှင့်တရားပေါ်သို့ရောက်အောင် သတိကို အလွယ်တကူ ပြန်လည် ခေါ်ယူခြင်းလည်း ပြနိုင်သည်။

နံနက်စာစောင့်ကန်းတွင် ကျွန်တော်ဆင်ခြင်ရွားသည်မှာ ဆရာတော်က ညွှန်ကြားသည့် အတွက်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ကျုံဖြင့်သာ လုပ်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ကိုယ်ကာယပိုင်းဆိုင်ရာ လူပ်ရှားမှုပေါ်တွင် သတိကို ဘောင်ခံတ်ထားရှုရန် ကြိုးပမ်းချက်ပါ ထို့မည်သော ဝဒနာနုပသာကျင့်စဉ် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါ်လာခြင်းထား ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အယူအဆနှင့်တက္က လုပ်ဆောင်ရွှေပားမှုကို ဦးဖေသင်မှ တဆင့် ခက်ခက်ခဲ့ခဲ့ ကြီးကြီးစားစား တင်ပြ လျောက်ထား ထိုက်နှ ဆန္ဒတော်၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ကို လက်ခံရချိပါ၏၊ သတိပဋိဘဏ် တရားတော်၌ ဖော်ပြုပါရှိသော ကျင့်စဉ်မှုတပါး၊ အခြားသောကျင့်စဉ် များကို ကျင့်ကြုံအားထုတ်ရန် ယောဂံတိအား လုံးဝှေသုံး အားပေး ခြင်း မပြုပေ။

ရဟန်းတော်တပါးသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကာ အခြေခံ ကျင့်ဝတ္ထနှင့် သိက္ဗာပုံများကို လေ့လာသိရှိပြီးသော အခါးသို့သော လည်းကောင်း၊ စတင် တရားအားထုတ်သည့် အခါးနှင့်တွင်သော လည်းကောင်း ကြုံသတိပဋိဘဏ် တရားတော်ကို ရှေပားရန် သိအပ်လျှပေသည်၊ ကျွန်တော်တို့၏လောက္ခာ ပညာတရပ်ရပ်ကို လေ့လာသင်ယုပ္ပန္နှင့် သတိပဋိဘဏ် ပွားများပုံတိသည် တမ္မာစီခြားလျက်လည်း ရှိကြပေသည်။

လေ့လာသင်ယုန္ပာ ကျွန်တော်တိသည် စိတ်၏သဘာဝကို ဂရိုစိုက် လေ့လာခြင်း မပြုကြပဲ ကျက်မှတ်ထားနိုင်စွမ်း ရှိသလောက် ကြားသိမှ တည်းဟူသော သညာတို့ကို စိတ်တွင်သို့ အတင်းအမွှာ ထိုးသိပ် သိမ်းဆည်းလေ့ ရှိကြပေသည်၊ ထိုပည်သော ကြားသိမှုတိသည် တွေ့သိမှ တည်းဟူသော ပညာအဖြစ်သို့ တနည်းတဖို့ ကူးပြောင်းသွားလိမ့်မည် ဟုလည်း မျှော်လင့်ယုံကြည်ကြ၏။

အချို့သော အပိုင်းများ၌ ကြားသိမှုကို တွေ့သိမှုသဘာသို့ ရောက် အောင် စိတ်ကို အလေးထား လေ့ကျင့်ပေးသည့်လက္ခဏာများ ရှိတန် သရွှေ့ ရှိသည်ကိုမှ ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်၊ သို့သော ကျွန်တော်တို့၏ သင်ယူ လေ့လာပုံ လေ့လာနည်းများသည် ယေဘုယျ အားပြင့်ကား “ဘဲငန်းဝဝ၏ အသံဖြင့်ပြုလုပ်သော ကော်မျာ့”ကို ထုတ်လုပ်ရယူလို သဖြင့် ဘဲငန်းများကို အတင်းထိုးသိပ် အစာကျွေးနေသည်နှင့်သာ တူညီ နေပါတော့၏။

ကျွန်တော်တိနှင့် ခြားနားလျက် မုန္ဒာဘာသာဝင်များမှာ စိတ်ကိုသာ အမိကထား၍ ‘ကိုင်’ခြင်းအားဖြင့် စတင်အားထုတ် လေ့ကျင့်ပြီး ညာက်

အယ်း ပြက်လက် ပေါ်ထင်လာအောင် ကြီးပမ်းသည်၊ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ ဆရာတို့ကဲလည်း နည်းပေးလမ်းပြပုံမှာလည်း ဉာဏ်စာလင်း ထွက်ပေါ်လာရေးကို အားပေးသည်၊ ဤနေ့နာရီ ဉာဏ်အလင်း ထွက် ပေါ်သည်ဟု ဆိုသည်မှာ ကိုယ်တိုင် နားလည်သောပေါက်လာခြင်း၊ သို့မဟုတ် ထွေးသံလာခြင်းဟူ၍ ပြောလိုဂိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

မှုခွဲဝါဒီတို့ကို နိုင်နိုင်နှင်းနှင်း၊ 'ကိုင်'ပုံအား ပမာဆောင်ရသော် ပြင်းကို ယင်း၏ နေရာမှန်ပြစ်သော လျည်းတံ့ နှစ်ချောင်း၏အကြားတွင် ထားပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ နေရာချေားခြင်း မပြုပါက ပြင်းသည် ခဲ့ယူးယဉ်းဖြင့် လျည်းပေါ်မှ ကျော်လွှားပြီး လျည်းတံ့ နှစ်ချောင်း၏အကြားသို့ ဝင်ကောင်းဝင်မည် မဟုတ်ပါလော်။

စာပေတတ်ကျွမ်းဖို့ လိုအပ်သည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ ဆင်ခြင် နိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်၊ အကွား စာလုံးများလည်းမရှိ၊ ယင်းတို့အား မည်သို့ အသုံးပြုရမည်ကိုလည်းမသိလျှင် လှုတယောက်၏ အတွေအကြုံ အသိအမြင်တို့ကို အခြားသူများအား လက်ဆင့်ကမ်းရန် မဖြစ်နိုင်ပေး

ဘာသာရေးစာပေတို့ကို အပတ်တကုတ် ဖတ်မှတ် စလှုလာခြင်း၊ ပိမိတို့၏ အတွေအကြုံ အသိအမြင်တို့ကို ထဆင့်ပြန်လည်၍ ဟောပြာ ပြသခြင်း ဟည်းဟူသော တာဝန်ကို ဝါတော်ရင့် သံလာတော်များနှင့် ဆရာတော်များက ယမ်းဆောင်၏ မဂ်ဉာဏ်ပိုလ်ဉာဏ်ရရေးအထိ ဦးတည် ချက် မရှိခဲကာမှ လူဘိုးတယောက်အနေဖြင့် သတိပဋိနှင့်ရှုပွားခြင်း အားဖြင့် အကျိုးမယုံတ်နိုင်း။

လွှာယ်ကျွေး ကျက်တွေ့ကျလျသည့် စိတ်ကျင့်စွဲကို လေ့လာအားထုတ် ခြင်းဖြင့် ကနည်းဆုံး ပိမိတုံးကြုံရင်ဆိုင်ရသည့် ကိစ္စတို့၌ ကသိပေါ်တဲ့ မပြစ်တော့ပေး၊ နိုင်နိုင်နှင်းနှင်း ကိုင်တွေယ်နိုင်စွဲများ ရှိလာမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ်မိစက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းကြီးများ တို့တက် ရေးအတွက် လည်းကောင်း၊ အဓိုးရွှောနအသီးသီးရှုံး လုပ်ငန်းများ ပိုမို ချောမွှေ့ အောင်မြှင့်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သက် ဆိုင်ရာ အလုပ်သမားများနှင့် ဝန်ထမ်းများအား သင်တန်းများပေးလေ့

ရှိကြလေသည်၊ အထူးသဖြင့် လက်နက်ကိုင်တပ္ပါများ၌ သင်တန်းများကို ပိုမိုဖို့လှစ်ဆောင်ရွက် တယောက်သည် သင်တန်းတရာ့ပြီး တစ် တက်ရောက်ခြင်းဖြင့် အရည်အချင်း တိုးတက်လာလေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော်၏အယူအဆကို တင်ပြရပါလျှင် ဤတင်၍ သတိပွဲဘန် တန်းပွဲများအားထုတ်ထားကြခြင်းဖြင့် ဌာနဆိုင်စု သင်တန်းများ ပေးနှုန်း အချိန်ကုန် သက်သာမည့်အပြင် ကြားသံမူနှင့် တွေ့သံမူတို့၏ အကြားရှိအမြဲမသွေ့ပို၍ပို၍ကျယ်ဝန်လျက်ရှုံးသော ကွာဟာမှုအည်လည်း ကျော်းမြှောင်းလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ၏။

ဆရာတော်သည် နှိုတ်မှ ဖွဲ့စွဲ မြှောက်ခြင်း မပြုလင့်ကော်၊ အနောက်နိုင်းများ၌ ပညာဟုခေါ်ပေါ်သမုတ်နေသည့်အမှု၏ အဓိက အပိုင်း အများစုကို ကြားသံမူဟု သဘောထားကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော် ရိပ်စားနားလည်မိပါသည်၊ ကြားသံမူသက်သက်အနေဖြင့်ကား မည်သည့် အကျိုးကျေးဇူးဂျိများ ဖြစ်ထွန်းစေခြင်း ရှိမည်မယ့်သည့်နည်းတူ မဆီ မဆိုင်သည့်အစာများ (၁၂) ကစသာင်းကန်း ဖြစ်မှုများကိုသာ ဖော် ဆောင်ပေးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထူးဆန်းနေသည့်အချက်များ အခြားမယ့်တဲ့ အနောက် နိုင်းသားများသည် ဗုဒ္ဓဝါဒိတို့၏ နည်းနိသုယေများကို မိမိတို့၏ ဝက်မှု လုပ်ငန်းများတွင်ကား လိုက်နာ ကျင့်သောင် နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စက်ကိုရိုယာပစ္စား တစ်တဲ့ခုဂုဏ်များ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ လေ့သာခြင်းမပြုပဲ တယ်နဲ့ရောဘေးမှာ ယက်ခံထားရှိခြင်း မပြုသော်ကြား လည်း စိတ်ကိုမူ စူးစမ်းဆင်ခြင်းကြည့်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာ လက်ခံသိမ်းပိုက် ထားကြချေသည့်တော်း။

သတိပွဲဘန်တန်းပွဲများမှာ ဆွဲးဆွဲးမေးလျှောက်ခွင့် ရွှေ့သည် အလျောက် မည်သံ့မည်ပဲ ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်ကို နားလည်သတောပေါက်လာ ပါသည်၊ ထိုအပြင် ယုံကြည်မှုလည်း တိုးပွားလာလေရာ တိုးတက်မှု နည်းပါးသည်ဖြင့်စေ၊ လုံးဝက်းဆိုတ်နေသည်ဖြစ်စေ စိတ်ဓာတ်မကျပဲ ဆက်လက်စားထုတ်နိုင်ပေသည်။

သို့သော်- ဤသိန္တလုံးသွင်းနိုင်သည့်မှာ စိတ်ကို စနစ်တကျလေ့ကျင့်ရှုပါး ထားသူများ၏ အရာသာဖြစ်ပါ၏၊ ဆိုလိုသည့်မှာ သတိပွဲဘန်ရှုပါးနေစဉ်၌ စိတ်ကို အလုပ်တရားပေါ်၌သာ ကျနေစားစိုက်လေ့ကို အခြားသော အကြောင်းအရာများကို ဖယ်ထားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကား မုဒ္ဓတရားမဗ္ဗာ၏ သွန်သင်ပြသချက်ပင် ဖြစ်ချသည်။

“ဤသို့ ကျင့်ကြုံအားထွက်ပါ၊ ကိုယ်တိုင် သငောာပေါက်နှားလည်လာလိမ့်မည်”ဟု ညွှန်ပါ။

“ဤသို့ လက်ခံယုံကြည်လိုက်ပါ၊ အာမခံချက်ပေးထားသော အကျိုးကျေးဇူးများကို သင် ခံစားရလိမ့်မည်”ဟု မဆိုပေ။

အခန်း ၆။

ဖန်ဆင်းသူမရှိ အထွေထွေလာသုတေသန

သတိပဋိနှစ်တရား ပွဲ့များအားထုတ်မှုနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သော မေးခွန်းများကိုသာ ဆန္ဒတော်က ဖြောကြားရှင်း သတိပဋိနှစ်မှုပတ်သက်သော မေးခွန်းများကို ဆန္ဒတော်က ဖြောကြားခြင်း ပြုရန် ဆန္ဒမရှိကြောင်းတိုကို ပြီးခဲ့သော အခန်းများ၏ ဖော်ပြုပြီးဖြစ်ပါသည်၊ ထိုကဲ့သို့ ဖြောကြားရန် ဆန္ဒမထက်သူ့ခြင်းကိုသာမက တစ္ဆေးတရာ့များရန် အတောအလင်း ပြင်းဆိုသည်ကိုပင် တွေ့ကြုံရသည့် အလျောက် ကျွန်တော်အနေဖြင့် စိတ်ပျက်အားလုံးမှုများနှင့် ကြုံဆုံးရာည်များလည်း ရှိပါ၏။

သို့သော်- တန္ထား မေးခွန်းသုံးခု မေ.မြန်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အတိုင်း တရားအားထုတ်မှုနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သည့် တန်ည်းအားဖြင့် ပြောဂလျှင် တရားအားထုတ်မှု၏ နောက်ခံအဖြစ် ထားရှိအပ်သော စိတ်၏ သဘာဝကို မေးမြန်း လျော်က်ထားခဲ့ရ ကျွန်တော်သိလိုသည့် အချက်များကို သိသင့်သလောက် သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ကြုံအခန်း (၆)နှင့် လာလတ္တံ့သော အခန်း (၇) ထို့ဖွင့် တင်ပြ အပ်သော အတွေးအခေါ် အယူအဆ များသည် ထို့အချက်များမှ ပြစ်ဖျားခံ ထွက်ပေါ်လာကြခြင်း ပြစ်ပေသည်။

လျော်က်ထား မေးမြန်းခြင်းအားဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးသော အချက်များကို ကြားသိရသည့်မှာ မဟာဓာတ်ဆန္ဒတော်ထံမှ ဖြစ်ပါသည်၊ သတိပဋိနှစ်တရားကို ကျွန်တော် မည်သည့်အတွက် ပွဲ့များ ထနည်း၊ ယင်းသို့ ပွဲ့များ အားထုတ်ချင်လာရေး၊ စံ မည်သည်ဟိုက လုံးဆော်ပေးကြသနည်း စသည်တို့ကို မဟာဓာတ်ဆန္ဒတော်သည့် အခြား ပို့ကြလျက်များထက် ပိုမိုသော်လည်းကောင်းမွှာ ထားကျွမ်းနားလည်ဟန် တူပါသည်၊ အကုန်လုံး

ထို့အပြင် ဆရာတော်သည် အဆနာက်တိုင်း အတွေးအခေါ်များ ကိုလည်း ကောင်းစွာ ထားကျွမ်းနားလည်ဟန် တူပါသည်၊ အကုန်လုံး

နှစ်ပေါင် လျေလာထားခြင်း မရှိဖော်တော့ အနည်းဆုံး မူခြားတွေး အခေါ်များနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် အချက်များလောက်ကိုမှ ငံမြို့ပြီးပါသည်။

ကျွန်တော် သတ်မှတ်ထားသည့် တရားအားထုတ်ရက်များ ကုန်ဆုံး ခါနီးသော အခါ်၍ မဟာဓာတ်ဆရာတော်ရေး ရွှေဖေတီဆရာတော်ပါ မူလကထက်ပို၍ ဆွေးနွေး ရှင်းလင်း မိန့်ကြားလာပါသည်၊ စိတ်ဆည် မည်သို့မည်ပဲ အလုပ် လုပ်သနည်း ဆုံးသည့် အချက်သည် ဆရာတော် များအား ကျွန်တော် မေးလျောက်ထားသော အမိကအချက် ဖြစ်လာ ပါတော့၏။

စိတ်၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍သည်း အကြောင်းတဲ့ မဟုတ် တရုံး နွေးတိုင်းပေါ်ပါသည်၊ ကျွန်တော် နေစဉ် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင် နေရသော အခက်အခဲများသည် စိတ်ကြောင် ဖြစ်ပေါ်လာဖြေခြင်း ဖြစ်စာ၊ ယင်းတို့သည် မည်သည်အတွက်ဆြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြသနည်း၊ ယင်းတို့အား မည်သူ့ ရင်ဆိုင် ကျော်လွှားမည်နည်း၊ သို့သော် ဤသို့ ကျွန်တော် သိလိုသည်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ အခြေခံများလောက်သော တန်ည်း ပြောရလျှင် အထိက်အလျောက် များလောက်သော ရှင်းလင်း ဖြေကြား ချက်များကိုသာ လက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။

စင်စစ် အားဖြင့်တော့လည်း အုပ်တွဲပေါင်း မြှားမြှားလှစွာသော ဓာတ်စာလများ ထဲတွေ့ စိတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သိဝရီ အယူအဆကို ရွှေဖွေရသည်မှာ မလွှာယ်ကူပါဘေး၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကိုးအကားအလောက်အထားတို့သည် များလှစွာသော ကျမ်းမာများနှင့် ဟောကြားချက်များထဲဝယ် ပြန်နှံလျက်ရှိပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သာသနဒုဂ္ဗာပိသာ၌ ရှိနေစဉ်မှာပင် စိတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အခြေခံနားလည်မှုအတွက် အထောက်အပဲ ဖြစ်စေမည့် တရားစာပို့အချိုက် အမှတ်မထင် တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ အဓတ္ထအခေါ် အယူအဆပို့ဆိုင်စာ အချက်များကို ဆွေးနွေးရန် ဆန့်ပြုပြုပြုခြင်း၊ တန်ည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် တရား အားထုတ်ရန် မသိဖြစ်သည့် အချက်များထက် ပို၍ ရှင်းလင်းပြောပြု

လိုသည့် သဘောထားမရှိခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပေ၊ အကြောင်းကောင်းစွာ ရှိပါသည်၊ ထိုသို့ကျင့်သုံးသည်မှာ ဗုဒ္ဓ၏ ညန်ကြားချက်များနှင့်အညီ တသင်မတိမ်း လိုက်နာခြင်းပင်တည်။

သက်တော်ထင်ရှား ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့် ၄၅-နှစ်ကြာ ကာလအတွင်း ဗုဒ္ဓသည် အချို့သောမေးခွန်းများကို ဖြေကြားရန် အခိုင်အမာ ပြင်းဆန်းစဲ၊ ယင်းမေးခွန်းတို့၏ အဖြေများကို သိခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မသိခြင်းကြောင့်သော် လည်းကောင်း တစ်တရာ့ ကျေးဇူးများလာမည် မဟုတ်ပေါ်ကြောင်း၊ ယင်းတို့သည် ခုက္ခခံပိသိမ်း ကင်းပြိမ်းစေမည့် နည်းလမ်းများ မဟုတ်ပေါ်ကြောင်းတိုကို အချက်ကျကျ ရှင်းပြခြင်းအားဖြင့် မေးမြန်းသူ၏စိတ်အာရုံကို ခုက္ခခံပိသိမ်း ကင်းပြိမ်းရေး (၁၇) နိုဗ္ဗာန် ရောက်ရေးသို့ပြောင်းလဲ ရူးစိက်စေခဲ့ပေသည်။

ဟောကြားခဲ့သည့် တရာ့တိုကို လေ့လာကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ နည်းလမ်းသည် ပထမ၌ သတ္တုဗျာတို့၏ သိစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရရှိ အသွေး တိုးတက်လာစေရေးနှင့် နားလည်သဘောပေါက်မှု မြင့်မားလာ စေရေးပိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုသို့တရာ့အားထုတ်သွားပြီး အတွေ့အကြုံ အသံအမြင် ရရှိကာ အခြေအနေ ပြောင်းလဲမြင့်တက်လာသောအခါ့၌ ရူးစမ်းစိတ်က သံချိုလှသည့် အဖြေများကို မိမိဘာသာ သိမြင်လာရေးပွင့် ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း နားလည်နိုင်၏။

ဗုဒ္ဓ၏ ၄၅-နှစ်တည်းဟူသောကာလအတွင်း၌ အကယ်ရှုံးသာ သတ္တုဗျာတို့၏ အောက်သွေ့ အောက်သွေ့ အမြှေတွေ့သွေ့၏ အမြှေတွေ့သွေ့နှင့်ကို အမြင့်မားဆုံးအဆင့်သို့ရောက်အောင် (၁၇) အမြင့်မားဆုံး နားလည်သဘောပေါက်အောင် ပြုလပ်ဖန်တီးပေးရန် ဆန္ဒရှုံးမည်ဆိုပါလျှင် ယင်းကဲ့သို့ ဆန္ဒတော်နှင့်အညီ ပြုလပ်ပေးနိုင် ခဲ့မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့လုပ်ဆောင်ခြင်း မပြုခဲ့သည်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက် အလေးအနက် ရှိပေသည်။

ထိုသို့သာ ပြုလပ်ခဲ့ပါက ဗုဒ္ဓ ပရီနိုဗ္ဗာန်စံဝင်ပြီးနောက်ပိုင်း၌ တပည့်သာဝကတို့အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့ကျင့်ပွားများ အားထုတ်ခြင်းမပြုပဲ အလွယ်တကူ (တရာ့ကို) သိမြင်နားလည် ကြမည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်တွေ့မပါဘေး၊ ကြားသံမူးကြောင့် အကြိုးအကျယ် ကပောက်ကမ် ဖြစ်လာဖွှုယ်ရှုံး၏။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ကြုံခံစားဘူးခြင်း မရှိဘူးတို့အား နက်နဲ့သည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံများ၊ အမှန်တရားများကို ရှင်းလင်းပြောပြ ရန် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခြင်းသည် ကြောက်ခမန်းလိုလို အန္တာဖိုး၏ အပြင်းဘယန် ပြင်းခံမှုများ၊ သို့မဟုတ် ခို့ပက္ခများကို ပေါ်ပေါက်စေ ဖို့ ယင်းထက်ကြီးမားသော လုပ်ဆောင်ချက်ဟုသည် မရှိပေး။

ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားဘူးခြင်းမရှိရကား ကြားရသူတို့သည် ကောင်း စွာ နားလည်သော်ပေါက်ကြမည် မဟုတ်ပေး မိမိတို့လိုသလို အဓိပ္ပာယ် ဆွဲကောက်ယူကြမည်မှာလည်း သောချာသည်၊ သူတို့၏ သုတေသနာ အနဲ့ အစုင်း အနိမ့်အပြင့်ပေါ်တွင် မူတည်၍ အဓိပ္ပာယ်တွေ့ဖူးမျိုးမျိုး ကွဲပြား ခြားနားကုန်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် အသိပညာဖြန့်မြှုံးလိုသူ ဆရာတယောက်၏ အရည်အချင်း အပြည့်အဝ ရှိအပ်ပေသည်၊ အရည် အချင်းဟု ဆိုရန်လည်း ရှုထောင့် နှစ်ဘက်မှ ရှိမှုသာ ပြည့်စုံသည်၊ သူသည် သင်ပြောပေးပည့် သစ္စာတရား၊ အမှန်ဘဏ်းနှင့် ပက်သက်၍ သူကိုပုံတိုင် အတွေ့အကြုံ ကောင်းစွာရှိရန် ရှိုးစွာလိုအပ်သည်အပြင် စုံစမ်းသင်ခြင်းနှင့်သော စိတ်ခာတ် စွမ်းရည်နှင့် လည်း ပြည့်စုံရန် လိုအပ်လှုံပသည်၊ ထိုအခါမှုသာလျှင် မိမိနားလည် ထားသည်တို့ကို အခြားသူများ နားလည် သဘောပေ ဂါ် နိုင်အောင် ရှင်းလင်းပြသနိုင်ပည် ဖြစ်၏။

သူ၏ ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုသော်လည်းကောင်း၊ ကြားနားရသာအား အို့ နားလည် သတော်ပေါက်ရုံပက မိမိကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ကြုံနေရသည် 'အေတွေ့' နှင့် သူ၏ 'အငြား' အကော့'တို့ ထထပ်တည်း ပြစ်ဆန်ပါကလား ဟူ၍ နာကြားသူတို့၏ရပ်ထဲ ခံစားဖြစ်ပေါ်လာမည်ဆိုပါလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အောင်ပြင်သော ဆရာတော်မားတယောက်ဟု ဆုံးနိုင်၏၊ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင် ကား သူထံမှ ရရှိသည်တို့မှာ ကြားသိမှုများ သက်သက်သာ ဖြစ်၏၊ တွေ့သိမှုများ မဟုတ်ပေး။

ဗုဒ္ဓ တရားဗောဓိဗျားကို လေ့လာကြည့်မည်ဆိုလျှင် သံသရာ၌ တဝံ လည်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ တည်းဟူမသာ ဒုက္ခာခံသိမ်းမှ လွတ်ပြောကဲရေးနှင့် မည်သိမ္မာပတ်သက်ခြင်းဖရှိသည့် မေးခွန်းများကို

မှုခြက် ဖြေကြားခြင်းမပြီပဲ ရောင်ရှားသွားသော သာမကအများအပြုး
တွေ့ရ၏၊ မှုခြားစီမံချက် လေ့လာကြကုန်သော အဆုံးကိန်ငါးသားတို့သည်
ကြိုမည်သော 'နှစ်ဆိတ်မှုများ' ကြောင့် အက်အခဲအထွေကြရာသည့်အပြင်
ယင်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ စေဖန်ခြင်းလည်း ပြုကြ၏။

ယင်းတို့အား မှုခြားစီမံချက် လက်ခံကြပေါ်ယဉ်း သဘောမပေါက်
သူများအတွက်မှ အယူအဆလဲမှားသွားနိုင်ပေသည်၊ တမလျှန်နှင့်ပတ်သက်
ရှိလည်း ပြဿနာဖြစ်နိုင်ပေသည်၊ အခြားတက်ရှိ ထွေပါကို၏ ဖွဲ့စည်း
ဖြစ်၏၊ ပုံကို ကိုယ်တိုင်လေ့လာ တွေ့ကြုံယားပြုး မရှိသူများအဂ္ဂာက်
အခြေထားခုကို ရသွားပြန်လျင်တည်း အကျိုးထက်အဖြစ် အခို့ဖို့
ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုချက် အမျိုးမျိုး တွက်ပေါ်လာနှင့်ပေရာ ဆင့်ကျင်မှုများ
နှင့် အယူအဆ ကွဲလဲမှုများကို ထိပ်တိုက်တိုးနိုင်၏။

သို့သော် နှစ်ဆိတ်မှုကို အကြောင်းပြု၍လည်း သာဘာ မပေါက်မှ
ဖြစ်ရပြန်သည့်သာတည်း။

အထက်ပါအတိုင်း သိရှိရန် မလဲအပ်ယည့်အချက်များ (၁) ကိုယ်
ကို့မဟုတ်သည့် အနာများအား စပ်စုခြင်းကို အားမပေးဟည်မှာ မှုခြင်း
အဆုံးအမာများအနက် အဓိကအကျော်းအသာ အချက်တရပ် ဖြစ်သန်ရေ၏၊
ထိုကြောင့် မှုခြင်းတပည်သာဝကတို့သည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း ကျင့်သုံး
ကြလျက် နက်နဲ့သည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအဖြစ်မှုနှင့်များကို ရှုင်းလင်း ပြော
ကြားခြင်း မပြုလိုကြားပါ။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ (၁) စိန္တာဦးပိုင်းဆိုင်ရာ အဖြစ်မှုနှင့်များ ဟူသည်မှာ
လည်း သူများပြောပြသည်ကို နားထောင်ရှုပျော်နှင့် မသိနိုင်တန်ရာ၊ ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျေ နားထည်သေားပေါက် အသိ မဖူးပြနိုင်ရန် အတူ ကို ဆုံးမည်
သာ ဖြစ်၏၊ ထိုကြောင့် ဆရာအဟန်တို့သည် သံသမာဏလည်းကြုံး ဆင်းရုံမှု
လွှာတ်ပြောက်ရ လွှာတ်ပြောက်အကြောင်းနှင့် တို့ကိုရှိက်သက်ဆိုင်ရှု မရှိသည့်
အကြောင်းအမာများပေါ်တွင် အချိန်ကုန် လူပုံးခံကာ စဉ်းစားခြင်း၊
ကြီးပမ်းအားကုတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်မပြုလို့

စင်စစ်အားဖြင့်တော့ကဗျား ဘာသာဖော် ခေါ်ပ်းအောင်တိုင်းသည်
အယူဝါဒတရပ်ကို အမျိုးမျိုး အဓို့ဖို့ ကောက်ယူ နားလည်းခြင်းမှာ

အကြောင်းပါ ထွက်ပေါ်ယော အပြင်းအထန် ပြင်းခံမှုများ၊
ပုံပူသူများ စသည့် သဘောက္ခလွှာတိကို ရှောင်ကြည်လိုလျှင် အနက်နဲ့
ဆုံးသော စိတ်ဝိုင်ပိုင်းဆိုင်စာ အမှန်ဟန်တိုက် မထုတ်ဖော်ပဲထား
ပြင်း သီးမဟုတ် အသွင်သွော့တမျိုးပြင် တင်ပြခြင်းဟု ဆုံးအပ်သည့်
ပေါ်လမ်းဖုံးကို ဆပ်ကိုင်ကျင့်သုံးရမည်သော ပြင်းစီး။

တွေ့သိခံစားရှုခြင်း မရှိပဲနေ့၊ သေချာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း အတည်ပြု
လက်ခံခြင်းသည် ပန်ဖိုးမရှိပေါ့ တွေ့သိပြီးမှ အတည်ပြု လက်ခံခြင်း
သည်သာ အမြို့အန္တထိုက်တန်၏။

အယူးခြစ်ရပ်ကို အယူသည်စွာ အတော်အကျပ် သက်ဝင်ယုံကြည်
ရန် ဖိုင်အမာပြဋ္ဌာန်းထဲ ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ် ထွက်ပေါ်ကြတ်ကြောင်း
အယူးပြောဖွေ့ယ် မရှိပေါ့၊ ကျမှုံးသမိုင်းစဉ် ကျေယျာက်၌ အယူသည်း
ဘာသာရေးစစ်ကြော်များ ပေါ်ပေါ်ကိုခဲ့သည့် သာမကတွေ့ကို မျက်ဝါး
ထင်ထင် နေ့မြှင့်နှင့်ပေါသည်။

သို့ခေါ်၍ ပုံးဝ ဒေသည် အခြားသော ခေတ်ပို့ ဘာသာဝါဒများနှင့်
မတော် အယူသည်စွာ၊ လေကိုခံယုံကြည်သက်ဝင်များ အခိုင်အမာပြဋ္ဌာန်း
သည် ဘာသာကာဂားမျိုး၊ မဟုတ်ကြတ်မှာ ထင်ရှားပေါ်လွှှာပေါသည်၊
မိမိကိုယ်ကိုင် ကျင့်ကြည် အားထုတ်ကြည့်ခြင်းဖြင့်သာ တရားညက်
ပုံပျိန်ကြောင်း၊ ၎ားကို ဖိုင်ကြောင်း၊ အတိအလင်း
ပုံတ်ဖော် ၎ားကြောင်း၊ ထားသော ဖုမ္မာရူးပြောသည် ဘာသာဝါဒထမ်း
ဖြစ်၏။

မဟားည်စာရာဝက် ၁၁။ ဝိုက် ဦးပိုင်းဆိုင်ရာကိစွာရပ်များ ဆွေးနွေး
မေးလျှောက်ရသည့်မှ ခေကို များတရပ်ဖြစ်ပုံကို ဆက်လက် တင်ပြပါ
ပြီးမည်၊ ကျွန်းတော် သားယုံကြည်သည့် တရားနှင့် ပတ်သက်သော
အကြောင်း ပရာမျိုး၊ ရှိနေဂျာ၊ ရေးတရားအားယုံကြည်ရာဝက်
ပေါ်နဲ့ ထင်းထိုး၊ သို့ရန်တို့အပ်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်းတော်စိတ်လွှှာ ဖြစ်
ပေါ်ပါသည်၊ လိုကြောင့် မေးခွဲနဲ့အချို့ကို မေးမြန်းလျှာက်ထားခဲ့
ပါသည်။

ကျွန်းတော် သို့လို့သာ အချက်များကား အခြားမဟုတ်ပေါ့ အဗုံ
ဘာသာဝင်တို့ နားလည်သဘောပေါက်ထားသော (၁) စိတ်၏သဘာဝ

နှင့် စိတ်နှင့်ရပ်ခန္ဓာ ဆက်သွယ်ပဲ၊ (၂)အနတ္ထဝါဒ၊ (ယင်းအား အသက် ဝိညာဉ်ကို ပြင်းပယ်သော (၀၈) လက်မခံသော ဝါဒ၊ ဖြစ် ကျွန်တော် နားလည် သဘောပေါက် ထားပါသည်)၊ (၃) ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ သေပြီးနောက် ပြန်ဖြစ်ခြင်း (၀၈) သံသရာလည်ခြင်း အယူအဆ၊ (၄) စိတ်နှင့်အချိန် ဆက်သွယ်ပုံစံဖြစ်ကြ၏၊ ယင်းတို့အနက်မှ အချက် နှစ်ရပ်အတွက်မှ ရှင်းလင်းစွာ သံခွင့်မကြခဲ့ပေါ်။

တရားအားထုတ်မှုကို အနောင့်အယူက် မဖြစ်ပေါ် ကျွန်များ လက်ခံ သဘောပေါက်နိုင်ဖွဲ့ယှဉ်သည့် အချက်အချို့ကိုမှ ရှင်းလင်းမိန့်ကြားရန် မဟာစည်သရာတော် ဆုံးဖြတ်ကြောင်း သံရသည့်အလျောက် ကျွန်တော် သည် မေးခွန်းများကို တပိုင်နက်တည်း မဟုတ်ပဲ တခိုစိ တခိုစိ လို၍ တဆင့်ပြီးတဆင့် မေးလျောက်ခြင်း ပြုခဲ့ပါ၏။

နှောင်အခါ၌ ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်၏အဖြေများကို ပြန်လည် စဉ်းစားသုံးသပ်ခြင်း ပြုခဲ့သည်ဆုံးရှုံး တရားအလုပ် အားထုတ်မှုမှ ရှုံးခဲ့သည့် အကျိုးတရားများမပါလျှင်မဖြစ်နိုင်ပါ။ တရားအားထုတ်ခြင်းပြင့် ရရှိခဲ့သည့် အကျိုးတရားတို့၏ အကူအညီကို ရယူလျက် တနည်းပြုရ လျှင် ယင်းတို့ကို အားပြုကာ စဉ်းစားသုံးသပ်ခဲ့ရပါ၏။

ထိုကြောင့်လည်း မှုပ္ပါယီတို့၏ အတွေးအခေါ်နှင့် သဟဝာတ ဖြစ်ဖွဲ့ယှဉ်မယ်ဟု ယုံကြည်ရသည့်အပြင် အနောက်တိုင်း စားပများထဲ ထွင်လည်း ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်မတွေ့ဘူးသေးသော နည်းလမ်း မျိုးဖြင့် “စိတ်နှင့်အချိန်” အပေါ်တွင် သဘောပေါက် နားကည်လာ ပါသည်၊ ဤသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သူ ဝါယောက် အတွက် အနတ္ထဝါဒ၏ အခရားအကြီးဆုံးအချက် (၀၈) အဓိပ္ပာယ်စောင် အဓိပ္ပာယ် ပုန်ကို လိုရင်းရောက်အောင် အကျော်းချုပ်ဖော်ပြုမှတရပ် ဖြစ်သင့်ကြောင်း ပြင့်လည်း ယုံကြည်ပါသည်။

တနည်းပြုရမည် ဆိုပါလျှင် အချိန်ကာလနှင့် ပတ်သက်သည့် သဘောထား အသစ်အဆန်း တရပ်ကို အဓိပ္ပာယ် ရှင်းလင်း ဖွင့်ဆိုရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ချက် တရပ်ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျော်အနှစ်များသာမက လာမည့် အခန်းများ တွင်လည်း အဆိုပါ အကြောင်းအရာကို တင်ပြဆွေးနေးမည် ဖြစ်ပါသည်။

အနတ္ထဝါသည် မွှေအယူဝါဒ၏ အခိုကမဏ္ဍာ၏ ပြစ်ပြီး အကူး တလည်လည်း ခက်ခဲနက်နလှပေသည်၊ သတ္တဝါတိ၏ ယူဂိုလ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အချက်တိုကို ပေနာက်နိုင်ငံသားတို့ မူလဘုတေသနားဖြင့် လက်ခံသော ပေါက်ထားပုံနှင့် လုံးဝမတူပဲ တမူကွဲစွာ ဖော်ပြန့်ဆိုသည့် ဝါဒပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ပထမံမြှုပြုးသည် မြှုပြုထောက်အောက်၌ အစိုင်အခဲ့မြှုပြု တည်ရှိနေသကဲ့သို့ ထိုအတူ ပြစ်တည်နေသော ပီမိတ္ထိ၏ ဟည်ရှိမှုကို ထိနေရောက်စွာ ဖယ်ရှား၍ ရှုမြင်သုံးသပ်နှင့်ခြင်းသည် အားထွေ ဝါဒပင်တည်း။

ကျော်သုံးသောပေါက် ခံယူနိုင်ရန်မှာ လွယ်ကူလှသည်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်အရှုယ်နှုန်ယ်သာ အခြားဘာသာဝင် တညီးတယောက် အပို့ အခြားသောတစ်ထုံးသားရှိနေပြီး ဓန်းဟုသည်မှာမူ အမှန်တကဗ်အားဖြင့် ဖုန်းတွေလက်ခံယုံကြည်လာသည့် အပြောအနေသို့ ဆိုက်နေရောက်ပါန် အချိန်များစွာ ကြောင်းမည်ဖြစ်၏။

သူ့အတွက် ကလေးဘဝမှုလွှာကြီးဘဝသို့ ရောက်လာသည့် နှစ်ကဗျား အပွဲ့င်း ဝန္တာသည်သာ အခိုက်၊ ခန္ဓာသည်သာ အချုပ်အကြား ဖြစ်ခဲ့သည်၊ သုတေသန်းကိုလှုပြုရှုံးစွာ အလျေအပများကိုလည်း၊ ကျော်သောတစ်သေား အားရှုံးမှတဆင့် လက်ခံရရှိသည်၊ ရုပ်လောကာ၊ ပုံစံရှုံးသည်၊ လုမ်းပိုးသည်၊ ကျော်ရှုံးသည်၊ ကျော်နှင့် ကျော်ရှုံးသည်၊ ထို့ကြောင့် ထုံးသည့် ရုပ်လောက်၏အောက်ကွဲယဉ်း တစ်ထုံးရှုံးနေးကြောင်းမည်။ ထိုတစ်ထုံးသားတွင်မြတ်မြတ် မရ၊ စိတ်ကျေးမှုးစော်းကြည့်ရှုံးလည်း မရ၊

အခြားတစ်ကိုယ်လည်း တချိန်တည်း တပိုင်တည်းဆိုသလို ကျွန်တော်တို့၏ အဆွဲတွေသန္တာန်က ကျွန်တော်တို့အား ထိုက်တွေန်းလျက် ရှိပြု၊ ချေသည်။

မည်သည်ကို ကိုက်တွေန်းနေပါသနည်း။

အခြားမဟုတ်ပေါ်

ကျွန်းတော်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အစိုင်လိုက် အခဲလိုက် ထုည်ရှိနေသော တွေ့မြင်နိုင်သည့် ပထဝီမြှော်း တည်းယူနေသာ ရပ်ယနားထက် သာလွန်၍ လေးလည်းလေးနှင်းသော သိမ်ယည်းသိမ်မူးသော ဟပ်တာခု သော အကြောင်းအရာကို ယုံကြည်လက်ခံရန် တိုက်တွန်းယူးဆောင်နှင့် ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

တနည်းပြောရလျှင် ကျွန်းတော်တို့၏ ဝန်းကျင်ရှိ ရပ်ဂဲတ္ထုများ၏ နှိမ်ယာမအတိုင်း မိမိတို့သည်လည်း အချိန်အခါအားလျော်စွာသာ့ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိ နောက်မြှင့်မြှော်းဖြစ်သည်၊ အမြှေတည်မနေနိုင်၊ အနေးနှင့် အမြှေနှင့် ပျောက်ပျက်သွားရမည်သာ့ ဖြစ်သည်ဟုသော အသိကို သတ္တဝါဘို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပယ်ရှားထားလိုသည့်သန် ဖြစ်ပေါ်လာဖွှုထိရှိပေါ်။

အမှန်မှာ မိမိတို့၏ ဦးတည်ချက်မဲ့စွာ ထည်ရှိမှုနှင့် ယုံခြုံမှုက်းခြင်း အတွက် ဓါးရိမ်ကြောက်ရှုံးစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့ဖြစ်ပါ၏ လူသားတို့၏ ဝိဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာအယူအဆသည် ရပ်ယနားတည်းယူနေသာ အပုံးအအပ်ထဲမှ တဖြည်းဖြည်းစိမ့်၍ ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏၊ မလုံခြုံသည့် အာမခံချက် ကင်းမဲ့သည် အစွာအထားတွင် ရှိနေခြင်း ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဓါးရိမ်ကြောက်ရှုံးနေသည် ယူဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ယင်းအယူအဆ ပေါက်ဖွားလာခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

လူသားတို့၏ အထက်ပါ ခံစားချက်မျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင် ကြောင်းကို ကြိုတင်စန့်မှန်းမိသည့်အတိုင်း အတ္ထပ်ခေကို လက်ခြေကြော်းထဲ သော အခြားဘာသာတို့သည် ဝိဉာဏ်ကို မည်သည့်အခါ မူးပျက်ပြေား နိုင်သည် အမြှေတရားအဖြစ် ဖော်ဆောင်ပေးခြင်း ပြုမဲ့ပယ်ပြု။

ဤသို့ အတ္ထဝ်ခေကို ယုံကြည်လိုက်သည်နှင့် တပြုပိုင်နှင့် လူသားတို့ အနေဖြင့် အာမခံချက်မရှိပဲ စုံးရိမ်အားထော်နေရသည့် အဖြစ်မူးလွှာက် ပြောက်ရေး လမ်းပိုင့်လာသံသို့ ဖြစ်သွားသည်၊ အ ကာင်းအကြံး မရှိ၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မရှိသော အယူအဆလုပ် ပြစ်သွားစေသော လက်ခံနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလော်သည်း ဟုးဇားဘို့ပူးမူး၏။ စူးစွဲမျှကြော်သောကြောင့် ကျွန်းတော်တို့သည်လည်း ဖူးစမ်းခြင်း၊ သံ

ခြင်ခြင်း၊ သက်သေတုတ်ကြည့်မြင်းများ၊ ပြုလုပ်ကြည့်ရန် ကြိုးပစ်းပနေ ကြတော့ပဲ အတ္ထဝိညာဉ် အရှိတရားကို မျန်ကန်သော အယူအဆတရပ် အဖြစ် လက်ခံကြရတော့၏။

ခံညာဉ်ဝါဒီ ဆရာသမားများကလည်း ကျွန်ုင်တော်တို့ကို ထိုသို့ ယုံကြည် လက်ခံအောင် အားပေးလျှော့ ဆော်ခြင်း ပြုကြသည်၊ မည်သည် အတွေ့အကြုံ ကိုမျှ ပျက်ဝါထင်ထင် တွေ့သိရသည်တော့ မဟုတ်ပဲနှင့် ကျွန်ုင်တော်တွေ့သည် ဘအတ္ထဝိညာဉ်ကို လိုလားနှစ်သက်စရာင်းသော အပော်သဟဲ ဟမေးသက်အဖြစ် သတ်မှတ်ယုံကြည်ရတော့၏။

ဘုံကြည်ချက် ခိုင်မြှုလာသည်နှင့်အမျှ လူသား အတွေ့ဝါဒီတို့၏ စိတ်ထဲ တွင် အားမခံချက်တရပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်၊ မိမိတို့ တည်ရှိနေကြသည်မှာ သေပျောက်တတ်သော ကိုယ်ကာယအတွေ့ဘောချည်း သက်သက်မဟုတ်ပဲ ဘယ်တော့မှ မသေနှစ် မပျောက်နိုင်သည် “ဘအတ္ထဝိညာဉ်” ရှိနေသေး သည်ယုံချုပ်လာသောအား၌ တည်ပြုမှုကို တပ်မက်သောလူသားတို့သည် ကျေနပ်သားတက်သွားကြ၏၊ ကနဦးက ကြေးက်၍ စုံရှိမှုနှုန်း ကရေး လည်းလွှာ့ရင် ပျောက်ပျောက်သွား၏။

မှုဒ္ဓာသာမှအပ အခြားဘာသာများစွာတို့သည် ဤနည်းအားဖြင့် အတ္ထဝိညာဉ်ကို အခိုင်အမာ ယုံကြည်လက်ခံကြလေသည်၊ အသက်၊ စိဝါ၊ ဝိညာဉ် သို့မဟုတ် လိပ်ပြာသည် ရုပ်၏အတွင်းပိုင်းဆုံးရှုံးရှုံးရှုံး အတွေ့အပက် တရာ့ပေး ဖြစ်လာသည်။

အသက်ပါအတိုင်း အစဉ်အလာ ဓမ္မတာအားဖြင့် မှတ်ယုံခံကြရမှ ယခုသော် ပျွဲနှင့်ပေါ်တို့သည်(သန်းပေါ်ငါးများစွာသော ကမ္မာသူ-ကမ္မာသားများ လက်ခံသေားပေါ်က ယုံကြည်သည်) အနတ္ထဝါဒနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးဂျေဒျော့ပြီ၊ နှစ်သက်ပုံယ်ပြစ်ရှုမက သိမ်းပွဲမြင့်မြင်ပြတ်၍ အခြေအမြှေ လည်းရှုံးသော အနတ္ထဝါဒသည် အခြားသော အတွေ့ဝါဒီတို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုလည်း ခံနေရ၏။

အနတ္ထဝါဒ၏ အလိုအဂ္ဂ အတ္ထဝိညာဉ်ဟုသည် မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဘူး၍ အခိုင်အမာမရှိ၊ ယင်းကုန်နှင့် ပတ်သက်ရှုံးကား ကျွန်ုင်တော့အား ရှုံးလင်း ပြောကြသူ့ရန် ဆရာတော်တို့ နှောင့်နှေးကြော်ကြော နေသည်

သဘော၊ သီးမဟုတ် ပြောကြားရန် စိတ်အား ထက်သနခြင်း ကင်မူသည့် သဘောများ မရှိပေါ့ ၌ ဤသီဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာပောင်တို့သည် လူသွေ့ဝါတို့၏ ဖြစ်တည်မှုကို အခြေခံ အချက် သုံးချက်ပေါ်တွင် မုတည် ယုံကြည်ကြ ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ခွင့် ရခဲ့၏။

ထိုအနာသုံးခုကား ဆင်းရခြင်း သဘောဖြစ်သော ခုက္ခာ မမြှုပ်သည့် သဘော အနိစ္စနှင့် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်သွေ့ဝါဟူ၍ မရှိသည့် သဘော အနတ္ထ တရားများပင် ဖြစ်ကြ၏။ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ကျွန်တော်အား ဤ တရားသုံးပါးကို မမေ့လျှော့ရှင်းလည်း အမြဲမပြတ် သတိပေးလေ့ ရှိကြလေသည်။ လက္ခဏာရေးတရား သုံးပါးကို ကျွန်တော် စိတ်တို့ အစဉ် ကိန်းနေစေလိုသည်မှာ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆန္ဒပ်ပြု၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း နှစ်ဝါး ဆင်ခြင်းနှင့်သွေ့သွင်းလေ့ ရှိသည့်အတိုင်း ယင်းတရားသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျမ်းဝင်ရင်းနှီးလာကြသည့်ဖြစ်ရာ အယူ အဆသစ် အတွေးသစ်များ ကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်များက ဖြစ်းစေ ဦးဝဖောင်းဖြစ်စေ ဗုဒ္ဓအယူအဆနှင့်စပ်လျဉ်းရှု ကျွန်တော်က တောင်းဆီး ပန်ကြားခြင်းမပြုပဲ ရည်ညွှန်း ပြောကြားသည်မှာလည်း ဤ တရားသုံးပါးသာ အခိုက်အားပြင့် ရှိ၏။

ခုက္ခာနှင့် အနိစ္စတို့ကို သဘောပေါက်အောင် ဆင်ခြင်ရသည်မှာ မခ ယဉ်းလှုံးလှုံး အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ အငါနာက်နိုင်ငံသားများ အနေဖြင့် ခုက္ခာကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ သဘေားပါက်ယားသော ပုံစုဖြင့် နားလည် လက်ခံထားခြင်း မရှိလင့်ကစား အထွေအကြုံအရ ထိုအယူ အဆသည် မျှတကြောင်း၊ လက်ခံနိုင်ဖွူယ်ရှိုးကြောင်း အသိအမှတ်ပြနိုင် ပါသည်။

“အရာခပ်သိမ်း မမြဲ” ဟုသော အယူအဆ သည်လည်း ပြင်းခုံစာ မလိုသော ခံယူချက်တရပ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု သဘောရာပါသည်။ ယင်းဆီး သက်ဝင်ယုံကြည်နိုင်ရန်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်မှ မဟုတ်ပါ။

သို့သော် အနတ္ထသုံး နောက်လာသော မာခါ့ဗျား ကျွန်တော်သည် အာက်အခဲ အကြပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးပါဘာ့သည်။

ကျွန်တော်သည် အသက်ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် ဟိန္ဒြာယုံကြည်ချက်များနှင့် ဂင်းနှီးခဲ့ပါသည်၊ ဤ ယုံကြည်ချက်သည် စုစွဲ ကိုယ်တော်တိုင် ကျမ်းကျင့်နှုံးပဲဖွဲ့ဖြုံးသော ရွှေးခေတ် ပြေားကော် ပေါ်လက်ယူက်ပြာ ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်၊ ပြေားကော် အိုး 'c' (အတွေ့)သည် ပင်မဖြစ်သည်၊ မဏီးပြုခြင်းဖြစ်သည်၊ ထိုးမည့်သော 'c' ကို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အညွစ်အကြေး များက အလွှာလိုက် အထပ်လိုက် ဂိုင်းရုံထား၏။

ဖော်ပြုပါ အညွစ်အကြေးများ (၁၇) ကိုလေသာတရားများ ကျွန်ခန်းပျောက်ပျောက်သွားအောင် ကျွန်းကြုံ အားထုတ်သည် ကျွန်းစဉ်တရာ်လည်း ရှိပြီးလျင် ထိုကျင့်စဉ်အား ယောကကျွန်းစဉ်ဟူ၍ ယခုအခါ့် နားလည်ထားကြသည်၊ ယောက ကျွန်းစဉ်နည်းဖြင့် အားထုတ်မည်ဆိုပါက ကိုလေသာတရားများ ခေါင်းပါသွားပြီးလျင် 'c' သည် လွှတ်မြောက်မှုတရာ်ကို တွေ့မြင်လာမည် ဖြစ်သည်။

ယောက ကျွန်းစဉ်နှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့၏ တရား အားထုတ်မှုကို အမိကခြားနားစေသည့် အချက်ကား အနတ္ထ အယုအဆပင်တည်း။

ဗုဒ္ဓ၏ အနတ္ထဝါဒကို ဆက်လက် စွဲငွေလေးလာခြင်းမပြုမီ ဟိန္ဒြာတို့၏ ယောကကျွန်းစဉ်အကြောင်း အမြှက်မျှ ဖော်ပြုသင့်သည် ထင်ပါ၏။

ရှာဂျာ ယောကကျွန်းစဉ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ထွေးဝါတို့၏ ပေါင်းစပ် ၆၀၀၌ နေ့သော အစိတ်အပိုင်းတွဲကို တလွှာစီ တရားစီ ခဲ့ခြမ်း စိတ်ဖြာ လေးလာကြည့်ခြင်းအားဖြင့် 'c' ဟု သတ်မူတ်နိုင်သည့်အနကို ဆန်းစစ်ကြည့်၏၊ ခန္ဓာ၏ အစိတ်အပိုင်း အမျိုးမျိုးကို တရားစီ စတင်လေးလာ၏။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ယက်စမာင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပည့်ဆုံးပါလျှင် 'c' လျော့ပါသွားသလား၊ ခြေထောက်များဆုံးရှုံးသွားလျှင် 'c' ထို့ကိုသွားသလား၊ ဤနည်းအတိုင်း ဆက်လက်စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်သောအခါ့် ခန္ဓာ၏ မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းမျှ 'c' မဟုတ်ကြောင်း တွေ့သိလာနိုင်၏။

'c' သည် ယင်း အစိတ်အပိုင်းတွဲအပေါ် လုံးဝေါသုံး အမြှိုပြုနေသည် မဟုတ်၊ ထိုးစနာက်၌ ခံစားမှုများ၊ စိတ်လှပ်ရှားမှုများ၊ စိတ်ကူးများကို

အထက်ပါနည်းအတိုင်း တရာ့စီ တလုပ်စီ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာကြည်
ပြန်ရ ယင်းတို့ တစ်စိုးလည်း ‘c’ ဆုံးသည့်ကို မတွေ့ရပြန်ခဲ့။

နောက်ဆုံး၌ ဦးမြိမ်သက်သော ဗဟိုချက်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားမှ ထို့
အဆင့်သို့အငောက်၌ ပေါ်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော ဂုဏ်အိုးများနှင့်
တည်းနှီးနှေအပ်သော တရားကို တွေ့မြင် ဖျက်မောက်ပြုရလေစတူသည်၊
ညက်ပညာဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်ကာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာသုံးသပ်နေရုံ
မျှဖြင့် ဤအဆင့်သို့ မပေါ်ပေါ်ရောက်နိုင်၊ ဤကောင်းကောင်းဖြင့် မလျော့
တမ်း ကမ္မဋ္ဌာန်း ရွှေပားခြင်းဖြင့်သာ ဆိုက်ရောက်နိုင်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ‘c’ တည်းခိုနေကြောင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှုပြီးသော
အခြား နောက်တဆင့်တက်ရန်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ၊ ရှာဖွေတွေ့ရှုသားပြီ
ဖြစ်သော ‘c’ကို အခြား အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၏ ‘c’နှင့်
ပေါင်းစပ် ရောက္ခာသွားသည့်တိုင်အောင် တပြည့်ဖြည့်းတို့ချေ၍ သွားရ
မည် ဖြစ်၏၊ ထို့နောက်၌ကား ဖန်ဆင်နိုင်စွဲးကို ထင်ရှား ပြသသည့်
အစာမျိန်သမျှ၏ ‘c’ (၀၈)ထာဝရ “c”နှင့် ပေါင်းစပ်မိစေရန် လိုအပ်
ပြန်၏။

ကမ္မဋ္ဌာန်း ပူးများခြင်း၊ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ဆင်ခြင်ခြင်းတို့ဖြင့် ရှာဖွေ
တွေ့ရှုခဲ့သော ပထမ ‘c’ သည် ခွဲခြားရေး စိတ်လျဉ်စားမှုတရာပ်သာဖြစ်၍
ပပြည့်စုစုံသေးကြောင်းဖြင့် သဘောပေါက်ရမည် ဖြစ်သည်၊ ယင်းသို့ဖြင့်
ဆက်လက်ပြီးစား အားထုတ်မည်ဆိုပါက နောက်ဆုံး၌ ထိုကဲ့သို့ တသီး
တခြားဖြစ်နေမှုကို ကျော်လွန်လာနိုင်မည် ဖြစ်ပြီးလျှင် နေဖာတကာ၌
အလိုအလျောက် အစိုးအမြှုရှုနေသော ထာဝရဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်
တော်နှင့် မိမိ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုညာညွှန်တို့ တလုံးတစည်းတည်း ပေါင်းမိသွား
မည်သာ ဖြစ်၏။

အခြားတာက်၌ ဗုဒ္ဓဝါယာမှ ရှင်းလင်း၏ ‘c’ မရှိ
အတွေ့မရှိပေ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားသည် နိုဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရားကို ပြဋ္ဌာန်း
သတ်မှတ်နှင့် ဤမည်သော ‘c’ မရှိ အတွေ့မရှိဟူသည် အရေးပါ အရာ
ရောက်လျသည့် ပြောင်းလဲမှုတရာပ်ကို မည်သည့်အတွက် သတ်မှတ် ထည့်
သွင်းခဲ့ပါသနည်း။

ပြဟ္မာတို့၏ ယောဂကျင့်စဉ်၌ “c” (သီးမဟုတ် အတ္ထ) ကို ရွှေတန်းတင် အမှုစ်းတင်လွန်း အားကြီးနေသည့်အထောက် အနှစ်နယ် ဖြစ်နိုင်ပါသလော်၊ ယင်း “c” သည် ရွှေသီး တိုးတက်ရေး အတွက် အနှံ့အယူက် အတားအဆိုးများ ဖြစ်နေပါသလော်။

အဖြေသည် မည်သည့်ပုံစံဖြင့်ပင် ထွက်ပေါ်လာသည့် မြစ်ခေ မှုန့် ဝါဒီများအနေနှင့် အတူးလိုအပ်သည့် အချက်ကား “c” မရှိခြင်း၊ အတွေ့မရှိခြင်းကို မီမံတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့လာတွေ့ရှိကာ သဘော ပေါက် နားလည်လာရန်ပင်တည်း။

ခုလို နားလည်သဘောပေါက်ခြင်းမရှိလျှင် ဗုံးဝါဒီစစ်စင် မဖြစ်နိုင်။ ဤသီး မီမံကိုယ်တိုင် တွေ့သီး နားလည် လာသေးအခါ တွင်လည်း အခြားသော အခက်အခဲများ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏၊ ဗုံးဝါဒီ တိုးသည် ပြဟ္မာများကဲ့သို့ပင် သေပြီးနောက် ပြန်လည်ဖြစ်ခြင်း (၁၈) ဘဝသစ် ဖြစ်ခြင်းကိုမူ ယုံကြည်လက်ခံ၏၊ တစ်ထပေါ်ကိုယ်လွန်သောအခါ၌ သူ၏ ဝိညာဉ်သည် ရှုပ်ဝဏ္ဏအကျဉ်းထောင် တည်းဟူသာ ခန္ဓာတုပုံ ထွက်ပြောက်သွားသည်ကို မှတ်ယူကြ၏။

“c”မရှိ ဟတ္ထမရှိလျှင် မည်သည့်အရာသည် ဘဝသစ်၏ တဖန် ထပ်မဖြစ်သနည်း၊ (၁၈) မွေးဖွားသနည်း။

ပိုမိုအစီပွဲပါယ်ပြည့်ဝစ်မှုန်သော ဟဖြစ်သီး ဆိုက်းဆိုက်ပြီးသကာလ နောက်ဆုံး၌ (သံသမ္မမှု) လွှဲတ်ဝြောက်သည့် အထိ ခရီးဆက်မည့် “c” မရှိလျှင် ပြန်လည်မွေးပွားခြင်း၏ အခိုက်အချက် (၁၈) ရည်ရွယ်ချက်ကား အသယ်နည်း။

ကျိုးတော်သည် ဤမေးခွန်းတို့ကို မဟာစည်ဆရာတော်ထံတွင် တင်ပြ လျောက်စားခြင်းပြုပါသည်။ သီးသော် ပြီးခဲ့သောအခန်းများ၌ ဖော်ပြ ခဲ့သည့် ဆတိုင်း ဆရာတော်က အောက်ပါအတိုင်းသာ မိန္ဒာကြားခဲ့လေ သည်။

“အာလျှော့မပေးပဲ သန္တို့ကာ့န် ပြင်းပြင်းပြပြန့် ဆက်လက် တစ်း အားထုတ်ယင် မိအကြောင်းအရာတွေ အားလုံးကို အကာကြီးကိုယ်တိုင် နားလည်သဘောပေါက် လာပါလိမ့်မယု”

သို့သော် နားလည်သဘာပေါက်လာအောင် ရှင်းလင်းပြောပြခိုင်း မပြုသဖြင့် ယင်းအချက်ကို ကျွန်တော် ထက်ခံနိုင်ခြင်း၊ ရှင်းလင်းစွာ နားလည်ခြင်း မရှိသေးပေါ်

ထို့ကြောင့် ကြိုးစား တရားအားထုတ်၍ ဉာဏ်အလင်း မရမချင်း၊ တနည်းအားဖြင့်ထို့သော် တရားသဘာကို ပေါက်နေက် သိမြှင့်ခြင်း မရှိမီအချိန်အတွင်း၌ “အနတ္တ” တွေ့၏အကြေား၌ ပါမိကို “အတ္တ” ကောင် အဖြစ် လက်ခံခွင့်ပြုထားရှိတော်မူပါရန် ဆရာတော်အား တောင်းပန် လျှောက်သားခဲ့ပါသည်။

ဤစကားစုသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ရယ်ရှင်ပွဲယ် တခုပင် ဖြစ် လာမျှ။

ညာနေပိုင်းများ၌ တရားစစ်ဆေးခြင်း ခံယူရန် သွားသောအခါတွင် ကျွန်တော်အား ဤသို့ မကြောခဏာမူးခလုပ်ရှိပေးသည်။

“ဘယ့်နှုန်းတုံး၊ ဒီနှေ့လဲ အတ္တပဲလား”

ကျွန်တော်သည် သာသနာရိပ်သာတွင် တရားအားထုတ်နေစဉ် ငါးရက်များအတွင်းက ထို့ကိစ္စကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနိုင်စွဲမ်း မဖို့ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌မူ တဖြည့်းဖြည့်း စဉ်းစားသဘောပေါက်လာပါသည်၊ ထိုစဉ်က ကျွန်းတော် နားလည် သဘောဝေါက် ထားခဲ့ပဲမှာ လေးနက် ရင့်ကျက်သော ဗုံးခွဲပါခိုင်ရာ ခံယူချက်များနှင့် ထိုက်တန်လောက်အောင် အဆင့်အဟန်း မြှင့်မားခြင်းမရှိခဲ့ပေါ်။

သု-၅၆ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါနှင့် စကြေဝါး၏ ငနှာက်ကွယ်ရှိ တန်ခိုးတော်၏အကြေား၌ ဆက်သွယ်မှုဘရုပ် ရှိရမည့်အပြင် ထို့ဆက်သွှေ့ မူးကို ကြည့်ရှုတွေ့မြင်နိုင်သည့် နည်းလမ်းတစုလည်း မလွှဲမသွေးရှိရမည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲပယ် ခံစားမဲ့ခဲ့ပါသည်။ ဤအချက်ကို သဘောပေါက်လာသော အခါပြုသာ အခြားသာသာတရားများ၏ အရေးအကြီးအုံ အခြေခံယုံကြည်ချက်နှင့် ဗုံးခွဲပါခိုင်၏ အခြေခံယုံကြည်ချက်တို့ မည်သည့်အတွက် မတွေ့ကြောင်း နားလည်မည်ဖြစ်၏။

အတ္တဝါညာဉ်မရှိ၊ ဖန်ဆင်းရှင်မရှိ။

မှန်ပါသည်၊ အဖျက်သဘောသီသာ စင်စစ်ကော် ညွှန်းဆိုပွဲယူရှိမည် ဆိုပါလျှင် ထိအယူအဆတရပ်ကို လေးလေးနက်နက် တွေးခေါ်မြော် မြော်သာ ကမ္မာသူ ကမ္မာသား သန်းပေါင်းများစွာတို့သည် လက်ခံ နိုင်စရာမရှိပေ။

အခြား တစက်မှ စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း ယင်း စာပိုဒ်က အမိုးဖို့သည် ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်သလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်၊ စကားလုံးအသုံးအနှစ်းများဟုသည် အလွန်ကြောက် စန်ကောင်းသည် အပြစ်သို့လည်း နောက်သွားနိုင်သည်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့လူသားများ စကားမပြောတတ်လျှင် အမကာင်းဆုံးပြစ်ပေ လိမ့်မည်၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုလျှင် ထိအခါမှုသာ သဘောမပေါက် မှုတွေ၊ အယူအဆကိုလဲမှုတွေ၊ နားလည်မှ လဲမှားမှုတွေ အများကြီး လျော့နည်းသွားပေလိမ့်မည်။

ဘာသာစကားကြောင့် လူယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်လာသည် ဆိုစွဲကောင်းတာရှိသလို မကောင်းတာလည်း နှိုင်လေသည်၊ ဘာသာစကား ပြစ်ပေါ်လာသည် ဆိုးကျိုးများအနက် အဆိုးတကာ့ အဆိုးဆုံးမှာမူ ဘာသာစကားအား ဆက်သွယ်ရေး ကိုရိယာအပြစ် အသုံးပြုလျက် နက်နှစ်သည် အတွေးအခေါ်များကို လူတယောက်မှတယောက်သို့ အတိ အကျ ဖြုန်ဝေ ကူးပြောင်း ပေးဇူး ပြစ်နိုင်သည်ဟု ယုကြည်ခြင်းပင် ဖြစ်၏၊ စိတ်ဝမ်းကူးပြေားမှုများကို ပြစ်ပွားပေါ်ပေါက်စေရန် ဤယုကြည် ချက်ယက် ပိုမိုကြီးမားသော အခြင်းအစုံမရှိတော့ပေ။

မည်သည့်လူမျိုးနှစ်မျိုးမျှ တုဂ္ဂတည်းသော ဘာသာစကားကိုမပြောပေ၊ ကိုယ်ပိုင် ဘာသာစကား သီးခြားရှိ၏၊ ဘုရားသခင်၊ အသက်ဝိညာဉ် စိတ်ဝိညာဉ်ဟည် မိမိတို့နှင့်ထို့တွေ့နေကျမဟုတ်သော စကားလုံး အသုံးအနှစ်းများကို အသုံးပြုလျက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို ပြောကြား ဆွေးနွေးကြေားသာအခါ၍ တုဂ္ဂတည်းသော စကားလုံးအသုံးအနှစ်းကိုပင် လျှင် လူတယောက်နှင့် တယောက် အမိုးဖို့ကောက်ယူ နားလည် ဖွှင့်ဆို ပုံချင်း မတွေ့ချေ၊ အယူအဆချင်း များစွာခြားနားလေ့ရှိပေသည်။

ဖော်ပြပါ စကားလုံး အသုံးအနှစ်းများ၏ အနက်အမိုးဖို့ ပေါ်လွင်ရေးအတွက် အခြားအခြားသော စကားလုံးများကိုသုံး၍ ရှင်းယင်း

ပြောကြားရန် အခြေအနေဖြစ်ပေါ်လာမည်မှာမလဲပေါ့၊ ထိုအခါ်လည်း
ယင်းသို့ ဆွဲသုတေသန ရှင်းလင်းစာတွင် အားကိုပြုရသော အဆိုပါ
အခြား အခြားသော ဝကားလုံးများပေါ်၍လည်း နားလည်သော့
ပေါက်ပုံချင်းမတဲ့ပဲ ရှိတတ်ပြန်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ထဲမှ အများစုသည် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စကားလုံး
များကို အခြေခံအားပြု၍ နားလည် သဘောပေါက်ကြရန် ငယ်စဉ်
တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်သစ္ာန်ဝယ် ခဲ့မြှု
ခဲ့သော စိတ်ကူးယဉ်သစ္ာန်များ၊ ရုပ်လုံးရုပ်ယန်များနှင့် ယခုထက်တိုင်
အောင် ဆက်စပ်ခဲ့မှတ်လျက်ပင်ရှိကြ၏၊ အသက်ဝိညာဉ်ဟူသည့် စကား
လုံးကို စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့် တပိုင်နက် ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်မျက်စီ
ထဲတွင် ဝတ်ရုံးမြှို့ဖြေားဖားကြီးဝတ်ထားသည့် အတောင်ပံ့ကြီး နှစ်ခုနှင့်
နှစ်ပို့တရပဲ ထင်ပေါ်လာလေ့ရှိလေသည်။

အတွေ့ဝိညာဉ် ရှိသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုဝိညာဉ်ကို ဖန်ဆင်း
ပြုလုပ်သူ ရှိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မှတ်ယူသည့်အယူအဆကိုလက်မခံပဲ
မျက်ကွဲယူပြုခြင်းသည် လူတွေးတော်ကော်အား နှိမ်ဗုံးတည်းဟူသော
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခရီးပန်းဝိုင်းသို့ အနောက် ကူညီပို့ဆောင်ပေးနိုင်ကြောင်း
ဖြင့် မူဒွောသာဝင်တို့ ယုံကြည် လက်ခံကြ၏၊ ရွှေသည် အတွေအယူအဆ
ဖြစ်သည့် ‘c’ စဲ ဝါဒနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ရှိနေသည်ဟု အထင်အမြင်
လွှဲမှာမှုကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ရှုတ်ချု၏။

‘c’ဟူ၍ တထီးတခြားရှိနေသည်ဟု ထင်မြောက်ခြင်းကို ပယ်ဖျေားက်ရန်
(၁၇) သက္ကာယိုဒို ကင်းစင်းအောင် လုပ်ဆောင်ရန် မှာလည်း အခြား
နည်းလမ်းမရှိပဲ ထိုအယူမှား လွှဲင့်စင် ပျောက်ပျက် သွားဆောင် စွမ်း
ဆောင်နိုင်သည့် ပံ့မိုးတွေ့သို့မှုကို တိုးပွား ရင့်ကျက် လာဖော်မည်သာ
ဖြစ်ပါ၏၊ သက္ကာယိုဒိုအယူကို လက်ခံ သိမ်းပုံကိုပြင်း၊ တနည်းပြော
ရလျှင် ‘c’ဟူ၍ တနည်းတလမ်းအားဖြင့် စွဲလမ်းခြင်းတို့သည် နှိမ်ဗုံး
ချမ်းသာ ရရှိရေး အတွက် ကြီးမားသော အဟန်အတားများ ဖြစ်ကြ
ခြောင်းဖြင့် မူဒွောသာဝင်တို့ လက်ခံယုံကြည်ကြ၏၊ လူနှင့်အသံပညာ
အမြှေ့အမြင်ထဲစုံး၏အကြားတွင် မည်သည့်အနာကုံး ကြားဝင် ခို့ခွင့်

မပြုသင့်သည် အပြင်၊ ဆင်းရဲ ခပ်သိပ်းမှ ကင်းဖြစ်း လွတ်ပြောက်ရေး နည်းလမ်းကိုလည်း မည်သည့်အနကဗျာ ပုံးကွဲယ်ထားခွင့် မရှိသင့်ပါဘူး။

အတ္ထာစဲ 'C' ခဲ့ အကြင်းမဲ့ ပပေါ်က် ကင်းစင် သွားရန်မှာ အရေး အကြီးဆုံး အချက်ပင်တည်း၊ ယာယိ သဘောများဖြစ်သော တကယ် မဟုတ်သော ပည်တိုက် အမျှန်တကယ်ဟု အထင်အမြင် လွှဲမှားလျက် အတ္ထာစဲ 'C' ခဲ့မှတ်လိုက်သည်နင့် တပြိုင်နက် ကွင်းဆက်အဖြစ် မဟုတ်မမှန် သည်တို့ကို အဟုတ်အမျှန်ဟူ၍ ထင်မှားလာတော့၏။ C ပဲ သူပဲ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါပဲဟုလည်း ခွဲခြားသည့်အမြင်များ ထင်ရှား ပြစ်ပေါ်လာ၏။

စည်းကမ်းရှိုံးအောင် ပြုပြင်လေ့ကျင့်ပေးရာ နည်းနားနိုယ်ယတုံးတရှုံးကျင်စားအပ်သော စိတ်ဓာတ်၏ အခြေအနေ တိုးတက် လာခြင်းသည် ကျန်တော်တို့အတွက် ကောင်းသော လက္ခဏာတရုပ်ပင်ဖြစ်၏ဂိုဏ်းဂဏ္ဍာ ကျွဲ့ပြား ခြားနားနေသည့် အဖြစ်မှ ဂိုဏ်းဂဏ္ဍာ ကင်းမဲ့သည့် အဆင့်သို့ တိုးတက်လာမည့် သဘောဟု ယူဆအပ်၏။

စကားအသုံးအနှစ်းအရ ဘယ်လိုပင် ၈၀၀၀၎်သမုတ်သည် ဖြစ်စေ ဤမည်သော နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သို့ ဆိုက်နောက်ရန်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြုံ အားထုတ် တွေ့သိသည့် အတွေ့သစ် အသိသတ်တုံး ပြစ်ပေါ် သစ်ထွန်းလာဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပင် ဖြစ်၏။

အထက်ပါအတိုင်း သိမြင်လာနိုင်ရန် ကောာလုံးအားဖြင့် သင်ပြနေ၍ မရှုချေ ကိုယ်တွေ့ကြုံအောင် ကိုယ်တိုင်အားထုတ်မှုသာ ရနိုင်၏။ ထိုအခါ မှုသာ ကိုယ်တိုင်တွေ့၊ ကိုယ်တိုင်သိလည်း ပြစ်ပေးမည်၊ ကြုံသို့ ကိုယ်တိုင် တွေ့ ကိုယ်ကိုင်သိသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်နောက်နိုင်စိမ့်သေးငါ့ ပိုမို ချုမှတ်ထားသော လမ်းစဉ် သတိုင်း ကျင့်ကြုံ အားထုတ်လျှင် ပြစ်နိုင် ကြောင်းဖြင့် ဗျာက ဟောကြားခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓချုမှတ်ထားသော လမ်းစဉ်ကို လေ့လာ သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သော အခါ စာရွှေသော ဂကျင့်စဉ်ကဲ့သို့ 'C' အတ္ထာကြားခို့နေသည်ကိုမတွေ့ရေးပေါ်

ထို့ကြောင့်လည်း သနတော်က အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ကြားလေ့ ရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ မဟာစည် ○ ၁၂

“ခင်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်အောင် ဖြေထိုး မရနိုင်ဘူး၊ တရား အားထုတ်ခြင်းအားဖြင့် အသိသစ် အမြင်သစ် ရလာတဲ့ အခါကျမှ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့သီလာပါလိမ့်ပယ်”

အဲတ္ထိုံးလှုံးမန္တာ ဖန်ဆင်းသူမလိုပေါ်သော အယူအဆကို ဗြိုဟာသာဝင် မဟုတ်သည့် ဘာသာခြားများနှင့်ပါ အံကိုက်အောင် အောက်ပါအတိုင်း ကြီးစားတွေ့ခေါ်ကြည့်၍ ရနိုင်ပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားသခင်ကို ရုပ်သဘောဓရ တည်ရှိနေသည်ဟု၍ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အဲမြင်ပြင့် မမြင်အပ်ပေါ့၊ ဘုရားသခင် ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ စကြေဝါဒနှင့်တက္က အခြားသော တုံဘဝ များရှိ ပ်သိမ်းသော သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတို့၏ နောက်ကွယ်တွင် ကေနိမ့်ခြုံနေသည့် တို့၏စွဲရှုံးလည်း မရတော့သည် “အမှန်တရား”ပင် ပြင်၏။

“ရွှင်ဝတ္ထုအဖြစ်သို့ သက်ဆင်းခြင်း”ဟူသည့် အယူအဆဓရ ရုပ်ဝတ္ထု တို့သည် တသီးတခြားစီ တခိုခွဲကာ အမှန်တကယ် ရှိနေသည်ဟု အထင် အမြင်များလေ့ရှိကြသော်လည်း အထက်ပါအတိုင်း၊ ကေနိမ့်ရှိနေသော အမှန်တရားကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာခွဲကာ တရာ့ပြုသွားအောင် ပြုလုပ် ပစ်ချိကား မရနိုင်ပေါ့။

ရုပ်ဝတ္ထု တည်းဟုသာ မဲဖုံးအကွယ်၏ အတွင်း၌ရှိနေသော အမှန် တရား သို့မဟုတ် ဝိဉာဏ်ကို မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ သိမြင်နိုင် သနည်း ဆိုသည်အချက်မှာ စိတ်ပိုင်းဆုံးဖုန်း အရည်အချင်း၏ ပမာဏ အတိုင်းအဆပေါ်တွင်မှတည်၍ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါများသည် တသီးတခြားစီ ကေနိအမှန်ပြင်တည်နေသည်ဟုသော် အယူအဆ တဖြည့်းဖြည့်း လျော့ နည်းသွားမှုသာလျှင် အဆိုပါ အရည်အချင်းများ ပေါ်ထွန်းလာနိုင်၏။

အခြားသော ပြုတင်းပေါက်များတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် မူန်တို့သည် အလင်းအနေဖြတ်သန်းနှင့်စွမ်းပြောင်းလဲလျက်ရှိကြ၏။ ထိုအတွေ့-ဝိဉာဏ်၏ အမှန်သဘောကို ကွယ်ဝှက်ထားသည့် အမျိုးမျိုးသော ရုပ်ပိုင်းဆုံးဖုန်းအဖုံးအကောယ်များသည် ထိုမူန်ပြုတင်းပေါက်များပော့ ပြစ်ကြလေသည်။ ယင်းတို့ကိုဖြတ်၍ အပြင်အပတွင် ရှိနေသော အဖြစ်မူန်တို့ကို ကြည့်နိုင်

သော်လည်း ခဲ့ခြားရှုမရသည့် တရာထည်းသော ဝိယျာဉ်ကိုသာ တွေ့မြင် နိုင်သည်၊ ပုဂ္ဂလဝိယျာဉ်တရာစီကို သီးခြား တွေ့မြင်နိုင်ခြင်း မဟုတ်ပေါ့

ကျွန်တော်တို့သည် ဝိယျာဉ်ကို တရာထည်း တရာထည်း အနေဖြင့် ပြီး ပြည့်စုံအောင် ကြည့်မြင်တတ်မည်ဆိုပါလျှင် လေယာဉ်ပုံ၊ ပြတင်းမှုနှင့် အပြင်သို့ င့်ကြည့် လိုက်သောအာခါ၌ ဆုံးစ မထင်သော မိုးတိုင်တိုက်၏ အပြန်အာပြာကို အောက်တွင် တွေ့မြင်ရသကဲ့သို့ ပြစ်စွဲယူရှု၏၊ ခပ်လျှင်း လုပ်းမှ ငါ၌ ပြတင်းပေါက်သို့ လုမ်းကြည့်လိုက်း ဦး ငွေ့မြင်ရသည့် အတိုင်း ပြတင်းထာပေါက်စာ မိုးတိုင်ကွက်ကေလးတခုကို တသီးတြေား ကျော်းကျော်းမြောင်းမြောင်း တွေ့မြင်ရပုံမျိုး မဟုတ်ပေါ့

ဟသီးတြေား တည်ရှိနေကြောင်းပြင့် အထင်အာမြင်မှားလေ့ ရှိကြ သည်မှာ အပုံးအကွယ်များကြောင့်ပြစ်၏၊ ထိုမည်သော အထင်စမြင် လွှဲမှားပူဗုံးမှု ဆုံးရှားလှသည့် ခပ်သီမီးသောမသို့များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အတ္ထဘိယျာဉ်သည် ပျောက်မယွင်း အမြဲသီးခြား တည်ရှိနေသောအာ အနေဖြင့် တခါးပြန်လည် ဝင်စားမွေးဖွား၊ နောက် အကြောင်းပါးပေါ်ပေါ် ထိုသို့ဆိုပါက ဝိယျာဉ်သည် မြို့ဝန်ရှုပ်ဝွေ့၊ အကာအကွယ် တည်ရှိနေ သူ့ ကာလအတွင်း၍သော ရှိနေမည်ပြစ်၏။

ရှုပ်ဝတ္ထားအဖုံးအအုပ် တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းသွားသည်နှင့်အမျ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေ တိုးတက်လာလေ့ရှိမှ နောက်ဆုံးဖွံ့ဖြိုးပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အာဖြစ် တသီးတြေားစီ တည်ရှိနေသည်ဟု မြင်သောအာမြင်များ အပြီးတို့ပဲ ပျောက်ကွယ်သွားမည်ပြစ်၏၊ ဝိယျာဉ်ကိုလည်း ပက်တဲ့အတိုင်း နားပည့် သောာပေါက်လာပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ၌ တရာထည်းသော အမွန်တရားလည်း ထင်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်၊ ယင်းအချက်ကား အခြားမဟုတ်ပေါ့။

ဘာယာရှိပြင်းနှင့် အားလုံးရှိခြင်း ထိုသည် စကားလုံးအားပြင့်သာ ကွဲပြားကြသံသာ်လည်း တကယ်လက်တွေ့၌ ခြားနားမှုပါးပဲ အတုတုပင် ပြစ်ကြောင်း သိမြင်လာခြင်းပင်တည်း။

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း ဆုံးသည်မှာ အဘယ်သို့နည်း၊ အဘယ်အရာသည် ပြန်လည်မွေးဖွား လာမျိုးသနည်း၊ သတ္တဝါတို့သည်

သေဆုံးသွားသောအခါ ပြန်မဖြစ်ပဲ ပြီးသွားပါသလော သတ္တဝါ
အသစ် အသစ်များ အစဉ်တစိုက် ပေါက်ဖွားနေသလော

ကမ္မဝါဒကို သဘောပေါက် ယံကြည်မှသာလျင် ဤမေးခွန်းတို့၏
အဓမ္မများကို စိတ်အကျကျနေပ်နပ်ဖြင့် လက်ခံနိုင်ဖွေ့စိုက်၊ သတ္တဝါ
အပေါင်းတို့သည် ကမ္မဝါဒနှင့် အညီသာ ဖြစ်ပေါ်လာကြခြင်းဖြစ်၏၊
ကုတ်စား၏အလိုအရ မည်သည့်ကိစ္စမှ အကြောင်းအကျိုးကောင်း၍ မဖြစ်
နိုင်၊ အကြောင်းတစ်းရှုလျင် အကျိုးတစ်းလည်း ကေနရှိရမည်၊ စိတ်
ကူးခြင်း၊ ပြုမှုခြင်းစသော အကြောင်းယျားကြောင့် အကျိုးများ ပေါ်
လာသည်၊ ယခုစွဲကွဲ၌ ကျွန်တော်တို့သည် လူထဝရောက်ကာ လူဟူ၍
ဖြစ်အနေခြင်း၊ လက်ရှိ အခြေအနေများကို ခံစားနေရခြင်း တို့မှာ
အကြောင်းမှုမဟုတ်ပေါ်၊ အတိတ်က ပြုမှုကျောင်းကြုံကြသည့် အကြောင်း
ကြောင့် ယခု အကျိုးဖြစ်သပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယခုပြုမှုကျောင်းကြုံနေခြင်း တည်းဟုခေါ်သော အကြောင်းကြောင့် အနာဂတ်
ဘွဲ့လည်း အကျိုးဖြစ်သပ်နေလားမည်သာတည်း။

မည်သည့်ပြုမှုချက်များ တွေးတော်ကြံစည်မှုများ အချည်းနှီး အကျိုးမှု
ဖြစ်သွားသည် ဟု၍မရှိ၊ အကြောင်းတစ်းဖြစ်သော ပြုမှုချက်တို့သည်
အကျိုးတစ်းတို့ကို ကွဲ့ဆက်ဖြစ်ပေါ်စေသည်သာတည်း။

အကြောင်းကြောင့် တွေ့ဆုံးသောအကျိုး ဖြစ်ပေါ်လျက် သံသရာ
လည်နေပောသည်၊ စင်စစ်၌ ကျွန်တော်တို့ ပြုမှုကျောင်းဆောင်ကြသည့်အတိုင်း
ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဖြစ်နေကြခြင်းပင်၊ ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းတာ
ပြစ်၏၊ မကောင်းတာလုပ်လျှင် မကောင်းတာဖြစ်၏။

အတွေးအခေါ်သည် ငြင်းချက်မထုတ်နိုင်လောက်အောင် တစ်းယျာတ
လွှာပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ယုတ်မာများ မွေးလျှင်သော်လည်းကောင်း၊
မကောင်းသော အပြုအမှု အကျင့်အကြံများကို ပြုမှုကြံစည်လျင်သော်
လည်းကောင်း ယင်းတို့အား အကြောင်းခဲ့၍ ဖြစ်ပေါ် လာအုံသော
ဆိုးသော အကျိုးသက်စေက်မှုတို့ကို ရောင်လဲ၍ မရနိုင်သလို၊ စိတ်
ကောင်း စိတ်မြတ် မွေးမြှုပြင်း၊ ကောင်းစွာပြုမှုကျောင်းကြုံ နေထိုင်ခြင်း

စသည် ဆစရိက်တိုကို အဖော်ပြုလျှင်လည်း ယင်းတို့မှဆောက်ခြင်းခံ၍ ကောင်းသော သက္ကရာဇ်၊ ဗျားများဖြစ်ပေါ်လာမည်မှာ၊ ပြုကြီးလက်ခတ်မလွှာပေါ်

ကမ္မဝါဒသည် အထွေအထွေဖော်နေယျ အား သုစရိက် ဆစရိက်များအတွက် လည်းကောင်း၊ အမျိုးပျိုးမသော စီးအာရုံး တိမ်းသုဟ္မာများ အတွက် လည်းကောင်း၊ မိမိ၏မျက်မှုဗုက်သုဝနှင့် တမလွန်သာဝအတွက် သူခဲ့ခိုက်တိုကို လည်းကောင်း၊ ပေါက်ပွားမေသည် စိုးအင်သွေး များကို ဖန်တီးပေး၏၊ အပြုံးမှစ လှပ်ရှားပြောင်းလဲလျက်ရှိသော ဤစွမ်းအပ်သို့တို့ကြောင့် ဘဝသစ်၌ ဓမ္မားများဖြစ်ပေါ်နိုင်သော အာနိသင် အရှိန် အဝါ တရပ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဤမည်သော ပောနိုင် စိုးသည်ပါလည်း မပြု ရှိနေသည်ကော့ မဟုတ်ပေါ်

ဘဝသစ်၌ တာပြုခြစ်ဖြစ်တိုင်း ရုပ်တရားဟုဆိုအပ်သည် အပေါ်ယူပြုအကွိုက်၏အနာက်တွေရှိရှိ၏နသော စိတ်ဝိညာဉ်၏ လူပ်ရှားလှပ်ဆောင် ချက်ကို သဏောပေါက်သိမြှင့်နိုင်၏၊ သို့သော်-စိတ်ဝိညာဉ်သည် အစွဲ သဖြင့် ဤသို့ပုံးမူပ်ပြန်၊ သေနရှုံးပြုပ်ပြန်၊ ယူဆ၍မရနိုင်ပြန်။

အမှန်အားဖြင့်ကား “စ ကျိုးပ ပြုသောအားကြောင်းတရားများ”၏ ပုံပေါ်ယူပြု၏ နာက်သို့ ငရီးလမ်းဘလျောက် တကောက်ကောက် လိုက်ပါစွားရသူ၏ “အသက်ဝိညာဉ်” ဟူ၍ ဆိုအပ်သောအနာဂတ်မရှိပါဘေး။

စိတ်ဝိညာဉ်မှာမူ ငါ့မာ အေးအပြားတွင် အစွဲရှိရှိန် သော်လည်း ယင်းကို ရုပ်ခန္ဓာမူးဆင့်သာလျှင် ကျွဲ့တော်တို့သိမြင်နိုင်၏။

ကျွန်ုတော်တို့သည် စိတ်ဝိညာဉ်၏ ပြတင်းပေါက်များသာ ဖြစ်ကြပါ၏၊ အတိတ်ကပြုခဲ့သည့် ကာယက် ပနောက်စသော သခံရရမှား၏ အဆင့်အဘန်းနှင့်အပြုံးပွဲပြန်ခြင်းသက္ကရာဇ်နှင့် ကျွန်ုတော်တို့ သည် ဟံသာဝတိုင်းပွဲ သခံရရမှုများကို ပြုကြယင်း ပြတင်းပါင်းတွင် ပေလျော်သော ပုံမှန်တို့ကို အနည်းငယ်ဖြစ်စေ၊ စင်ကြယ်သွားအောင်တိုက်ချွှတ်သန့်စင်ရန် မျှော်လင့်ကြပေသည်။

ထိုထိုကြီးပဲးပွဲတိုက်ယင်းဖြင့် နှောက်ဆုံး၌ ပြတ်းပေါက် ကြည့်လင်သနရှင်း သွားသောအခါတွင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဘာဖြစ်မှ ချုပ်ငြိမ်းသွားမည့်ဖြစ်၏။

ဤကား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်များ စွဲမြဲဆုပ်ကိုင်ကြသည့် “ဖန်ဆင်းသူ မရှိ၊ အတ္ထာရီညာဉ်မရှိ” အယူအဆ၏ လိုဂုင်းအဓိပ္ပာကိုယ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်သမျှ ရှင်းလင်းတင်ပြခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ယင်းအယူအဆသည် ထိုတ်လန်းကြောက်ချုံစရာ ကောင်းသော အယူအဆတရာ့ မဟုတ်ပါချေ။ လိုလား နှစ်သက်စရာ ကောင်းသော စိတ်တက်ကြစွာယ် ယုံကြည်ချက်တရပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ အတ္ထာရီညာဉ်ဟူသည်မရှိ။

ဘုရားသခင်ကိုလည်း ပြင်းပယ်ခြင်းမဟုတ်ပဲ ပိုမိုလေးနက် ကျယ်ပြန်သော အဓိပ္ပာကို ဖွင့်ဆိုသဘောပေါက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု၍ ကျွန်တော်လင်မြင်ယုံကြည်ပါ၏။

ယခုအခါ့် အခြေအနေများ ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေပြီ။

မျက်မှာက်ခေတ် လူသားများစွာတို့သည် ယုတိယုတ္တာကင်းပဲ့သော အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်မှုမရှိသော သဘာဝဓမ္မနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်သောအယူတို့ကိုမစုံစမ်းမဆင်ခြင်ပဲ၊ အလွှာယ်တကူ လုလိုလားလားနှစ်ခြိုက်လက်ခံနိုင်သည့် အခြေအနေမှာ ကျော်လွှာနဲ့ကြချေပြီတောား။

အခန်း ၇။

စိတ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အာတွေးအမေား

ပြီးခဲ့သည့် အခန်းများထဲ၌ “စိုးစိုးစစ်စစ် ရိုးရိုးချွေ-စစ်ကန့်-ကျွဲကန့်” ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝေဒနာများအကြောင်းကို တင်ပြခဲ့ပြီး ပြစ်ပါသည်၊ ထိုသို့ ခံစားရသည့် အဖြစ်များသည် ကျွန်တော်ဗား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ခံယူချက်ကို သဘောပေါက်နားလည်စေရန် အကြီးအကျယ် အထောက်အကြော့ပြုခဲ့ပေသည်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား ပွားများအားထုတ်ပ္ပါဒ် အနောင့်အယျက်များဟု ယူဆသဖြင့် ဆရာတော်ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ တင်ပြလျောက်ထားခြင်း ပြုခဲ့ပါ၏။

အနောင့်အယျက် အဟန်အတားတရပ်ဟု ထင်မြှင်ယူဆရသော ကိစ္စရာရပ်ကို တင်ပြခဲ့သည့်မှာ ကျွန်တော်ဗားတော်ဗားကိုယာင်းကြောင်းပြင့် ပင် ယူယရမလို ဖြစ်တော့သည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာတော်၏ အ-ပြကို ကြေားသံရသောအား၊ များစွာ အံသေခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်၊ ဤများလာက် လွှာယူလွှာယူကူးပြင့် ဤကိစ္စကို ဖြေရှင်းခြင်းငှာ ဖြစ်နိုင်လိမ့်ပည့် ယူရှုံးလည်း မဖုန်းဆမို့။

တကယ်ဝင်စစ် ကျွန်တော်ဗား အနေဖြင့် တွဲပြန် ကျွင့်သုံးအပ်သည့်မှာ ယင်းဝေဒနာတို့ကို လျှစ်လျှော့ရရှိပိုင်တည်း။

မှန်ပါသည်၊ ဆရာတော်သည် ကျွန်တော်ဗား ထိုသို့ပြုရန်ပဲ ညာ့ကြေားသမျှပြုခဲ့၏၊ စိုးစိုးစစ်စစ် ရိုးရိုးချွေဖြင့် ခံစားရသည့်မှာ အခံခက်သုံးသည့်အလေ့လျောက် တည်ပြုမြှင့်ဖော်၏၊ သမာဓိရအောင် အားထုတ် ကြိုးပမ်းနေသည့်ကြေားမှ စိတ်ပြုလွှာင့် သွားနိုင်ပေသည်။

ထိုအပြင် ဤသိုံးခားရသည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်သည် မည်သို့မည်ပဲ အလုပ် လုပ်နေသည် ဟူသည့် အသေးကိုလည်း ကျွန်တော်ဗား သောာ

ပေါက်ယာနိုင်သည်၊ အငြိမ်မနေသော စိတ်၏သဘောလက္ခဏကို ပြသမှု
တရပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

မဟာဓည်ဆရာတော်က ရှင်းလင်းပြုကြားတော်မူသည်ကို ဦးဖေသင်
က ဘာသာပြန် ငပြာပြခြင်းဖြစ်စုံ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးဖေသင်
ပြန်ဆုံးသည်ကို လိုက်နိုင်ရန်မှာ ကျွန်တော်အတွက် အလွန်ပြင်ခဲယဉ်းလှ
၏ ဦးဖေသင် အာသုံးပြုသည့်စကားထဲးများ၊ ဝေါဟာရ အသုံးအနွန်းများ
၏ အခို့ဖို့ကို တိတိကျကျ ငော်နားလည်းနိုင်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်
မေးမြန်းရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့လေသည်၊ တနည်းအားပြင်တော့လည်း ဤသူ့
များများ မေးမြန်းခဲ့သည် အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သမျှ
ကက် အတန်အသင့် ပိုမိုကြားသိခဲ့ ရခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ပြီးခဲ့သည် အကြိမ်များကနည်းတဲ့၊ ယခု့ကြိမ်းများကို ကျွန်တော်ကို
မယာစည် ဆရာတော်၏ ကျောင်းသွေးပင် တရားစစ်လျက် ရှိ၏၊ ကျွန်တော်
နှင့် ဦးဖေသင်သည် ဆရာတော်၏ ရွှေကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြပါ
သည်၊ သိုးသ် တင်ပျော်ခွေ့ခြားတော့ မဟုတ်ပါ၊ သက်သာသလို၊ အဆင်
ပြုသလို လက်ခြေဆန်းရှုံးနေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်မူသူ ထုံးစုံအတိုင်း ကြိမ်ပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌
ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်များ၊ ကျွန်တော်သည်(ကိုလိုနိုင်၊ စ်၏ ပြယ်
လားကွားဖြစ်သော ကုလားထိုင်ကြီးနှင့် ဆရာတော်ကို ဆက်ပပ်စဉ်းစား
မြခြင်းမရှိပါမဆန်နှင့်အာင် ဖြစ်သာပါသည်၊ ကာရန်သင့်ခြင်း မရှိဟု
လည်းစဉ်းစုံမီလာပါသည်။

ကုလားထိုင်ကြီးသည် အရပ်အမောင်း မြင့်မားခန်းညားသော ဆရာ
တော်နှင့် အံမကိုက်ပါချေ၊ ဆရာတော်၏ ဝါလျှော့အာင် သမ်းနေသော
ပုဂ္ဂိုးများသည် အပုံးအကွယ် က်းမဲ့လုန်းပါး ဖြစ်နေကြ၏၊ ပဲဘက်ပခုံး
ထက်ခြားသာ လိမ္မာ်ရောင်သက်နှုံး၏ အထက်ပိုင်းအလွှာသည် လျော့ရဲ့ရဲ့
ရှစ်သိုင်း တည်ရှိ နေ၏ ဆရာတော်၏ ပြောင်အောင် ရိုက်ထားသော
ဦးခေါ်းတော်နှင့် ဗြော်နှုံးလျှော့သည် မျက်နှာအသွင်အပြင်တို့သည်
လည်း အလွန်ပင် ဆီကျော် တင့်တယ်လျှော်ပေသည်။

ထူးထူးခြား ဉာဏ်ပညာ ရှိကြောင်းကို ဖော်ကျိုးလျက် ရှိသည့်
တည်ခြေထောက်များသာပြစ်ပါ၏၊ မိမိကိုယ်ပို့ အတင်းပါကြပ် ထိန်း
သိမ်းချုပ်တည်းထားရသည့် အသွေးသွေးနှင့်များ မဟုတ်ပေါ့၊ ကျွန်တော်
တွိအား မိန့်ကြားနေစဉ်၌ ဆရာတော်သည် မကြာခဏပြုဗြို့ တခါတရုံ
ရယ်မေ ရောဘည်။

ကျွန်လော်သည် ဖုံးချုပ်ဝတ်ထားပြုဗြို့ လက်နှစ်ပက်ကို ပေါင်များ
ပေါ်တွင် ထောက်ထားရာ ချစ်သွစ်တောက်အောင် ပုံလောပလျသော
နွောင့် ဖြစ်သည့်အလျောက် လက်ဖပ်အနှစ်ပက်မှ ချွေးများထွက်၍
လုံချုပ်သက်သွေးများထဲ့နော်၏၊ ဦးဖေသင်ရော ကျွန်တော်
ပါ မာကျော်သော သစ်သားကြံမြဲဗြို့ပြင်၊ တွေ့တမ်းစဉ်လာအတိုင်း
ထက်ဝယ်ဖွဲ့စွဲ၍ အချိန်ကြားကြား၊ ထိုင်နှင့်စွဲ့မရှုဗြို့၏။

ကျွန်တော်၏ ပြုမျက်စီများအကွက် သက်သာရာရအောင် စောင်
သို့မဟုတ် ပုံကေလေးတုခုလောက် ပျော်လွှာဖို့ရတော့မည့်ကိုန်း သိုက်လာ၏၊
ဦးဖေသင်သည်ဟည်း ရုံး၌ စာပွဲကုက္ဂားလိုင်ပျားဖြင့်သာ ထိုင်လေ့ရှိခဲ့ပေ
သည်၊ အနောက်တိုင်း အလေ့အထ သဘာဝများနှင့် အနန္တဝေးသော
ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့၊ ပုံကုန်းသံသာဖျေားကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သက်တောင့်
သက်သာ ထိုင်နှင့်စွဲ့ ထူး၍ ကောင်းမဲ့ ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖုံးပြုဗြို့၊ ယား၊ ပြတိုင်း နောက်ပြင်ပြင်ဖြင့်သာ
ရှိနေပါသည်၊ ဓနာကိုယ်အပို့အပို့ ချင်း ထိယှက်လျက် မတရားချွေး
ထွက်စွဲထွေ့နှုန်းသည်ဟည်း ထို့ကြော်မှသာ အနည်းငယ် သက်သာ
သယောင် ဖြစ်လာသည်၊ မို့ပဲ့ပြင် ကြမ်းပြင်နှင့်ထံနေသော ခြေထောက်
များ (ပြုမျက်စီများ)သည်လည်း နာရာပြင်လိုက်များ၊ အတန်အသင့်
သက်သာရာ ရသူ့၏။

ဤသို့ တွေ့ဆုံရာ၌ ကျွန်တော်က ဆရာတော်အား လျောက်ထားခြင်း
ဖြင့်သာ စကားမေလ့ ရှိ၏၊ သရားထိုင်ရာ၌ တွေ့ကြုံရသည့် တိုးတက်မှု
တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အာက်အော်များကိုလည်းကောင်း တင်ပြ လျောက်
ထားရ၏၊ သမပထမက ကျွန်တော်သည် အေရားမကြီးသော (၀၅) သေး

နှစ်သည်ဟု ထင်ရသော ကိုစွဲများကို တင်ပြလျောက်ထားရန် ဝန်လေးခဲ့ဖော်ည်း

နောင်အခါ၌ ပြောစမှုတ်ပြလောက်သည် တိုးတက်မှုများ သို့မဟုတ် တင်ပြလျောက်ထားလောက်သည် အနောင့်အယူက် အခက်အခဲ ကြီးကြီး မားမားများပေါ်မည်ပြစ်စာ ထိအားမြှုသာ လျောက်ထားတင်ပြမည် ဟူ၍၊ အကြံဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ဆရာတော်သည် ကျွန်တော် အား အတွေအကြံများကို ထုတ်ဖော် တင်ပြရန် အားပေးလေ့ရှိသဖြင့် မူလအယူအဆကို ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

အရေးမကြီးဟုထင်ရသော အပြစ်အပျက် အတွေအကြံတို့ကို တင်ပြ လျောက်ထားခြင်းဖြင့်လည်း အလှန်အရေးကြီးသော အဖိုးထိုက်တန် သောအချက်များ၊ သိစရာများသည် မမျှော်လင်ပဲ အကြီးသက်ရောက် ထွက်ပေါ်ထာနိုင်ကြောင်း နားလည်သောပေါက်လာပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဤမည်သော နှောက်၌ ကျွန်တော်သည် 'မကြာမိက စတင်၍' ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းဆိုင်စာ ကထိ ကအောင့်ဖြစ်မှုကလေးများက ကျွန်တော်အား ဒုက္ခပေးလျက်ရှိရကား၊ စက်နှုန်းနှင့်ငယ်များပင် ပြိုမြှိုမ်သက်သက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားထိုင်၍ မရနိုင်ပော်

ယခု ဆရာတော်၏ ကျောင်း၌ ထိုင်နေစဉ် အခါ၌ပင် ပြောချင်လို သို့မဟုတ်- ပြောစရာတစ်စာရှိရှိလို့ ပြောနေသည့်ပမာ စိတ်ထဲတွင်ခံစား နေရာ့အသည်၊ ဤကိုစွဲများ အရေးမကြီးလှသည်ကိုစွဲ၊ မိမိဘာသာ ရင်ဆိုင် လိုရသည် အသေးအဖွဲ့ကိုစွဲဟူ၍ ထင်မြှင်ယူဆနေပိုပါ၏။

ထိုသို့ယူဆသည်မှာ မှားယော်သော စာတေးအခေါ်တရပ်သာတည်း၊ တရားအားထုတ်သွေးတိုင်း မိမိ၏စိတ်လှပ်ရှားမှု (၀၈) စိတ်၏အလှပ်လှပ်မှု (၀၉) စိတ်ပျော်လွှဲမှုတို့ မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်း ဆင်ခြင်ခါ၌၌ ကြိုးတွေကြံ့ခံစားရသည်မှာ မမှတာပင်ဖြစ်သည်။

စုံစုံစစ်စစ်ဖြင့် နာမှုကျင်မှုကလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာတော်က ရှင်းယော်း ပြောပြသည်အပြင် မည်သိ ကျော်လွှန်နိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း

နည်းလမ်းပေးပါသည်၊ ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်ပြောတာ ဟုတ်မှုဟုတ်ပါမလားဟု အစပထမ၌ တန်ညွှဲတဖို့သံသယဖြစ်ခဲ့မိကြောင်း ဝန်ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တယောက် သာ ယင်းသို့ ထူးထူးခြားခြား ထွေကြုံရသည်ဟူ၍ မှတ်ယူမိ၏။

ဆိုသော် ကျွန်တော် ဧရာ့ခေါ်တား တင်ပြသည်ကို ကြားရသော အခါ၌ ဆရာတော်သည် လုံးဝါသုံး အုံသုံးခြင်း မဖြစ်သည်သာမက ကျွန်တော်မပြောမိပါ မေ့ကျွန်ခဲ့သော အသေးစိတ်အချက်အလက်ကလေး များကိုပင် ပြည့်စွက်ပေး၏၊ ထိုအခါမှုသာ ကျွန်တော်သည် တရားထိုင် သောအခါ၌ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ စိုးစိုးစစ်စစ်ပြင့် နာသလိုကျင်သလို ပြင်လေး ရှိသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်၊ ယောက်တိုင်းထွေကြုံလေးရှိသည့် ဖြစ်ရှိးဖြစ်စဉ် ကိစ္စသာပါတကားဟူ၍ စိတ်ချယ့်ကြည်လာပါသည်။

မနောအကြည်စာတ်သည် ပြကတွေအတိုင်း ဆိုသော် မရပ်မနား ဆက်လက် အလုပ် လုပ်နေခြင်း မရှိကြောင်းဖြင့် ဆရာတော်တ မိန့် ကြား၏၊ မနောအကြည်၌ အမြဲမပြတ် စိတ်ဖြစ်ပေါ် နေသည်သည်း မဟုတ်ပေါ် တနည်းဆိုရသော် မနားမနေ လုပ်ရှားနေသည့် အင်အား တရုပ်မဟုတ်၊ မနောအကြည်၌ အစဉ်သဖြင့် စိတ်အစဉ်ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိ နေသည်ဟူ၍ ကနိုးက ကျွန်တော်တို့ ဘဏောပေါက် နားလည်ထား ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့၏စိတ် (စိတ်ကူးများ၊ အတွေးများ)တို့သည် အမြဲတစေ တည်ရှိနေသည်ဟူ၍ နားလည်ခဲ့ကြ၏၊ စိတ်တို့သည် နားနေခြင်းမရှိ၊ ရပ်နေခြင်းမရှိ၊ စိတ်ဘခုံရှုံး တခုံးအကြားတွင်လည်း ကွာဟဲမှ မရှိပဲ တစုနားက်သွှဲ တာ့လိုက်ကာ တရာ့မလဲဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေကြသည်ဟူ၍ ဘဏောပေါက်ခဲ့ကြ၏။

ဤအယူအသော် တစိတ်တို့အားဖြင့်သာ မှန်ပေသည်၊ ဖနှံနှံး ပြည့် မမှန်ခဲ့၊ ကျွန်တော်တို့၏ အတွေးအကြားအရ မနောအကြည်၏ တာဝန်ပိုင်းသည် ထိခိုဖြစ်သော်လည်း ယင်း၏သဘာဝ အနေအထား အစ်အမှန်မှာမူ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။

မနောအကြည်သည် ပင်မရေးနှင့်အထားတွေ့၍ ယင်းအထဲတွင်မှာမူသေးငယ်သော မနောဓာတ်အပိုင်းအဝကလေးများ ပေါင်းယပ် ပါဝင်သည်၊ ထိုမနေားခာတ် အပိုင်းအစတ္တခိုတွင်မှာမူ သီးခြားစိတ်အယဉ်တို့ပါရှိ၏၊ ကျွန်တော်တို့သည် ပန်းချိကားများနှင့်ကြော်စွဲဝါယာဝယ် ကင်းဘတ်ပြားကို အကြောင်းပြု အရှင်းခံထားရှု ပန်းချိကား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဤညွှန်ပြုသော်လည်းကောင်းမူ အရှင်းခံဖြစ်သော မနောဒွှေရှုနှင့်အာရုံ ဟိုက်ဆုံးသောအခါး သိစိတ်ခေါ် မနောဝံညာ၏ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

မနောအကြည်၏ အစိတ်အပိုင်းတခုစိနှင့် စိတ်သည် လုံးဝဆက်သွယ်တည်ရှိနေသည့်မဟုတ်ပေါ့ ဤသို့ဖြင့် စိတ်တို့သည် အရှုံးနှင့်အဟန်ပြင်းစွာ ဖြင့် ပရုပ်မနား ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိကြပေးရှိပေး တာခိုးတွေ့ဗြို့စီဟု မထင်ရတော့ပဲ တဆက်ထဲ့ေးဆင်းနေသော ရေအလျင်ပမာ ဆက်နေသည်ဟန်၍ မှတ်ယူမိကြေးလေသည်။

မှန်ပါသည်၊ စိတ်သည် ထိုကဲ့သို့ မည်သည့်အတွက် မရုပ်မနား တခုပြီး တစ် ဖြစ်မနပါသနည်း၊ အာဖြက်တော့ ရှင်းရှင်းကေလေးပင်။

ကျွန်တော်တို့က ဖြစ်အောင်လုပ်နေလို့၊

ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်သည် ကြိုက်ခြင်း၊ မူန်းခြင်း၊ လောဘတ္ထား၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန်းခြင်း စသော ကိုလသာအာမျိုးမျိုးတို့၏ ဆက်သွယ်ပေးခြင်းကို ခံကြုရလေသည်၊ လောဘကိုလသာ၊ ခေါသကိုလသာ တို့၏ ပူလုပ်ဖန်တီးချက် (၁၈)လက်ချက်ကြောင့် တခုစီ တသီးတွေ့ဗြား ဖြစ်နေသော စိတ်တို့သည် မဆုံးနိုင်သည့် စိတ်အစဉ် စိတ်အလျော့ကြိုး အဖြစ် တည်ရှိနေသည်၊ တဆက်ဘည်းပမာ ထင်ပြင်ယူဆလုပ်၏။

နှီးနေသောအချိန်များ၏ ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်တို့တော်ကိုလျောက်ဆက်နေခြင်းမဟုတ်ပဲ တသီးတွေ့ဗြား ဖြစ်နေကြသည် ဟူသည့်အာဖြစ်ကိုသဘောမပေါက်နိုင်ကြပေါ့၊ ကျွန်းကော်တို့၏ စိတ်သည်လည်း အဆက်မပြတ် မအားမလဲပဲ ဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။

တခါတရုံး “စိတ်အားလုပ်နေသည်” ဟု ပြောစမှုကြပြုလဲ ရှိရှာတွင်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ကုက်လပ်ဖြစ်နေခြင်းမဟုတ်ပဲ စံတက္ကားယဉ်

အိပ်မက် မက်နေသည်ကိုသာ ကျွန်တော်ထို့ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်၊ ဆရာ်ပုံ ထိတွေ့လျက် ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမြိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် သတိသည် ပွဲလွှင့်နေသည့် စိတ်ပေါ်သို့ မြစ်လုပ်ပျောက်များ ပျက်ကွာက်နေခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပစ္စက္ခ အငြောက် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်နေခြင်း ဟူ၍သာ မှတ်ယူ အပ်၏။

“စိတ် သား” ထားရှုရသည်ပူး၏ ထည်းကောင်း၊ “စိတ်ကိုအားလုပ်” နှင့် အနှစ်များ အသုံးသူ့များ ရှိနေးသည်ဟူ၍၏ ထည်းကောင်း၊ လူများ ငို့ အရွှေပိုက္ခကု ထင်ပျော်ယူဆနေကြေးလသည်၊ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ အမျှေးသေး ပျက်ယူနေကြသလို ငှက်ပျောသီး အခွဲနာစားရသည့် ပော လွှဲပိုက္ခသည့်ကု မဟုတ်ပေး။

အတိပဋ္ဌ နကျင့်လျှော့ရှင့် ဖြစ်စေ၊ အလားတွေ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်း တမျိုး ပျို့စီး ပိုင်စီးက ဖို့ဖြစ်စေ၊ အချို့ ကာလကြာမြင့်စွာ ကြိုးပမ်းလေ့ကျင့် ပြုချက်ပျော်နှင့် ပိပ်စီးတို့ အလုပ်မလုပ်အောင် အားလပ်နေအောင် ပေးအနှစ်များဖော်၊ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟူသည် တကယ်လိုက်ပျော်ကြည့်မှ တကယ့်ကို ပုံးပေးပါ။ ပျော်ပျော်ပြော်း တွေ့မှမည်ဖြစ်၏။

ဆိုသော် ကျွန်တော်ထို့ လိပ်စက်မြင်ပက်နေသောအခါ၌ စိတ်အစဉ် ကဲပော် လူးဆန်းသုတေသန ကောင်းသော အရာများဖြစ်ပေါ်လာလေ့ ရှိ၏၊ ကိုကိုပိုစုစုပေါ်သည့်များ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်နည်းဟု ဆန်းစစ်ကြည့် မည့် စို့၊ သာ့ လိပ်မက် မက်နေစဉ်အခါ၌၌ စိတ်တော့နှင့် တရာ့ကို ဆက် ပေးသွေ့ ကွင်းဘက်ကဲလေးများသည် ထိုးသိမ်းကုပ်ကဲမှ အောက်တွင် ပုံမှန်ပျော်ပျော်နေခြင်း၊ မရှိသာကြော်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ အလေ့ အသွေးပြု၏ ပြုစေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကြုံစေ ထိုအခိုက်တွင် ယင်းပူးများ ကွပ်ကဲထားနိုင်ခြင်း မရှိပေး။

လိပ်မက်ထဲ၌ အချို့အပျက် အချက်အလက်တို့သည် တွေ့နှင့် ထူး အဆက်အဆပ်ကျေခြင်း၊ ညံညွှတ်ခြင်း ရှိချင်မရှိမည်၊ အပြစ်အပျက်တဲ့

အဆက်အစပ် မကျသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩခြင်းမဖြစ်ကြပေ၊ ဥပမာတင်ပြရပါက ကျွန်တော်တို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန်တည်းဟုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အောက်ထပ်ပါ အပေါ် ထပ်သို့ လျေကားအတိုင်း တက်သွားသည်ဟူ၍၊ အိမ်မက် မြင်မက်သည် ဆိုကြပါမြို့။

ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ အရောက်တွင် အခန်း တံ့ခါးဖွင့်ခြင်း၊ တံ့ခါးပေါ်ကိုထဲမှ ဖြတ်၍ ဘယ်တလုမ်း ညာတလုမ်း ခြေလျမ်းကာ ဝင်ရောက်နေခြင်းတို့ကို မပြုရတော့ပါနှင့် အခန်းထဲသို့ တမုတုတ်ချင်း ဆိုက်ရောက်သွားလေ့ရှု၏။

အိမ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် ဟိုမှ သည်မှ မိုးတိုးတတ်တ်ဖြင့် ပေါ့ပါး လျှင်မြန်စွာ ပျုပဲဇန်သော လိပ်ပြာကလေး တကောင်ပမာ တနေရာမှတနေရာသို့သွားလိုက်ဘာ မရပ်မနား၊ သို့သော ခရီးသွားရသည့် အဆင်မပြုမှတွေ၊ ပင်ပန်းမှုပွဲကတော့ ဖြစ်ပေါ် မလာဝေး။

ထို့အပြင် တခါတရုံး၌ ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် အလွန်အကျိုးထူးခြား နေလေ့ရှု၏။ ကြောက်ခမန်းလိုလို ဆန်းပြားသော ကိုစွဲများကိုလည်း ဆောင်ရွက်လေ့ရှု၏။ သို့သော တစ်စုံတရာ ထူးတွေဆန်းပြား နေကြောင်း ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏စိတ်ထဲဝယ် မခံစားမြိုက်၊ ပြစ်စီးပြစ်စဉ်ကိုစွဲများကို တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသည့်အလား သဘောထား၏၊ မည်သို့မျှ အံ့ဩခြင်း မရှုပဲ လုပ်ဆောင်လေ့ရှု၏၏။

နှီးနေသည့်အခါ့၌ ကျွန်တော်တို့၏စိတ် တခုနှင့်တခုကို တံ့တားတို့က စနစ်တကျ သွေ့ယ်ဆက်ပေး၏၊ ထို့အကြောင်းကြောင့် အဖြစ်အပျက်တို့ သည် အဆက်အစပ်ကျ၏၊ အကျိုးအကြောင်းညီညာတ်၏၊ အတွေ့အကြုံ အသိအမြင်တို့ပေါ်၍မှတ်၍ အယူ့အဆများကို သတ်မှတ်၏၊ လိုလား လက်ခံခြင်း၊ ကန်ကွဲက်ခြင်း၊ ပယ်ခြင်း စသော် သဘောထား တို့ကို ချမှတ်၏၊ အိမ်မက်ထဲ၌ကား အဆက်အစပ်မရှိ အဆိုအင်္ဂါမဘည့်ပဲ ဖြစ်လေ့ရှု၏။

နှစ်နှစ်ပြီကြခြက်အိပ်ပျော်နေစဉ်၌ သိမိတ်သည် လုံးဝါသုံး ကင်းမှု နေ၏၊ အချိန်ကန္တာသတ်ချက်အတိုင်းအတာသည်လည်း ထိနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်၏၊ ကျွန်တော်ထို့ အိပ်မောက္ခနေသောအခါတွင် အချိန်ဘယ်လောက် ကုန်လွှန်သွားသည်ကိုမသိပေ၊ အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ မိန့်အနည်းငယ် ဖြစ်နိုင်သလို့၊ သုံးလေးနာရီကြာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သို့သော် နှစ်ပြီကြစွာ အိပ်ပျော်ခြင်းမဟုတ်ပဲ အိပ်မက် မြင်မက်နေ သောအော်မြှုံးမှု အချိန်၏ အတိုင်းအတာကို သိနေလေ့ရှု၏၊ သို့သော် ထိုအသံသည် အိပ်မက်ထဲ၌ ဖြစ်ပေ၍နေသော စိတ်ကဲ့သို့ပင် တည်ပြုပဲ မရှုံးပေ။

စိတ်သည် သီးခြားတဲ့ခုပြစ်သော်လည်း အမျှင်တန်းလျက် တဆက် တည်း တည်နေသည့်ပမာ ထင်ရ၏၊ ကျွန်တော်တဲ့အနေဖြင့် အကာယ်ရှု ဆန္ဒရှိပည်ဆိုပဲလျှင် ထိုကဲ့သို့ ခုနစ်စဉ်အမျှင်တန်းနေဟန်ရှိသောစိတ်ကို တာ့ခံပြစ်သွားင အာင် ရှင်းပစ်ရှုရနိုင်၏၊ ထက်နေဟန်ရှိသည့်စိတ်အတွက်ကို ရှင်းလင်းစွာ သီးမြှင်သောပေါက်နိုင်၏။

သို့သော် မူးအသောအားဖြင့်ကား အဖြစ်မှန် အကြေအနေမှန်သည် သိမိတ်၏နောက်ကွယ်ရှု ကိန်းအောင်နေလေ့ရှု၏၊ အလွယ်တကူနှင့်ကား အဖြစ်မှန်ကို ပေါက်နေတ်အောင် ကြည့်ပြင်နိုင်စွား ရှိပည်မဟုတ်ပေ၊ ထို့ကြောင့် စာခါတရှုံးရှုပဲ ပုံပြုကွယ်နေကာ ရုပ်ပိုင်း စိတ်ပိုင်း ဆိုင်စု အကြေအနေများကို ထမျိုးတဲ့ ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်အောင် ဖန်တီးသောစိတ်ကိုဖော်ထဲတဲ့ရန် ဆုက်ကိုအင်နယ်လစ်စစ်ခေါ်စိတ်ဓာတ် အရင်စစ်ပညာကို အသုံးပြုရန် လိုအပ်လာ၏။

ပည်သို့အကြောင်းခံ၍ မည်သည့် ဆက်သွယ်မှုများကြောင့် ဖြစ်ပေ၍ သည်ပင်ပြစ်စေ ဗုဒ္ဓဝ ဒီတို့ တည်တည်တ်တည်း နားလည်သောပေဂါက် ထားသည့် “သံယောင်း” ဟူသော ခေါင်းဆိုအောက်ရှု ယင်း အဖြစ် ထိုကို ထားရှုံးရှိုင်၏၊ သတ္တဝါဝေနေယျထိသည့် င ဒါစွဲအတ္ထာကို အကြောင်း ပြု၍ တဖာ့လောဘ ဖြစ်၏၊ ထိုမှုတဆင့် ဥပါဒါနဲ့သို့ နေက်၏။

ပုန်းတီးမှု၊ ကြောက်လန်စိုးရိမ်မှ စသည်တို့လည်း ရှုံးခေါင်းစဉ် အောက်ရှုံးပင် ကျေနေက်၏၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းတို့သည် ဆန္ဒ

သို့မဟုတ် တက္ကာခလာဘကို အကြောင်းခံရ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြခြင်းမကြောင်း
တည်း၊ ငါပါ-ငါပါဟာပဲ ဟူသည့် မလုံလာအာပ်သော အမြင်အစွဲကြောင့်
အကြောင်းအတည်း တွေ့သောအော်၌လည်းကောင်း၊ မလုံခြုံဟု ထင်မြင်လာ
သော အခါ၌လည်းကောင်း ထိုကဲ့သို့သော ကိုလေသာတရားများ ဖြစ်
ပေါ်လာလေး ရှိခဲ့၏။

မွှေ့စွာဝါဒီတို့၏ အမြင်လုံးပန်းတိုင်ကား နိုဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှုံးကို ပြိုရန်အတွက် ငါပါ-ငါပါစွာပဲ ဟူသည့် အတွက်
ပျောက်ကာ အနတ္တပေါက်ရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အနတ္တဆိုက်ရန်အတွက်
အောက်ပါနည်းလမ်းများအတိုင်း ကျွဲ့ကြုံအားထုတ်နိုင်၏။

ပါ့်တော်များထဲတွင် ပါ့်ရှိသည့် သမ္မာဓိဋ္ဌာ-မှန်စွာမြင်ခြင်း၊ သမ္မာ
သက်ပွဲ-မှန်စွာကြခြင်း၊ သမ္မာဝါစာ-မှန်စွာပြောခြင်း၊ သမ္မာကမ္မာ-
မှန်စွာပြခြင်း၊ သမ္မာအာမိဝါ-မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း၊ သမ္မာဝါယာမ-
မှန်စွာအားထုတ်ခြင်း၊ သမ္မာသတိ-မှန်စွာအမှတ်ရခြင်း၊ သမ္မာသမာဓိ-
မှန်စွာစွဲ့စိုက်တည်ကြည်ခြင်းယူသည့် မဂ္ဂုဏ်ရှစ်ပါးတရားနှင့်အညီ ပိမိကိုယ်
မီမီ စင်ကြုံအောင် ထိန်းသိမ်းနေထိုင်ရန် ဖြစ်၏။

ထိုအပြင် ကမ္မာဓိုန်းထိုင်ခြင်း၊ ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်
ခြင်းဖြင့် ငါစွဲ ပျောက်သွားအောင် ကြိုးပမ်းရရှိ၏။ ထိုအခါ၌ မူလက
အမှတ်များ၊ အမြင်များကား ငါစွဲ စွဲကမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
အမှန်တရား သစ္စာတရားကို ရှာဖွေထွေရှိလာလိမ့်မည်။

ထိုနာက်တွင်ကား လွှာတွေ့မြှောက်မှု ပန်းတိုင်သို့ ဆိုက်ရောက်သွား
တော့မျှ။

အထက်ဖော်ပြုပါ နည်းလမ်းဖြင့် သံယောဇ်ပြိုတွဲယ်မှုကို ပယ်ရှားနိုင်
၏။ ထိုပြိုတွဲယ်မှုကို ကျောပင်ခုတ် ကျော်ပုံပါ မကျော်ရလေအောင် အာရင်း
အမြစ်မှ ပယ်လုန်ပစ်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်
သံယောဇ်ပြိုတွဲယ်မှုသည် အရေအတွက်အားဖြင့် လျော့သွား၏။ အဆင့်
သတန်းအားဖြင့် နည်းသွား၏၊ ဂုဏ်သတ္တိအားဖြင့် ယုတ်သွား၏။

ကြုံအဆင့်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည် ရှိသော် ကိုလေသာ စိတ်များ
တစိတ်ပြီးတစိတ် သက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ရေး၊ အတွက် အခြေအနေ

လျော့နည်းသွားပြီ ဖြစ်၏၊ တစိတ်နှင့် တစိတ်အကြားတွင် ကွာဟချက် စတင်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သတိပဋိဘန် ကျင့်ဝိမ္မာမူကား ပိုမို၍ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ရှိ၏၊ တဆင့်ပြီး တဆင့်တက်သွားရသည့် နည်းလမ်းများလည်း ဖြစ်၏၊ ကျွန်တော် တွေ့ကြုံ နေရသည်မှာ ကွာဟချက်များ၊ (၁၅)ဟာကွက်များ၊ (၁၆) ကွက်လပ် များ၏ အဆင့်တည်း။

ကျွန်တော် တွေ့ကြုံရသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ထဲ တင်ပြ လျောက်ယားခဲ့ရ ဆရာတော်၏ ရှင်းလင်းအပြေားချက်များကို အခန်း (၄)တွင် ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်၊ တရားလိုင်နေစဉ်၌ ညောင်းညာ တောင့် တင်းမှာ၊ စိုးစိုးစစ်စစ် ရုံးရုံးချွေးပြိုင် ယမာအားဖြင့် ပြရလျှင် ပုံရှုက်ဆိတ် ကမေားများ လမ်းလျောက်နေသလိုခံစားရမှာ၊ အပ်ချွား ချွေးခွွှန်သေးသေး ကလေးဖြင့် အသေ အသာအထိုးခံရသလို ခံစားရမှုစသည့် ကသိကအောင် ဖြစ်မှုများ၊ ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ ရှိ၏။

ထိုအခြင်းအာဏာတို့ကို စိတ်ကာအသိအမှတ်ပြုလာမိ၏၊ တနည်းအားဖြင့် ကား သူတို့သည် စိတ်သွေးတိုးစာစဉ်ကဲ့သို့ ဝင်ရောက်ထိုးဖောက်ခြင်း ပြုကော်၏၊ အာရုံးစိုက်ကာ မှတ်နေ့မည်ဆိပ်ကြာ ယင်းတို့၏ အင်အား အရှိန်အောင် လျော့နည်းသွားမည်ဖြစ်၏၊ စိတ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ပေါ်၌ ပိုမို၍ နိုင်နိုင်နှင့်နှင့်နှင့် ၄ စာင်အောင်မြှင့်မြှင့် ထားရှိလာနိုင်သည်နှင့်အမျှ အာရုံးအသာအနေားအကျင့်အကျင့်များ ဖြစ်ပေါ်လာရန် အခွင့်အရေး နည်း၍ နည်း၍ သွားလေရှိ၏။

ထိန်းချုပ်ပြုင်းရှာ မယေသာ စိတ် အစဉ်ထဲ၌ အထက်ပါ အတိုင်း အနောင့်အပျောက်များ ဖြစ်ပေါ်မှု လျော့နည်းသွားကြောင်း ကြားသိရ သည်မှာ ဝမ်းပြောက်စရာ ကောင်းလုပ်ပသည်၊ ဆရာတော်၏ ရှင်းလင်း မိန့်ကြားချက်ကို ကြုံသိပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အဆောင်သို့ ပြန် လာ၍ ဆက်လက်တရားမားထုတ်၏၊ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် ဆရာတော် မိန့်တော်မှာသည့်အတိုင်း ပြစ်ဇန်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဆရာတော်၏ ရှင်းလင်း မိန့်ကြားချက်ကို အားကိုးပြုရသောကြောင်း တွေ့ကြုံရသည်တို့ကို ပိုမို၍လည်း နားလည်သောပေါက်လာ၏၊ ရပ်နာမ်

တို့သည် ယင်းတို့၏ လမ်းစဉ်နှင့်အညီ လူပ်ရွားပြောင်းလဲနေကြောင်း ဖြင့်လည်း သိမြင်လာ၏၊ အထူးတလည် အရေးကြီးလျသော သံသင့် သိထိုက်သည့် အချက်တရပ်ကို ဆရာတတ်ထံမှ ရရှိခဲ့ကြောင်းဖြင့်လည်း မှတ်ယူလိုက်၏။

ထိုကြောင်း ထို့ဟနေက ကျွန်တော်သည် ကျွန်ပုံ နှစ်သက်သည့် အထိုးအမှတ်အပြစ် ထနာရီကြာ အချိန်ယူလျက် နှစ်လယ်၊ စာင်းက ပြောဆို ဆွေးနွေးခဲ့သမျှ စကားတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂိတ်ကို ရှင်းလင်းကြည်လင်အောင် ထားလိုက်၏၊ ကြားသိခဲ့ရသည့်အချက်သည် ကျွန်တော် အတွက် အသစ်အဆန်းပင် ဖြစ်၏။

ထနားထိုင်ရန် တွေ့ကြုံရသည့် အစက်အခဲများနှင့် ပတ်သက်၍သာမက အခြားသော ကိုစွဲများနှင့်ပါ အံဘိုက်ခြင်း၊ ရှိ·မရှိ လေ့လာကြည့်ရန် ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ အိပ်မက် မြှင့်မက်နေစဉ်၌ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်သည် တမ္မထူးခြားနေလေ့ရှိပေါ့ ဆရာတတ်၏ ရှင်းလင်း မိန့်ကြားချက်သည် ဆိပ်မက်စိတ်နှင့်လည်း အကျိုးဝင် ကိုက်ညီနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဆရာတော်သည် အိပ်မက်ဟူ၍ကော့ ရည်ညွှန်းပြောကြားခြင်း မပြုခဲ့ပေ၊ သို့သော် စိတ်သည် ရွှေနောက် အစီအစဉ် ဝန်စာကျွ် မဖြစ်သည့် အခါယျားလည်း ရှိုးကြောင်း၊ ထိုအခါယျား၌ ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ကို စိစဉ်တာကျွ်ဖြစ်ပေါ်အောင် အတင်းအကျိုး ပြေားစားဖန်တီး၍ မရနိုင် ကြောင်းဖြင့် ဆရာတော်က အရိပ် ဆုံးကို မိန့်ကြားခြင်းပြုခဲ့၏။

လူနှင့်အခါန် ဆက်သွယ်မှုနှင့် ပိုလျှော့ရှိ၍ ၅။၂၇ အယူ အဆသည် ရှင်းလင်းသော အကျိုး သက်ရောက်မှုတရပ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်ဟုလည်း ကျွန်တော် စတင်သိမြင်လာ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့ချိန်၌ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသော အချက်အချို့ကို ဆက်လက် မေးလျှောက်ရန် ကာကွဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏၊ သို့သော် အောင်မြင်ရန် အဝရ်းသာရန် အလားအလာ နည်းကြောင်း သိမြင်သဖြင့် လျောက်ထား မေးမြန်းခြင်း မပြုခဲ့ပေ၊ ကြံမှန်းသိသော ကြောင်း ကမ်းတက်လာသည်၊ ၅၅၆၂ အထိ ရှင်းလင်းဖြေကြားမီခဲ့ဘာည်မှာ မှားလေခြင်းစသည်ဖြင့် ဆရာတော်၏စိတ်ထဲ၌ ကသိကအောင့် ဖြစ်သွား

လေမည်လားဟု စိုးရိုပ်မက်င်း ဖြစ်မိသည့်အလျောက် ဆက်လက်မေးမြန်း လျောက်ထားရနဲ့ ဦးလေးခဲ့၏။

စိတ်ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့်တက္က မနောအကြည် အကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် ကြားသိရပြီး ဖြစ်ပါသည်၊ စိတ်ဖြစ်ပေါ်မလာမဲ့ (၁၈)စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ မှုကြောင့် အသက်ဝင်လွှပ်ရှားလာခြင်း မရှိမိအချိန်က မနောအကြည် သိမဟုတ် မနောဘွှဲ့မျှ၏ အကြောနေသည် မည်သိရှိနေပါသနည်း၊ အိုး ထိုးသည်၏ လက်ထဲသို့ ဆုံးရောက်လျက် ခတ်လွပ် ပုံဖော်ခြင်း မခံရမဲ့ ရှုံးကုံးတတုး၏ အကြောအနေမျှိုး၌ ရှိနေပါသလား၊ စိတ်တုခုံသည် မနော အကြည်၏ အလွန်သေးယောက်လျေားသာ အစိတ်အပိုင်းကေလေးကိုသာ အသုံး ပြု၏၊ ထိုအပြင် ယင်းတို့အနက်မှ အမြောက်အမြားသည် သိမိတ်၏ အလုပ်မြို့ရာ မတွင်းသို့ ဆုံးရောက်လာခြင်း မရှိပေါ်။

စိတ်အစဉ် တုည်းဟုသော ရေစီးကြောင်းသည် လမ်းနှစ်သူယ် ခဲ့တာ ဆင်လက် ခရီးနှင့်ဟန်ရှိ၏၊ ယုခုသည် သိမိတ်၏အဝန်းအစိုင်းထဲသို့ ဆုံးရောက်၏၊ အမြားတုခုံသည် တိတ်ဆိတ် ပြုမ်သက်သည့် ဘဝကို ရွှေးချယ် ထားယန်ရှိ၏၊ မည်သူ့နေရာ၌မျှ ယင်းကို မတွေ့ရတော့ပေါ်။

အကောင်း ကျွန်တော်တို့၏ သိမိတ်သည် မလိုအပ်သည် စိတ်များ (စိတ်ကူးများ၊ ဖလေးများ၊ ဖလေးများ) ဖြင့် ပိုးပလေးလံငန်ခြင်း မရှိပါလျှင် မသိ စိတ်ထဲချွဲသည်၊ ပြုတ်သိပ်နေသည့် အသုက်များ၊ ဖလေးတွက် အားဖြင့် လျော့နည်းမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ဟမ်တို့ပေါ်၌ သတိကပ်ထားရှိမှည်ဖြစ်ရာ ယင်းသူ့သားရှိရသည့် သလို၏သဘာဝအနေ့သားကို လေ့လာကြည့်မည် ဆိုလျှင် စိတ်ကင်းမှာ၊ စုံကြောင်းမှာ ကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

သတိပူးသည်ကို ယင်းရှိရာ သိမြင်သောပေါ်၌ ရှင်းလင်း လွှာယ်ကူးဟန်လည်း ရှိ၏၊ သွေ့ထော် ကြိကဲ့သို့သော သတိမျိုးသည် အလန် နှုံးညွှဲသိမ်မြှော် ဖလွှာယ်တက္ကလည်း ပျက်ပြုယ်သွားနိုင်၏၊ မည်သို့ ဖြစ်လို့မှ မည်ဟု ကြိတင်းမှုများ ပို့လည်း မရပေါ်၊ ကျွန်တော်တို့၏ အနောက်တိုင်း ပညာပေးခန်း၌ တမင်တကာ တခုတ်တရမဟုတ်ပဲ စိတ်ကို ဘမှုတ်တမဲ့ လေ့ကျင့်သော နည်းလမ်းများရှိ၏။

ဘတ်ကိုလည်း ထိုကဲ့သို့သော နည်းလမ်းများဖြင့် လေ့ကျင့်ပျိုးဆောင် မှာ : “ဖြို့တို့တက်လာဖွယ် ရှိ၏၊ သတိသည် ၈၁။၁၁၁၂၍ သတေသန ရှိ၏၊ ထားဝယ့် နေလေ့မရှိ၊ ခိုင်းသလို လုပ်နလု မရှိ၊ အိပ်မက် မြင်မက် ဆုမှ နှီးလားသာအခါတွဲ တွေ့ကြုံခံသားရပဲကို ပေါ်လှဲထူးခြားသော ဥပမာဏပေါ်အဖြစ် ကြည့်မြင်နိုင်၏။

အိပ်မှုမျိုးစွဲ အိပ်မက်သည် ရှင်းလင်းပါပြင်၏၊ နှီးနေသည့် အထွေ အကြံမှ ခဲ့ခြား၍ မရပေ၊ သို့သော် အိပ်မက်သည် နှီးသတိ နှီးအသိကဲ အိပ်မက်၌ ကပ်ထားရန် ကြိုးစားလိုက်သော အခါး၍ကဲ့သို့ အိပ်မက်သည် လျှင့်မြှုပ်သော အရှိန်အဟန်ဖြင့် မှန်ဝါးသွားတတ်၏၊ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား ရှိသမျှဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပါသော်လည်း ယင်းအား ပြန်လည်ခေါ်လှု ခြင်းငှာ မစွဲပဲးနိုင်ပေါ်။

အိပ်ပျော်နေရာမှ နှီးစံ အချိန်က ရှင်းလင်းပါသဲ့သော အိပ်မက်သည် ယခု မှန်ဝါးသွားရုံမက အဝေး၌ ပျော်ကွဲယ်သွားတော့၏၊ နှီးစိတ်သည် ထွက်ပြုးပျော်ကွဲယ်သွားသော အိပ်မက်ကို ဘာ့လိုလိုက်လဲ့မှ မမြှိနိုင် ဘတ္တုပေး ကြုံအပြင်းအရာကို ခံစားသိမ်းပိုက်ရသည့် တခေကြား အိပ်မက် ရှင်းသည် အထာက်အည်ရာ မရအောင် ဖြစ်သွား၏၊ ကာယစီတ္ထစ်းအား နှစ်ရပ်လုံးလည်း ကင်းမဲ့ ကုန်ခန်းသွားသည့်အလေး ခံစားလိုက်ရ၏။

စဲ့နဲ့အနည်းငယ်အကြောတ်ကား အိပ်မက်နှင့်ပတဲ့သက်၍ စဉ်းငယ်မျှ ကိုပင် စဉ်းစားကြည့်၍ မရနိုင်တော့၊ ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်မက် ဂုဏ်ပြည့်ပြည့်း မျှေးမြှိန်ပျော်ကွဲယ်သွားသည်ကို သတဲ့ပူးမ်း၏၊ သို့သော် စိတ်လှပ်များဖွွဲယ် အိပ်မက်တရာ့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သော အဆိုပါ အိပ်မက်ထဲ၌ ပါဝင်သော အချက် အလက်ထိုက် ပြန်လည် ပုပ်ကိုင်မရန် မည်သို့ပင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားပါသော်လည်း အချိည်းနှီးသာ ဖြစ်၏။

သတိသည် မည်သို့မျှ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မချိပါဘူး၊ နှီးကြေားနေပြီ ဖြစ်သော မာရုံများမှ ပေးပို့လိုက်သည့် သက်းစားများကို လက်ခံ တန့်ပြန်နိုင်ရန် ထို့ခေါ်နှို့ သတ်သည် အပတ်ပန်းအား၊ ထုတ်နေရပြုလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်းဘာ့တွေ တို့သို့သည် သတိကို အပေါ်၍၊ ရင်နေသည့်အဟုတ်၊ ပိုင်နိုင်စွာ ထိန်းကွာ်ထားနိုင်ခြင်း မရှိ၊ ထဲ့ကြောင့် ယင်းဘာ့စကားများကို လျှစ်လျှော့ရှုထားရန်အတွက် သတိကို ညန်ကြေားနိုင်သည့် အော်အနေ၌ပါ။

သတိပဋိဘန်ကျင့်စဉ်သည် သတိကို အမြတေစ လက်မလွှတ်အောင် ကျင့်သည့် ကျင့်စဉ်ပင် ဖြစ်၏၊ ယောကိုသည် မူလ ပထမက သတိကို ခိုင်းစေနိုင်စွမ်း မရှိ၊ တရားအားထုတ်၍ ရှင့်ကျက်လာသောအခါ၌ သတ်ကို ထိန်းသိမ်းကွေပ်ကဲနိုင်စွမ်း ရှိလာ၏။

ထိုကြောင့် မှုန်ဝါးပျောက်ကွဲယူသွားသည့် အိပ်မက်များကို (သတိ ရှင့်ကျက်လာသောအခါ) ပြန်လည်စော့တော့ ဆင်ခြင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ပါမည်၏၊ နှီးစိတ်ဖြင့် လျော့လာသုံးသော်ခြင်း ပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆ မိခဲ့၏၊ တကေသာ လက်တွေ့၌ ထင်သည့်အဲတိုင်း ပတ္တ်ပေ၊ သတ်ပဋိဘန် တရား ပျားများပြီးသောအား၍ ပြုလည်း ယင်းသို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ပြုံး မရှိပေ။

အိပ်မက် ပြင်မက်နေစဉ်၌ ဖြစ်ပေ၏နေသာ သတိသည် စ နှီး အာနိသင် နည်းပါးလုံလသည်၊ ထိုအားနှင့် တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်များသည့် ပျုံလွှင့်မှုံးမှုံးလည်း မရှိသလောက် ရွားသည်ဟု ဆုံးရင်လာက်အောင် နည်းပါး၏၊ တကေယာ၍ ပြင်းထန်သော ပျုံလွှင့်မှုများ၊ ဖြစ်ပေ၏လာ လျှင်လည်း ယင်းကိုသည် သီးချား တည်ရှုမနေနိုင်၊ အိပ်မက်ထဲသို့ဖြစ်စေ ဝင်းရာက်သွားမည်၊ သို့မဟုတ် ထိုပျုံလွှင့်မှုံး၏ ဖန်တီးမှု့ကြောင့် အိပ်မက် ပြင်မက်နေသူ၊ လျှင်လည်း အိပ်ပျော့နေရမှ နီးလာမည် ဖြစ်၏၊ သို့သော အိပ်မက် မက်နေဖြင့်၊ ဝင်းကဲသို့ ပျုံလွှင့်မှုများ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေ၏ဂျာ ခဲယဉ်းလျှေ၏။

နီးနားနှင့်မှုံးသား၊ အိပ်မက် မက်နေချိန်၌ ကျွန်တော်တို့၏ အာရုံ များသည် သတိကို ပျုံလွှင့်၊ ခုံးချုပ်ကိုင်ဆွဲဆောင်နိုင်အားနည်းပါး၏၊ ထိုစဉ်၌ သတိသည် အာရုံးပါး၊ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှောင့်ယှက်ပြင်း ခံရမှုံး၊ သက်သာရာ ရင်၏၊ အိပ်မက်ထဲ့ တော်ပြီး၊ တုရုံ ဖြစ်းနေသာ စိတ်အစဉ်ရှိ သတိက တောင်တပန်း၊ ပြီးစားကိုင်တွေ့ယ်နေစွာ မလိုအပေါ် ထိုအပြင် ရုပ်ပုံး၊ အစေစာမျှန်များနှင့်သာ အမြတေစ ထိုတွေ့နေလေ့ ရှိသည့် နီးသတိသည်လည်း ဖြစ်ပေ၏မလာနိုင်ချေ၊ အိပ်မက် မက်နေ၏ ပြုံ့၌ ထို သတိကြော်လူရန် အမာခံမရှိ။

ဤကဲ့သို့သော အတွေးအား၏များနှင့်ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာသုတေသန အယူအဆများကို ကြေားသံရလျှင် အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမည်

ထည်း ဖြစ်ပါသည်၊ သို့သော် ဆရာတော်နှစ်ပါးအနက် မည်သည့် ဆရာတော်ကမျှ ငရှုတစ်တို့၏ ရှင်းလင်းမိန္ဒြေားခြင်း မပြုပေါ်

ကျွန်တော်၏ “မေးခွန်းသုံးခု”ထဲတွင် ထည့်သွင်းလောက်အောင် အရေးကြီးသော အချက်တရပ် ပေါ်လာပြန်ပါသည်၊ အလှန်အရေးကြီး သည့်အတွက် တင်ပြသောက်ထားသင့်ကြောင်းဖြင့်လည်း စိတ်ဝယ်ခံစား မိပါသည်၊ ယင်းအကြောင်းကို ယခု ကျွန်တော် တတန်တက ဖော်ပြန် သည်မှာလည်း အခြား အကြောင်းမြတ်ပါ ကျွန်တော်၏ ထိုမည်သော မေးခွန်းကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းသုံး ဖြစ်ရုံးပါ အံသွေစရာလည်း ကောင်းသော အဖြောရပ် ကွက်ပေါ်လာ ခဲ့သောကြောင့်ပေါ် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်၏ မေးခွန်းကား “စဉ်းစားတွေးခေါ်ကာ အမိန့်ပေးသော စိတ်နှင့် ထိုအမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖော် ထမ်းဆောင်ရာသော ရုပ်ခန္ဓာ တွင်ရှိ ရုပ်ဝတ္ထာ ဦးနောက်ကို မည်သည့်အရာက ဆက်သွယ်ပေးပါ သနည်း၊ ထိုအရာသည် မည်သူ့ အလုပ်လုပ်ပါသနည်း”ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးဖော်စား၊ ကျွန်တော်၏မေးခွန်းကို အကြိမ်ကိုမဲ့ ရွှေတို့ပြုပါသည်၊ ထိုအပြင် မည်သည်ကို ကျွန်တော် ဆိုလိုကြောင်း ပေါ်လှုပ်စေရန် အခါဝါလည်း ထပ်ဆင့် ရှင်းလင်းပြုပါသည်၊ တို့သိ မပြုလုပ်ပါက ကျွန်တော်မေးခွန်း၏ အဓိပ္ပာဇိုက် အကောက်များသွား နိုင်စရာ ရှိ-လသည်၊ ကျွန်တော် ဆုတိသည့်အချက်ကို ဦးဖော်တဲ့ တို့ ကျကျ သဘောပေါက်ရန်မှာ အရေးကြီးလျှော့၏။

ကျွန်တော်မေးခွန်းကို အသေးစာချာ ပြေားသိများနောက် ဦးဖော်သင် ထည် မဟာစည် ဆရာတော်တိသို့ ဘာသာပြန်ရှိ လျောက်လဲလဲက် ပါသည်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော်၏ အရိပ်အကဲကဲ့ ပြုဖြုံးနှစ် ရွှေလှိုင်သော် ဆရာတော်၏ ပျက်နှုတ်သည် ဝယ်၍၊ ဗုံးလေးနှင်သွားသည်ဟု ယင်မြင်ယူဆရာ၊ သေည်၊ အဖြော် ပေးရန်၊ လွှာက် အချိန်ကြောညာင်းနောက်း မရှိပဲ မဆိုင်းမလွှာပ် ဆရာတော်၏ ပြန်ပည့် မိန္ဒြေားခြင်း ပြုပါ၏။

“ဒီအချက်ကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက မစဉ်းစားခဲ့ဘူး၊ ဘယ်လိုမှုလဲ မည့်ကြေားခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရွှေမေးခွန်းကို မဟာဝည်ဆရာတော် မင်္ဂလာနိုင်ဘူး”ဟု ဦးဖေသင်က ပြန်ကြားလေသည်။

ကျွန်ုတ်ကလည်း ထွေထွေလွယ်နှင့် မရပ်သေးဟါချေား။

“ဒါပေမဲ့ဗျား-ဒီလို အေကြောင်းပါရမျှိုးတွေကို ဆရာတော် အသေ အချာ ဖုန်းစား ကြံ့စည်ကြည်ခဲ့ဘူးမျှော်၊ ဒီကိစ္စနှုန်းတော်သက်ပြီး ဆရာတော် ဘယ်လို ယူဆမလဲဆိုတာ သံမှယ်၏ သိပ်စိန်ဝင်စားပေါ့ ကောင်းမယ်၊ ဆရာတော်ရွှေ ကိုယ်ရိုင် အယူအဆကို ကြားသိပ်ရရှုစေ—”

ဤကို ဦးဖေသင်သည် ရယ်မောဂိုက်ပြီးနောက် ဆုတ်ဆိုင်းနေခြင်း မရှိပါ ကျွန်ုတ်ကဲ့ပါ ပုဂ္ဂိုလ်အောက်ကို ကာမျာတော်ကဲ ဘာသာပြန် တင်ပြ လျောက်ယားလိုက်၏ (ဆရာပေါ်သည် ကျွန်ုတ် ပြောကြားသည့် အင်လိပ်စကားကို များသောအားဖြင့် နားလည်ပါသည်၊ အင်လိပ်စာကို ကောင်းစွဲ ဖတ်နိုင်သော်လည်း အင်လိပ်စကားပြောသည်ကိုမူ တစာမျှ မကြော်ခဲ့ဘူပါ။)

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ပေါ်ထဲမှာ မပါတဲ့ ကိစ္စတရပ်နဲ့ ဟန်ဘေးပြီး ဆရာတော်အနေနဲ့ တင်မြင်ချက် အယူအဆပေးနိုင်ဖွှုံး မရှိဘူး၊ ဒေါ်ကိစ္စပြီးကို ထင်မြှင်ချက်ပေးဖို့ ဆရာတော်အထွက် မဖြစ် နိုင်ဘူး”ဟု ဦးဖေသင်က ပြုကြားပါသည်။

ကျွန်ုတ်သည် ဖော်ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လောက်စောင် အံ့ဩ သွားသွား ပြုပို့ မစဉ်းစားတတ်စောင်လည်း ပြုစွမ်းမိပါသည်။ ဤ ယောက်စွဲကို ဆရာတော်ဇာ ဦးဖေသင်ပဲ့၊ သတိမပြုမိပော၊ ထို့သို့ပြုရဲ့ ကျွန်ုတ်ပုံး၏ မေးမြန်သော အမျဉ်အချင်းများ၊ သည်းခံမှုများနှင့် ပြည်စွဲ၏ သုတေသန ကြုံတွဲယ်နှင့်စပ်း မရှိသော ပြုသာနာပေးခက်အဲများကို ထို့ထွင်း သိမြင်နိုးသော ဂုဏ်သတ္တိများ ရှိ၏၊ ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးသည်

ဆရာတော်သည် စဉ်းစားညာတ်ထက်မြှက်၏၊ ပြင့်မားစွာ လေ့ကျိုး တတ်ပြု့က်၏၊ သူမတူအောင်လည်း ပညာကြီး၏၊ အနောက်နိုင်ငံသား များ၏ ရှုံးလေ့ မရှိသော အမျဉ်အချင်းများ၊ သည်းခံမှုများနှင့် ပြည်စွဲ၏ သုတေသန ကြုံတွဲယ်နှင့်စပ်း မရှိသော ပြုသာနာပေးခက်အဲများကို ထို့ထွင်း သိမြင်နိုးသော ဂုဏ်သတ္တိများ ရှိ၏၊ ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးသည်

ပုံစံ သတ်မှတ်ထားရှိအပ်သော စည်းကမ်းများ၏ နှုတ်ဖွဲ့ခြင်းကို ခံနေရင်ဗြာင်း တွေရှိရသဖြင့် ကျွန်တော် သဘောမပေါက်နိုင်အောင် လည်း ဖြစ်ရပါ၏။

ဤနေရာ့လည်း အနတ္ထကိုစွဲမှာတုန်းက ကဲသိပင် တော်းနှင့်တော်း သဘောပေါက်အောင် ရှင်းလင်းပြောကြားနိုင်စွမ်း လိုအပ်နေမှုကြောင်း ထား ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်ဖွဲ့ ရှိပါသည်။ ဥက္ကပညာ အတွေးအခေါ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာတော်သည် စိတ်နှင့်ရုပ် ဆက်သွယ်မှုကဲသိသော အလွန် အ-ရေးကြီးသည့် အချက်တရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မသိနိုင်စရာ၊ အဖြော်မပေးနိုင်စရာ မရှိပါချေ၊ ယင်းသို့ ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် မယုံကြည့်နိုင်း။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည့် အချက်တရတော့ ရှိပါ၏။ ယင်းကား—ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်အား ပြောပြရန်မသင့်ကြောင်း ကျွန်တော်၏ ကြားသိမှုလောက်ထားရှိ၍ ကိုယ်တုံင်တွေသိမှု၌ ယုတ်တိပတ်တိ မရှိသေးပဲ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသွယ်သာ ဖြစ်ကြောင်းများဖြင့် ဆရာတော် ယူဆပုံပေါ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်ကို ပြုသိမှုသောအားဖြင့် စဉ်းစားစရာ အချက်တရတော့ ရှိ၏။ ထိုမေးခွန်း၏ အဖြောက် ယက်ခံရရှိခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်အဖြို့တစ်တစ်စာရာ အကျိုးထူးလာမည် မဟုတ်၊ သမာဓိရရှိရေး အတွက် ကူညီခြင်း မပြုခိုင်၊ စိပ်သာနာဥက္ကပေါက်ရေး၊ ဥက္ကအယင်းရရေး၊ သို့မဟုတ် နောက်သုံး၌ နို့ဗုံးနှင့်မျှက်မှုဗုံးပြနိုင်ရေးအတွက် မည်သို့မျှ အထောက်အပံ့ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါပေး၊ တကယ်တော့ ဤနေရာ့လည်း တော်းနှင့်တော်း အထောက်အပံ့အကျိုးသား မျှက်စိကို ဘောလုံးပေါ်၍သာ စူးစိုက်ထား”ဟူ၍ ပင် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အထက်ပါ မေးခွန်းအတက် အထိုက်အလျောက် လှယ်ကူရှင်းလင်းသော အဖြောက် မရှိဘူးဆိုပါလျှင် ကျွန်တော် အံသွေ့မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မေးခွန်းမေးမြန်းရာတွင်မူ အကန့်အသတ် ရှိပါသည်။ မေးခွန်းသည် မေးသင့်မေးထိုက်သောာ၊ ပုန်ကန်စွာမေးသော့

မေးခွန်းတဲ့ ဖြစ်ရမည့်အပြင် ဆက်စပ်မြော်မြင် တွေးခေါ် ဖြေကြားလို လည်း ရှိနိုင်လေ၊ က်သော အနေအထား၏ ရှိရမည့် ဖြစ်ပါသည်။

သိပ္ပါ-သို့မဟုတ် အသုန်ပညာ၏ မေးခွန်းတဲ့ကို ဖြေကြားလို့ မရနိုင် သည့် အကြော်အမျိုးနှင့် မကြားခေါ်ကြုံတွေ့ရတတ်ပေါ့ ဝင်စစ်အားဖြင့် ထိကဲ့သို့ဖြစ်ရသည့်မှာ အခြားအကြောင်းမြေကြာ့ မဟုတ်ပေ၊ မေးခွန်း၏ အနေအထားသည် အပြောပါ၍ ဟရနိုင်သည့် အကြော်အနေတွဲ ရှိသော ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ၏၊ ကျွန်တော် ထပ်ပြသော ပြဿနာမှာမူ အခိုန် အနည်းငယ်အတွင်း၍ ဖြေကြားရှင်းလင်းလို့ ရှိနိုင်သော ကိစ္စတရာပါ ဟူ၍ ယူဆမိပါသည်။

မျှန်ကန်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြသသည့်နည်းဖြင့် ပြောကြားရှင်းလင်းခြင်း မပြုနိုင်စော်းတော့ အနည်းဆုံး တွေးခေါ်မြော်မြင်ခြင်း ကောက်ချက်ချ ပြရှိကား ရနိုင်ဖွဲ့ထိုပါသည်။

ယခုအခါ့ ကျွန်တော်တို့သည် ဦးကျောက်၏ အလုပ်လုပ်ကိုင် ဆောင် ရွက်ပုံကို အတော်ပုံညွှန်ပြည့်စုစု သိရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ဦးကျောက်ဟူသည် ကား အတိုင်းထက် အလွန် အဆင့်အတန်း ပြင်မှား ဆန်းကြော်လှသော အံလက်ထရွန်းနှစ် စက်ကိုရိယာတဗျားဟုပင် ဆုံးသင့်၏၊ ယင်းကိုရိယာ ထဲ၌ အရွယ် ပမာဏအားဖြင့် အလွန် သေးငယ်လှသော စွမ်းအင်သတ္တိ ကအေးများ ပေါင်းစပ်ပါဝင်ကြပြီး ယင်းတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်သို့ သဘင်း ပေးပို့ ညွှန်ကြားလေ့ ရှိသည်။ ခန္ဓာသည် ဦးနောက်က ညွှန်ကြားသည် အတိုင်း လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

တိုးထက်လျက်ရှိသော သိပ္ပါပညာက တို့ထွင်ဖန်တီးပေးသည့် ကွန်ပြ တာကဲ့သို့သော ကိုရိယာပစ္စည်းနှင့် လူသားတို့၏ ဦးနောက်သည် သဘော ချင်း၊ လုပ်ဆောင်ပုံချင်း တူညီသည် နိုင်းယဉ်ဖုံးဖြစ်သည့်ဟူ၍လည်း ယခုအခါ့ ဆထက်ထမ်းပို့တို့ကာ ပြောစမှတ်ပြုလာကြ၏၊ ရပ်သဘော အရ အကျိုးသက်ဖောက်မှ ပြစ်ပေါ်လာနိုင်သော စွမ်းအင် တမျိုးကို ဦးနောက်မှ ထုတ်ဖော် ပေးနိုင်သည် ဟူသော အထောက် အထားများ သည်လည်း ထွက်ပေါ်လျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်သည် လိုအပို့ဆဲ၍ တင်ပြနေကြောင်းပြင့်တော့ မြိမ်ကိုယ်ပံ့မဲ့ မထင်ပြင်မိပါ။

မှန်ပါသည်၊ ကျွန်တော်တို့သည် မတေးလှသော အနာဂတ်အတွင်း၌ စိတ်ဆိုသည့်မှာ အထူးတလဲည် နှီးညံ့သိမ်မွေးလှသည့် အသွင်တမျိုးသော ရပ်တရားပင် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် လက်ခံလာကြဖွဲ့ယ် ရှုံးပါသည်၊ ကျွန်တော် တို့သည် အစိုင်အခဲခြားသော၊ အခြေခံ အစိုင်အမာရှုံးသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြင်လို့ ထိတွေလို့ရသော ရပ်ဝတ္ထုမျိုးများနှင့် ရှင်းနှီးပြီးဖြစ်ကြ၏၊ ထို့ကြောင့် ယင်းကဲ့သို့သော ရပ်တရားများကို ဖွဲ့စွာခြင်း မပြုလိုသည့်မှာ သဘာဝကျော်။

သို့သော် အယူအဆကေလေး အနည်းငယ်ပြောင်းလိုက်လျှင် ပြီးနိုင်ပါ သည်၊ ယင်းသို့ပြောင်းရန်မှာ ရပ်တည်နေသည့် အခြေခံနေရာတူမှုနေ၍ တိုင်းတာကြည့်သည့်ရှိသော် ရပ်ဝတ္ထုသည် ခွေလျားနေရာ အရပ်မျက်နှာ တက်၍ ထဖြည့်ဖြည့်းသေး၍ သွားသည်ဟူသော အိုင်စတိုင်း၏ ရှာဖွေတွေရှုံးချက် (၀၈)သို့ဝင်ရှိကို လက်ခံယုံကြည့်ရသည်ထက် ပိုမို မခက်ပါခြေား။

သိုပ်သည်းမှုချင်း အကြီးအကျယ် ကွဲပြားခြားနားကြကုန်သော အရ ဝတ္ထုများ၏ အကြောင်းတို့သာ တွေးတော့ စဉ်းစားနေလေ့ရှိခြင်း၊ ထို့အပြင် ယင်းတို့နှင့် နေစဉ်လည်း ပတ်သက်နေရခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော် တို့သည် ခဲနှင့် ဟိုက်ထရှုံးကြပ်တို့ ကဲ့သို့သော ရပ်ဝတ္ထုများ၏ အကြား၌ စိတ်ကူးဖြင့် စည်းကြောင်း ထကြောင်းကို မေးခွဲ ကန်သတ်ကြည့်ရန် အကြောင်းမရှိပေ၊ သို့သော် ဟိုက်ထရှုံးကြပ်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်နိုင် စွမ်း မရှိခွဲမက ကျွန်တော်တို့ထဲမှ အများစုသည် တွေးတော့ကြည့်ရှုံးပင် သဘောမပေါက်နိုင်ပေါ်။

ရပ်ဝတ္ထုဟူသည်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မည်သို့ ကန်သတ်မည်နည်း၊ ယနေ့အမြင် ယနေ့အတိုင်းအတာဖြင့်သာ ရပ်ဝတ္ထု၏အနက်ကို ဘောင်းတ် ကန်သတ်ထားရန် အကြောင်းမရှိပေ၊ ဆင်ကဲ့သို့သော ကြိုးမားသည့် ရပ်ဝတ္ထုအစိုင်အခဲကို အသေးဆုံးအလွယ်ကုသုံးသော ရပ်ငွေ ရပ်မှန်ကေလေး များနှင့် နှိုင်းယူဉ်မည်ဆုံးပါက ပလျှောက်သင့်မြတ်မှု ပရှိနိုင်။

မျှက်မွှာက်အချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေ တွေ့ရှုံးထားသမျှသော ရပ်ဝတ္ထုများထက် ပိုမိုသိမ်မွေးသေးငယ်သော ရပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ရှိရပေ မဟာဝည် - ၁၆

ဦးမည်ဟု အကြောင်သိပ္ပါယူရှင်တယောက်၏စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခံစားခြင်း မရှိပါက ထိုသူသည် အမြော်အမြင်နည်းသော အတွေးအမော် ညွှန်းသော သိပ္ပါယူရှင် တယောက်သာ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါသည်၊ ထိုကဲသို့ သေးငယ်လွန်းလှသည် ရပ်ဝတ္ထုတို့သည် သိပ်သည်များ သူတို့ထက် တယ် ပိုမို အဆင့်အတန်းမြင့်သော ရပ်ဝတ္ထုများနှင့် ပုံးပေါင်းမြှော်ပြီးနောက် ကြည့်မြင်လို့ရသည် အနေအထားသို့ ဆိုက်နောက်လာကြမည် ဖြစ်သည်၊ ထိုအားဖြေ ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းတို့အား စတင် သတိပြုလာမိကြပေ လိမ့်မည်။

ဥပမာအဖြစ် ရေခဲသေးတွောထဲ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင် တည်ရှိနေသော ဂက်(ခို)ခေါ် ဓာတ်ငွေ့ကိုလည်းကောင်း၊ မြို့တမြို့ကို ပျက်သွေးလုခမန်း ဖြစ်စေနိုင်သည် အက်ထမ်းဗုံး (အကုမြှော်ဗုံး) ပေါက်ကွဲဖွံ့ဖြိုးပါဝင်သော အက်ထမ်းကိုလည်းကောင်း တွေ့နိုင်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် စိတ်သည် ဦးနောက်ထဲဘွဲ့ရှင်ရှိနေသော အစုံမ်းသတ္တိ ကလေးများကို လူပ်ရှားပြောင်းလဲလာအောင် လူပ်ဆောင်နိုင်ဖွှုယ် ရှိ၏၊ ယင်းသို့ဖြင့် ခုခွဲကိုယ်ထဲ၌ လိုအပ်သော လူပ်ရှား ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း မှတ်ယူရန်၏။

ရပ်ဝတ္ထုမဟုတ်သာစိတ်က ရပ်ဝတ္ထုဖြစ်သောဦးနောက်အား အကျိုး သက်နောက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် စွမ်းဆောင် စေားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ရခြင်းထက် အထက်ပါအတိုင်း တွေးခေါ်စဉ်းစား လက်ခံရသည်မှာ ကျွန်တော်အတွက် ပိုမိုလွှာယ်ကူပါသည်။

ဤနေဖျဦး ကျွန်တော်တို့သည် စကား အသုံးနှင့်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခက် အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးပြန်၏ ကျွန်တော်သည် “ရပ်ဝတ္ထု”ဟူသည် ဝေါဘာရ ထဲတွင် စိတ်ကိုဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်စေသည် အနာမှန်သမျှကိုလည်း ထည့်သွင်း ယဉ်ဆယာပါသည်။

သို့သော် စဉ်းစားရန်ရှိနိုင်သေားသည်မှာ ရပ်ဝတ္ထုအတွက် ကျွန်တော် တို့ သတ်မှတ်ထားအပ်သော လက်ရှိ နယ်နိမိတ် များကြောင်းများသည် ဆင့်မြတ် မှန်ကန်ပါသော် ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက် နားလည်

သလို ပြုလုပ်ထားခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ထိအချက်ကို ကျွန်တော်တို့
ပိုမို သိမ်မွေးည့်စွာ သဘောပေါက်နိုင်လေ ပိုမိုသိမ်မွေးည့်သော ရုပ်
ဝတ္ထုများကို ရှာဖွေတွေ့ရှုံးလ ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလား၊ သို့ခိုင်နှာ
ရှာဖွေတွေ့ရှုံးချက်များသည် ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ကျေးများမှ ပေါက်ဖွား
လာကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏၊ ကျွန်တော်တို့၏ ကိရိယာ တန်ဆာပလာ
များက ရှာဖွေပေးသည့်အနုများကို လေ့လာစစ်ဆေးခြင်းပြုမှုမှ ပေါက်
ဖွားလာကြခြင်း မဟုတ်ပါ၊ ယခုရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာများကြောင့်
ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်က ရုပ်ဝတ္ထု၏ အစိတ်အပိုင်းဘုရား၌ လက်ခံ
နိုင်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

အခန်း ၀။

အချိန်နှင့် ခိုင်ပင်းရွင်း အတိုင်းအတာ

ယခုအခ ၍၌ ကလေးသူ့ထောက်များစုံမှစ၍ လူတို့သည် ပြီသိခိုင်မင်းရွင်း ၏။ စတုတ္ထအတိုင်းအတာ ဟူသောစကားနှင့် စကာ်းစွာ ရင်းနှီးမန် ကြပြုဖြစ်၏၊ လက်ပွဲနှင့်တတိုးလည်း သုံးနှုန်းပြောဆိုနေကြပြုဖြစ်၏၊ ယင်း စတုတ္ထအတိုင်းအတာ ဆိုသည်ကား အခြားမဟုတ် အချိန်ပင်တည်း။

ယင်းသည် စွမ်းစွားခန်းဝါယဉ်တပ်ထဲ၌ တစ်က လူတို့၏ စိတ် ဝင်စားမှုကို တက်ကြလှပါရာ၊ စေခဲ့သည့် လျှိုဂုဏ်ဆန်းကြယ်၍ အသိခက် သောအရာ တစ်ထဲခြားခဲ့သော်လည်း ယခုအခ ၍၌ အတွက် ထိခိုးမဟုတ် တော့ပြီ။

အာကာသရရီးသွားလာရေးသည် ယင်း၏ အသိခက်မှုအား မောင်း ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်ပြုဖြစ်၏၊ အာကာသရရီးသွားလာရေး ဆိုသည်မှာလည်း အကြောင်းပဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်၊ သိပ္ပါပညာဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျွတ်မှု များ၊ ပါးနပ်လိမ်မှုများနှင့်တက္ကာ ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကြိုးပမ်းလှပ်ရှား မူများ ပေါင်းစပ်ကြရမှ အကျိုးတရားအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာအပ်သော ရလဒ်ပင်တည်း။

အချိန်၏ လျှော့စားတတ်သည့် သဘောလက္ခဏာ များသည် နိုင်း ကွဲပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ချေပြီ၊ ယခုအခ ၁၀၂၍ ယင်းတို့သည် လူသားများ အတွက် အသာဆောင်အနေးများ မဟုတ်ကြတော့၊ စာဖတ်သွားအပေါ်၌ တစ်က ပြောကြုံမှား ခဲ့ကြကုန်သော (အချိန်နှင့် ပတ်သက်သည့်) ပြောတ်များနှင့် စာအုပ်များသည် ယခုသော် အရို့အစားကို ကျွန်းကျက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ပြီ၊ ယင်းတို့သည် ၈၀၅၇နောက်ကျ ကုန်ကြချေပြီ။

အချိန်သည် လျှိုဂုဏ်အသိခက်သော အဖားအမြတ်ဖြစ် ကျွန်းတော်တို့ အပေါ် မဟုတ်မဖူန်လုပ်ကြ၍၊ ယန်ဆောင်လျှော့စားခြင်း ပြုခဲ့ကြောင်း ကျွန်းတော်တို့ သိမြင်လာကြပြီ။ အဖြစ်မူန်ပေါ်လာပေပြီ၊ ယူကဗျာ၏

အဆိုဘာမိန့်အတိုင်း အချိန်သည် စတုတ္ထအတိုင်းအတာ တရပ်သာဖြစ်
ကြောင်းဖြင့် ယခု အလွယ်တက္ကာလက်ခံနိုင်ကြပါ။

အဖြစ်မှန်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိစဲ့သည့် ခက်ခဲနက်နဲ့သောအတွေးများ၊
စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များနှင့် အမှတ်သကော်တများ
စသည်တို့ကို ကျွန်တော်တွဲ (လပိုန်းများ)အနေဖြင့် ဂရုစိုက်နေစရာမလို့၊
ကျွန်တော်တို့၏ ဘုံးဘွားဘီဘင်များ၊ လက်ထက်မှုစဉ်၊ လက်ခံယုံကြည်
ခဲ့သော အနာဂတ်များနှင့် ယုံတမ်းပုံပြင်များ၏ အမှန်တရားကိုဖော်ရန်မှာ
အိုင်စတိုင်း အစရွှေ့သော သိပ္ပံ့ပညာရှင် ကပိအကျော်အမော် များ၏
အရာသာဖြစ်၏။

အချိန်သည် မည်သည့်အတွက် စတုတ္ထအတိုင်းအတာ ဖြစ်ရသနည်း၊
ကျွန်တော်တွဲလူသားတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်မိမိတို့ နားလည်သောပေါက်
နိုင်ရေးနှင့် မိမိတို့ မှုတင်းနေထိုင်ရာ စကြဝှေ့ကြီး၏ အကြောင်းတို့ကို
သိရှိနိုင်ရေးအတွက် အချိန်သည် မည်သည့်အနေးကဏ္ဍမှ ပါဝင်ပတ်သက်
နေပါသနည်း၊ မည်သို့သောခြားနားချက်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်ပေါ်သနည်း၊
စင်စစ်ဗြို့အချက်တို့ကို ဦးနှောက်ရှုပ်ချွဲ စဉ်းစားတွေးခေါ်ကြည့်သူ
မရှိသလောက် ရှားပါးလှုချေသည်။

အချိန်သည် စတုတ္ထအတိုင်းအတာ ဖြစ်သည်ဟဲသော အချက်စား
အလွန်တရားထင်ရှားလှပါ၏၊ အထူးပင်ပန်းကြီးစွာ စဉ်းစားတွေးတော်
နေစရာပင် မလိုပေ၊ ထိုသို့သောပေါက်ရန်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက်
အရေးတကြီး ပတ်သက်နေသော ကိစ္စတရပ်လည်းဖြစ်၏၊ သို့သော် ကြိုးသို့
သော်မပေါက်ပါ အခြားတဘက်မှ စဉ်းစားတွေးခေါ်ကာ အယူအဆ
တမျိုး ဖြစ်သူးနှင့်ဖွှုယ်လည်း ရှိပေ၏။

အချိန်အပေါ်၌ အထက် ဖော်ပြပါအတိုင်း သိမြင် နားလည်လာ
သည့်နှင့်အမျှ မိမိတို့၏ ဖြစ်တည်မှုကိုလည်း တစိတ်တဇေသ အားဖြင့်
သတ္တုပူမိလာမည်ဖြစ်၏၊ အချိန်ကို ယခုလုံသိသည့်အသိနှင့် စက်နာရီဖြင့်
တိုင်းတာသိရှိသည့် အသိသည် လွန်စွာခြားနားလှ၏။

ကြိုးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်စေရန်အလိုင်ာ
အချိန်အပေါ်၌ ဖြစ်နိုင်သမျှအလွယ်ကူးဆုံး သုံးသပ်ချက်ကို ပြည့်ပြည့်

စုစု ဆန်းစစ်ကြည့်ရန် လိုအပ်လိမ့်ပည် ထင်ပါသည်၊ မှန်ပါသည်၊ သချုပ်မေအနည်းလမ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဂရိုဗျားကြောင်းများ ရေးဆွဲတွက်သုက်နည်းဖြင့် လည်းကောင်း အချိန်ကိုထော်လာစူးစမ်း တက်ဆုံလျှို့ကြပေါ် ထိုနည်းလမ်းများဖြင့် ရှုမြင်သုံးသပ်ပုံတွဲကိုလည်း သိသင့် သိထိုက်လုပေသည်။

အနာဂတ္တုများအာဖြစ် ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိ နေခိုင်ရေးအတွက် ဒိုင်မင်းရှင်းခေါ် အတိုင်းအတာများ ရှိရန်လိုအပ်ပေသည်၊ ဒိုင်မင်းရှင်းအတိုင်းအတာများ မပါပါနှင့် မည်သည့်ရှင်ဝတ္ထုမျှ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေခိုင်မည် မဟုတ်ပေ၊ အနာဂတ္တုတိုင်း၌ အလျား အနဲ့အထုတ္ထသည့် ဒိုင်မင်းရှင်းအတိုင်းအတာများကို ရှိရမည်သာတည်း။

ကျွန်တော်တိသည် ရှိခြားမေတ္တာ ဘာသာကို စတင် သင်ခဲ့ရစဉ်က ပိုင့်ခေါ် အစက်တော်၌ အတိုင်းအတာ အဆွယ်ပမာဏ မရှိကြောင်းဖြင့် ထွေကြုံ ကြေားသိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်၊ ထိုင်ကြောင့် အစက်တော်ဟုသည် စိတ်ကူးထွေသာ တည်ရှိနိုင်၏၊ တကယ်စင်စစ်အားဖြင့်ကား ဖြစ်တည်နိုင်စွဲး မရှိပေ၊ မျှေားကြောင်းတင်ကြောင်း၌ကား အလျားရှုံး၍၏၊ အနဲ့မရှိပေ၊ ထိုင်ကြောင့် မျှေားကြောင်းသည်လည်း အစက်ကဲ့သို့ပင် ကံမကောင်း အင်ကြောင်းမလှရာယူ ဆိုနိုင်၏၊ စိတ်ကူးထဲတွင်မှတ်ပါး တည်ရှိနိုင်ခြင်း မရှိရှာပေ။

ခရီယာတော်ကား အလျားရှုံး၏၊ အနဲ့ရှုံး၏၊ အထုကား မရှိကြောင်းကျွန်တော်တို့ လေ့လာတွေ့မြင်နိုင်၏၊ ထိုင်ကြောင့် ခရီယာသည်လည်း အစက်များ၊ မျှေားကြောင်းများကဲ့သို့ပင် အမှန်တကယ် တည်ရှုံးခြင်း၏ ဖဖြစ်နိုင်ပေ၊ နောက်သုံး၌ကား အလျား အနဲ့ အထုရှိသော ထုထယ်ကို လေ့လာကြည့်နိုင်ပြန်၏ အချက်သုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ထုထယ်သည် အစိုင်အခဲရှိသည်၊ တည်ရှုံးရနိုင်သည်ဟု၍ ထင်မြောင်ရ၏။

ညက်နှင့် စဉ်းစားကြည့်လျှင်လည်း ဤအတိုင်းပင် မှတ်ယူသွင်းဖော်ကောင်း၏ သို့သော် အစက်၊ မျှေားကြောင်း၊ ခရီယာ တွဲကဲ့သို့ပင် ယင်းသည်လည်း လက်တွေ့မျက်ပြုနှုန်း တည်ရှုံးနိုင်ခြင်း မဟုတ်ပဲ စိတ်ကူးထွေသာ တည်ရှိနိုင်၏၊ အဘ သို့ကြောင့်စို့သော် ယင်း၌ အစဉ်မပြတ်

ဆက်လက်နေသည့် သဘောလက္ခဏာ ကင်းမဲ့၏၊ အချိန်တည်းဟူသော ခိုင်မင်းရှင်း၊ အတိုင်းအတာ မပါစိုးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖြစ်တည်မှုကို ကာလပိုင်းခြား သတ်မှတ်ခြင်းတွေမရ၊ ထိုသို့မရခြင်းကြောင့် ယင်းအား အရာဝတ္ထာတုအဖြစ် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မှတ်ယူ၍မရနိုင်ပေါ်။

ယင်းသည် အသစ်စက်စက် ရွှေဖွေတွေရှိထားသော ကျွန်တော်တို့၏ စတုတ္ထဆတိုင်းအတာရှိသည့် စကြေဝါးခြားသာ ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိနိုင်၏၊ အလျား အနဲ့ အထူးဟု ဆိုအပ်သည့် အတိုင်းအတာ သုံးမျိုးထဲနှင့် မဟုတ်မှု၍ အချိန်တည်းဟူသော စတုတ္ထတိုင်းထားမှုပါ ပါဝင်မှုသာလျှင် အရာဝတ္ထာများသည် အစိုင်အခဲအဖြစ် သဘောသက်နောက်၏ ရှုံးစတုတ္ထ တိုင်းတာမူ (မရွှေးမင်း) ကို နားလည်လျှင် ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ ကိုလည်း သဘောပေါက်နိုင်ပြုဖြစ်၏။

အချိန်နှင့် ပတ်သက်၍ တို့သီးမှသဘောတရားအဓိ မည်သည့်အချက် များကို လေ့လာသိရှိနိုင်သနည်း၊ ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာတို့သည် မည်သူ့မည်ပုံ တို့တက်လာကြကုန်သနည်း ဆိုသည်တို့ကို သန်ဆဲကြည့်ရန် ထိုအပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။ မဲသမျက်စီအားဖြင့် အတိအကျ မဖြင့်ရ သော်လည်း စိတ်ကူးကြည့်ပါလျှင် ဉာဏ်ဖြင့်သိမြင်၍တော့ရရှိနိုင်လေသည်။ ယင်းသည်စား အခြားမဟုတ် ခိုင်မင်းရှင်း၊ အတိုင်းအတာတို့၏ အခြေ အနေ တရုပ်မှုတရုပ်သူ့ တို့တက်လာပုံပေါင်တည်း။

အစက်တခို့ အတိုင်းအတာ ကင်းမဲ့ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမည်သောအစက်သည် ခွဲသွားခြင်းပြု၏၊ မျဉ်းကြောင်း အဖြစ်သူ့ နောက်လာအောင် ရှုန်းကုန်လုပ်ရားခြင်း ပြုသည့်ဟန်နှင့်၏၊ မည်သူ့ လုပ်ဆောင်သနည်းဟူမှ အစက်တခုနှင့်တခု ဆက်စာသက်ကာ ပေါင်းစပ်မီသားသောအခါ့် မျဉ်းကြောင်းဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ဤသို့ဖြင့် ခိုင်မင်းရှင်းကိုပဲသည့်ဘဝမှ ခိုင်မင်းရှင်းတခုရှိသော ဘဝသို့ နောက်လာ၏၊ တနာည်းဆိုသော် အတိုင်းအတာ ကင်းမဲ့သည့်ဘဝမှ အတိုင်းအတာတခုရှိသောဘဝသို့ နောက်လာ၏။

ထိုနည်းတုပင် မျဉ်းကြောင်းတကြောင်းသည် အခြား မျဉ်းနဖြား တကြောင်းပေါ်၌ အောင့်မှန်အနေအထားဖြင့် သူ့မဟုတ် မျဉ်းမတ်အဖြစ်

ကျေနောက်လာ သောအခါ အတိုင်းအတာ နှစ်ခုနှစ်ဘက် ဖြစ်လာ၏၊ ထိနှောက်တဖန် အဆိုပါ ဒေါင့်မှန်ကို ဒေါင့်မှန်ဂံးအပြစ် များ ကြောင်းတခုနှင့်ပိတ်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင်တို့ကြံးဖြစ်လာ၏၊ ဒိုင်ငြေးရှင်းစွဲ အတိုင်းအတာသုံးဘက်ရှိသော အရာဝတ္ထုတုံး ထုထယ်တချုပ်လာ၏၊ ဤအချက်ကို စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်သော ဒေါင့်မှန်ပေါ်မှုများကြောင်းတကြောင်းဖြင့် ပိတ်လိုက်ခြင်း အားဖြင့် ကျွန်ုတ်တို့၏ ကြောင့် အတွင်း၌ အရာဝတ္ထုတုံး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့မဟုတ် “ဒေါင့်မှန်များ၌”ဆိုသော စကားလုံးများသည် မည်သည့် အနက်သောတို့ ရည်ညွှန်ပေါ်သော်လည်း၊ ထိုအချိန်အထိ ဖြစ်ထုန်းပေါ် ပေါက်ခြင်း မရှိသေးသော ဒါရိုက်ရှင်းစွဲ မျက်နှာစာ သို့မဟုတ် “ဘက်”ကို ရည်ညွှန်းခြင်းပင်ဖြစ်လာ၏၊ ဤနေရာ၌ “ဘက်” ဆိုသည့်မှာ ရွှေဘက် (အရွေဘက်မဟုတ်ပါ) စာနာက်ဘက်၊ ဘေးဘက် စသည် အသုံးအနှုန်းမျိုးကို ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အက် များကြောင်း ငရီယာ တည်းယူသော အခန်းကဏ္ဍတရုစိုးကျွန်ုတ်တို့သည် အယူအဆသုစ်တစ်ခုကို တင့်ပြုကြပေါ်သည်၊ ယင်းတို့၏ အတိုင်းအတာ များ၏ ဘောင်အဟုံင်မှုနေရာ ဆင်ခြင် စဉ်းစားခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဆက်စပ်တွေးစွဲခြင်း ပြန်လျှေား ထိုအယူအဆများ ဖြစ် ပေါ်လာခိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ “ဒေါင့်မှန်များ၌” ဆိုသောအသုံးအနှုန်းသည် “ယင်း၏ ရှိရင်းစွဲ လောကအပြင်ဘက်မှ” ဟူ၍ ဆိုလိုရင်းဖြစ်၏၊ လူပ်ရှားခြင်း (သို့မဟုတ် ဘက်လက်၌ ရောဘဲခြင်း) အားဖြင့် များကြောင်းအပြစ်မှ တဆင့်ပိုမိုမြင်မာသော ရှိရင်မှင်းရှင်းအတိုင်းအတာအပြစ်သို့ ဆိုက်နေက် ခဲ့ပေသည်၊ များကြောင်းသည် လူပ်ရှားခြင်းအားဖြင့် ငရီယာဖြစ်လာ သည့်နည်းတဲ့ ကျွန်ုတ်တို့သည်လည်း အချိန်ထဲ၌ လူပ်ရှားခြင်းအားဖြင့် အဖွဲ့အကုယ် အစိုင်အခဲအားဖြင့် ပြစ်တည်လာကြခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

၁. သို့သော် ကျွန်ုတ်တို့သည် ဤအတော်အခြေပြုတဲ့ လျက်ရှိကြရေား အချိန်ကို ဒိုင်မင်းရှင်းအတိုင်းအတာအခြားအပြစ် လက်ခံ သဘောပေါက်ရန် အလွန်တရာ ခက်ခဲနက်နဲ့ နေပေါ်သည်၊ အချိန်ကို

ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ တရာ့အဖြစ် ယူဆ လက်ခံရန် အရေးမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အုံဘန်းလည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်နေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ကားယူထယ်၏ ခိုင်မင်းရှင်းအတိုင်းအတာနှင့် ပတ်သက် ရှုလည်း ဤသိပ် မျက်စိလည်စရာကောင်းသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အည် ထိသိမဖြစ်ကြပေ၊ အစိုင်အခဲလိုက် တည်ရှိနေခြင်း၊ ကိုင်စ်းကြည်၏၌ ရှုခြင်းများကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သဘောပေါက်များ လွယ်ကူ နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်မီမိတို့ ခိုင်မင်းရှင်း သုံးဘက်ရှိသော သတ္တဝါများအဖြစ် မိရိုးဖလာအရ အတိအကျ အခိုင်အမာ လက်ခံ ယူဆခဲ့ကြ၏၊ ဤမည်သော ယုံကြည်ချက် အရိပ်အာဝါသ အောက်၌ ကြေးပြင်းခဲ့ကြ၏၊ ထို့ကြောင့် ဖွှဲသိခိုင်မင်းရှင်း၏၏ စတုတ္ထအတိုင်းအတာ တရပ်ဟူသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် လက်ပွန်းတတီးမရှိပေ၊ လက်ခံယုံကြည် ခြင်း မပြုလို့ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ ဖြစ်တည်မှုအတွက်လည်း စတုတ္ထ အတိုင်းအတာဟူသည် မထိအပ်ပါပေ။

ယခုအခါးကား သိပ္ပါပညာပိုင်းဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍသစ်တရပ် ဖွင့်ခဲ့ ချေပြီ၊ ခိုင်မင်းရှင်း သုံးဘက်သာရှိသော လူသားများအဖြစ် ရပ်တည် နေကြကုန်သော ကျွန်တော်တို့သည် အစက်များ၊ မျှေားကြောင်းများ၊ ထုထယ်အစိုင်အခဲများ အတိုင်းပင်ပြစ်ကြောင်း၊ တစ်တရာ့အနှစ်အသား မရှိကြောင်းတို့ကို နားလည်ခွင့်ရလာ၏၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း အထက် တဲ့ ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် ခေါင်မျှန်ကဲသုံးသာ အတိုင်းအကာသစ်တရ လိုအပ်၏၊ ယင်းကား အချိန်တည်းဟူသော ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ ပင်တည်း။

ဤစကြဝြောကြီး အတွင်း၌ အနာဝတ္ထုတရာ့အဖြစ် အမှန်တကယ် ဖြစ်တည် နေခိုင်ရေးအတွက် ဤအတိုင်းအတာသစ်သည် မရှိလျှင် မဖြစ် ရှိနိုင်ပေ။

ယခုအားလုံး ရှင်းလင်းသွားပြီ ဟန္တုသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံသုံးရှိသာ အချိန်နှင့်ပတ်သက်သည့် အချက်

များ ရှင်းသွားပြီဟု သော်လည်းကောင်း ယဉ်ဆက်မှု ယဉ်ဆိုင်ဖွှဲ့
ရှိပါသည်။

ကော်မူချ အဆုံးသတ်သွားပြီလော့၊ ထိတိုးချေမှုသည် မည်သည့်စနစ်
နောက်အောင် သွားမည်နည်း၊ တစ္ဆေးတချိန်၏ ဖစ်သိခိုင်မင်းရှင်းအော်
ပွဲမှုအတိုင်းအတာတရပဲ ပေါ်လာသိုးမည်လော့၊ ထိုမည်သော ပွဲမှု
အတိုင်းအတာကို တစ်တင်ယာက်သော ပုဂ္ဂိုလ်က စူးစမ်းရှာဖွဲ့ တွေ့ရှိ
ခြင်း မပြနိုင်အောင် မည်သည့်အနာသည် တားဆီးထားမည်နည်း၊
ထိုအားဖြော ကျွန်ုတ်တို့၏ ဝကြေဝဋ္ဌာတွင် ဥပဒေသအသစ်တရ ပေါ်
လာပေလိမ့်သိုးမည်၊ ဖိုင်ပင်းရှင်းအတိုင်းအတာ ငါးခုရှိမှုသာ အစာဝတ္ထု
အဖြစ် အမျှန်တကာယ် ဖြစ်တည်နိုင်သည်ဟူ၍။

ထိုပွဲမှုမြောက် ပိုင်ပင်းရှင်းကို အသယ်ဆုံးရရှိနိုင်မည်နည်း၊ အချိန်မှု
နောက် အောင်မှုန်ကျကျ တိုးချေလိုက်ခြင်းဖြင့် ရရှိနိုင်မည်လော့၊ ကျွန်ုတ်
သည် ဤနောက် အုန်း၏ “အချိန်အမှတ်စဉ်” (ဆိုရှုရယ်လိုင်း) အယူ
အဆကို တင်ပြုရည်ညွှန်းနေခြင်းမဟုတ်ပါ၊ ဤကဲ့သို့ အသစ်တိုးချေလိုက်
ခြင်းအားဖြင့် “ကြိုက္ခာလောက်၏ အပြင်သို့” နောက်သွားသည်နှင့်
ဖြစ်သွားမည့် အပြင့် မည်သည့်အချိန်နှင့်မှားညွှန်း ဆက်သွယ်ပတ်သက်နော်
ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေါ်။

မဝေးလွှာသော အနာဂတ်ကာလွှာ အခြားသော ဘုံးသာဝတ္ထုတွင်
ဖြစ်တည်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်သည့် မရှိမဖြစ်ကိစ္စတရပ်ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်ုတ်တို့ စဉ်စား လာကြလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်နိုင်ဖွှဲ့ရှိ၏၊ ယခု
အားဖြော အတိုင်းအတာ လေးဘက်ရှိသော ပြစ်တည်မှုကို ပုံးကြည်လာ
သလို ထိုအချက် (ပွဲမှုနှင့်ပင်းရှင်း အတိုင်းအတာ)ကိုလည်း ထိုအားဖြော
လက်ခံလာဖွှဲ့ယူ ရှိပါသည်၊ အချိန်မှ အောင်မှုန်ကျကျ တိုးချေသွားခြင်း
အားဖြင့် အသစ်သော ဘုံးသာဝတ္ထု ဖြစ်တည်မှုတရပ် ပေါ်ပေါက်လာ
နိုင်ကြောင်းဖြင့် ယဉ်ဆိုင်စနစ်ရှိ၏၊ ပွဲမှုနှင့်ပင်းရှင်း အတိုင်းအတာတရ
ဖြစ်ပေါ်လာဖို့အတွက် လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်စွာကိုလိုက်သောအား
တွင် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်လာနိုင်စနစ်ရှိပေသည်၊ သို့သော် ဤနောက် ထိုအောက်
ကို ကျွန်ုတ်တို့ မဆွေးနွေးသင့်သေးပေါ် အချိန်နှင့် ပတ်သက်သည့်

ကျွန်တော်တို့၏ ရုံးစမ်းတွေးခေါ်မှုကို ကလနားသတ်သည် အနေဖြင့် ရွှေတနေ့နေ့ကိုမူ ထိအကြောင်းကို ရည်ညွှန်းဆွေးနွေးရန် လိုအပ်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းလျက်ရှိသော အချိန်အပ်၍ လေ့လာသုံးသပ်နည်းသည် ခဲ့ခြမ်းစိတ်ပြာကြည့်သည့်နည်းပင်ဖြစ်၏၊ စက္ကာပ်၍ ဂျုပ်မျဉ်းကြောင်းများ ဆွဲချွဲဖြစ်ဖော်လက္ခဏာအမှတ်အသားများကို အသုံးပြုကာဖြင့် ဖြစ်စေ တွေ့က်ဆောင်ဆိပ်လျှင် အလွန်ကောင်းမှန်စွာ အသုံးချိန်းသည်၊ လက်တွေ့၌ အသုံးဝင်လျက်လည်းရှိသည်။

အခြေခံသချို့သင်ကြားခဲ့စဉ်က အချိန်သည် လက်အောက်ခံ မတုတ်သော အရေးပါသောအနာကဗျာအဖြစ် ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်းနှီးယဉ်ပါးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏၊ သို့သော် မရှိပြုခြင်း မပါမပြီးသော ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ တာဗျာအဖြစ်ကား ကျွန်တော်တို့ သဘောမပေါ်ကြော်ကြော် တစ်ထုခုသော အနာသည် ဝတ္ထုပစ္စည်းတခုအဖြစ် အမှန်စင်စစ် ဖြစ်တည်နှင့်ရေးအတွက် အချိန်တည်းဟူသော ခိုင်မင်းရှင်း မရှိလျှင် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းမသိခဲ့ကြ။

အချိန်ပြဿနာကို အခြားတန်ညွှန်းတလမ်းဖြင့်လည်း ချဉ်းကပ်နိုင်ပေသေးသည်၊ ဤနည်းလမ်းအတိုင်း ကျွန်းလျှင် ကျွန်တော်တို့အတွက်အကြီးအကျယ် ပို့စုံသက်ဆိုင်လာမည် ဖြစ်ရုံးမက အုံဘန်း စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းမည်ဖြစ်သည်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးဆွေးလျက် ရှိတွေ့သည်မှာ လက်တွေ့မပါသောသဘောတရားရေး ခိုင်မင်းရှင်းသာ ဖြစ်၏၊ ငါတွေ့မဟုတ်သည့် စာတွေ့ ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာအရ ကျောက်ခဲ့တလုံးနှင့် လူသားတယောက်သည် များစွာကျွဲပြားခြားမှားခြင်း မရှိပေး။

သို့သော် လက်တွေ့၌ ကျောက်ခဲ့နှင့်ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ပေး ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ကျွန်တော်တို့ ပုံံဆိုင်နေသည်၊ သို့မဟုတ် အချိန်ကို အမှန်အတိုင်းသဘောပေါက် နားလည်နေသည်ဟု ထင်မှတ်နေကြ၏၊ အတိတ်ပစ္စာ့ဖြစ် အနာဂတ်ကို ခွဲခြားသိသော အရည်အချင်းမျိုးကို ပေးနိုင်စွမ်းသောသဘောဝကို ပိမ်တို့ စိုးပိုင်ထားသည် ဟု ယုံဆနေကြ၏၊ စားလတပါးမှ မဟာစည် - ၁၇

တပါးသို့ ကူးပြောင်းမှုကို တပ်အပ်သေချာ အခိုင်အမှာ သိရှိကြောင်း ဖြင့်လည်း ယုံကြည်ကြ၏။

ပြီးခဲ့သည့် စာပိုဒ်များ၏ ရည်ညွှန်း ဖော်ပြခဲ့သော အသိတရားသည် အမြဲမသွေ့ မပြောင်းမလဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည်မဟုတ်စေကာမူ အတော်ပင် အထင်အရှား ဖြစ်ပေါ်နေနိုင်၏။

ကျွန်တော် ဉာဏ်မီသရောက် တင်ပြရမည် ဆိုပါလျှင် ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာနှစ်ခု သို့မဟုတ် သုံးခရီးသော သတ္တဝါမရှိပေါ့ အလျားနှင့် အနုံသာ ပို့သည့်အပြင် လွင်ပြင်ကဲသို့ ညီညာ ပြန်ပြုးသော မျက်နှာပြင် အတွင်း၌သာ တည်နေသည့် ချပ်ပြားသော သတ္တဝါများ အဖြစ်သို့ ကျွန်တော်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ပိမိတို့ စဉ်းစား ကြည့်ကြပါစိုး။

ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအဟာနှစ်ခုသာရှိသော သတ္တဝါများဘဝ ရောက် နေသည့် ကျွန်တော်တို့သည် တဆင့်မြင့်သည့် ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ သို့မဟုတ် တတိယ ခိုင်မင်းရှင်း ရှိနေသေးကြောင်း အတွေ့အကြုံ ဟရှိ၊ မိမိတို့ ဓမ္မကြုံနေသည့်မှာ အတိုင်းအတာ နှစ်ခုသာ ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင်း မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံ လက်လျမ်းမမိဘော တတိယ ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်း အဘာဓိသည်ကို သဘောပေါက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။

ထို့အပါ၌ ကျွန်တော်တို့သည် လွင်ပြင်အလား ညီညာ ပြန်ပြုးသော မျက်နှာပြင် အတွင်း၌သာ တည်ရှုနေရကား ကျွန်တော်တို့၏ ဦးနောက် ထွေး “မယက်”နှင့် “အောက်”ဆိုသော အသိတရား ကိန်းမည် မဟုတ်၊ ဤဝါဟာရ စကားလုံးတို့သည် မည်သို့ အနုက် အဓိပ္ပာယ် ရွှေ့ကြောင်း၊ မည်သည်ကို ထိုလို့ကြောင်းလည်း တွေးဆုနိုင်ဖွှုယ်မရှိ။

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် မိမိတို့ကိုန်းဝပ်ဖြစ်သော ညီညာပြန်ပြုးသည့် မျက်နှာပြင်ကိုသာ သိမည်၊ မိမိတို့ သွားလိုသည့်ဘက် သို့မဟုတ် အရပ် မျက်နှာသို့ စိတ်တိုင်းကျ လွှာတဲ့လွှာတဲ့လပ်လပ် သွားနိုင်သားပဲ ဟူ၍သာ စိတ်ဝယ် ခံစားမိပေလိမ့်မည်၊ ကိန်းဝပ်ဖြစ်တည်နေရ ပိမိခိုးဘဝသည် အထက်ပါအတိုင်း လွင်ပြင်လို တပြန်ထဲဖြစ်နေသည့် သဘောဝမှု တဆင့် တက်၍ အောင့်မှုနှင့် အာနအထားသို့ ပြောင်းလဲလာပြောင်းကို ထိုသွေ့စွာ၍ ခံစားသိရှိလာသည်ဟု ဆက်လက် စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦးစိုး။

ထိုအခါ့၍ ထိုသတ္တဝါ၏ ရင်္ဂါးဖြစ်ပေါ်သော အသီသည် အချိန်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်းတော်တို့ ယခု ခံစားသိရှိရသော အသီနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ပြစ်ပွဲယ် ရှိပေသည်၊ ထိုသတ္တဝါသည် ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာတွေ တိုးယာသည်ကို ပိုင်ပိုင်နှင့်နိုင် မသိသလို ယခု ကျွန်းတော်တို့ သည်လည်း အချိန်၏အတိုင်းအတာကို ရေရှာရန်မသိကြပေ ကျွန်းတော်တို့ သိထားသည့် အချိန်၏အတိုင်းအဘာဆိုသည်မှာ မိမိတို့ဘာသာမိမိတို့ သတ်မှတ်ထားချက်ပျော် ဖြစ်၏။

ကျွန်းတော်တိုးသည် အချိန်၏ အတိုင်းအတာကို သိသယောင် ဖြစ်နေကြသော်လည်း တကယ်တော့ စစ်စစ်မှန်မှန် မသိကြောင်း စွဲဖော်တွေမျှ ရေးရေးပေါ်လာ၏။ ထိုအပြင် အချိန်ကာလဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်းတော်တိုး၏အန္တစုံဘဝ်၍ လွန်စွာ အ အရေးပါအနေဖောက်လှုလေသည်။ ကျွန်းတော်တိုးသည် အချိန်၏ အတိုင်းအတာကို သိရှိသည်ဆိုရန် ပြကတော်အတိုင်း သိခြင်းလား၊ လှည့်စားမှုတည်းဟူသော မျက်နှာပုံးစွဲထားပြီး သိခြင်းလား ဤအချက်မှာ စံတိဝင်စားစရာ ကောင်းရှုမက လေ့လာကြည့်စရာလည်း ကောင်းလှပသည်။

မှန်ပါသည်၊ စတင် လေ့လာကြည့်တော့မည် ဆိုသည်နှင့် တံ့ပိုင်နက်နာရီတလုံးက ဖော်ပြသော အချိန်အတိုင်းအတာကို သေးဖယ်ထားနိုင်ရန် အထူးလိုအပ်လာ၏။ နာရီကဖော်ပြသည့်ကား အချိန်၏ အတိုင်းအတာစစ်မဟုတ်ခေါ်၊ စံပြုသတ်မှတ်ထားချက်ဘဝ်ကိုသာ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏၊ သာ့သာ ပုံစွာများနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင် အဖြေရှာကြသောအခါ့၌ စာရွက်ပေါ်တွင် အချိန် သတ်မှတ်ချက် အဖြစ် ဂရပ်စံ မျဉ်းကြောင်းများကို ကျွန်းတော်တို့ ရေးဆွဲ တွေ့က်ချက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား၊ ဂရပ်စံမျဉ်းကြောင်းက ဖော်ကျိုးသောအချိန်နှင့် နာရီတလုံးက ပြောပြသောအချိန်တွေမှာ ထူးမခြားပင် ဖြစ်၏။ နာရီက ဖော်ပြသောအချိန်သည် အနည်းငယ်ပို၍ ဟုတ်သလို မှန်သလို ထင်ရှာသော်လည်း ဂရပ်စံ မျဉ်းကြောင်းများက ထုတ်ဖော်ပြသသော အချိန်မျိုးပင်တည်း။

အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆင်ခြင် တွေးဆမ်း နွောရာညပါ အမြဲ မပြတ် မူးအင်မြိုက်နေသော အခန်းတခန်းထဲသို့ ကျွန်းတော်တို့ ဖောက်နေ

သည်ဟု ညက် သက်စောက်ကြည့်သင့်၏၊ အနေးထဲတွင် နေနှင့် ညာသည် တစ်ထာဖ ခြားနားခြင်း မရှိပဲ မူးပေါင်နှင့်မဲ့သာ ဖြစ်နေသည့်အပြင် အနေးထဲ၌ နာရီလည်းမန္တာ “နာရီ အချိန်” (ဆိုလိုသည့်မှာ နာရီစာ ဖော်ပြသည် အချိန်) ကိုယ်း မသိနိုင်။

မြတ်သည့် နေစဉ် ဘဝကို နေထိုင်ကုန်လွန် နေခိုက်စယ် အချိန်နှင့် ပတ်သက်၍ သိနေသည်၊ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီဟု မှန်းခိုင် သည်၊ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပြီဟု ယူဆနိုင်သည်၊ စသည်ပြင် အထင် စောက်နေလေခြင်း၊ ထိုသို့ အထင်စောက်သည့်မှာလည်း မဆိုးပေ၊ အချိန်ကို သိနိုင် မှန်းခိုင် ဆနိုင်ကြသည်လည်း မှန်၏၊ သို့သော် မြတ်တို့၏ ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းပြင် မဟုတ်ပါခြော၊ ပြင်ပအကုအညီ အထောက်အပံ့များအားကိုး ပြင် စိန်နားတောင်းစောင်ကြောင့် ပါးပြောနိုင်ကြခြင်းသာတည်း။

ဥပမာအဖြစ် ပြရမည်ဆိုသော် အလင်းစောင်များ မို့နွေားတာမျိုး၊ လင်းလာတာမျိုး၊ မော်တော်ကားစသည် အမျိုးမျိုးသော ယာဉ်ရထား သံများ ကြားရတာမျိုး၊ စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၏၊ ထို့အပြင် အစားအစာ ဓားသောက်ပုံ အလေ့အကျင့်သည် ပင်လျှင် အချိန်ကို မှန်းဆန္ဒ အထောက်အကုတရပ် ဖြစ်နိုင်၏၊ ဖော်ပြပါအချက်တို့သည် ကျွန်ုတ် တို့အား အချိန်နှင့် ပတ်သက်၍ ခန့်မှန်းတတ်အောင် အကူအညီပေး လေသည်။

သို့သော်လည်း ပတ်ဝန်ကျင်နှင့် အဆက်ပြတ်နေသော အမှား ခန်းထဲ စောက်နေစဉ်ဗြိုက်ကား အခြေအနေမှာ တမျိုးဖြစ်သည်၊ အချိန်ကို သိနိုင် မှန်းဆန္ဒလောက်သည် မည်သည်ပြင်ပ အကူအညီမျှ မန္တာ၊ ကျွန်ုတ်တို့ဝမ်းလိုက်စာလည်း အချိန်တန်လာသောအခါ ဆာလောင်ပြီ ဟူသည် အချက်ထက် သာလွန်ဖော်ပြနိုင်ဖွှုယ်မရှိ၊ နာရီက ဖော်ပြသည် အချိန်ကို “နာရီအချိန်”ဟု အမည်ပေးရသည့်၊ ယင်းကဲ့သို့ ဝမ်းပိုက်က ဆာလောင်ကြောင်းပြင် ဖော်ပြသည် အချိန်ကို “ဝမ်းမြိုက်အချိန်”ဟု အော်ဝါသမှတ်စရာပင် ကောင်းသေးတော့၏။

ဤကဲ့သို့သောအခြေအနေမျိုး၌ ကျွန်ုတ်တို့တွင် တော်းတည်းဆော လမ်းပြသူ ရှိ၏၊ ယင်းကား အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုတ်တို့၏ နှစ်း အကြည်းပြု ဖြစ်ပော်ခြေလျားလျက်ရှိသော စိတ်အစဉ်ပင်တည်း။

ထိခိုင်အဓိုဒည် အချိန်ကိုတိုင်းတာဖုနှစ် စိတ်မချေရဆုံးသော ဂိုဏ်တဲ့
ကျွန်တော်တိုင်းတာသီပူးမှုဆောင်ပေသည်၊ ဝင်စ်၏ စိတ်အဓိုဒည်
ကျွန်တော်တိုင်းတာသီပူးမှုဆောင်ပေသည် အတိုင်း
အတာတရပ်သာဖြစ်၏၊ နာရီက ဖော်ပြသည့် အချိန်နှင့် ဆက်သွယ်
ပတ်သက်ရန် အခွင့်အလမ်း နည်းပါးလှုပ်။

နက်နဲ့သည်ကိုစွဲ သို့မဟုတ် အကြောင်းအရာတခုခုထဲတွင် ကျွန်တော်
တိုင်း စိတ်အာရုံး စူးစိုက်နစ်ပြုပ်နေသောအခါ ကော်နှာရိုင်း အချိန်ကုန်
လွန် သွားသည့်မှာ လျင်မြန်လျပါဘို့ခြင်း၊ ဦးနှောက် အကြောက်ခံကာ
အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေရခြင်းမရှိပဲနှင့်ပင် ဤအချက်ကို အလွယ်တကူ
သတေသနပေါက်နိုင်၏၊ ထိုအတွက် ကျွန်တော်တိုင်းစိတ်သည် ဆောက်တည်စာ
မရှိအောင် သွောက်သွောက်ခါ လူပ်ရှားနေသောအခါမှာ လည်းကောင်း၊
အကြောင်းအရာ တရာ့မှုတခုသို့ လျင်မြန်စွာ ကူးပြောင်းနေသောအခါမှာ
လည်းကောင်း၊ ကိစ္စတရပ်ကို ရှုမေးဦး အမျိုးမျိုးမှ အဆက်မပြု
ပြောင်းလဲ တွေးတော်နေသာ အခါမှာ လည်းကောင်း၊ တရာ့တည်း
သော အကြောင်းကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ စဉ်းစားနေရသော အခါမှာ
လည်းကောင်း၊ တစုံတရာ့အတွက် ဗျာဝေါးနှောင့် တကြောင့်ကြောင့်
မနေရသော အခါတွင် လည်းကောင်း၊ အချိန် ရွှေယူး နေသည့်မှာ
နှေးကွေးလှပါ၏၊ အချိန်ကုန်ခဲ့လျပါ၏။

စုံရိမ်ကြောင့်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ပူးပန်သောကနောက်ခြင်း တို့နှင့်
စိတ်ဘည်းပြုမြှင့်ခြင်းသည် ကောင်းစွာ ခြားနား၏၊ စိတ်ဘည်းပြုမြှင့်နေသော
အခါ တနည်းပြောရလျှင် သမာဓိရနေသောအခါ သတိသည် တစုံတရာ့
ပေါ်သို့ စွဲစွဲမြှုပြုကျေနောက်နေပေသည်၊ ကြောင့်ကြိုးရိမ် နေသောအခါ
မှာမှ သတိသည် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော လိပ်ပြာကလေး တကောင်နှင့်
ခေလားတူ၏။

လိပ်ပြာကလေးသည် မိမိနားနေရာပန်းပူးမှုတဲ့ ထပ်သွားလိုက်၊ ပြန်
လာလိုက်နှင့် တရာစ်ပဲ့ ဖြစ်နေသည့်ပမာ ကြောင့်ကြိုးစိတ် သည်လည်း
ထိနှည်းအတွပ် ဖြစ်နေလေရှုပ်၏၊ တရာ့သောအခြေခံအကြောင်းအဖွဲ့နှင့်
ပတ်သက်၍ စိတ်တို့သည်၊ အဆက်မပြုဖြစ်ပေါ်နေ၏၊ ကျွန်တော်တိုင်း

သိစိတ်သည်လည်း မရပ်မနား ပြောင်းလဲနေ၏၊ နာရီဖြင့် တိုင်းတာ သတ်မှတ်သပ်သောအချိန်သည် စိတ်ကိုမှုံးစောင် မလိုက်နိုင်ပေါ်

မျှင်ဓိက် သာ အခန်းထဲ၌ ရှိနာစဉ် ယျင်မြန်စွာ အဆက်မပြတ် ဖြစ်းပြုနေသော စိတ်အစဉ်တရပ်ရှိ ကျွန်တော်တို့ ထွေကြံးခံစားနှင့် စေသည်၊ စက်နာရီဖြင့် သတ်မှတ်သပ်သည် အချိန်နာရီပေါင်းယျားစွာ ကုန်လွန်သွားပြီဟုလည်း ထင်မြင်လေရှိ၏၊ တကယ်စ်စစ်၌ မိနစ်နှင့် အနည်းငယ်များ ကြောမညှင်းသွားခြင်းဖြစ်၏၊ အချိန်ကြောမညှင်း လုပ်ဟု ဖြစ်းစာ၊ အချိန်မကြောသေးဟော ဖြစ်းစာ ထင်မြင်ယူဆုံးသည် မည်သည် အချက်ပေါ်ထွင် မူဘည်နှင့်သနနည်း၊ ဤအချက်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက် လျင် ကျွန်တော်ဟွို့၏ စိတ်ခံစားချက်ပေါ်ထွင် မူဘည်နေကြောင်း ထွေ ရပေ၏၊

စိတ်သည် စူးစိုက်လေးနှင်းတည်းပြုမြှင့်နေသောအခါ အချိန်ကုန်သွား မှန်း သို့လေ့အရှိပေါ်၊ စိုက်သည် စူးစိုက်တည်းကြည်းခြင်း ကဲးကာ တုန် လှပ် ချောက်သွားနေသောအခါ၊ အချိန်ကြောသည်၊ ကုန်နိုင်ခဲ့သည်ဟုပုံး ထင်မှတ်လေရှိ၏၊ ဤသို့သော မအသွားမရောမှုများ ရှိနေသော်လည်း နိမ့်ဂူဝမ်ပြောင်းလဲသည်၊ အချက်တရပ်ကိုလည်း လေ့လာ ထွေရှုပြုပြီး၏၊ ထိုအရာကား အချိန်တည်းပေါ်သော အလျင်အဟန်သည် တစ္ဆေးည်းသော အရပ်မျက်နှာဘက်သို့သော စီးဆင်းနေသည် ဟူ၍ သဘောပေါက်ပြင်း ငင်တည်း၊

ဤဗည်းသာ မျှုံကန်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပုံမှန်အော် အနေအံသွေးသာ ရှိနေ့ကဲ အတိတ် ပစ္စာပွန် အနာဂတ် စသည့် ဂျာလ သုံးပါးကို ကောင်းစွာ ခွဲခြား သတ်မှတ်နိုင်စွဲမှုများ ရှိပေသည်၊ သို့သော် ပုံမှန်အခြေအလော့မှုကျွော်လွန်သွားသောအခါမူာတော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘာ့ ပါချော်၊ ထိုအခါ၌ အပျို့နိုင်းခြား ကန့်သတ်မှ အမှတ်သည့်မှ လွှန် ပြောက်သွား၏၊ သံပူးသည် အတိတ် ပစ္စာပွန် အနာဂတ်တို့ကို ခွဲခြား မနေအတော့းပါ၊ ကာလသုံးပါး၏ အမှတ်အသားတို့သည် တစ္ဆေးဖြစ်သွား၏၊ ပို့မိုကျော်ပြုသော အခြင်းအရာတော့အပြစ် နောက်သူးပေါင်းမိ

သူး၏ ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း အသစ်သော သံမှုတရ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုသို့ အလုပ်တက္ကတာ့ ဖြစ်လေ့ရှိသည်မဟုတ်၊ အခြေအနေပေးမှသာ ဖြစ်နိုင်၏။ အချိန်ကိုဝင်းခြားခန့်မျိန်းရှုမရအောင် ပြင်ပ ပယောဂများ ကင်းဆိတ်နေရန်လည်း လို၏၊ အနောင့်အယုက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အချိန်ကြာကြာယူနိုင်ဖွံ့ဖြိုးလည်းလို၏။

အထက်ပါ အခြေအနေနှင့် ပြည့်စုံလာသောအော်၌ အချိန်တာလအပေါ် သဘောပေါက်မှုတမျိုး ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ဤသဘောပေါက်မှုကို ကျွန်တော်တို့၏ မွေးရာပါ သဘောပေါက်မှုဟု ခေါ်ဆို ထိုက်၏။ စက်နာရီဖြင့် အချိန်တိုင်းတာမှုနှင့် စံနိုင်းကြည့်မည်ဆုံးပါက ဤ သဘောပေါက်မှုသည် ယုံကြည့်စိတ်ချရခြင်း မရှုဟု ဆိုနိုင်၏။ တန်ညွှေး ပြောရလျှင် သေချာမှုမရှုဟု ဆိုနိုင်ဖွံ့ဖြိုးရှု၏။

သို့သော်လည်း ကိုယ်တိုင်တွေကြုံခံစားကာ သတ်မှတ်အပ်သော စံနှင့် သည် နာရီက ဖော်ပြသောအချိန်ထက် များစွာ ပိုမိုတန်ဖိုးရှု၏။ အပြင်းအထန် စိတ်လှပ်စွားနေရသောအော်၌ နာရီက အချိန်ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ပေးပဲမှာ အဘယ်မျှလောက် အချိန်ကြာသောင်းလိုက်ပါသေနည်း၊ ခံစားရချက်ကောာ သယ်ကလောက် မသက်မသာ ဖြစ်လိုက်ပါသေနည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်မိန့်ကြာသည် သုံးမိန့်ကြာသည် ပဆုဂျိသည် ဖြင့် ပြောလေ့ရှုကြပေါ် ယင်းကြာသောင်းမူးမူး မည်သို့ပေါ်၊ တန်ဖိုးအစ်အာမျိန် ရှုပါသေနည်း၊ ဇော်နာရီဖြင့် သတ်မှတ်ချိန်သည် နှစ်မိန့်ကြာသော ဖြစ်သော်လည်း ပင်စစ်လက်တွေ့၍ ကျွန်တော်ဟို ခံစားပော် အမောင့်အမြင့် အကြုံအရ သက်တမ်း၏ အပုံးတရားပုံလျှင် တပုံဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

စခါတရုံး နာရီ သတ်မှတ်ချက်အရ ဆယ်မိန့်မျှသာ ထောက်ပံ့ကြပ် ခုကွဲအကြီးခေကျယ် ခံစားရ၏။ အငွေ့ပံ့ကြုံပေးရမှုကား ဆယ်နှစ်ကြာသောင်းသလို ဖြစ်ခဲ့၏။ ဆိုလိုသည်မှာ နာရီသတ်မှတ်ချက်အပုံး ဆယ်မိန့်ပင် ဖြစ်သည့်မျိန်သော်လည်း ထိုအချိန်ပိုင်းကလေးသည် ကျွန်တော်

၁၆၀ ၈ နိုးမြိုင်

တို့အတွက် သက်တမ်းအားဖြင့် ဆယ်နှစ်ကြာညောင်းသွားခဲ့သည့် ပမာ
တည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် စက်နာရီကဖော်ပြသည့် အချိန်၏ ညီစားခြင်းကို
မရှုပလှ ခံနေကြရပေ၏၊ စက်နာရီက ဖော်ပြသည့်အချိန်သည် မှတ်သားရ^၁
အဆင့်ပြေလု၏၊ လွှဲယ်ကူးလု၏၊ သို့သော် လက်ခံသတ်မှတ်မှ တရာပ်သာ
ဖြစ်၍ အမှန်အစာစ် အနှစ်အသားမရှိပေ၊ တန်ဖိုးအစာစ်အမှန်လည်း မရှိပေ၊
မကြော်ဘဏ္ဍာသလို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ထွေကြုံခံစားရသည့် ကိုယ်တွေ
အချိန်သတ်မှတ်ချက်နှင့် နာရီကဖော်ပြသည့် အချိန်သတ်မှတ်ချက်တို့သည့်
ဝါးရှုခိုးလည်း ဖြစ်လေ့ ရှိကြ၏၊ သဟဇာတဖြစ်ခြင်းမှ ကင်းလွှဲတ်သွား
တတ်၏။

ရှို့ကြာ့ စကုဋ္ဌ ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာသည် ကျွန်တော်တို့၏
ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်ဆိုင်ဖြစ်သာ အချိန်သတ်မှတ်ချက် ဖြစ်၏၊ နေရာက ဖော်
ပြသော အချိန်ထက်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အတိုင်းမသိ ပိုမို
ကောင်းပွဲန် ထိနေပါ၏၏၊ အချိန်ကာလ အတို့အရှည် စသည်ဖြင့် အချိန်
ကြာညောင်းမှ အတိုင်းအတာကို သတ်မှတ်ကြပုံမှာ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်တွေ
သာ ဖြစ်သင့်၏။

တနည်း ပြောရလျှင် အချိန်ကြာသွားပြီ ဟု လည်းကောင်း၊ အချိန်
မကြာသေးဟု လည်းကောင်း မိမိတို့ တိုင်းတာ သတ်မှတ်ကြသည်မှာ
ကိုယ်ပိုင် ဟုံဗြိတ်ချက်ဖြင့်သာ ဖြစ်ဖော်၊ ကိုယ်ပိုင်ပေါ်ဖြင့် တိုင်းတာ
ခြင်းသာ ဖြစ်ဖော်၏၊ စက်နာရီက သတ်မှတ်ပေးသမျှ လက်ခံတာမျိုး
မဖြစ်သင့်ပါဘွေး။

ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံအရ ဖြစ်တည် ကြာညောင်းမှုနှင့်
ပတ်သက်ပြီး မိမိတို့၏ ဓိတ်က ပြောပြသည့် အချက်သုံးသာ
ဖြစ်၏ အမှန်အတိုင်း အသိသုံးကေား ကျွန်တော်တို့၏ ဓိတ်ပင်တည်း၊
မည်သည့်အားမြှု လွှဲမှားသွားသည်ဟူ၍ မရှိ၊ အချိန်ကာလကို မမှန်မတန်
ဖော်ပြလေ့ရှိသည်မှာ နေရာပင်တည်း၊ နာရီသည် စစ်မှန်ခြင်းမရှိ၊ ဓိတ်ချု
ယုံကြည်ရခြင်း မရှိ။

ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ကြိမ်နာ အစောက်၌ ခဏရပ်တန်ရန် လိုအပ်လာ၏၊ အထက်တွင် အချိန်ကို ရွှေခါင့်နှစ်ဘက်မှနေ၍ ကြည့်မြင် သုံးသပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား၊ ထိုအချက်ကို ကြားဖြတ်၍ အနည်းငယ် ဆင်ခြင်ကြည့်ရန် သင့်၏ ကျောက်ခဲ့တလုံးနေ့လူသတ္တဝါ စာယောက်ပါ စတုတ္ထ ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာရှိသော အရာများ မူသာဘာအရ ဖြစ်ကြကြောင်း အထက်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးတင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျောက်ခဲ့တလုံးသည် စင်စစ်အားဖို့ စတုတ္ထခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာကို ခံယူသိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်း မရှိကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သတိပြုဖို့ဖွေ့စ်ရှု၏၊ ကျောက်ခဲ့သည် ကျောက်ခဲ့သာဖြစ်၏၊ ဘာမျှ နား မလည်၊ ဘာမျှမသိ၊ စတုတ္ထ ခိုင်မင်းရှင်းမည်သော နောက်ထပ် အပို ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ တခုကို ရော့မင်းရစေယူစေဟု၍ ကျောက်ခဲ့ အား ကျွန်တော်တို့က အတင်းထိုးပေးခြင်းသာ ဖြစ်၏၊ သူ ခများကတော့ ဘူမ်သီ ဘမသီး

ကျွန်တော်တို့က ထိုသို့ ဘာကြောင့် အတင်း နသားပါယားဖြင်း ပြုဘိသနည်း၊ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်၊ ဖြစ်တည်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော်တို့ လက်ခံယားသော နိယာမ အယူအဆ မျှုံကန်သဂ္ဃဟူ၍ မိမိတို့ စိတ်ထို့ ကျေနပ်သွားလို့သောကြောင့်ပင်တည်း

သို့သော် အချိန်သည် စတုတ္ထခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာသာ ဖြစ်လျှင် အားလုံးအတွက် အတွေ့တွေသာ ပြုစုမည်၊ အခြားသော ခိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ သုံးခု (အလျား၊ အနဲ့၊ အထူ) တွဲလို့ အားလုံးအတွက် မျှုံကန်ရမည်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်စစ်မျှုံသလို မကျောက်ပဲပေးတွက်လည်း ငြေမျှုံရမည်။

ကြိတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြဿနာတရပ် ပေါ်လာကျော်၏၊ ဆင်ခြင်တွေးဆောက်အရ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံရရှိသည် မချိန်နှင့် ကျောက်ခဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ သတ်မှတ်ပေးသော အချိန် ခိုင်မင်းရှင်း ထည် ခြားနားနေပေသည်၊ ကြိမ်ပြဿနာကို ကျွန်တော်ကို ပုံစံလက်ဝင်း ဖြေရှင်းနိုင်ရန် လိုအပ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်အတိုင်းအတာကို နားလည်သောပေါက် သည့် အတွက်ပြောင့် သကဲမဲ ရုပ်ဝဏ္ဏပစ္စည်းကဲ့သို့ ဖြစ်မနေခြင်းပင် တည်း၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်ဝင် လူပ်ရှားနေနိုင်သည်မှာ ယင်း အချက်ပြောင့်ပင် ဖြစ်၏ ကျွန်တော်တို့သည် ‘ဖြစ်တည်’ နေသည်သာ မဟုတ်၊ ‘အခြေအနေ တရာ်မှ တရပ်သို့ အစဉ်တစိုက် ပြောင်းလဲ’လျက် ရှိပြောင်း ထိုအချက်ပြောင့် နားလည်သိမြင်နိုင်၏။

ကျောက်ခဲ့တယ့်၏ သဘာဝကတော် မည်သို့ရှိနေပါသနည်း၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တုသလား၊ လူပ်ရှားနိုင်သလား၊ အခြေအနေတရပ်မှ တရပ်သို့ အစဉ်ဟပိုက် မရပ်မနား ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက် နေပါသလား၊ ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အဲ့ မေးလှာသည်ရှိသော် ကျွန်တော်တို့သည် မဟုတ်တရပ်နှင့် အဆင့်အတန်း နှမ်းကျလေသော မေးခွန်းတွေ မေးနေရန် ကောဓိပြီး စိတ်ယဲတွေ့ပ် မကျေမန်ပ် ဖြစ်ပြုမည်မှာ မချွေတ်။

“ကျောက်ခဲ့ဟာ အခြေအနေ တရပ်မှတရပ်သို့ ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက် နှစ်ကယ်လဲ့ ယူဆနိုင် စောင့်းပော့ ကျွန်တော်တို့အတိုင်း သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတွက်ပော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟူ၍ ဖြောက်မည်ဖြစ်၏။

သို့သော် လိုပုံပျိုပါ ကျောက်ခဲ့သည် အခြေအနေတရပ်မှ တရပ်သို့ ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက် နေပါသည်ဟု မူသားဖြင့် မျှမျှတော့ ယူဆလက်ခဲ့ခြင်းသည် ကျောက်ခဲ့တယ့်၏ အပေါ်၌ အကျိုး သက်ရောက်မှုရှိသည်၊ ထိုနောက်သည်ဟု ခံယူခြင်းပင်ဟည်း။

ဤတွင် ကျောက်ခဲ့၏ စတုတေ ဒိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာနှင့် ကျွန်တော်တို့ လူသားများ၏ စတုတေ ဒိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာ၏ အကြေားရှိ ခြားနားမှု ကွယ်ပေါ်ကြသွားတော့၏၊ ယခု ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံနေရသည့် အခက်အခဲကား “ကျောက်ခဲ့တည်းဟူသော အနာ ဝါယာနှင့် ပတ်သက်၍ ခံယူချက် သို့မဟုတ် အယူအဆနှစ်ရပ်ရှိသည်”ဟု သိလိုက်သည်နှင့်တပြင်နှက် လွယ်ကူလာမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ သာမန်လူများကသာ ကျောက်ခဲ့သည် သက်မဲ့ရပ် ဝဏ္ဏဖြစ်၏ လူပ်ရှားခြင်း မပြနိုင်သောအနာဖြစ်၏ဟု နားလည်သော့ ပေါက်ခြင်းဖြစ်၏၊ သိပ္ပါးပညာရှင်များကား ယင်းသို့ မယူဆပေါ့ သူတို့

အမြင်၍ ကျောက်ခဲ့သည် အပြင်းအထုန် လူပ်ရှားလျက်ရှိသော ပြောလွှာ
တာအဖြစ်၏ ယင်း၌ အက်တစ်အကျိမ်များ ပေ ၇၈းမပ်လား၏၊ အမျိုးအမည်
ပေါင်း မြားမြှောင်လွှာစွာသော ပါတီကယ်လဲခေါ် ရုပ်နှင့် ဖုပ်မှုနဲ့
ကလေးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။

ထိုကလာပ်စည်းများ၊ အကျိမ်များ၊ ရုပ်ငွေရုပ်မှုနဲ့ကလေးများဟည်
အမြတစေ စနစ်ကျွန်း၌ အရှိန်အဟန်ပြင်းစွာ လူပ်ရှားပြောင်းလဲယဉ်ကြ
ရှိကြ၏၊ သိပ္ပပညာရှုံးသည် ကျောက်ခဲ့တလုံးကို သေနေသည်၊ လူပ်ရှား
ပြောင်းလဲမှု ကင်းဆိတ်နေသည်ဟု လုံးဝမယူဘပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်ခဲ့ကို အဆပ်၍ယံ့ကြော အမြဲဖြင့်သာ
ကြည့်မြင်နားလည်ခြင်းဖြစ်၏၊ တွေးခေါ် ယူဆခြင်းဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့်
ကျောက်ခဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ လူပ်ရှားပြောင်းလဲခြုံးမရှိဟု အမြင်
များခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် အဆင့်မြင့်သော သက်ရှိရပ်များဖြစ်ကြ၍ ရုပ်၏
လူပ်ရှားပြောင်းလဲမှုကို အထိက်အလျောက် ထိန်းကွဲပြုပြင် နှင့်စွမ်း
ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သက် အဆင်အတန်းများဖြင့် နှစ်ကျွေ
သော ကျောက်ခဲ့၏ လူပ်ရှားပြောင်းလဲမှုက မိမိတို့၏ လူပ်ရှားပြောင်း
လဲမှုထက် သာလွန်ပြင်းထန်လှုပေ၏။

ကျောက်ခဲ့သည် စတုတ္ထိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းဒါတာရှိသာ ပ.၄၂၀ပုံ
ပင်တည်း။

ရှို့သမျှ သက်ရှိသက်မှု အရာဝတ္ထုတို့သည် ဒိုင်မင်းရှင်း လေးဘက်
ရှို့သော အများပင် ဖြစ်ကြ၏၊ မိမိတို့၏ အခြေအင့်မှုနဲ့ ကိုလည်း
သေဘုယျအားဖြင့် သဘောပေါက်တတ်ကြ၏၊ ကျွန်ယော်တို့ လူေား
များ အနေနှင့်ကား ထို့ထက်ပို၍ သိနိုင်၏၊ ကြို အချက်ကို မပြုဘို့
ဆက်လက် ဆွဲ့ဆွဲ့တင်ပြပါမည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့တွင် မိမိတို့၏အသိတရား ထိုးကော်ပြု့သော
အောင် ပြုပျိုးဆောင်၍ရသော အရည်အချင်း တရပ်လည်း ရှုံးနာ၏၊
ကျွန်တော်တို့၏ ထို့အသိတရား ကြိုးမားအားကောင်းလာသည်နှင့် အမျှ

အထိတ် ပစ္စာပြု အနာဂတ် သည် အချိန်ပိုင်ခြားသတ်မှတ်ချက်များ ကင်းလျောက်သွားမည့်ဖြစ်၏။

ထိုအခြေသိ ဆိုက်ရောက်သွားသည်ရှိသော် “အချိန်ကာလသတ်မှတ် ချက်မှ လွှတ်မြောက်” သည့်အဖြစ်ကို သိမ်းပိုက်မီတော့၏။

ဤသည်ကိုပင် ဗြိုဟ်မြိုင်မင်းရှင်း အတိုင်းအတာဖြင့် ဖြစ်တည်ခြင်းဟဲ ခေါ်ဝေါးအမှတ်ရအုံထင်၏၊ ထိုသို့သိမှု ဖြစ်လာသည်နှင့် တချက်တည်း အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက်ကို မျက်ကွော်ပြုတော့၏၊ စွဲနှင့်လွှတ်တော့၏၊ ယခုပြုခြားနေးပေါက်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ အသစ်သော ဖြစ်တည် ခံစားပူတဲ့ပုပ်တည်း။

ဤအဖြစ်မျိုးကို မကြုံတွေ့ဘွဲ့သွေးထို့ တွေးတေး ကြုံစည် ကြည့်ရှု၍ ရရှိပည့် ပဟုက်ပေါ်၊ ကျော်ဆန်ဆန် စိတ်ကူးယှဉ်ပုံသော ဖော်ပြု၍ ရရှိပွဲယုရှိ၏၊ အခြားနည်းပြင်ကား အတိုင်းကျေဖော်ပြခြင်းငှာ မရရှိပေါ်၊ မောယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနိကုံသို့သော သံမှုမျိုးကို စကားလုံးအားဖြင့် ရှုပ်လင်းဖော်ပြခြင်းငှာ မရရှိသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်ဖို့၏ သတိကို နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်၏၊ တမျိုးမှ၊ နက်ပိုင်းသော သို့ပဟုတ် သံပိုပည်းသာ သတိဖြစ်၏၊ အခြားတဖူးပြု၊ ဝါဘိတန်သော သကိုဖြစ်၍ ယင်းသည် စိတ်ကူးတခုမှုတခုသို့ ကူးပြောင်းနေကော်ရှိ၏၊ ဤနှစ်မျိုးလုံးသည် မူလအားပြု၍ တခုနှင့်တခု ပေါ်သွယ်ပေါ်၏၊ သတိသည် ပေါ့တန်နေသည့်အား ကူးပြောင်းမှ နှုန်းမြှုပ်ဖူးမြှုပ်နှံ၏၊ သတိသည် နက်ရှိုင်းသံပိုပည်း နေသောအား ကူးပြောင်းရှုနှင့် နှုန်းကျွေး၏။

လို အား လုံကျင့်အားထုတ်ခြင်းအားပြင့် မိမိရိုဝင်း အပြောအနေကို ပြုပြင်ပျော်ရှု၏၊ ကိုသို့လုံကျင့်လိုက်သည်ရှိသော် သတိတစ္ဆေး ဝင်လာ၏၊ စိတ်သည် ပြုပြု ပြုလုပ်လာ၏၊ စိတ်တခုမှု တခုသို့ ကူးပြောင်းမှ နှုန်းချုပ်နှင့်သည့် စေပြုခြင်းသို့ ဆိုက်ခေါက်လာမည်ဖြစ်၏၊ ဤအချက် သည် ကျွန်တော်တို့ သာက် အရေးပါအနာရောက်လှုံသော ကိစ္စတရုပ် မဟုတ်၊ တခုက်ဘရဖော်ပြုနှင့် မလိုအပ်ပေ။

သတိသည် သိပ်သည်၊ အားကောင်း လာသောအခါ အာရုံခံခွဲ့ရ တံ့ခါးပေါက်များ၌ ပေါ်လာသူမျှသောအာရုံတို့သည် မူလကယက ပိုမို ထင်ရှားသောလော့ရှိ၏၊ အရေးမကြီးဆုံးသော ရပ်ဝတ္ထုကဗာလေးကဗာလေး ပင်လျှင်၊ ရွှေးပါးသည့်အလွှာတရားများ အမိပါယ်များဖြင့် ကြယ်ဝလာ တတ်၏၊ ရှေးယာင်က ကျွန်တော်တို့ နားလည်ခံယူထားပုံနှင့်လည်း မတဲ့ တော့ပေါ်တွေ တမ္မာက္ခာလာမည့်ဖြစ်၏၊ ယင်းရပ်ခာတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပိုမို၍ နီးကပ်လာ၏၊ ပိုမို၍ ရင်းနှီးလာ၏၊ ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်သတ္တိကို ရင့်ကျော်ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်မှာ၊ အချိန်ကာလပင်တည်း။

သတိပဋိကျွန်တော်စဉ်အတိုင်း ကျွန်ကြံးအားထုတ်ခြင်းပြင့် ကျွန်တော် တို့ သည် သကိုကို ရင့်ကျက်လာအောင် လုပ်နိုင်၏၊ မလတ်ဟင်းကောင် ဖန်တီးနိုင်၏၊ ရပ်နှင့်နာမ်းပါ၌ သတိကိုယ့်စိတ်ရှု တနေကုန်ပွဲးများ အားထုတ်ခွဲခြင်းသည် သတိပဋိကျွန်တော်၏ဦးတည်ချက်ပင်ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ ကျွန်ကြံးအားထုတ်ကာ သတိပြုလာသည်နှင့်အမှု သမာဓိအားကောင်း လာမည့်ဖြစ်၏။

ထိုအဆင့်သို့ ဆိုက်ခန်းရောက်သွားသည်ရှိသော် သတိသည် မြေနေပြီး၍ ရကား ခန္ဓာ၏၊ အတွင်းသဲနဲ့ဘန်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် လူပုံးမှုများ၊ (ဖြစ်ပျက်မှုများ) ကို အဆက်အပြတ် လိုက်ချုပ်လိုက်ချုပ်ရှုမှတ်နေနိုင်၏၊ စိတ် အေခြာအနေ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်မှုများ (၁၈) စိတ်၏ ပြစ်ပြီးယျက်သွား သော သဘောလက္ခဏာများကိုလည်း လိုအပ်သောအခါတွင် မှတ်သား နှင့်၏၊ ဤားကြောင်းများကို ပြီးခဲ့သောဘာန်ရှု ဖော်ပြထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

လမ်းလျောက်သောအခါဝယ် ပြောက်၍ လုမ်းပုံး ချုပ်စသည် လူပုံးမှုအရှိန်တို့ကိုလည်း ပန္းကွေးစေပါကြောင်း စာဖတ်သူ သီပြီး ဖြစ်စီသည်၊ လမ်းလျောက်ရှု၌ တဖြည်းဖြည်း တလျမ်းချင်း လျောက်ရပုံမှာ အိပ်ပျော်နေယင်း လမ်းလျောက်လာတာများလားဟေးမှာနေ၍ ကြည့်နေသူ တယောက်၏ စိတ်ထဲပါ၍ ထင်မြင်လောက် ပေသည်။

ယခုကား ထိသို့ ဖြည့်ညွှန်းစွာ ရွှေလျားရသည့် အကြောင်းရင်း ပေါ်လွှင်လာပြီလည်းပြစ်၏၊ အလျင်အမြန် ရွှေလျားနေပါက စိတ်ဖြင့် လိုက်မှတ်နေရသည်မှာ မလွှာယ်ရှာပေး၊ ရှုမှတ်ရနှုန်း လွှာယ်ကူးစေရန်အလိုင်း နှေးကျွေးစွာ ရွှေလျားရခြင်းပင်ပြစ်၏၊ သို့သော် သမာဓိအားကောင်းလှေ့တော်အော် ထိသို့ဟုမင်း နှေးနှေးကျလေး ရွှေလျားနေရန် မလိုတော့ပေး၊ အားကောင်းသော် အမာစိကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထားသူသည် မိမိ၏ နှေ့စဉ်ဘဝျှော် ထုံးစုံးတိုင်း သွေးလာ လူပ်ရှားနေခြင်း စသည့် ပြော ဆောင်ရွက်ချက် မှန်သမျှကိုပင် ရှုမှတ်ခိုင်စွဲမှုးရှုလာ၏။

သူသည် ကျွန်တော်တိနှင့်မတူတော့၊ မျက်စီ နား စသည်တို့မှ မြင် သမျှ ကြေားသမျှ အရှုံးလှို့အပေါ်၌ သူသဘောပေါက် နားလည်ပုံနှင့် ကျွန်တော်တို့ သဘောဓာတ်၏ နားလည်ပုံတို့သည် ကောင်းကောင်းခြားနားပြု၏၊ ဘယ်ဟဲကို နှလုံးသွင်းရပည်း၊ ဘယ်ဟာကို ဥပေကွာ ပြုရမည်ဆိုသည်ကို သုသိ၏၊ ကျွန်တော်တို့မှ မသိပေး။

မည်သည့်အတွက် သတိမြဲသင့်သနည်း၊ မည်သည့်အတွက် သမာဓိအားကောင်းသင့်သနည်း၊ ကြိုးချက်ပုံးကို ကျွန်တော်တို့သဘောပေါက်၏ ကြပြုပြစ်၏၊ ထိသို့ သမာဓိအားကောင်းလာသော အခါ့၌ ဘာဖြစ်သနည်း၊ ဒါဂိုလ်၌ ကျွန်တော်တို့ သိပါပြီ။

သမာဓိသည် မယိုဇ်မယိုင်း ကျော်ကိုပေမာ အားကောင်းလာသော အာခါ့၌ ဗာမိုက္ခာဖြစ်ပုံပြုသည့် အကျိုးတမားကား၊ အချို့နှင့်ကာလအေပါ့ အမှန် စတိုင်း သိမြင်လာခြင်းပင်တည်း၊ ပကတိအတိုင်းနားလည်သာဘာပေါက်ပေး ပြင်းပင်တည်း။

သတိက မမြဲ၊ သမာဓိက အားမကောင်းပဲ ရှိနေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အချို့ကာလဟူသည့် ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ချက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ အဘိဓာန်ထဲ့ခြားရှိနေပါ။ နဲ့ရဲ့က သတ်မှတ်ဖော်ပြသော အချို့နှင့်ကား လုံးစတုသည်မဟုတ်ပေး၊ ယင်းအချို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျင်ကား ‘ပဟော့’ တရပ်ပမာ ဖြစ်နမည်သာတည်း။

သမာဓိအား ခကာင်းလာသောအခါ့၌ ကျွန်တော်တို့သည် မည်သို့ ဖြစ်နေ ပါသနည်း၊ မည်သို့ ခံစားနေရ ပါသနည်း၊ ပေါ်လွှင်အောင်

ဥာမာဆောင်ရလျှင် မူးမှာင်နှင့်မဲဖြစ်နေသော နေ့စားပါမူးမှာင်သည် အမူးမှာင်ခန်းကြီးတခုထဲသို့ စောက်နေရသူ တယောက်အလား ဖြစ်နေ၏၊ ဘာရုံးတံ့ခါးပေါက်တွေ့မှုလည်း မည်သည့်သတင်းပေးပို့ချက်မျှ ဝင်စောက် လာဖြင်း မရှိတော့၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရုပ်လောက်၍လည်း ဘာဖြစ်လဲဖြစ် နေမှန်း မသိတော့၊ ကျွန်တော်တိနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်ပြတ်တောက် နေ၏။

သတိပဋိဘန် ပွားများအားထုတ်နေစဉ်၌ သတိလက်လွှတ် ဖြစ်ကာ စိုးပျိုလွှင့်သွားသည့်အခါ ထိုစိတ်ကိုလွှတ်ထားရှိမရကြောင်း ကျွန်တော် တို့ မမေ့အပ်ပေ၊ ယင်းသို့ပျိုလွှင့်နေစဉ်၌ စိတ်နောက်သို့ မိမိတွေ့လိုက်ပါ ငါမိမည့်မှာလည်း သေချာ၏၊ သို့သော် သတိက အပေါ်စံး၊ ရလာ သည့်နှင့် တပိုင်နေက် စိတ်တော်လေကို ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားပေါ်သို့ အစောက် ပြန်လည်ခေါ်ပြုယူရမည်ဖြစ်၏။

မှန်ပါသည်၊ ဤသို့ဖြင့် စိတ်သည် မပျိုလွှင့်တော့ပဲ မိမိဆင်ခြင်ရှုမှတ် နေသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားပေါ်၌ တည်ပြုမြစ်စာ သက်ရောက်လာနိုင်သည့် တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ မရပ်မနား အားထုတ်ရမည်သာတည်း။

ဟုတ်ပြီ၊ စိတ်မပျိုလွှင့်တော့သည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာပျော်ပြီ၊ ထိုအဆင့်မှနေ၍ ဆက်လက်အားထုတ်သည်ရှိသော် ကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများ ရှားထုတ်နေမှ (၁၅) ဆင်ခြင်ရှုမှတ်နေမှ သည်၎င်လျှင် တဖြည့်းဖြည့်း မှန်ဝါဒ၍ သွားမည်၊ နောက်ဆုံး၌ ပေါာက်ရှုသွားမည်၊ သမဂ္ဂသည် နောက်တိုင် ကျောက်ခဲ့ပမာ ကြံ့ခိုင် တည်ပြုမဲ့ လာမည်၊ ထိုအခြား မည်သည့် ခံစားချက်မျှ မရှိခဲ့တော့၊ ခန္ဓာကိုယ်ကဲမှ စိတ် ကင်းလွှတ်သလို ပြစ်သွားမည်၊ ဤအခြင်းအရာကိုပင် မွှေ့ဘာသာဝင်တို့က 'ပရမတ် နှလုံး သွင်းမှု'ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြု၏။

ပညာဖြင့် ထနည်းဆိုသော် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့်ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းနေ စဉ်သွေ့ပင် အချိန်ကာလကို ပုံစံးခြားသတ်မှတ်သည့် သဘောလက္ခဏာသည် မိမိတွေ့၏ စိတ်သန္တာန်ထဲ၌ လုံးဝေသုံး ကင်းဆိတ်သွားပေါ်၏၊ အချိန် ကာလတို့သည် ရေ့စီးချောင်းတခုအလား စီးဆင်းကုန်လွှန် ကူးပြော်း နေသည့် အနေအထားသည် ရုပ်တန်သွား၏။

ယင်းကား အတိတ် ပစ္စာပိန် အနာဂတ် ဟူသည့် ကာလသုံးပါး
ပျောက်သွားခြင်းပင်တည်း။

စက်နှုရိကိုလည်း အရေးထား မနေတော့၊ အချိန်ကာလ ဟူသည့်
ကျွန်တော်တို့အတွက် ဖြစ်တည်နေသည့် အနာဂတ်ပါး မဟုတ်တော့။

ကျွန်တော်တို့သည် ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် တစ်ဦးနှုလုံးသွင်းမှုကို ဗွဲကောင်း
ကောင်းပြင့် ဆက်လက်အားထုတ်၍ တစ်ဦးအားထုတ်နေခြင်း တည်း
ဟူသော အသိသည်ပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်း ပျော်မြို့န်ပျောက်ကွယ်သွား
သော အခါ့၌ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ဆင်ခြင်နဲ့သွင်းခြင်းအဆင့်သို့ ဆိုက်နေကို
သွားမည့် ပြစ်၏၊ ယင်းသို့ ဖြစ်သွားသောအခါ့၌ ယောဂါ၏ အတွင်း
သန္တာန်ခြား ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ စာပေကျမ်းဂန်များ၏
အများအပြား ဖော်ပြ၍လည်းထား၏၊ သို့သော် ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစား
ဘွဲ့ခြင်း မရှိသွားသေး၏အတွက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်သော့ပေါက်ရန်
မကွယ်ပေါ်။

စင်စစ်အားဖြင့်ကား အပျိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက်မှ လွှတ်ကင်းသော
အခါ့သော့ပင်တည်း။

ထိုသို့သောအခါ့၌ အမြားတော်းသော ဘုံဘဝတခုခုသို့ နေက်သွား
သကဲသို့လည်းကောင်း၊ များစွာသော ဘုံဘဝများသို့ နေက်သွားသကဲသို့
လည်းကောင်း ဖြစ်တတ်သေး၏၊ တွေ့ကြုံခံစားဘွဲ့သူတို့က မည်များပင်
ကြီးစားအဖော်ပြခြင်း ရှင်းလင်းပြောပြခြင်း ပြုစေကာမူ အင်မတန်ထူးခြား
ပြင့်မြတ်သော အားပြုအနေတော်းဟူ၍ ပုံတော်းမှုပေါ်ချက်မှုပါး ကျွန်
တော်တို့အတွက် အမိပ္ပါယ် ကင်းပဲ့နေ၏၊ တစ်ဦးပေါက်အားပုံကို
တစ်ဦးယာက်အား ရှင်းလင်းပြောပြသည်ရှိသော် ကြားသံရသူများထဲမှ
အားသည် မယုံသက်၊ ဖြစ်သွားလေ့ရှိကြပြီး အချိမ္မားမူ ထိုအခြေအနေ
မျိုးသို့ ဆိုက်အာက်ရန် အထူးတသည် ဆန္ဒပြင်းပြလာလေ့ရှိ၏၊ အားကျေ
လာလေ့ရှိ၏။

မည်သုံးပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်းအနေဖြင့်ကား ထိုအချိန်အခါ့ကလေး
(မဂ်ဖိုလ်၏ အရသာကိုခံစားနေရချိန်)ကို ကျွန်တော်းနည်းပြင့် ကျွန်တော်း
သော့ပေါက် နားလည်လိုက်ပါ၏။

ယင်းကား အခြားမဟုတ်၊ အသစ်သော ဒီဇိုင်းရှင်း အတိုင်းအလာ တရ (၀၈) ပုဂ္ဂမရှိမင်းရှင်းထဲသို့ ဆိုက်ဖောက် ပြစ်တည်နေခြင်းပင်တည်း၊ အချိန်ဟူ၍ ကျွန်တော်တွေ့ သိထားသော စတုတ္ထိုင်းရှင်းမှနေ၍ ယင်း ဒိုင်းမင်းရှင်းသံ့သည် ဆင့်ပွားဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်တည်း။

ကြိုသိဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စတင်ခဲ့သော နေရာသို့ ပြန်လည်ဖောက် ကြပြုဖြစ်၏၊ ဝင်စစ်အားဖြင့် ပြဿနာ အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်မှာ အချိန် ကာလမ်ဟုတ်၊ ဒီဇိုင်းရှင်း အတိုင်းအတာများသာတည်း ဒိုင်းမင်းရှင်း အတိုင်းအတာကို ကျောင်းတုန်းက ကျွန်တော်တွေ့ သင်ယဉ်မှတ်သားခဲ့ပု သည် နားလည်ထားခဲ့ရသည့် နည်းဖြင့် အဓိပ္ပာတ်ကောက်ယူသည့်အပေါ် လမ်းချက်နေခြင်းဖြစ်၏၊ ယင်း၏ အနက်သောကို သချာပညာရှင်များ သိပြုပါရဂုဏ်များ သိမြင်ကောက်ယူသည့် ရှုခွဲ့ပို့မှ ကြည့်မြင်ကောက်ယူ ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် အကြောင်းထူးလာမည် မဟုတ်ဘူး။

တကယ်ဝင်စစ်အားဖြင့် စကြေဝငွာတဲ့၌ ဒီဇိုင်းရှင်း အတိုင်းအလာ တစ်ဆယ့်နှစ်ခု ရှိသည်ဟူ၍ ရေးသားဖော်ပြသော သိပြုစာတန်း တဖော် ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရှုမှတ်သားဘူးခဲ့သည်ကို ယခုတိုင်း မှတ်မီနေပါသေး သည်၊ သို့သော် အချိန်တရချိန်၌ ယင်း တဆယ့်နှစ်ခုထဲမှ ခြောက်ခုသည် သူညွှန်ငါး အမြဲ တူညီနေသည်ဟုလည်း ဆိုပြန်သေး၏။

ထိုကဲ့သို့သောနိယာမသည် ရှုပ်ထွေးခက်ခဲ့လှသော ပုံသေးနည်း (၁၇၅ မြို့လာ) တရခုကို ရှုင်းလင်းဖွှဲ့ဆုံးပုံမှန် ထုံးအပ်ကောင်း ထုံးအပ်မည်၊ ပညာ ရှင်းကြီးများအတွက် အဓိပ္ပာတ် ရှုံးကောင်း ရှိမည်၊ ထိုအယူသည်လည်း မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မည်၊ သို့သော် ထိုအယူအဆသည် မာဖတ်သူ အတွက် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် အတွက် လည်းကောင်း ပ ဖုံးကာကွယ် အဓိပ္ပာတ် မရှုံးနိုင်ပေါ်။

အကယ်၍ ထိုအယူအဆ၏ ပထမပိုင်း သို့မဟုတ် တစိတ်တော်သည် မုန်ကန်သည်ထားဘူး၊ ခုတိယပိုင်းမှာမူ မုန်ကန်ခြင်း မရှုံးနိုင်မျှေးမှု ပျော်နှုန်း သော်၊ ဒိုင်းမင်းရှင်း အတိုင်းအတာသံ့သည်ကား တစ်ဟာခုသော ပုံမြို့၊ ယို့အား ကို ဆောင်ရွက်မည်၊ ထိုအခါမှသာလျှင် ဒိုင်းမင်းရှင်းသည် ပုံမြို့တော် ရှုံးလည်းရသော ကျွန်တော်တို့၏ ဖြစ်တည်မှု အတွက်လည်း ခြိုင်ပို့သော အရာတရ ဖြစ်နိုင်မည်တည်း။

အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သည့်တိကို နိုးချုပ် ကောက် ချက်ချလိုက်ပါက ဒီဇိုင်မင်းရှင်း၊ အတိုင်းအတာ စိုးဘဉ်မှာ ယေဘုယျ အားဖြင့် သိမှုသဘောတရုပ်သာ ဖြစ်၏၊ အထွေအကြံ သဘောတရုပ်သာ ဖြစ်၏၊ ယင်းသည် အစက်ကလေးတစ်မှု စတင်ခြင်းလည်း ပြုခဲ့၏။

အစက်ကလေးတစ်၌ သိမှုတ်၍ရထားသွားသာမည့် ရှိ၏၊ အစက်ကလေး တစ်ပါတာကားဟူ၍ သိမှုတ်ခြင်း ခံရရှုမှုပါး၊ အခြား ဘာများမရှိ၊ အနုံလည်းမရှိ၊ အလျေားလည်းမရှိ၊ ထိုနောက် အလျေားအနုံ၊ အထူ ဟူသား ဒိုင်မင်းရှင်း၊ အတိုင်းအတာ သုံးခုံအဖြစ်သိ နေဂျက်လာ သေားခါ သိမှုတ်မှုလည်း ကြပြည်းပြည်း တိုးတက်လာ၏၊ နောက်ဆုံး ၅၅ကား ထိုသုံးခုထက်သာလွန်ကာ ကျွန်တော်တို့သည် ဒိုင်းရှင်းရှင်းလေးခု (အလျေား၊ အနုံ၊ အကု၊ အချိန်)ရှိသော လူသွားဝါများအပြစ်သိ နေဂျက်လာ၏။

အတ်လမ်းကား ဤနေရာမှုတုံးသေး၊ လူသားတော်းခြား ပျော်မှန်းချက် ဟူသည် ရှိ၏၊ ယင်းကား ရုပ်ဝဏ္ဏာ၏ ပုံးအပ်ခြင်း ခံနေရသော စိတ် ပို့ညာ်ကို ဖြစ်နိုင်သလောက် ရုံးစမ်းထုတ်ဖော်ရန်ပင်တည်း။

ကျွန်တော်တို့ လူသားများသည် ပို့ညာ်တော်၊ ဘုရားသဝ်၊ နိုဗ္ဗာန် စသည့် ဘဝ်၏ နောက်ထုံးသော အားမာန်စခန်းသို့ ဆိုက်နောက်နိုင်စိမ့် သောင့်၊ အသစ်သောသိမှုများကို ဆက်လက်ရွှေ့ဖွှေ့ရည်းမည်သာတည်း၊ ပုဂ္ဂလပည်များ ဆိတ်ကွုယ်သွားအောင် အပတ်တကုတ် အားထုတ်ရ ရှိုးမည်သာတည်း။

ကျွန်တော်တို့၏ ချို့တက်စာလမ်းခေါ်းတလျောက်၌ ဒိုင်မင်းရှင်း အတိုင်း အတားပေါင်း မည်၍မည်မျှကို ရုံးစမ်းရှာဖွှေ တွေ့ရှိုံး မည်နည်း၊ အတိ အကျ မပြောနိုင်၊ ဤအချက်ကား စိတ်ဝင်စားနှင့် သာ ကိစ္စ တရုပ်ပင်တည်း၊ မကြာမို့က ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သည် သိပ္ပါပို့ညာရှင်ကို ပြောသလို တဆယ့်နှစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၏။

သို့သော် ယင်းတို့သည် အမြဲတစေ အချိန်မရွေ့း တစ်ဦးတုနှင့် တူညီ နေရမည်သာတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ပွဲမခိုင်မင်းရှင်းအတိုင်းအတားကြောင့် စိတ်ပျက် အားလျော့ခြင်း၊ မယုံမရဲဖြစ်ခြင်း စသော စိတ်အနောင့်အယုက်များ

မဖြစ်သင့်ပေါ့ နောက်ထပ် အတွေ့အကြံတိုးခဲ့မှုတရပ်၏အဆုံး၌ ယင်းကို
တွေ့နိုင်၏၊ ထို့အင်မင်းရှင်းသစ်သည် အချိန်ကာလနှည်းတဲ့ တိုင်းတာ၍၍
မရသည် အခြေအနေမျှီးခြုံရှုတန်ရာ၏၊ အတွင်း၌ အဆုံးသောတွေ့သံမှု
တမျိုးသည်း ပါဝင်နေ့ဖွယ်ရှု၏၊ မည်သူကမျှ ပြောကြားခြင်းပြုသည်
မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ တွေ့ထင်ယံကြည့်ချက်အဲ ထို့အင်မင်း
ရှင်းသည် တိတိကျကျ တိုင်းတာလို့ ရဖွယ်လည်းရှု၏၊ အချိန်ကာလ
ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ခြင်း၊ သတိ သိမဟုတ် စိတ်အာရုံး ရှုံးစိတ်မှတိနှင့်
ပတ်သက်ဆက်နှုတ်ခြင်းလည်း မရှိနိုင်တန်ရာ။

ထိုအစာသည် အဓိုဒေလျှင် သဘောမျိုးလည်း ပြစ်နိုင်အဲမထင်၊
ကျွန်တော်တို့၏စိတ်ထဲ၌ ကောင်းစွာစိတ်ကူးကြည့်၍ မြင်ကြည့်၍ရသော
အလျား အနဲ့ ဘထဲ ကဲ့သို့ အနာမျိုးသာ ဖြစ်နိုင်စေရှု၏၊ ပွဲမခိုင်မင်း
ရှင်းကို သိသည့်စိတ်သည် လူတိုင်း၏ အော့အား မထင်မရှား
သန္တသားအဖြစ် ကိန်းအောင်းတည်ရှိနေကြောင်းပြင့်လည်း ကျွန်တော်
ယုံကြည့်၏၊ သို့သော် အလွယ်တက္ကနှင့်ကား ထိုသန္တသားသည် မီးရှား
သန့်စင် ဖွားမြင်လာနိုင်မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချက်ကား သတိ သိမဟုတ်
စိတ်ကိုမယ့်လွှဲငောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရန်ပင်ဖြစ်၏၊ ထိုသိမ်းအောင်
နိုင်ရန် တုခုတည်းသော နည်းလမ်းကောင်းမှာလည်း သတိပဋိနှုန်းပွား
ခြင်းပင်တည်း။

သတိပဋိနှုန်းပွားများအားထုတ်သောအခါ၌ အသိစိတ်သစ်က စူးစမ်း
ရှုံးဖွေ တွေ့ရှုံး လေသော အနာများ အမြှောက်အမြှေးရှုံးရှု၏၊ သို့သော်
တွေ့ကြုံရသည့် အတွေ့အကြံကို ပေါ်လွှဲငောင် (၁၈) တပါးသူ
နားလည်း သဘောပေါက်လာအောင် ဖော်ပြရန် စကားလုံးများမရှိပေါ့
ထိုကြောင်း ပြည့်စုံအောင် ထုတ်ဖော်ပြုပြခြင်းငါ့ မစွမ်းနိုင်။

အချိန်သော ကိစ္စရပ်များ၌ ဖြေရှင်းရှုံးမရဟု ကျွန်တော်တို့ မှတ်ယူ
ခဲ့သည့် ပြဿနာအက်အခဲများသည် အသစ်သော့ သံမှတ်ညုံးယူစာား
အလင်းနောင်ပြက်လက် ပြစ်ပေါ်လာပြီးနောက်မှ ယင်း၏ချုပ်ပို့မှုလုလု
အလင်းနောင်တဲ့တွေ့ငြောင်းလည်းသူးမည်ဖြစ်၏။

အခန်း ၉။

တပ္ပါးသောပျော်လွှင့်မှုကလေးတွေ

အကတ်ပင် ဆန်းကြယ်၏၊ ကျွန်တော်သည် ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ခန်း၌
ဆွေးနွေးဟ်ပြုခဲ့သည့်အချက်တို့ကို တွေးခေါ်စွေးခြင်း မပြုပိတော့၊
ပိမ့်၏စိတ်ဆန္ဒကလည်း ယင်းသွေး လုပ်ဆောင်ရှင် ပိမ့်အား ဆွဲဆောင်
ထိုစားခြင်းမရှိ။

ကေားလက်အိုဘာရာ၏ ထုံးကိုသာ နှလုံးသွင်းလိုက်မိပါသတည်။

“ဒိုကိုဖွံ့ဖြိုးခြင်းမရှိခဲ့ မစဉ်းစားသေးဘူး၊ နက်ဖြန်မှ စဉ်းစားမယ်”

မှန်ပါသည်၊ အခြေအနေ ပေးသောအခါ၌ လေးလေး နက်နက်
စဉ်းစားရန် အခွင့်အခဲကောင်းလည်းရလာ၏၊ ထိုအခါကား စက်ာပူမှု
အင်္ဂလန်သို့ ရောကြာင်းစရိုးရွည်ဖြင့် ပြန်စဉ်မှာပင်တည်း။

ဆရာတ်၏ ခံကျောင်းကြမ်းပြင်လော်စယ် ထိုင်နေရာမှထလိုက်သည့်
အောက်တိုင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာရုံထဲရှိ ပန်ကာအောက်တွင် ထိုင်
နေရာမှ ထုတ္တုန်သည့် မချိန်တိုးခွဲ လည်းကောင်း ကျွန်တော်သည်
ချက်ထားသည့် ညာပံ့နပ်ကုပ္ပါယ့် ဖော်၏ ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လေ့
ရှုံးသည်ဖြစ်ရာ ဆွေးနွေးခလျာက်ထားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ တို့သည်
ထိုအခါ၌ ခိုတ်သွေးနဲ့တို့မှ မေးမြှန်ပျောက်ကွယ် သွားပြီးလျှင် ဘယ်
တလုမ်း ညာတလုမ်းဖြင့် ပူဇော် ကြာသောင်းစွာ လျောက်လှမ်းရ
သော အပြန်ခိုး တလျောက်လုံးမှာ ‘ကြောယ် လှမ်းတယ် ချုတယ်’
ပေါ်တွင်သာ ပြန်လည်ရှိ အာရုံစုံစိုက်သွား၏။

တရားလေ့ကျင့် အားထုတ်စုံ ပထမ တရာက်နှစ်ရက်၌သာ အခြေ
အနေသစ်သည် ကျွန်တော်နှင့် အံဝင်ဂုဏ်ကြော်ခြင်းမရှိခဲ့၊ ဆန်းသလိုလိုဖြစ်
ရနဲ့မဲ့၊ ထိုစိုက်ပိုင်းမှ လွှန်ပြောက်သွားသည့်အား တွင် ဟန်ကျေလာခဲ့၏။
တိတ်ဆိတ် ပြိုမ်သက်ကာ သက်ဝင်လှပ်ရှားမှု တင်းမဲ့သည့် အခြေအနေ
သစ်နှင့် သဟာတ ပြုစ်လာခဲ့၏၊ တရားအချိန်ရလာပြီဖြစ်ရအေး တစုံ
တယောက်က လာနေ့က် နွောင့်ယုက်မည်။ သို့မဟုတ် ကြားပြတ်

နှောင်ယူက်မှ တခုခုဖြစ်ပေါ်လာမည်ဆိုလျှင် အပြင်းအထန် မကျေမန်ပြစ်ခဲ့၏။

သာသနာရိပ်သာ၌ အင်လိပ်လူမျိုးတော်က် လာရောက် တရားအားထုတ်နေသည် ဟူသောသတ်းသည် ထိရက်ပိုင်းအင်ရာက်၌ ပြန်ဆုံးပုံပေါ်၏၊ အီနှီယအမျိုးသားများနှင့် မြန်မာအတော်များများသည် ကျွန်တော်နှင့် လာရောက်တွေဆုံးကြ၏၊ သူတို့အထဲမှ အများအပြားက တရားအားထုတ်ရန် ပေါ်ပေါက် အောင်မြင်ပါစေဟု ကျွန်တော့ အတ္ထက် လိုက်လိုက်လျှော့လုံး လုံတောင်းပတ္တနာပြုကြ၏၊ ဆန္ဒမွန်ကို ထုတ်ဖော်ခြင်းပြုကြ၏။

သူတို့အားလုံးလိုလိုသည် သာမန်လူများ၊ ဝတ်ကြောင်များဖြစ်ကြ၏၊ သို့သော် တချိန်တော်ကို ရိပ်သာ၌ လာရောက် တရားအားထုတ်ဘူးခဲ့ကြ၏၊ ယခုလည်း ရိပ်သာ၌ နောက်တကြိမ်ထပ်မံ တရားအားထုတ်ရန် လာရောက် ကြခြင်းဖြစ်၏၊ အချိုမှာမှ ရိပ်သာရှိ ရင်းနှီး ခင်မင်ရာရာ ဆရာတော် သံသာတော်များထံ လာရောက်လည်ပတ် တွေဆုံး ဖူးမြော် သည်လည်းရှိ၏။

ကျွန်တော့ကို သူတို့က စိတ်ရင်စားကြ၊ ရင်းနှီးခင်မင်ကြသည့်အတ္ထက် တဝ် မြင့်ချင်သလိုတော့ ဖြစ်မိ၏၊ သို့သော် အချိုန် ထော်၊ အတိုင်း အားထုတ်နှင့်သွင်းနေခြင်း ရပ်တန်ပျောက်ကွက်ရသည့်အတွက်တော့ သိပ် သဘောမကျေလျေပေး၊ (မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ရပ်သန် ပျောက်ကွက် သွားရသည်ပင် ဖြစ်စေ၊ ရပ်ပြီး နောက်တော်ပြန်၍ ဆက်လက်၊ တရားအားထုတ်ရသည်မှာ အလွန်ခဲ့ယဉ်းလှု၏။)

မည်သူ့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့ထံသို့ လာလည်ကြသော မည်သည်များ ထဲမှ အချိုနှင့် စကားပြောဆို ဆွေးနွေးရသည့်မှာ အထူးရသည် စိတ် ဝင်စားစရာ ကောင်းလှ၏၊ မြန်မာတို့သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများ၊ အားထုတ်မှုနှင့် ရင်းနှီးကြ၏၊ လက်ပွန်းတတီး ရှိကြ၏၊ အင်လန်ပြည့်ချုပ်သွားတဲ့ အခြေအနေကို လူတိုင်း ပြောဆို ဆွေးနွေးလေ ရှိကြသည့် နည်းတဲ့ မြန်မာပြည်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားအကြောင်းကို လူတိုင်းနှီးနော ပြောကြားနိုင်ကြ၏၊ ကျွန်တော့အနေဖြင့် ကြိုအတိုင်းပင် ယုံကြည့်မိ၏။

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွဲတည်းစား အငြိမ်းစား ခဲ့မင်းကြီး တယောက် ဖြစ်၏၊ သူသည် ရိပ်သာ၌ နှစ်ကြိုး တရားအားထုတ်ပြီးပြီ၊ မကြာခက လာနေက်လေး ရှိသူလည်း ပြစ်၏၊ အစိုးရ လာစား အများအပြားသည် ရိပ်သာ၌လာနေက် တရားအားထုတ်လေးရှိကြုံကြောင်း၊ ထိသိအားထုတ် သွားပြီးနောက်တွင်လည်း အချိန်အခါ အားလုံးရွှေ ထပ်မံ အားထုတ် ကြသေးကြောင်းဖြင့် သူက ရှင်းလင်းပြောပြု၏။

ကျွန်တော်ကို လာနေက် တွေ့ဆုံး မိတ်ဖွဲ့သူတို့ မေးမြန်းလေး ရှိသည် လက်သုံးစကားတဲ့ ရှိ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ တရား အားထုတ်ရတာ တိုးတက်မှ ရှိတယ် မဟုတ် လား”

သူတို့သည် အမှန်တကယ်လည်း စိတ်ဝင်စားကြ၏၊ ကျွန်တော် ဆိုက်နောက်နေသော အဆင့်၊ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်းနရသော အခက်အခဲများ စသည်တို့ကို ကြားသိရရန်အတွက် မျှချေမသွေ့ စိတ်အား ထက်သန့်ခြင်း ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်ကဲသို့ပင် ပုထုဇွန်များဖြစ်ကြ၍၊ ကျွန်တော်ကဲသို့ပင် နေ ထိုင် စားသောက် လုပ်ကိုင်နေသူများ(စိတ်တန်ခိုးများ၊ ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အစွမ်းသတ္တိများ၊ ကင်းပါကြသူများ) သည်လည်း သတိပွဲ့ကြ တရားကို ပွားများအားထုတ်နိုင်သည်၊ တရားမှထွက်ပေါ်လာသည့် အကျိုးကျေးလူးကို ခံစားနိုင်သည်ဟု၍ သိမြင်သောပေါက်လိုက်ရသည့်အတွက် အတိုင်း မသိ အားတက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာပြည်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား ပွားများ အားထုတ်ကြ ခြင်းသည် အနောက်နိုင်း အများစွာ ဆုတေဘာင်းပတ္တနာ ပြုကြခြင်းထက် ပိုမို ကျယ် ပြန်သည့်အပြင် ပိုမိုချေလည်း ရှိသား စစ်မှန်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော် သံသယက်စွာ ယုံကြည်၏၊ ခေတ်ပညာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အများအပြား ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားပွားများအားထုတ်ကြရန် ပုံးပွဲကည်နှင့်ကြားသည် နည်းလမ်းအတိုင်း စစ်မှန်သည့် လွှမ်းခြင်းမရှိသည့် ဆန္ဒ သိမဟုတ် ဦးတည် ချက်ဖြင့် ကျင့်ကြပြီးကုတ်ကြ၏။

သို့သော် တစ္ဆော့မွန်းလွှဲပိုင်းတဲ့ အလွန် အသက်အရွယ်အိုမင်းနေပြီ
ဖြစ်သော အဘိုးအိုအတွေးအိုတစ်ထဲသည် ဆရာတော်၏ ကျောင်းကေတွင်းသူ
င်းရောက်ရန်အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေကြုံသည်ကို သတိပြုမိ၏၊ ထို့ခါန်၌
ကျွန်တော်၏ တရား အားထုတ်ရက်များလည်း ကုန်ဆုံးခါနီး နေပြုပြီ၊
သူတို့သည် အသုင်းသူ့ဘာန် အမျိုးမျိုး၊ အသေးအရောင် အမျိုးမျိုးကို
ဖော်ဆောင်လျက်ရှိကြသော်လည်း ဘဝသက်စုစုအဆုံးသွေ့ အလွန်နီးကပ်
နေပြီ ဟူသည့် အချက်မှာမူ တူညီကြ၏၊ သနားစရာ ကောင်းလောက်
အောင် ဆင်းရှုံးနှင့်နှုံးလွှာများလည်း ဖြစ်ဟန်တွေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးဖေသင်အား သူတို့အကြောင်း မေးကြုည့်မိ၏၊
ဆရာတော်သည် သက်ကြီး ရွယ်အိုသူတို့အတွက် ပုံမှန်အချိန်သတ်မှတ်၍
တရားဟောပြောလေ့ရှိကြောင်း၊ ကမ္မာလောက်ကြီးထဲသို့ တခါပြန်ရောက်
လာခြင်း၊ သံသရာ လည်ခြင်းတို့မှ လွှတ်မြောက်အောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
နှာယူ ပွားများလုံးသွေ့များ လောက်လေ့ ရှိကြောင်းတို့ကို ဦးဖေသင်က
ပြောပြ၏။

သူတို့သည် မူလက သမားရိုးကျ ဓမ္မဝါဒများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြပုံပေါ်၏၊
သက်ဝင်ယုံကြည်မှုနှင့် ကိုးကွာယ်ခဲ့သာရှုံးခဲ့၍ ကျင့်ကြပွားပျေားမူ ရှုံးပုံ
ပပေါ်ပေါ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားဖစ်သရားမှန်ကို အပတ်ထက် အားထုတ်ခဲ့
ဘူးမည် မဟုတ်။

ယခုသော် ဘဝသည် နှစ်သက် ပျော်ရှင်ဖွှု မကောင်းကြောင်း
အထွေးအကြံအရ သူတို့သဘောပေါက်လာပြီ ဖြစ်၏၊ သူတို့၏ ဘဝသည်
ခုက္ခများ၊ အဆင်မပြုများ၊ ကသီလင်ထများနှင့်သာ ဖြေးအပ်၏၊ ဘဝကို
နောက်ထပ်တဖန် ရယူခြင်း၊ ကြိုကဲ့သို့သော ခုက္ခများကို တွေ့ဆုံးရင်ဆိုင်
ရခြင်းတို့ကို သူတို့အလုံမရှိ၏။

သူတို့သည် အပြင်သက်နေ့ပုထဲတွင်ထိုင်ကာ သည်းခံ စောင့်ဆိုင်းနေ
ကြ၏၊ ထို့နောက် ကျောင်းထဲမှ ကျွန်တော် ထိုက်လာသော အခါတွင်မှ
အထဲသို့ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ဝင်ရောက်သွားကြ၏၊ တခါပြန်လည်၍ ဘဝ
မဖြစ်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် လာကြသွားပင်တည်း။

ကျွန်တော်နှင့် အဘိုးအိုးအော် အိုးတိုးသည် တလေ့ထဲးတခါးထဲသွားများ ပြစ်ကြသည်ဟူ၍ ဆိုရင်၏၊ ကျွန်တော်တိုးသည် တခုထဲသည် သော အနုကို ရှာဖွေနေကြခြင်းပင်တည်း၊ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ပစ္စက္ခကာလ၏ အဆင်မပြောခြင်း တည်းဟုသော ဒုက္ခ၏ မောင်းနှင့် တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းကို သုတ္တကဲ့သို့ခံပါသော်လည်း၊ ပြန်လာရမည်ကို ကြောက်သော စိတ်သည် ကျွန်တော်အား ခြိမ်းခြောက်ခြင်း ပြုနိုင်။

သုတ္တိသည် ရက်သတ္တေ တပတ်လျှင် တစ်၈ လာကြေကြောင်း၊ တန်းအပေါ်မှ မတန်တဆ အကျိုးသက်နေက်မှုကို မျှော်မှန်းခြင်း မပြန့်ရ စော်းတော့ သုတ္တိတဝ်၏ ကြုံးကျွန်သမျှဓသာ အချိန်ပိုင်း ကလေးကို အေးအေးပြီးပြီး၊ ကုန်ဆုံးသွားနိုင်လျှင် နောက်တချိန် လားရှာဂါတ်ကောင်းကောင်းကလေး ရသွားလျှင်ပင် မဆိုးလှုကြောင်းဖြင့် ဦးဖေသင်ကရှင်းပြ၏။

ကျွန်တော်အတွက် ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရအိုးထင်၏၊ ပထမအပတ် လွန်ပြောက်သွားပြီးနောက်၊ ခုံတိယပတ်ထဲသို့ အနေက်တွင် ငည်သည်များ အလာနည်းပါးသွား၏၊ ကျွန်တော်အတွက် တန်းပြောင့်ပြောင့် အားထုတ်လိုပစ္စအောင် အနောင်အယှက်ပြစ်စုံ (၁၇) တမျိုးတပုံသော စိတ် ပျုံလွှာ့စရာများသည်း လျော့သွားတော့၏၊ ကျွန်တော်ကို အမှန်အကိုင်း သိမြင်နားလည့်သွားကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကမ္မားနှုံးတန်းကို အထူးအဆန်းတုန်သဖွယ် လာနေက်စမ်းကြည်သွားတယောက်မဟုတ်ပဲ တကယ်တမ်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် တင်းတင်းရင်းရင်းပွားများအားထုတ်သွားတယောက်ပြောင်းကြောင်း သတောပေါက်သွားကြပုံးပေါ်၏၊ အမှန်စင်စစ် တန်းအလုပ် အားထုတ်သွားတယောက်အပို့ တသီးတသန် ရှိရန်ယို၏၊ ဤသို့ပြင့် ကျွန်တော်ကို တလေးတစား သဘောထားလာကြသောကြောင့် အရမ်းမလာကြတော့ပေး။

သို့သော် နောက်ပိုင်း ရက်သတ္တေပတ်များ အနေက်၌ကား အစဉ်တစိုက် မရပ်မနားတန်းအားထုတ်၍ မရတော့ပေး၊ အနည်းငယ်အနားပေး၍ အားထုတ်ရန် ထိုးအပ်လာ၏၊ ထိုးအချိန်၌ ငည်သည်တို့ကလည်း မလာတော့ပေး၊ ထိုးကြောင့် ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်သော အား

လပ်မှုကဆေး (၀၈) စိတ်ပျော်လွှဲမှုကလေးရရန် စီစဉ်ရတော့သူ၏၊ စီစဉ်ပုံ စီစဉ်နည်းကို ဥပမာဏဖြစ် ဖော်ပြုရမည့်ဆိုသော် ဇန်မလျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးရှိရသက်သို့ လမ်းလျောက်ခြင်းပင်တည်း။

သာသနာရိပ်သာ၏ ဝည်းရိုးတန်းမှ အနည်းငယ်ကျော်လွန် လျောက်သွား လိုက်လျှင် ထိုးလျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်ကြီးသို့ ရောက်၏၊ ထိုးနေရသို့ ကျွန်တော် မကြားခဏလျောက်လေ့ရှု၏၊ စက်းပူသို့မပြန်ရမီ တပတ်ခန်း အလို့၍ကား ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံတရပ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ လိုလားနှစ်သက်စရာ၊ လက်ခံကြိုဆိုစုစုကောင်းသော ကိစ္စတရပ် လည်းဖြစ်၏။

ထိုင်လိုက် လမ်းလျောက်လိုက် ထိုင်လိုက်ပြင့် တရားအားထုတ်လာခဲ့သည်ဖြစ်စာ ထိုးနေရက်အရေက်၌ တရားအလုပ်သည် ကျွန်တော်၏ စိတ်သန္တာနှင့် ဆုံးစမထင်အောင် ဖြစ်လာ၏၊ ထိုးတက်မှုကလည်း သိပ်မရှိသလိုဖြစ်န၏၊ ထိုးကြာင်းလည်း ဦးဖေသင်က ကျွန်တော့အား ထိုပုံလမ်းသဘင်အကြာင်း ပြောပြသည့်အပြင် သွားပြီး ကြည့်သင့်ကြာမ်းဖြင့် လည်း အကြုံပေး၏။

တိပိဋကဓရ ရွှေးချယ်ပွဲတွင် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်အောင် ဖြဖော်ခြင်းကြော်သော သံလာ့တတ်ငါးပါးကို ဓမ္မာရုံကြီးထဲတွဲ ခမ်းခမ်းနားနားချီးကျူးပူဇော်ပွဲ ကျင်းပရန် စီစဉ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏၊ ဓမ္မာရုံကြီး၏ဝန်းကျင်၌ မဏေပ်ကနားများကဲ့လည်း စည်ကားသိက်မြိုက်စွာ ထုံးလျောက်ရှိ၏၊ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့်တွေ့ ဆစိုးရှုံးနား အကြီးအကဲများ၊ အခြားသော ဂုဏ်သရေရှိ မင်းပရီသတ်များလည်း ဤရှိက်ပြုပူဇော်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကြမည်ဖြစ်၏။

ချီးကျူးပူဇော်ပွဲ မကျင်းပမိန့် ဓမ္မာရုံကြီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိပို့စွဲကတ်တိုက်ထဲတွဲ ကျွေးမွှေး ပြည့်ခံပွဲလည်း ရှုံးသေး၏၊ အကယ်၍ကျွန်တော်သည် ထိုအမ်းအနားသို့ သွားရောက်ခြင်း ပပြုလျင်လည်း အကြာင်းထူးဖွယ်မရှိ၊ ထိုးနေအုံး ဆရာတော်က ကျွန်တော့အား တရားအစိုင်းဆိုင်မည် မဟုတ်ပေ၊ ရို့ပိုသာ၌ လုံတွေ အရမ်းများပြား စည်ကား

နေမည်ဖြစ်ရာ ထိုင့်အဖို့ ကောင်းကောင်း တရားအားထုတ်ချွဲလည်း ရရှိ၏
ဖွုံးပြု၏

ချိုးကျူးပူဇော်ပဲသီ တက်ရေါက်ခြင်း အားဖြင့် ကျွန်တော်အတွက်
သုံးရုံးနစ်နှာပြင်းမရှိနိုင်၊ စိတ်ဝင်စားဓရကောင်းသည် မြင်ကွင်းတရပ်
ဖြစ်ခည်မှာလည်း သေချာ၏၊ မိန့်ခုံး၊ ယျား ပြောကြားနေမည်သာဖြစ်၍
ကျွန်တော်အားနဖြင့်တော့ တလုံးမျှနားလည်နိုင်ဖွှုံး မရှိကြောင်းဖြင့်ကား
ဦးဖောင်က ပြီးတင်သတိပေးထား၏။

ထိုပဲသီ သွားရောက်ရန် အတွက် မည်သီး အဝတ်အစား ဝတ်ရပါ
မည်နည်း၊ ဤအတွက် မဝင်ခဲ့တတ်အောင် ဖြစ်ရပြု၏။ လူတိုင်း ဝတ်
ကောင်းသာ ယူယား ဆင်မြန်းလာကြပေလိမ့်မည်၊ အမျိုးသားများသည်
ပိုးလုံချည်များ၊ ပန်ကောက်လုံချည်များ၊ အပေါ်အကျိုးကောင်းကောင်း
များကို ဝတ်လာကြမည်ဖြစ်၏၊ အမျိုးသမီးယျားသည်လည်း အကောင်း
ဆုံးသော အပို့ လုံချည်များကို ဆင်ယင်လာပေလိမ့်မည်။

ဦးဖောင်က ကျွန်တော်အား ဘောင်းဘီနှင့်ရှုံးအကိုး ဝတ်သွားရန်
အကြံးပေး၏၊ သို့သော် ဘောင်းဘီကြီးထကားကားနှင့် ဆိုပါက သိပ်
ထူးခြားနေလို့မည်၊ အလွန်ထင်ရှားနေမည်၊ ပရိသတ်အလည်း၌ ထမျိုး
တမည် ဖြစ်နေမည်ဟုပြု၊ ယူဆမိုင်း၊ ထို့ကြောင့် လုံချည်နှင့် တွဲဖက်၍
ချည်ပို့ရှုပ်နှင့် နှုန်းကိုသာ ဝတ်သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏၊ သို့သော်လည်း
ဝတ်ကောင်းသားလှယား အလယ်၌ ဤကဲ့သီး မထင်မရှား ဝတ်ဆင်
သွားခြင်းသည်ပင် ထင်ရှားနေနိုင်ဖွှုံး ရှိပြန်၏။

ချိုးကျူးပူဇော်ပဲ ကျင်းပရန် နှစ်ရက်အလိုက်တည်းက ဓမ္မာရုံးကြီး၏
အကွဲ့ပြုနေ့ အပြုံးပါ ပြင်ဆင်မှုများအကြီးအကျယ် ပြုလုပ်ပော့သူ၏၊
ဓမ္မာရုံးကြီး၏အရွှေ့ ပမာဏ်ကနားများကို ဆောက်လုပ်ကြ
ရမည်ဖြစ်၏၊ မူလက ကျွန်တော်၏ဝန်းကျင်၌ နှားများ ရွှေးများ ရှုံးပြု
ခေါ်ပေးလောင်းသံကိုလည်း ကြားရုတ်တော်မှုတပါး အေးပြုမှုရှုံး၏၊
ယခုကား ထိုကဲ့သီးမဟုတ်တော့ပြီ၊ လူပ်ရှားမှုများဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
ရုတ်ရှုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည်မှာ ကျွန်တော်နေသော အဆောင်ရှုံး ရဟန်း
ကော်များကိုပင် ထိခိုက်လာ၏။

သံလာတော်တို့သည် နံနက်ခင်းဆွမ်းခံမကြမို့ နှစ်ပါးတတဲ့ သုံးပါး တတဲ့ စသည်ဖြင့် အဓိကလေးများဖြူကာ ဂရားကြသည်၊ သံလာတော် တို့သည် မည်သို့ဆွမ်းခံကြသနည်း၊ မည်သို့ဆွမ်းစားကြသနည်း၊ ဆွမ်းခံပို့ ခံနည်း ဆွမ်းရပုံရနည်းကို မျက်မြင်ကုံယ်တွေ သိလိုစိတ်လည်း အပြင်း အထန် ပေါ်ဖြစ်လောက်၊ သံလာတော်တပါး၏ နောက်ကလုံက်သွားပြီး ကြည့်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မည်နည်း၊ သို့ထော် ကျွန်တော် သည် လိုက်ပါခွင့်တောင်းရန်အတွက်ကား ဝန်လေးနေ့မိုင်၏။

သံလာတော် တို့သည် ကြီးမားသော ယဉ်းယည်သပိတ်ကို ပုံက်ရှု ဆွမ်းခံထွက်ကြော့လောက်၊ သပိတ်ထဲတွင် အသားနှင့် ဟင်းသီး ဟင်းရွှေက စသည် အမျိုးမျိုးသော ဟင်းများကိုထည့်ရန် ဆွမ်းဟင်းခွဲက်ကလေးများ ပါရှိ၏၊ ထိုသို့ရရှိလာသော ထမင်းဟင်းများကို သံလာတော်တို့ ဘုံးပေး ကြမည်ဖြစ်၏။

တနာရီခန်းအကြောင်း သံလာတော်များသည် ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းများ ထဲလောက်စွာ ရရှိလျက် ဆွမ်းခံစာမ္မာ ပြန်ကြလာကြ၏၊ ရရှိလာသော ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းတို့မှာ လူခြောက်ယောက်လောက်ကိုပင် ကျွေးဇူး နှင့်၏၊ ပိုလျှော့သော ထမင်းများကို ခွေးများနှင့် ကျိုးငှက်များကို ကျွေး၏၊ ခွေးတို့သည် ကြို အစားအစားများကလွှဲ၍ အခြား မည်သည့်အစားအစားကိုမျှ မရရှိကြပေး။

သံလာတော်တို့သည် ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းတို့ကို သပိတ်များဖြင့် အပြည့်အလုံရရှိလျက် ကျောင်းသို့လည်း အမြဲယမ်း အချိန်မျှနှင့်ပြန့်ရရှိလောက်ကြ၏၊ မည်သည့်အတွက် ကြိုသို့ ပြုစုသုည်း၊ ကျွေးဇူးတော် အောင် ဖြစ်နေ၏၊ ထိုကြောင့် တဆောင်ယှဉ် အတူနေသာ ခင်မင်ပျော်နှင့် နေပြီဖြစ်သော နွားနှုံးလုပ်ငန်းရှင်ကို အကျိုးဆောက်လောင်း မေးကြည့်၏။

သံလာတော်များ၌ ပုံသေတာဝန်ယူသတ်မှတ်ယားသော ဆွမ်းခံကိုမြန်အိမ် သို့မဟုတ် သုံးအိမ်ခန့်ရှုံးကြောင်း၊ ထိုအိမ်တို့သည် နောက်တာဝန်ယူ၍ ဝတ္ထာန်းမပျက် လောင်းလူလော်ရှုံးကြောင်း၊ အဆင်းများသော အိမ်တို့သည်ပင်လျှင် တတ်စွမ်းသမျှ လောင်းလူရန် အသင့်ရှိကြောင်း၊

သံသာတော်တုးသည် ဖိမိလိုအပ်သမျှ ဆလာက်ငြာအောင် ရရှိရန်
မခဲယဉ်းကြောင်း စသည်ဖြင့် သူ့ဘ ရှင်းလင်းဗြာပြုပြ၏။

ကျွန်တော်ကျောင်းဆောင်သည် အခမ်းအနားကျောင်းဟမည် ဓမ္မာရုံ
ကြီးနှင့် အတော်ကလေး ကွဲ့လှမ်းလှ၏၊ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏
ကျောင်းဆောင်တိုက်ခြားပါ လုပ်လုပ်ရာ့ရာ့ဗြား ဖြစ်နေပေသည်၊ မော်တော်
ကားများကလည်း တဘက်မှ တဘက်သို့ စုန်ကား ဆန်ကား မောင်းနှင့်လျက်
ရှိကြ၏၊ ဖုံးများ၊ တထောင်းထောင်းထနေပေသည်၊ ကျွန်တော်အခန်းမှ
ပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်ထားလိုက်ရ၏၊ လမ်းလျော့ကိုရန်အဝွက် နေရာ
အသစ်ဘုံကိုလည်း ရှာဖွေရတော့၏။

အခမ်းအနားပဲ ကျောင်းပေမည့်နှေ့သို့ အရောင်ကြုံ နှုန်းကောက်ချိန်မှ
စုံ မဏ္ဍာ်ကနားများထဲတွင် အမျိုးမျိုး အစားစားသော ပစ္စည်းများဖြင့်
ပြည့်နေ၏၊ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးသော ချည်ထည် ပိုးထည်များ၊ စာအုပ်
ပျော်၊ စားစရာ ခဲ့ဖွှာယ်ချို့ချဉ်များ၊ ရောမ ဖလ်အိုးကြီးများထဲတွင်
ထည့်ထားသော ဆေးနောင်စုံ ရင့်ရင့်ဆိုးထားသည် သစ်သီးဖျော်ရည်များ
စသည်ဖြင့် စုံလင်လျ၏၊ သစ်သီးဖျော်ရည်များ ထည့်ထားပဲ အနေ
အထားကို တွေ့ရသည်မှာ ငရှုံးဆုံးဆန် ဘယေးဆိုင်များ၏ ဆေးရည်
များ ထားရှိပုံကို တွေ့ရသည့်ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်၏။

မဏ္ဍာ်တို့တွင် ပန်းစက္ကားအလှုအဆများဖြင့် မူမ်းပဲ ဆင်ယင်ထား၏၊
ပန်းစက္ကားတို့သည် ညနေအေခါ် ကျော်ကိုသည့်တိုင်အောင် လေပြေ
လေညှင်းထဲတွင် တလူလူ လွှင့်နေ၏၊ နှုန်းကောက်ကျော်အချိန်တွင်ကား
အခမ်းအနားပဲ၏ ခို့ညားထယ်ဝါမြှုန့် ကိုက်ညီလောက်အောင်ပင်
ပြုပြု၍သက်သက်ဖြင့် ကျက်သရေမဂ်လာရှိနေ၏။

ပိဋ္ဌဘတ်တိုက်၏ နောက်ကျောဘက်ထဲတွင်လည်း ကျွေးမွှေးညှိခဲ့မည်
ဖြစ်၏၊ ထိုးနှုံး စားပဲများကို စားစရာ သောက်စရာများဖြင့် ခင်းကျော်
စိစဉ်ထားမည်၊ အချိန်နောက်ကျော့ စားသောက်မည် သူများအတွက်
ပြုပြင်သင်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏၊ အခမ်းအနားအစီအစဉ်ကို ဘားရုဝေ-နာရီတွင်
စတင်မည်ဖြစ်စာ ထိုအချိန်မတိုင်မီ ကျွေးမွှေးညှိခဲ့မှုများ ပြီးစီးအောင်
စိမ်ထား၏။

ကျွန်တော်အား ပိဋကတ်တိက်ထဲတွင် စားသောက်ကြေမည့်သူများနှင့် အတွေ့စားသောက်ရန် ဖိတ်ကြားထားပြီးဖြစ်သော်လည်း သွားမစားရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏၊ ကျွန်တော်ထက် အခြားသူများက ပိုမိုစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်၍ ကြောင်း သိပြီး ဖြစ်သည်၊ ကျွန်တော်သည် သူတိုးလာက် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ စားနိုင်မည် မဟုတ်၊ ထိုအခါ၌ မြန်မာ့အစားအစာများကို ကျွန်တော်မကိုက်၊ ခံတွင်း မတွေ့ဟန် မိတ်ဆော့တွေ့က ထင်မြင်ကြလိမ့်မည်၊ သူတို့၏ ဖိတ်ထဲ၌ ယင်းအယူအဆမျိုး ဖြစ်ပေါ်မလာဖေလို့။

ဦးဒေသင်သည် ယမန်နောက်တည်းက မည်သည့် အတွက်ကြောင့် အမေးအနားပွဲကျင်းပရကြောင်းနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း တွဲကို ကျွန်တော်အား အကျဉ်းချုပ်ပြောပြထားပြီး ဖြစ်၏၊ ချီးကျျ်း ဂုဏ်ပြုခြင်း ခံရမည့် ရဟန်းတတ် ငါးပါးသည် တိပိဋကဓရရွေးချယ်ပွဲ၏ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ခဲ့ကြသည် ဆို၏၊ ထို ရဟန်းတော်တို့သည် ပိဋကတ်ကျမ်းကန်များ၏ အစိတ်အပိုင်းအများစုကို သာလွှတ်ရှုတ်ဆို အာရုံး ပြန်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ရဟန်းတော်တို့ နှုတ်တက်ရှုရှု ကျက်မှတ်ရှုတ်ဆိုနိုင်ခဲ့သော ကျမ်းစာ အုပ်များကို ပေါင်းစုံလိုက်မည်ဆိုပါက စာမျက်နှာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ဖို့၏၊ ထိုကဲ့သို့ မှတ်ညာ၍ကောင်း မကောင်း စ်းအေးသည့် စာမေးပွဲကို ငြားရက်စိုင်တိုင် ကျင်းပရ၏၊ အကဲ့ဖြတ်ပုဂ္ဂိုလ် ငါးခို့၏ ကြပ်မှုမှုအောက်တွင် သတ်မှတ်ထားသော ကျမ်းကန် ကန်ဆုံးသည့်အထူး အာရုံးပြန်ပြရ၏။

ထိုကဲ့သို့ အာရုံးပြန်ရုံနှင့် မပြီးသေး၊ ကျမ်းကန်ပုံံး၌ လာရှိသမှတ်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်သဘောတို့ကို ရေးဖြေရပြန်သော ၏။

အမေးအနားပွဲ ကျင်းပမည်ဖြစ်သော စမှားပျော်ကြီး၏ နှုတ်ထက်၌ ဂုဏ်ပြုခြင်း ခံရသည့် သံသာတော်ငါးပါးထဲမှ ကပါး၏းတ်ပုံကို ကပ်ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးသည် စာမျက်နှာပေါင်း စားသံ၏းနှစ်ထောင် ရှိသည့် ပိဋကတ်စာပေ အားလုံးကို အာရုံး ရွတ်ဆို ပြနိုင်ပေမာ ယုံ့နှင့် မရ ထောက်အောင် မှတ်ညာ၍ ကောင်းမွှင်လှပေ၏၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ သမိုင်းစဉ်တလျောက်လုံး၌ ပိဋကတ်စာပေးသံးကို ထိုကဲ့သို့ နှုတ်ငါး

ဆောင်နိုင်သည်မှာ သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ ရွှေးယခင်က တကြိမ်
တခါးမှာ ရွှေ့ခဲ့ဘူးကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော် မှတ်သားရားပါ၏၊ ထိုသည်
မှာလည်း အထူန်တရာ အချိန်ကာလကြောင်းခဲ့ပြီသာတည်။

ထိုစာတဲ့ ယခုကဲ့သို့ ပုံပုံဆောင်နိုင်ခြင်းဖြင့် လက်တွေ့၌ မည်သို့သော
အကျိုးတရား ထူးခြားလျာပါသနည်း၊ ကျွန်တော်အနေနှင့်ကား သဘော
မှာပါက်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏၊ တွေ့ရ ကြို့ရသည်တိုကို အကဲခတ်ရခြင်း
အားဖြင့် ဤကဲ့သို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ကို အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ယူကြ၊
အားပေးကြသည်မျှ၊ မူသော်၏ ပြန်မာနိုင်ငံ၏ ထိပ်တန်းအကျေဆုံးသော
ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဤ အမ်း မနားပွဲသို့ ပာက်နေက်ခြင်း ပြုကြ၏။

အာသနာ့အာဇာပါဒ်တို့ အထူးဆွဲထို့ စွဲမဟုတ် သားရေ
စွဲထို့ပေါ်တရာ့ပါရှိသော သစ်သားသေတွာင်ယ် တလုံးစိနှင့် ဘာရယ်လို့
ကျွန်တော် ခန်းမျိုးခြင်းငြာ မစုံမှုနိုင်သော အခြား ပစ္စည်းများလည်း
ဆက်ကပ်၏၊ ထိုအပြင် ရွှေဝါရောင် စလင်ခါမူးလုံးစေလေး တခုထဲတွဲ
ထည့်လျက် ပို့ အလုံတရာကိုလည်း ဆက်ကပ်၍သား၏။

သာသနာ့ပဂ္ဂိုလ်ထူးတို့ မော်တော်ကားဖြင့် ခရီးသွားသောအခါ်
ယင်း သလုံးကားခေါ်း၌ တပ်ဆင်လွှာ့ပျော်ဟု သံရပါ၏၊ (စက်းပူ့၌
ကျွန်တော်၏ကား၌ ပြုလုပ်ပုံပုံမျိုးပင်တည်း၊ သို့သော် ကျွန်တော်၏ကား
ဤသာသနာ့အာဇာနည်များကဲ့သို့ သူမတွေ့အောင် ထူးခြားထက်မြှက်သည့်
မှတ်ဉာဏ်အရည်အသေးပါ၏)။

ပို့ဗုက်တော်များကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်း မပြုရသေးသည့် ရှေး
ပင်ကိုက အစဉ်အလာကို ယခုထက်တိုင် ထိန်းသိမ်းထားခြင်း ဟူ၍သာ
ထင်မြှင်ယူဆမိပါ၏၊ ဤသို့ဖြင့် ရွှေးရေးအား ပို့ဗုက်တော်တိုကို
သံသာတော်တို့သည် တပါးမှတ်ပါးသို့ ကူးပြောင်း နှုတ်တက်ဆောင်ခြင်း
အားဖြင့် ပပျောက်ပျောက်ကုန်အောင် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့
ကြ၏။

ယခုခေါ်အား ပို့ဗုက်၊ ပေကျမ်းကန် အပြည့်အစုံသည်
အခိုင်အမာမှတ်တမ်းတင်လျက် ရှီပြီးဖြစ်ရာ ထိုသို့ အာရုံးဆောင်နိုင်ခြင်းကို

ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ မဟာစည် ၆၁၁

လူသာမန်တဲ့ ပြနိုင်ရန် ခဲယဉ်းသည် တုန္လိုင်းမရအောင် ထူးခြားသော စွမ်းရည်သတ္တိအဖြစ် လေးစားချီးကျူးရမည် ဖြစ်လင့်ကစား၊ ဤသို့သော အစမ်းသတ္တိတဲ့ ပါရမိတ္ထားကို ပိုမိုကောင်းမှန်ထိနေက်သည် အခြား နည်းလမ်းများ၏သာ အသုံးပြုသင့်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ ရင်တွင်း၌ ခံစားမှုတရပ် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဓမ္မာရုံကြီးသို့ ဝောစာစီးစီး ရောက်သွား၏၊ ချီးကျူးပူးပူးတော်ပဲ စတင်ရန်မှာ အနည်းဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိန့်ခန့် လုံသေး၏၊ ဖိနပ်ကို အသာချွတ်ကိုင်လျက် အဝတ်အစားများ အတော် အသင့် နှုံးနယ်သည်ဟု ထင်မြှင်ရသူများ အကြား ဓမ္မာရုံကြီး၏ နှောက်ပိုင်း ခပ်ကျကျတနေဖုန့် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ရှတ်တရက်ဆိုသလို မိတ်ဆွဲတယောက် နောက်လာပြီး ဤနောက်သည် အမျိုးသမီးများအတွက် သီးသန်သတ်မှတ်ထားသော နေရာဖြင့်ကြောင်း၊ ပြောပြုသဖြင့် နေရာမရှုပြောင်းရ၏၊ ကျွန်တော်အား ဆင့်မရွှေ့ဆုံးတန်း ခန့်သို့ ရောက်အောင် ခေါ်သွား၏၊ ကျွန်တော်၏ အသွင်ဘဏာနှင့်တက္ကဝတ်ဆင်ထားပုံတို့မှာ အများနှင့်မတူပဲ တမူခြားနေသည့်အလျောက် အထူးအဆန်းသဖုယ် ကြည့်ကြ၏၊ ကျွန်တော်သည် တရာ့ပြောတ် တခုထဲမှာ သူတောင်းစားတယောက်၏ ပုံမျိုး ဖြစ်နေဟန်တဲ့၏။

ကျွန်တော်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသားများအားလုံး ပိုးလုံးပျည် များ၊ တိုက်ပုံအတိုကောင်းကောင်းများ စသည် ဝတ်ကောင်းစားလွှာ များနှင့် ပြစ်ကြ၏၏ ဦးခေါင်းပလာနှင့် ဖြစ်နေသည်မှာလည် ကျွန်တော် တယောက်ထဲသာ ရှုံး၏၊ အခြားသူများသည် ပန်းနှောင်၊ ဖူးပါးနှောင်၊ အဖြူးနှောင် စသည် နောင့် ပိုးခေါင်းပေါ်း လျလှများကို ဆင်မြန်းထားကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြမ်းပြုပေါ်၌ ခင်းထားသော ပုံစွဲ စွဲး ဝါလှုင်လှုင် ဖျာများပေါ်တွင် တယောက်နှင့်တယောက် ပုံးကပ်စွာ ထိုင်ကြ၏၏ ကျွန်တော် ဝတ်စားထားပုံမှာ ခပ်ည့်ည့် ခပ်နွဲမ်းပြုရာ ထိုကဲသို့ ဆင်ယင်ထားခြင်းဖြင့် ဤအမ်းအနားပွဲကြီးကို မင်းပါးမစား

ပြုလုပ်ရာ နောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟန်တော့ ရှိသားစွာ ယုံကြည်မြှုပ်လင့် မိပါသည်။

ချိုးကျျှုံးဂုဏ်ပြုခံရမည့် သံယာတော် ဝါးပါးတွဲက် ကျွန်တော်တို့၏ ရွှေ့ချိုး သီးခြားပလ္လင်ငါးခု ခင်းကျင်းစီစဉ်ထား၏၊ ပလ္လင်တုခုစီပေါ်၌ ပိုးသားအဝါနောင် တောက်တောက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်စီမံထားသော ခုံတစ်ခု ရှိ၏၊ ယင်းအပေါ်တွင်မှု ထိမြှုပ်နောင်ပုံတလုံးစီတော်ထား၏၊ ပလ္လင်များ၏ ထေား၊ ဖက်တော်တိတုံး ဘုရားအစတိုင်ပုံသဏ္ဌာန် ပိုးထီးဇူးများကို စိုက် ထွေထား၏၊ ထိုးနှုန်းတို့၏ကလနားကို ရွှေ့နောင်ကွုပ်ထားပြီး ဆွဲထားသည့် ရွှေ့ချွေက်တိုက လုပ်ခတ်လျက်ရှိကြ၏။

မကြာမိအချိန်အတွင်း၌ အပူဇော်ခံ သံယာတော်ငါးပါး ကြော်လောက် ထား၏၊ ပလ္လင်များပေါ်သို့တက်၍ ဖုံးများပေါ်ဝါယ် ကြည်ညိုစဖွေ၍ နေရာ ယူ၏၊ သံယာတော်တို့သည် စက္ခာနှင့်ကိုချုပ် ထိုင်နာများ အဓမ္မးအနား မပြီးမချင်း နှစ်နာရီခုံးမျှ မလူပ်မရှား ထိုင်နာကြရမည်ဖြစ်၏၊ တပါး သာလျင် စိတ်ထိုးလူပ်ရှားနေ၍လော့ ထူးဆန်းနေ၍လော့မပြောတတ်၊ တောက်ဝင်းလက်သော မျက်စိအစုံဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အခြားလေးပါး ထက်လည်း သက်တော် ငယ်၏၊ ပရိသတ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုရှိသော ထိုသံယာတော်၏ အမှုအနာသည် အခြားလေးပါး၏ တည်းပြုမြှုပ်လေးနက် မလူပ်မရှာ်သော အသွင်အပြင် ကဲ့ကြော်နှင့်အနည်းငယ်ချိခြားနားနေ၏၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပုံမှန်မြှုပ်နည်း မူးပြုတိုက် တခုကို တွေ့ရဘိသည် အလားထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အာခုံစုံရိုက်ခြင်းဖြစ်မိ၏။

အခြားသော သံယာတော်လေးပါးအနက်မှ ထုံးပါးမှာ တစ်တစ်မှုရှားခြား၊ သူ့တို့၏ လိမြှုပ်နောင်သက်နှင့်များနှင့်တက္က ပြောင်စ်အောင် ရိုတ်ထားသော ဦးခေါ်းများသည် မမှာရုံးကြီးထဲတွင် ရှိနေကြသည် အခြားရဟန်းတော် နှစ်ရာခန့်နှင့် တစ်တစ်ရာ ထူးခြားမှုမရှိပေး။

ကျွန်တော်၏နေရာမှ နေရာကြည်လျင် လက်ပဲဘက်ဆီ၌ ရှိနေသော သံယာတော်မှာမူ အခြားသောရဟန်းတော်လေးပါးထက် အသက်ကြီးပုံးပေါ်သည့်အပြင် မျက်နှာတလည်း အတော်ပင် ပို့ကြုံကာ အသား

အငောင် ချောင်ကျေနေပေါ်၊ အထူးတလည် တည်ပြုမြန် လူနှေ့သိက္ခာ နှင့်လည်ပြည့်စုံ၏၊ မျက်နှာတော်ချောင်ကျေပိန်ကြုံနေသည်မှာ ထိပိဋကဓရ ရွှေးချယ်ပွဲအတွက် အပတ်သက္ကတ် ကြီးစားအားထုတ်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်ချက် ပင် ဖြစ်ဖွဲယ်ရှု၏။

အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များက မိန့်ခွန်းများ ပြောကြားခြင်း၊ လျောက် ထားခြင်း စသည်တို့ကို မပြုလုပ်မီ ထိကိုယ်တော်သည် ပိဋကဓရစာပေ ကျမ်းဘန် များထဲမှ ဖြစ်ယန်တူသော စာပိုဒ်တို့ကို အလွတ် ရွှေးဖော် သရုပ္ပာယ်ခြင်းပြု၏၊ ထိအခါ့၌ ဓမ္မာရုံကြီးထဲ၌ ရှိနေသည့် ပရီသတ် ကလည်း လိုက်ရှုရွှေးဖို့ကြ၏။

အချို့သော စာပိုဒ်များကိုကား ထိဆရားတော်တပါးတည်းပင် ရွှေး ဆို၏၊ ထိကဲ့သို့ တပါးတည်း ရွှေးဖို့သော စာပိုဒ်များသည် အလွန် ရှည်လျား ကြေသော်လည်း ရပ်သန်ခြင်း မပြုပေ၊ စာမျက်နှာအားဖြင့် ထောင်ပေါင်းများစွာရှိသော ကျမ်းကန်တို့ကို အာကံဆောင်ထားသူ ဖြစ် ရကား ကြိုမျှလောက်မှာ မနှိုင်းသာလောက်အာင် တိနေ နည်းနေပုံ ပေါ်၏၊ ကြိုစာပိုဒ်ပြီးလျှင် ရွှေ့ချုပ် မည်သည့်စာပိုဒ်လာမည် ဆိုသည်ကိုပင် ပုံပို့တန်ခိုးစားနေခြင်းမပြု။

‘ဘုရားရှိခိုးများ၊ ဆုတောင်းများ’ အဖြစ် မွှေ့သာသာဝင်တို့ ရွှေးဖော် သရုပ္ပာယ်ရေး ရှိကြသည်မှာ ကျမ်းကန်များထဲမှ စာပိုဒ်များပင်တည်း၊ သူတို့သည် နှာခေါ်းသံ့ဗိုလ်ချုပ်အသံဖြင့် တည်းတည်း ရွှေးဆို လေ့ရှုကြ၏၊ အသံတို့သည် အဘက်အကျ အနိမ့်အမျင့် အပြောင်းအလဲ များစွာ၊ မရှိုးပေ၊ ရွှေးဖတ်သရုပ္ပာယ်သွားစဉ်၌ စာလုံး တလုံးချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သိပ်အလေးအနှက်ထားနေပုံး ပပေါ်ပေး။

ထိဆရားတော်သည် အရှိန်ကောင်းကောင်းဖြင့် ရွှေးဆိုလျက်ရှု၏၊ အလွန်လို့အပ်သော အခါ့မှုသာ အသက်ရှုံး ခဏကလေး ရပ်နား၏၊ ချောင်းယန်လျက် လည်ချောင်းသချက်ရှုံးလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက် ရွှေးဆို၏၊ ထိသည်မှာ စက္န်ဝက်ခန်းသာကြာ၏၊ ထိဆရားတော် ရွှေးဆို နေပုံ အသံနှာ အသံထားမှာ ကြားနာရှုံးကောင်းလှသည့် အလျောက် ကျွန်တော်သည် (နားပင်မလည်းသော်လည်း) စိတ်ဝင်စားရှု နေမှု၏

တချက်တချက်၌ ဆရာတော်၏အသံ ရပ်တန္ထအသွားတွင် ပရီသတ်က
လက် ဦးခေါင်း စသည်တိုကို လူပ်ရှားခြင်း (၁၇) လက်အပ်ချီခြင်းတိုကို
ပြုကြ၏၊ ကျွန်းတော်ကား မကြုံစွဲး စိတ်ဝင်စားနေသည်နှင့် ထိုသို့
လိုက်ပါပြုမှုရန်ကိုပင် သတိမရလိုက်ပေါ်

အမေးအနား စတင်အံ့မူးမူးအချိန်၌ ဓမ္မာရုံကြီးထဲသို့ သက်တော်
ဝါတော်ကြီးသော ဆရာတော်အချို့ ဝင်ရောက်လာ၏၊ ထိုဆရာတော်
ကြီးများသည် လူပ်လူပ်ရှားရှား တက်တက်ကြုံကြုံဖြင့် စီမံခန့်ခွဲရသော
အုပ်ချုပ်ဒေါ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများမှ အနားယဉ်နှုံကြပြီ ဖြစ်ဟန်တော်၊
ဆရာတော်ကြီးထိုသည် တန်းစိဝင်ရောက်လာပြီးနောက် ချီးကျွေးဂုဏ်ပြုခံ
စာအောင်သံ့ယား ငါးပါး၏နောက် ပရီသတ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်
ခင်းကျင်းသတ်မူတ်ထားသော နေရာများတွင် ထိုင်ကြ၏။

ထိုဆရာတော်ကြီးများထဲ၌ မဟာစည်ဆရာတော် ပါဝင်လာကြောင်း
ကိုလည်း သတိပြုမိ၏၊ တပါးနှစ်းမှာ အလွန်ပင် သက်တော်အုပ်မင်း
နေပြီဖြစ်၏၊ အကျင့်သီလကို ကောင်းစွာ ထိန်းသီမ်းစောင့်ရှုရောက်လျက်
အမြဲတစေ ကမ္မားနှုန်းတရား ပွားများအားထွက်နေသည့် ဆရာတော်
ကြီးများကို ကျွန်တော် ဝရာတစိုက်ကြည့်ရှုနေ့မိ၏၊ ဆရာတော်ကြီးထိုသည်
တရားအတွေ့အကြံ့ ရင့်ကျက်ကြ၏၊ သီးမှာကိုလည်း မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌
ရှားဖွေကြ သူများလည်းဖြစ်၏၊ ယင်းသို့ လုပ်ဆောင် ရာဝယ် တစ်
တရားကောက်သော တန်ခိုးရှင် ပန်ဆင်းရှင်ကိုမျှ အားမကိုး၊ အကုအညီ
မတောင်းခံ။

သူတို့သည် ဗုဒ္ဓက ညန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း မိမိတို့၏ လွှတ်မြောက်
ရေးအတွက် ငွေ့နားဖြင့် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သလို ယခုလည်း
တရားအလုပ် အားထုတ်ဆောင် ဖြစ်၏၊ ကြုံသို့ ကျင့်ကြုံပွားများယင်းဖြင့်
လူသားတို့၏ အင်အားစွမ်းပတားနှင့် အနှစ်အသားမရှိပုံကို နားလည်း
သဘောပေါက်ခြင်းတည်းဟုသော အကျိုးတရားကိုလည်း ရရှိခဲ့၏၊ ဆရာ
တော်ကြီးများသည် လက်တန်းကြီးများ ပါရှိသည့် မာကြောသော
ထစ်သားကုလားထိုင်ကြီးများပေါ်၌ ထိုင်နေကြခြင်းပင်တည်း။

တင်ပျော်ခွေ့၍ ထိုင်နေကြခြင်းပြစ်သည့်အားလျော်စွာ မခြေထောက်တို့
သည် ကိုယ်၏ အောက်တွင် ခွေ့ခေါက်တည်ရှိနေပေ၏၊ ရွှေးပေါင်တို့တား

ကုလားထိုင် လက်တန်းများ၏ အောက်သို့ ရောက်နေ၏၊ အောက်ခံက လည်း မာကြောပြန် ခြေထောက်တိုကိုလည်း ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းဖြင့် ကေးထားရပါန်ဆုံးတော့ ကြောက်ခမန်းလိုလီ မသက်သာသော အထိုင်ရ ခက်ခဲသော အနေအထားမျိုးပင်တည်း။

အထက်တွင် ဖော်ပြပြီးဖြစ်သော ဂုဏ်ပြခ ဆရာတော်သည်ဟင် ပါဝါ များကိုရှုတ်ဆုံးခြင်းအားဖြင့် အခမ်းအနား စတင်ဖွှင့်၏၊ ထိနောက် မိန့်ခွန်း များ၊ လျောက်ထားချက်များကို ဖတ်ကြေား၏၊ အပူဇော်ခံ သံလာတော် ငါးပါး၏ရွှေတွင်ရှိသော စာဖတ်စင်မှုနောက်လည်း အသံနေအသံထားဖြင့် ရွှေတ်ဖတ်ခြင်းပြု၏၊ ပန်ကြေားလျောက်ထားခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဂုဏ်ပြရွှေတ်ဆုံးခြင်း စသည်တဲ့ ဖြစ်ဖွှုထဲ ရှိ၏၊ ကျွန်တော် အနေနှင့်ကား ဗမာစကား လုံးဝမတတ်သဖြင့် တလုံးတော်မျှ နားမလည်ပေ၊ ပျင်းစရာကောင်းနေ သည်နှင့်အမျှ တစ်တရာ့ မှတ်သားနှင့်စွဲမှုံးလည်း မရှိ။

မိန့်ခွန်း ခေါ်ရမလား၊ ပန်ကြေားလျောက်ထားချက် ခေါ်ပုမလား၊ ချီးကျျီးသုသာစာလိုပဲ ခေါ်ရမလား မပြောတတ်၊ ထိုမည်သော တပုံ့ နှစ်ပုံ့မှာမူ အသံအတက်အကျ အနိမ့်အမြင့်ဖြင့် ကြိကဲသို့သော ပူးလမ်း အခမ်းအနားအတွက် သီးသန့်စီမံရေးသားထားပုံပေါ်၏၊ တူရိယာဂိုဘ မပါသော်လည်း လျှင်မြန်ရှု အုံသွေစရာကောင်းသော အသံပြောင်း အသံလဲဖြင့် ရွှေတ်ဆုံးသွားပုံကို ကြေားနာရ၏၊ စာပိုဒ်တပိုဒ်တိုင်းကို အသံမြှင့်ကာ အကြိမ်ကြိမ်ထပ်ရှု ရွှေတ်ဆုံး၏၊ ယင်းကဲ့သို့ ကြေားနေကျမဟုတ်သည့်အတွက် ရှိချင်သလိုဖြစ်လာ၍ မနည်းအောင်ထားရ၏၊ ကြေားရသည်မှာ အဆန်း တကြယ် ပျော်မြှုံးစရာလည်း ကောင်းလှ၏။

ယခုကဲ့သို့ လေးနှင်း တည်ပြီးသည် အခမ်းအနားပဲ တရပုံ့ ထိုသို့ ကြေားရလိုပဲမည်ဟု မမျှော်လင့်မဲ့၊ မိန့်ခွန်းတွေ အလုလီ ချွေနပ်ကို တွေ့ကြုံရသဖြင့် အံ့လယ်လယ်ဖြစ်နေပော့ ကြုံသွေး အသံနေအသံထားဖြင့် ရွှေတ်ဆုံးကြောင့် တန်ည်းတဖို့တော့ အာပြာင်းအလဲဖြစ်သွား၏၊ စင်စစ် သော်ကား ယခုကဲ့သို့ ရွှေတ်ကြုံ ဆိုကြ ပြောကြသည်မှာ စာမျက်နှာ တစ်ထောင်ကို အာရုံပြန်နိုင်သော သံထားတော်ငါးပါးကို ချီးကျျီးပူးဖော် ကြခြင်းပင်တည်း၊ အချိန်အားဖြင့် နှစ်နာရီခန့် ကြောညား၏။

တခါးပြီးဆုံးသွားတိုင်း နိဂုံးချုပ် မိန့်ခွန်းဟု ထင်မှတ်နေမိခဲ့၏။

မူန်ပါသည်၊ သို့နှင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ တကယ်ပြီးဆုံးသည့် အလျဉ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားတော့၏၊ သို့သော်လည်း ပရိသတ်တို့ ထပ်မံမြော်မည့် အစား ဓမ္မာရုံကြီး၏၊ အခြား တဘက်ထိပိ၌ ထိုင်နေကြသော ပို့မပျိုးကလေးများက စတင်၍ သံပိုင် သီဆိုကြတော့၏၊ ဓမ္မာရုံကြီးထဲသို့ ကျွန်းတော်ဝေါက်ခဲ့စဉ်က ယင်းမိန့်းကလေးတို့ကို သတိပြုမိခဲ့၏၊ သူတို့သည် ဤပဲ့လမ်း၊ အစားအနား၌ ယခုကဲ့သို့ ပါဝင်ဆင်နှုံကြလိမ့်မည် ဟူ၍ကား မစဉ်းစားမိခဲ့။

ပို့မပျိုးကဲလေးတို့သည် ငယ်ခွယ်နှုပ်ကြပြီး မြန်မာတို့၏ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးပြုးပြုး မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေးများ ဖြစ်ကြ၏၊ အဖြူနောင် ဟက္ကာ ပါးပါးနှင့် ခရမ်းရောင် ထဘီများကို ဆင်တဲ့ ဝတ်ဆင်ထား၏၊ သူတို့အားလုံး၏ဦးခေါင်းများ၌သည်း ပန်းများကိုပန်းထား၏၊ ထိုင်နေယင်းပင် သူတို့ သီဆိုကြ၏၊ မြန်မာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သီဆိုရာဝယ် နှာခေါင်းသံ ပါသော်လည်း ကျွန်းတော်အတွက်ကား ထိုကဲ့သို့ နှာခေါင်းသံ ပါခြင်းကြောင့် ဂိတ်မဆန့်သလို ဖြစ်နေ၏။

သို့သော်လည်း သူတို့၏သံပိုင်တေးသံသည် နားထောင်လိုကောင်းပြီး ကာရုံနောညီညာတ်၏၊ ညီင်ဆွဲဆောင်နှင့်စွဲမြို့သော တေးသွားတပုံးပင် ဖြစ်တော့၏၊ ပို့မပျိုးကလေးများကလည်း လန်းသန်းစို့ပြု၍ ဆွဲဆောင် မူးရှုံးရှုံးရှုံးသော မိန့်ခွန်းစကား အေမျိုးမျိုးကို ကြေားပြုပြီးနောက် သူတို့၏ သီဆိုသံကို နားဆင်ရသည်မှာ စိတ်သက်သာဖွှာယ်တရပ်၊ လက်ခြံ့ဆိုဖွှာယ် တရပ်ပင် ဖြစ်တော့၏။

သူတို့၏သီဆိုသံ စတင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့စဉ်က စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် အုံပြုခြင်း ဖြစ်ခဲ့မိ၏၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုးသော် ကျွန်းတော်နှင့်တက္ကာ ရတန်းတော် အားလုံးသာမက အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့ပါ စောင့်ထိန်းထားအပ်သော သီလများထဲမှတဲ့ကား သီချင်းဆိုခြင်း၊ ကခုန်ခြင်းကို ရှောင်ကြော်ပါ၏ ဟူ၍ ဖြစ်၏၊ ယခုကား တေးသံ၏ဆွဲငင်မှုကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံနေရာပြီး၊ ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သော အခြား ထိုခတ်သွားကို ကာသာ ကမောကလေး ရေးမိရေးရုံ ရေးမှတ်လိုက်မီ

၏၊ ကံခေချင်တော့ ရေးမှတ်ထားသောစာရွက်ကလေး ပျောက်သွားနဲ့ တေားသွားသည်လည်း စာရွက်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားတော့၏။

ထိုသိသီဆိုပြီးနောက် အခမ်းအနား ရှစ်တရက် ပြီးဆုံးသွားတော့၏။ သံသာတော်များ တန်းစို့ အပြင်သို့ ထူက်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း ညောင်းညာ တောင့်တင်းစွာဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှု ထကြ၏။ ဖို့တစ် သည်တစ်ဖြင့် အထဲ၌ လူအနှည်းငယ်သာကျွန်ရှစ်၏။ သူတို့သည် အတော် အတန်အေးသော ဓမ္မာရုံကြီးထဲ့ စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြ၏။

ပရိသတ်အများစုသည် မဖွောက်နားများရှိရန်သို့ လှည့်လည် ကြည့်သူ ကြည့်၏။ မွန်းတည့်ချိန် နောက်ပိုင်း၌ စားခွင့်ရှိသွားများ (ဥပုသ်မစောင့် သွားများ) ကား ထမင်းဟင်းများ၊ သစ်သီးများနှင့် အခြားသော စားစရာ သောက်စရာများ ပြင်ဆင်တည်ခင်းထားသော နေရာများသို့ သွားသွားသွား၏။ ယင်းအစား အသောက်တို့ကို ထိုအချိန်အထိ အရွက်များ ကျိုးတိုးကြုံတဲ့ ရှိနေသေးသည် ထစ်ပင်များ၏အရိပ်ထဲ့ စားပွဲများဖြင့် တည်ခင်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် သိလေဆောက်တည်ထားရသဖြင့် မွန်းတည်ပြီးနော်ယောက်ခွင့် မရှိ၊ ပွဲတော်ကြီး လွှတ်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသော်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ အမျိုးအကာဘတို့၏ အပြင်ဘက်ထွင်လည်း သွားချင်စရာ မအကာင်းလောက်အောင် ပူဇော်ပြင်းပြုလှပါ၏။ ကျောင်းဆောင်သို့ ပြီးတည်လျက်ရှိသော ပြောသွားလမ်းကလေးဘက်သို့သာ ပြေားလှည့်၍—

‘ကြတယ်၊ လျှမ်းတယ်၊ ချေတယ်’ဟု ရွှေမှတ်ရွှေသွားတော့၏။

လူပ်လှပ်ရှားရွား အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေသော ပရိသတ်သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းသွား၏၊ ပိုးခေါင်းပေါ်တွေ၊ မျက်နှာတိုင်းတွေ၊ မိန့်ခွန်းမကားတွေ၊ ရတန်းသံသာတွေ အားလုံးသည် စိုပ်မက်တုခုပမာ မျှေးမို့နွားသွားချေပြီတကား။

သတိကွန်ယက်၏ အပြင်ဘက်သို့ နေက်သွားအောင် ပာင်းတို့သည် ဖောင်းနှင်းထုတ်ခြင်း ခံလိုက်ကြရ၏။ ကျွန်တော်၏ လောကာ မဏ္ဍာင်း၌ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်သော လူပ်ရှားမှုတို့ သည်သာ ပြန်လည် ၅၇၁၂

ရိပ်သာ၌ နေထိုင် အားထုတ်ခဲ့ ရသော နောက်ဆုံး အပတ်သည် ကျွန်တော်အတွက် အရေးပါလျသော အချိန်ကာလပင်တည်၊ ကျွန်တော် အနေဖြင့် သမာဓိရရန် အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်ကြေးင်းဖြင့် ဤတော် အတွင်း၌ ဦးဖေသင်က မကြာခဏ တဖွဲ့ပြုကြေးနှစ်သိမ့်၏၊ တရား အားထုတ်ရန် ဤဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ကြိုးစား အားထုတ်သင့် ကြောင်း၊ တရားပေါက်နောက် အောင်မြင်ရန်အားကုံး စိတ်စေဆေမနေသင့် ကြောင်းများဖြင့်လည်း သူက အကြံပေး၏၊ ဒုန်းတော် ထိုသို့ဖြစ်နိုင် ရန်မှာ ခဲယဉ်းလု၏၊ ပန်းတိုင်နှင့် မငဝေးတော်သည်မှာ မျှန်ကန်လင့်ကစား ထိုသို့အနေက်ချိတက်နိုင်ရေးအားတွက် နောက်ထပ်နှစ်တော် သုံးပတ် အချိန် ပေးနှင့်ရန် လိုအပ်၏။

ဤရက်ပိုင်းများအတွင်း၌ ကျွန်တော် နှစ်ဦးရုံးကျောင်းဆောင် တွင် တရားအားလုပ် အားထုတ်ရှုမရင်အောင် (၀၅) တန်ညိုးတုံးအားဖြင့် စိတ်ပုံးလွှင့်အောင် နှောင့်ယုံကြုံနောက်သည် အပြုံးမျိုးများ ပိုမိုပေါ်ပေါက်လာ၏၊ ယင်းကား အခြားမဟုတ်၊ နွားနှင့်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် လျှင်ယေသာက် မကြံးမိက ရရှိလာခြင်းပင်ဖြင့်၏၊ သူသည် မူးပေါက် ရုပ်သာတွင် တရားအားလုံး၊ သွားခုံးပြု့ဖြင့်ရ ယခု ထပ်မံ့၍ သတိပွဲဘန်ရှုပွားရုံး၊ နောက်လာခဲ့ခြင်းပင်တော်။

သူသည် ဤဦးကြိုးကုတ်ကုတ် တကယ်အားထုတ် ချင်လုံးလား၊ ရှုပ်ထွေးပွဲ့၍ စိတ်မချမ်းပြုရေးကောင်းသော ဦးပွားရေးကိစ္စ တရာ့နှင့် ရွှောင်ရှားချင်လို့လား၊ သို့မဟုတ် အမြတ်တော်ကြေး စည်းကြပ်ခံပူးများ သက်သာလွှတ်ကောင်းစေရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပဲလား ကျွန်တော် ကံသာက် ပြောနိုင်စွားမရှိပေး၊ သူသည် သော်းကုန်းပတ်ပေါ်စွဲငွေ့ဖြစ်စေ ဥယျာဉ်ပန်းခြံ များထဲတွင် ဖြစ်စေ ပိုမိုထိုင်ရာ ညွှန် သူသည်ကုလားထိုင်ရှုံး အပါအဝင် အမျိုးမျိုး အစားစားသာ အသုံး အေဆာင် ပစ္စည်းပျိုကို တရားအားထုတ်ရန်၊ မျှေးနှင့်သွေးကျောင်းသို့ ယူးဆောင်လာ၏။

သူဦးအန်းရွှေမှ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းသွားသည် အကြိုးပေါင်းများစွာ့၌ သူသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ နှဲနှံကြီး အိပ်ပျော် နေသည်ကို အသေအချာ ထွေ့မြင်ခဲ့၏၊ စင်စစ်၌ သူသည် ကမ္မဋ္ဌာန်း

တရား ပွားများနှင့်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၏၊ ဘိပ်နေတာလား၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်နေတာလား ဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ ပြောမှု အခက်သား၊ ထို့အပြင် သူ၏ဝေယဉ်ဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးသည် အစောင့် တယောက်လည်းရှိ၏၊ ထို့သူသည် နှုန်ကို ခြောက်နာရီခို့၌ သူ့ထံသို့ လဘက်ရည် လာပို၏၊ ထို့နောက် နှုန်ကိုစာထမင်း ပို့ပြန်၏၊ အခန်းကို လည်း သန့်ရှင်းလွှဲကျင်းပေး၏။

နှားနှုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သည် သူ့အခန်းရွှေ 『ကြံးလမ်းကြောင်း၌ တွေ့သမျှပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်』 (အကယ်၍ အငြောင်းပေးလျှင်) အချိန်အကြာကြီးဖြန့်တိုးကာ လေပန်း၏၊ စကားပြောသည့်အခါတိုး တွင်လည်း ကျယ်လောင် ကျယ်လောင်နှင့် ပြော၏၊ ထို့ကြောင့် စကြေ လျောက် အားထုတ်ရှုမှတ်သူ ယောက်တို့သည် သူ၏အခန်းရွှေ၌ 『ကြံးကို အသုံးမပြုပဲ ကြတော့၊ နောက်ကျောဖက်ရှိ 『ကြံးကိုသာ သူ့ထက်ငါးအောင်လုကြတော့၏။』

သူသည် အင်္ဂလာပိုင်စကားကို ကောင်းမွန် ရောလည်စွာ ပြောနိုင်၏ သို့သော် သူရောက်စက လူမှုဆက်ဆံ့ရေးအရ စကားအနည်းငယ် ပြောဆို နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုသည်မှတ်ပါး၊ နောက်ရက်ယျား၌ ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ခပ်ရွှောင်ရွှောင် နေလိုက်၏၊ သူ၏ဇနီးနှင့် သားသမီးများ သည်လည်း သူ့ထံသို့ ပုံးတယောင်းထောင်းထကာ ဘူးလုပ်လျက် နေ့တိုင်းလာ၏၊ ကငဲးများ အပြင်ဖက်တွင် ကစားနေစဉ်၌ စနီးသည် သူနှင့် အခန်းထဲ၌ အကြာကြီး စကားလက်ဆုံးကျု၏။

ကျွန်တော်အပါအဝင် အခြားသော ယောက်များ တရားအားထုတ် ရန် များစွာအစွာတ်အယုက်ဖြစ်ရ၏၊ အခြားသော ကျောင်းဆောင် တရာ့ခုသုံး ပြောင်းရွှေပေးရန် တောင်းဆိုပိုင် ကျွန်တော် အဆေးအနက် ကြံးဆုံးကို သို့သော်လည်း သူသည် မိတ်ဆွဲကောင်း တယောက်ဖြစ် ကြောင်းကိုမူ ရောက္ခာကြုံရသောအခါ၌ တွေ့သိခဲ့၏၊ တင့်၌ ကြိုတင် သတိပေးခြင်းမပြုပဲနှင့် ရေပြတ်သွား၏၊ အခြားတန်ည်းတလမ်းဖြင့်လည်း ရေရှိနိုင်စရာ မရှိပေး

နှစ်ကိုလမ်းလျောက်သည့်အခါတိုင်း ယင်း၏အနီး၌ ကျွန်တော် ၁၈
ရပ်တန်လေ့ရှိသည့် ရေကန်ဝယ် မှာလည်း ယခုအခါတ္ထံ ကျဲလူးအိုင်
ကလေးပမာ ကွဲကိုကွဲကိုမျှသာရှိတော့၏၊ အတွင်းရှိရေကလည်း သုံးမရ
အောင် ညစ်ပတ်၏၊ အခြားသော လျော်းဆောင် အားလုံး၌လည်း
ကြုံသိသာ ပြဿနာအံကိုအခဲနှင့် တွေ့ကြုံလျက်ပင်ရှိ၏၊ ရေမရသည့်မှာ
ငို-နာရီခန့် ကြာညာင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ပုံခြုံသာ
သနာ? ကောင်စိုးချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်အကုအညီတောင်းရန်ပင် ကြုံစည်
မီဘတော်၏၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့အတွက် မြို့တဲ့ဘန္ဒရာရာသို့ ပိုပေးပါ၍
ပြောရန်ပင်ဘည်း။

ကြုံအချိန်အခါ၌ နှားနှီးလုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်သည် ရေမီးချီးရန်အတွက်
သူ့အိမ်သို့ သူ့ကားဖြင့်လိုက်ခဲ့ပါဟူ၍ ကျွန်တော်အား ဖံတ်ခေါ်ခြင်းပင်
တည်း၊ သူ၏ပို့တ်မန္တကပြုချက်ကို မဆိုင်းမတ္ထပင် လက်ခံလိုက်၏၊ ထိုနွေး
နှစ်ကို သု၏ဇန်နဝါရီအတွက် မော်တော်ကား ဆိုက်စွဲက်လာသောအခါ
ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်သို့ ဝမ်းသာအားရတက်လိုက်၏၊ သူသည်
ကျွန်တော်အား သု၏အိမ်သို့မဟုတ်မှု၍ ပိုင်အနည်းယောက်ကို ကာလျမ်းသော
နေရာ၌ တည်ရှိသည့် သူ၏ စလုပ်ရုံသို့ ၁၉၂၇ဆောင်သွား၏၊ ထိုနေရာ၌
ကျွန်တော်အတွက် ပိုမိုအဆောင်ပြုမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း သူကပြော
ပြု၏၊ ထိုးနေရာ၌ ရေပန်းအကာင်းကောင်း၊ ရွှေကြောင်း၊ ရုံးမန်းဆောင်
တွေ့၌ ယင်းသို့ သီးသန့်ဘပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်တိုက်ကား ကြား
သံရ၏။

ကြားသံရသည့်အတိုင်း ရေပန်းကိုတွေ့ရ၏၊ သို့သော် အညွစ်အကြော်
အပေးအတေားမျိုးမျိုးကို ရေပန်းအောက်၌ ဆေးကြာလေ့ရှိပုံ ပေါ်၏၊
နံပါတ်နေသည့်မှာ ပြောရှုံးသုံးအံ့မထင်၊ အလုပ်သမား တစေယာက်သည်
အညွစ်အကြော်တို့ကို ဖြစ်နိုင်သလောက် ဆေးကြာသန့်စင်ပစ်၏၊ အတန်း
ကြာအောင် ကြိုးပမ်းလိုက်သောအခါမှု အကြောင်သည် အတန်အသင့်
ကောင်းမွန်လာ၏။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲမှ ရှိုးတိုးရွှေနှင့်တန် မသန့်တသန့်နှင့်ပင် ရေချီး
လိုက်ရာ မူလကထက်ပို၍ စိတ်ထဲတွင် သန့်သန့်ရှုံးရှင်း ဖြစ်သွား၏၊ ထိုး

နောက်၌ ကျွန်တော်အား ခြုံထဲနားနိုတ္ထာက် တိုက်၏၊ နှီဘောက်အပါး ထူးကား အတော်ပင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာ၏၊ ပွဲန်းတည့်သွား လျှင် နားနှီ သောက်ခွင့် မရှိ၊ ထိုကြောင့် ပွဲန်းတည့်လုန်းနှီး၌ အမြန် သောက်ချုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အထက်ပါအတိုင်း ကူညီသည့်အတွက် သူ့အား အတိုင်းမသိ ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ ရေမချိုးရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်အနောင့်အယုက်ဖြစ်နေပုံကို သူရိပ်စားမိခဲ့ပုံ ပေါ်၏။ နောက်နောက်ကား ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် ရေအခက်အခဲ အတော်အသင့် ပြောလည်သွား၏။ ရေပိုက်များမှ နှစ်နာရီ ခန့် ရေလာသည့်အတွက် ကျွန်တော်တွေ၏ ဂါလ်တရာ့ဆန်းသော ဓည်ကြီး ပြည့်သွား၏။

နားနှီ ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သည် နောက်နောက်များတွင်လည်း သူ၏ ဝါသနာမလေ့အတိုင်းပင် အခြားသူများအတွက် အနောင့်အယုက် ဖြစ်စေလျက် ဆက်လက်နေထိုင်ပြုမှ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် အဆိုး ခုံးသော အနောင့်အယုက်များကို ရှာ့ငြားကာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြားသာမည့်အနောင့်အယုက်တို့ကို ကျော်လွန်လှမ်းမိုးကာဖြင့် လည်း ကောင်း ဘာသိဘာသာ ထောာထားနှုတုံးသွေးခြင်း ပြုလာနိုင်၏။

ကမ္မဝါန်းတရား ပွားများ အားထုတ်မှန်င့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အတွက် ကြိုတင်မှန်းလသတ်မှတ်ထားသော အောင်မြှင့်မှု ပန်းတိုင်သည် ရှိ၏။ ဆိုလိုသည့်မှာ မည်၍မည်မျှ အတိုင်းအတာအထိ အားထုတ်လျှင် မည်မျှလောက်အထိ အောင်မြှင့်ပေါက်နေရာကိုနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းတွေ့ဆားခြင်းပင်တည်း။

ထိုကဲ့သို့ ခန်းမှန်းထားသည့် အောင်မြှင့်မှုသည် မမျော်လင့်သော အချိန် အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ထံးစံအတိုင်း ပုံးလွှင့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်တော့မည့်အခြားသွေးဆိုက်နေရာကိုလုန်းနေပြုသည်း ဖြစ်၏။ ပထမ တမိန်၌ သတိမမြဲပဲ ပုံးလွှင့်နေတတ်သော်လည်း ရုတ်ယမ်နှစ်ဦး ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ကြိုးစားမနေရပါနှင့် ပုံးလွှင့်မှု ရပ်တန် သွားတတ်ပြန်၏။

ရုတ်ခြည်း စိတ် လူပ်ရှားလာခြင်း ဖြစ်စေ၊ ပီတိဘောမနာသာ ဖြစ်စေ ဖြစ်ပေါ်ချုပ်လည်း မလာပေ သို့မဟုတဲ့ အတွေ့အကြံသစ် တခုလည်း

ကိန်းသေး ပေါက်ပွားလာသည် ဟူ၍ မဆိုနိုင်ပေး တည်ကြည့်မှု တရပ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ အစဉ်တစိုက် ပျော်လွှင့်နေလေ့ရှိသော စိတ်နှင့် ယဉ်ပြီး ဆင်နဲ့နေရသည့်တိုက်ပဲ ပြီးဆုံးသွားခြင်း ဟူ၍သာ ဆိုအပ်၏၊ ယင်းသွေ့ ဖြစ်သည့်မွှာလည်း ကျွန်တော်အတွက် အချိန်မြိုက်လေးပင်တည်။

မဟာဝည် ဆရာတော်နှင့် ရွှေဇေတ် ဆရာတော်တို့အား ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ထွေးဆုံးတို့ ဖြစ်ပြီးသည့်နေ့ မတိုင်မီ နှစ်ရက် သုံးရက် ဓန်လောက်က ဖြစ်လေမလား အတိုအကျ မဟုတ်မိတော့ပေး ပြန်ခါနီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်တည်း၊ ဆရာတော် နှစ်ပဲးနှင့် နောက်ဆုံး ထွေးဆုံး သည်မှာ အချိန် ကြာသောင်းခြင်း မရှုပေး ခဏကလေးများသာ ဖြစ်၏၊ မိမိ၏သာဝလုပ်ငန်းခွင်သို့ပြန်ဝင်ပြီးနောက် မည်သို့ဆက်လက်၍ နှလုံးသွင်း ရှုမှတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မဟာဝည်ဆရာတော်က ညွှန်ကြား၏။

ရွှေဇေတ်ဆရာတော်ကမှ ကျွန်တော် ဘား ယာယိသတ်းသုံးနေထိုင်ရာ တရားဟောခန်းမာယ်၏ အောက်ရှိ ကျောင်းဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ခပ်မြန်မြန်ရုံက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတပုံ ထုတ်ယူလာ၏၊ ထို ဓာတ်ပုံကား ရွှေဇေတ်ဆရာတော် ကမ္မဒာန်းထိုင်းနပုံပုံပင် ဖြစ်၏။ (သာသနာ့ရိပ်သာ၌ ဓာတ်ပုံရုံက်ကြေသောအခါ ဤသို့ကမ္မဒာန်းထိုင်နေပုံသာ ရိုက်လေ့ရှု၏၊ ဤရိပ်သာမှ အပျော်ထမ်း ဓာတ်ပုံဆရာသည် ကျွန်တော် မပြန်မီး၍လည်း ဤသို့ပင် ကမ္မဒာန်းထိုင်နေဟန် ဓာတ်ပုံရုံက်ပေး၏။)

ရွှေဇေတ်ဆရာတော်သည် မန္တလေးရှိ သူ၏ကျောင်းထိပ်စာ ခေါင်းစီး ထပ်ထားသည့် စာရွက်တရွက်ကို ထုတ်ယူ၍—

“ကျူပ်ဆီကို ခင်ဗျား စာရေးတဲ့အခါ ဟောဒီလိုပ်စာအတိုင်း တပ်လိုက်ရင် ဖြစ်တယ်”ဟု အဂ်လိုပ်လို ပင်ပန်းတကြီး ရေးသားလိုက်၏။

ကျွန်တော်က ဆရာတော်အား ကျေးလူးတင်ကြောင်း လျောက်ထား၏။

“တကာကြီး အပတ်စဉ် စာရေးမလား”ဟု ရွှေဇေတ်ဆရာတော်က ကျွန်တော်ကိုကြည့်၍ မေးမြန်း၏။

ကျွန်တော်က အပတ်စဉ် မဟုတ်သော်သည်း ရေးဖြစ်အောင်တော့ကန် ရေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည် လျောက်ထား၏၊ ကျွန်တော်၏

အဂ်လိပ်စကားကို ဆရာတော် နားလည်လိမ့်မည်ဟုလည်း ဖျော်လင့်ပါ၏၊ ထိုအပြင် တရှုန်ချိန်၌ ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည်သို့ တစ်ခါပြန်လာပြီ၊ ဧရာဝတီ ဆရာတော်၏ မန္တလေးရိပ်သာ၌၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ဆုံးခန်းတိုင်သည်အထိ ပွားများအားထုတ်နိုင်ပါစေဟုလည်း ဆန္ဒပြုခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်ပျေသည် ရန်ကုန် မဂ်လာခုံ လေဆိပ်မှ နံနက်ဘေးငှါးနှင့် ထွက်ခွာပျေသန်းမည် ဖြစ်၏၊ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်ဘားသာသနာ့ကော်စီမှု ကိုယ်စားလှယ်တိုးက ငှားမြို့တိုင်ရှု ယာ ဇူနေ့ခေါ်ရန် စီစဉ်ယား၏၊ ကျွန်တော်သည် ပြီးခဲ့သည့် တည်နေလုံးနှင့်ပါး နွားနှီလုပ်ငန်းပိုင်ရှုင်နှင့် စကားလက်ဆုံးကျနေခဲ့၏၊ ကျွန်တော်အခန်းအပြင်ဘက် စကြံလမ်းကြောင်း၏ ကွန်ကရှစ်အကာကိုမှိုက် စကားပြောကြခြင်း ဖြစ်၏။

အချိန်တား ၁၂-နာရီနှီးပါး ရှိနေပေပြီ၊ လရောင်ထဲ၌လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဆောင်၏ အခြား တဘက်ထိပ်၌ လည်းကောင်း ရဟန်းတော်နှစ်ပါး ထုံးစွာတိုင်း ခေါက်တွဲခေါက်ပြန် ထမ်းလျောက်လျက်ပင်ရှိ၏၊ နွားနှီလုပ်ငန်းပိုင်ရှုင် လျှော်သည် ၁၈၂၅းညာများ၌ ၇၅၂ အချိန်အထိ မအိပ်ပဲ နေလေ့မရှိ။

လသာသည် ညတည် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ တိတ်ဆိတ် ပြီမ်သက်ကာ ချုစ်စဖွှယ် သာယာကြည်လင်လျက်လည်းရှိ၏၊ ခွေးဟောင်သံ ထိုသည် လည်း အဆန်းတကြော်တိတ်နေ၏၊ ခွေးတို့သည် ကြောကြာ ပြီမ်နေကြောင်းမည် မဟုတ်သည်ကိုကား ကျွန်တော် သိယား၏၊ ညတိုင်း မကြောက် ဆိုသလို တခါနှင့်ယခါ၏ အကြားတွင် သင့်တန်သည် ပုံမှန်အချိန်ပိုင်း ကေလေးခြား၌ ခွေးတို့ တည့်တညာတည်း သံပြိုင်အူလလ့ရှိကြ၏၊ လသာသော ညာ ညာများ၌ ပုံလှိုပင် အကြိုးစိပ်စိပ်တူ၏။

ဂပ်တည်ရေးအတွက် နောက်နှင့်အမျှ မိနစ်နှင့်အမျှ လူပ်ရှားရှိန်းကန် နေရသည့် လုပ်ငန်းခွင့်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ရတော့မည် ဖြစ်ရကား ရင်ထဲတွေ့စီးရိမ်စိတ်ကေလေး မထင်မရှား ဖြစ်ပေါ်နေ၏၊ တရားအား ထုတ်ခြင်း ဆိုသည်များ ခြိုးခြုံထိန်းသိမ်းခြင်း တမျိုးဖြစ်စာ တရားနှလုံးထွင်းနိုင်သည်နှင့်အမျှ စီးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ကင်းရှင်းနေ၏။

တရားအားထုတ်စဉ်အတွင်း၌ ကျွန်တော် ခြီးခံထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည့်မှာ ယေဘုယျအားပြင် စိတ်နှင့်သာဖြစ်၏၊ (ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အကြီးအကျယ် ပင်ပန်း ဆင်းရဲအောင် လုပ်သည့် အပိုင်းများ၊ (၁၇) အတွက်လမထ ကျင့်စဉ်များ မပါသော်လည်း) ရေးယခင်က ကျွန်တော် ကျင့်ကြုံ အားထုတ်ခဲ့ဘူးသော တရားများ (ဆုံလိုသည့်မှာ ယောဂကျင့်စဉ်များ) ထက် သာလွန်ကောင်းမွန်စစ်မှန်၏၊ ပိုမိုစွဲလည်း အင်အားအရှိန်အစောင်းမား၏။

ပြီးခဲ့သည့် သုံးပတ်ခန့်တည်းဟူသော ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ကျွန်တော် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များသည် ပေဆန်းအပြားများ မတုတ်ကြပေ၊ ဇွဲစဉ်ဘဝ် တွေ့ကြုံနေကျ များသာဖြစ်၏၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်နှီး ပြီးသေား ကိစ္စများသာဖြစ်၏၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်စဉ်ပြုလုပ် ဆောင်ရွက် နေသည့် ကိစ္စရပ်များထဲမှ အတော်များများကိုလည်း တရားအားထုတ် နေစဉ် အတွင်း၌ ဖယ်ရှား ထားခဲ့သေး၏၊ ထူးကြောင့် ယင်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား လွှမ်းမူးခြင်းငှား မစွမ်းနိုင်ပေ။

အရွက်များ ကင်းမှုလုပ်မာတ်ဖြစ်နေသော သစ်ပင်များ၏အကြားမှ ဖြတ်၍ ငွေးလနောင်ထဲတွင် ရှင်းလင်းနေသော ပေါ်လွှဲ ထင်ရှားနေ သော မြှင့်ကွောင်းကိုကြည့်လိုက်မိ၏၊ ထိုအား၌ အရာဝတ္ထု ဖုန်သမျှသည် လင်းလွှဲ စင်း မလင်းလွှဲ မမှာ်၏၊ မှန်လျှင်မူနဲ့ မမှန်လျှင်လွှဲ၏၊ ဤအတိုင်းသာလျှင် သရုပ်သက် ပေါ်နေသည့်ပမာဏည်း။

မြင်ကွောင်းကိုအေးမောကြည့်ရယ်း ရင်ထဲ၌ အဆန်းဝါကြယ် ခံစားမိ လာ၏၊ နက်ဖြန်၌ ရင်ဆိုင်ရတော့မည် အတွေ့အကြုံ အပြန်အပြောကို ဖက်ပြုင်နှင့်မလာက်သော့ ဖဟုသုတန္ထု ကျမ်းကျင့်မှုတို့ ကျွန်တော့တွင် ကိုလုံခြင်းမရှိသေးဟု ထင်နိုးမိပါသတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မာပြည်အကြောင်း၊ သုတေသနလုပ်ငန်းအကြောင်း၊ သတိပဋိဘန်ကျင့်စဉ်အကြောင်း၊ စောစောပိုင်းက ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သော ကိစ္စများအကြောင်း၊ စသည်ဖြင့် ပြောကြားခဲ့ကြ၏။

ယခု ကျွန်တော်တို့အကြား၌ စကားပြတ်သွားပြီး ပိန်အနည်းငယ်ပျော် တိတ်ဆိတ်ပြီးမြတ်သက်နေ၏၊ အတွေ့အကြုံ၏ အစိတ်အပိုင်းတရာ် ဖြစ်သော

အကျမ်းတဝင် ရင်းနှီးချစ်ခင်နေပြီလည်းဖြစ်သည့် မြင်ကွင်းကို ချီးဖျက်ပစ်လိုသည့်အန္တ ကျွန်တော်တွင်ပရီ၊ ကျွန်တော်၏ အမှတ်သညာထဲ၌ ထင်နေသည့် ဤမြင်ကွင်းကို ဤပြကတော့အတိုင်းသာ သတိရန်လိုခြင်းလည်း ဖြစ်ပါပါ၏၊ သိမ်းတိုင်းမှတ်စိတ်တို့က မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြဖြည့်စွက်မှုများ မပါဝင်စေလိုပေး။

မြင်ကွင်းသည် လူပ်လူပ်ရွားရွားမရှိ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ မငောင်းသော်လည်း ရှိုးသားမှုရှိ၏၊ ပြီးခဲ့သည့် ရက်သွေးသုံးပတ်ကို မြင်ကွင်းကဲတနည်းတဖူ ကိုယ်စားပြနိုင်သည့် ဟုလည်း စိတ်ထဲတွင် ခံစားဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“မမာပြည်ကို ပြန်လာဦးမလား”

လျှော်စာ ကျွန်တော်အား ဤသို့ မေးမြန်းလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်မိ၏၊ မည်သူ့အပြော်ပေးရမည်ကိုတော့မသိပါ၊ ယဉ်ကျေးမှုအနေဖြင့်မို့ လာချင်ပါသည်ဟု၍ဖြစ်ရမည်၊ စင်စစ်အားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲဝယ်ယူလိုက်လိုက်လူလှဲလှဲခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်မရန်။

“ဒီအမေးကို ဖြေနိုင်ဖိုက သိပ်မလွှာယ်ဘူး၊ တရားကျင့်ကြုံ အားထုတ်မှုဟာ ခင်ဗျားတို့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတရာ် ဖြစ်ပါတယ်၊ အကိစ္စအတွက် ခင်ဗျားတို့ တမင်တကာ ပြင်ဆင်နေစရာမလိုဘူး၊ တစုံတုခုသာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ပေါ်မလား၊ မပေါ်ဘူးလားဆုံးတာလဲ ခင်ဗျားတို့အနေနှုတ် တေားဆန္ဒစရာတောင်မလိုပါဘူး၊ ပေါ်တယ်ဆုံးတာ အခေါ်အချာ သိယားပြီးယားပါ၊ ကျွန်တော် အနေနှုတ်တော့ ဒီမှာ ရွာဖွေတွေရှိသမျှကို ကျော်စေဖို့ အချို့နှင့်ပါလိမ့်မယ်၊ လက်တွေဘမှာ ဘယ်လိုအထောက်အကူ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆုံးတာကိုလဲ လေ့လာရပါအေးမယ်၊ ရိပ်သာရှုံးအပြင်အပသို့ ရောက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းအထိ ကျွန်တော် အားထုတ်ခဲ့တဲ့တရားသာ ကျွန်တော်အတွေးအကြုံကို ကြယ်ဝရင့်ကျက်မစနိုင်သလား သိမဟုတ် ရှုပ်ထေးလာစေမှာလားဆုံးတာမတွေကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်ဖို့လိုပါလိမ့်အေးမယ်၊ ဒီမေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေတွေကို သိရပြီးတဲ့ နောက်မှ ကျွန်တော်ဟာ ဗုံးပြည်ကုံးတစ်ပြန်လာပြီး ဆက်လက် တရားအားထုတ်လိုတဲ့ဆန္တ ဖြစ်ပေါ်မလား မဖြစ်ပေါ်ဘူးလားဆုံးတာ ပြောနိုင်မှာဖြစ်ပါ

တယ်၊ အခု လတ်တလောမှာတော့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ တရားသူနှုန်းတစ်၊ ဆုံးအောင် ဆက်လက် အားထုတ် လေ့ကျင့်နိုင်ဖို့ အချိန် ရယူနိုင်ရန်သာ ဆန္ဒရှိပါတယ်၊ ဝိပဿနာညာက် ရသွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုတွေ အကျိုး ထူး ခံစားရမလဲဆိုတာကိုလဲ စူးစမ်းကြည့်ဖို့ လိုပါသေးတယ်၊ ရွှေဆက် အားထုတ်ယင် မီညာက်အလင်းကို ကျိုန်းဆောရလိမ့်မယ်လို့လဲ သိရပါတယ်၊ အခုနေမှာတော့ မီညာက်အလင်းကို မရရှိနေသေးပါဖြစ်နေပ ဟာယ်၊ အတွေး အခေါ် အယုံအသောင်တွေကို တွေ့ကြုံရတဲ့အစိတ်ငါး ကျွန်တော်ဟာ အချိန်ယူပြီး ကျော်ကောင် လေ့လာစွဲရတဲ့ နည်းလမ်းကိုသာ ယုံကြည်လက်ခဲ့တာပဲ၊ အခုလဲ အဲမိလို လုပ်ဆောင်ရအေးမှာသာ ဖြစ် ပါတယ်၊ ကျွန်တော်အတွက် အချိန်ယူဖို့ လိုပါတယ်၊ မီကိုစွဲမှာ အလျင် စလို လုပ်ကိုင်ဆုံးဖြတ်လို မရရှိနိုင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား တခါပြန်လာလိမ့်ဘုံးမယ်လို ထင်ပါတယ်၊ တန်ဖိုးထားစန် တစ်တရားကို ကျွန်တော်တိုက ပေးနိုင်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျား လက်ခဲ့ရရှိခဲ့တယ်လို ယုံကြည်ပြောလင့်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တခါပြန်လာချင်ခိုက် ပြစ်လာ ပါလိမ့်ပယ်”

ပြီးခဲ့သော တရာက်နှစ်ရက် အတွင်း၌ တွေ့ဆုံးခဲ့သော ပိတ်ဆွေများ နည်းတွေပင် သူကလည်း ပြောကြားခြင်း ပြုပါ၏၊ ဦးဖေသင် ကျွန်တော် အား နေစဉ်နေတိုင်း ထမင်းဟင်း တည်ခင်းကျွေးမွှေးသည့် ပိတ်ဆွေ၊ အပြန်ခရီးအတွက် အစီအစဉ်များကို စီစဉ်ပေးသည့် သာသနာ့ကောင်ခိုမှ အဖွဲ့ဝင်များ စသည် ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတာ ဤအတိုင်းပင် ဆန္ဒမွန်ကို ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့ကြ၏၊

သတိပုံးနှင့် ကျွန်းစဉ်သည် ကျွန်တော်အတွက် ထာဝရ အကျိုးပြုနိုင် လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တည်းတည့်တည်း ပျော်လင့်ခဲ့ကြပေ၏၊ မူန်ပါသည်၊ သူတို့သည် တရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံ ခံစားခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နည်းတဲ့ ပြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏၊

တစ်ခုအတွင်း၌ အေးပြိုမ်းတိတ်ဆိတ်မှုသည် ပိုက္ခုပျက်ပြားသွားချေပြီ တကား၊

ရိပ်သာဝင်းတံခါးပေါက်မှ မော်တော်ကားတစီး ချိုးကျေး ဝင်ရောက်လာသဲ့ ထူးစွာသည်လည်း ကားသံကို ကြေားရသဖြင့် ပွဲက်ပွဲက်ညံသွားအောင် စတင် ဟောင်တော့၏။

ပါသမျှ အဝတ်အစားကေးများကို သိမ်းဆည်းရန်နှင့် ယင်းတို့ အတွင်း၌ နာရီပေါင်းများစွာ တရားအားထုတ်ခဲ့သော အုတ်နံရ့ ဟာလာ ဟင်းလင်းတို့ကို နောက်စုးပိတ် ကြည့်ရှုရန်အတွက် အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင် ခဲ့၏၊ ကျွန်တော်သည် များသောအားပြင့် မျက်စိမ့်တို့၏သာ နေခဲ့ရသည့် အတောက် အခန်းကို စွဲလမ်းခိုက်တွေထဲမြောက်ခြင်းများ မဖြစ်မီ၊ သို့သော် ကျွန်တော် ထွက်ခွာသွားခြင်းကို ခြင်တို့က ဤဘို့ပို့ယ်တွေ့ရှိ၏။

နှားနှီးလူရှုယ်နှင့် လက်ခွဲနှုတ်ဆက်၍ သူ့အတွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းပွဲးများများ စုနှုံးအောင်ပြင်စေကြောင်း ဆုံးဖြတ်တောင်းလိုက်၏၊ ကားမောင်းသမား သည် ရင်းနှီးခိုက်မင်တတ်ပုံ မပေါ့၊ ကားတံခါးပေါက်ကို ကျွန်တော် အတွက် ဖွဲ့ပေးမည် မဟုတ်သည်မှာ ပေါ်လှုင်ထင်ရှား၏၊ ကြိုကဲ့သို့ ညာကြုံးအချိန်မတော်၌ ဘာကြောင့်များ လေယာဉ်ပျော် အမြဲတမ်း ပျော်နှီးကြပ်သနည်း။

ကားထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်၏၊ ကားသည်လည်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်၍ သိပ်သည်းနေသော ဖုံတွေထဲမှ လမ်းအတိုင်း စတင်ချေသွား၏၊ ဆရာတ်၏ကျောင်းနှင့် ဓမ္မာရုံကြီးတို့ကို လွန်မြောက်လျက် ဖက္ခာပျော့နှင့် ရုပ်များနှင့် ဝင်းတံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် ခင်သလိုလို မခင်သလိုလို သိသလိုလို မသိသလိုလို ဖြစ်နေသော လောကအတွင်းသွေ့ ဝင်ရောက်ခဲ့တော့၏။

အခန်း ၁၀။

ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း

တွေ့ထိ ရင်နှီးပြီးသားဖြစ်သော လောက၏ အလယ်သို့ ပြန်လည် ဆိုက်ဖောက်သွားတော့၏ ထိုလောကနှင့် သင့်တော် ကျောက်ပတ်အောင် နေတတ် ထိုင်တတ်ရန်လည်း လိုအပ်၏၊ ထိုသို့ အခြေအနေနှင့်အညီ ချိန်ကိုက်ပြုပြင်ရသည့် အခြင်းအနေများစွာတွေ့သည် ကျွန်တော် အတွက် အလိုအလျောက် စဉ်းစားမေး ရပဲ ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏၊ အခါးကား အလွယ်တွေ့ ဖြစ်ပေါ်မယာပေး။

ကျွန်တော်သည် မီမံ၏ ဝန်ကျွမ်းပြစ်ပျက်လျက် ရှိကြကုန်သော အရေးမကြီးလှသည့် အကြောင်းအနေများကို တွေ့ပြုမှတ်သား နေမြို့ကြောင်း တွေ့ရ၏၊ ဥပမာ အသာင်ရှုပြရာသော် ကျွန်တော်သည် ဆပ်ချုပ်ကို မီးမောင်းကြီးတွေ့ကို ကိုင်တွယ် အသုံးပြုသည့်နှင့် မီးမောင်းကြီးဖြင့်သာ တတိုးထဲ ထို့ကြည့်နေမိ၏။

သို့သော် ဤအပြုအမှုသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်တော်ထဲမှ ထွော်ခွာသွားတော့၏၊ အေးပြီးကေးက် ကျည်တော်က်စ် ဆိုသလို မူလပုံမှန်အနေအထားသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဖောက်သွားလေပြီ၊ အာရုံခဲ့ခဲ့ရ များက သတင်းပေးပို့သည့် အချက်အလက်တို့ကို စိတ်က ဟုတ်တံပတ်တို့ မမှတ်သားတော့။

တကယ်တော့လည်း စက်ာပူသို့ ပြန်ဖောက်ပြီးသည့် နေ့မှစ၍ အတော် ကတေး အလုပ်များလျက် ရှိခဲ့၏၊ လူမှုရေးကိစ္စများ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများ စသည်တို့နှင့် မဘားးလပ်အောင် ဖြစ် နေ၏၊ ဤအချိန်အခါး သပယမျိုး၌ စိတ်၏ စွမ်းအင်သတဲ့ကို အသုံးချုပ် လိုအပ်လှသည်ဖြစ်ရာ မီမံ၌ ထိုကဗျာသုံးသော သတ္တိမျိုး၊ ကိန်းသေချိန်သည် ဟုလည်း ခံစားမိ၏၊ ယင်းကဲ့သို့ အသုံးပြုရန် လိုအပ်သည်မှာလည်း ရုံဖန်ရုံခဲ့ပါသာဖြစ်၏။

သို့သော် ဤသတ္တိသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း မှန်ဝါဒေးမှိန့်သွားတော့၏၊ ပိုမိုအရေးကြီးသော ကိစ္စများ၊ တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်နေရလိုပဲလား၊ သို့မဟုတ် ရရှိခြုံပြီးသား ထဲတိကလေး ပြန်လည်ကွယ်ပျောက် သွားလိုပဲလား၊ မသီပေ၊ စင်စစ်ကား၊ အကြောင်းနှစ်ရပ်လုံးကြောင့် ဖြစ်ဖွှယ်ရှု၏၊ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့မှုမှ ထာဝရ အကျိုးတရား(၁) အစဉ်အမြဲ မပျောက်မပျက် တည်ရှိနေသည့် အကျိုးကျေးဇူးမပါး မရရှိခဲ့ဟူ၍ ယုံကြည်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။

မြန်မာပြည်သို့သွား၍ တရားအားထုတ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကောက်ချက်ချရန်သော်လည်းကောင်း၊ ယတိပြထ် ထင်မြှင်ချက်ပေးရန်သော်လည်းကောင်း၊ စောပါသေး၏။

ယခုအချိန်၌ သဘောထားပေးရန် မလွယ်က္ခသေးပေ၊ ယခု လတ်တလောက် ကိစ္စတွေကလည်း များနေ၏၊ ထို့အပြင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို မဟုတ်ပဲ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုကိုသာ မျက်ဝါဒ်ထင် တွေ့မြင်ရပါ၏၊ ယင်းကား ကျွန်တော်၏ကိုယ်အလေးချိန်သည် တစ်စတုရွှေ့ကျော် ကျော် လျော့နည်းသွားခြင်းပင်တည်း၊ (ဤမျှအထိ အလေးချိန် အလျော့ချိန် ခံနိုင်စွမ်းလည်း ရှုံးပါ၏။)

ကျွန်တော်အတွက် အရင်ကထက် လျော့ရှုံးစားရန် လိုအပ်လာ၏၊ သို့သော် ခက်နေသည်မှာ လူမှုရေးကိစ္စမှန်သမျှ၊ ပွဲလမ်း အခြေအနားမှန်သမျှ၌ စားစရာပါ၏၊ သို့မဟုတ် သောက်စရာပါ၏၊ သို့မဟုတ် နှစ်ခုစလုံးပါ၏၊ အခြေအနေအရ ရွှောင်ရန်မလွယ်ကူလျေားပေး

တစ်နှစ် အိပ်ချိန်ကိုလည်း လျော့ရန်လိုပြန်၏၊ အိပ်ချိန်အတွက်ကား အစားလောက် အခက်အခဲမရှိ၊ အိပ်စာထက်၌ လဲလျောင်းနေသည့် အချိန်ကိုပါ ထည့်တွေ့က်လျှင် ပိုကောင်းမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ အလုပ်မှာ တည်လျှင် ငါးနှာရှိထက်ကျော်လွန်၍ အိပ်ချိန်ရရန် ခဲယဉ်းလှ၏၊ ဤမည်သော ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စများနှင့် ဗြို့သော်ဦးရင်ဆိုင်နေရ၏။

လေးနက် ထိနောက်သည့် အကျိုးတရားများအား ခံစားရပုံကိုကား ဤခန်းများဖော်ပြခြင်းမပြုလိုသေးပေ၊ တရားအလုပ် လုပ်ခဲ့ပုံကို ကောင်း

စွာ ချေည်နိုင်သောအခါ့၌ ထိုအကြောင်း အလိုလို ပေါ်လာမည် ဖြစ်၏၊ ကျွန်တော်သည် နံနက်တိုင်းနေမထွက်ခင် အိပ်ရှာမှုနှင့်လေ့ရှိ၏။

တမင်ပင် နာရီရက် သို့မဟုတ် နာရီဝက်သာသာစာ၏၌ အိပ်ရှာမှု ထပြီး ဝတ်မပျက်ထိုင်၍ ဆက်လက်တရားအားထွက်၏၊ တန်ညွှေအားပြင့် တော့လည်း ထိုအချိန်၌ ပူဗုံးက်သဖြင့် အိပ်ရှာထဲတွင် မနေနိုင်တော့၊ နံနက်စောစော တရားအားထွက်ရခြင်းကို ရွှေအုံထွင်လည်း ကျွန်တော် စွဲနဲ့လွှုတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပဲ ဆက်လက်ကျင့်ကြ ပုံးများနေမည်သာဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့ တရားအားထွက်ခြင်းဖြင့် ကိုယ်စိတ် နှစ်ပြာ လန်းဆန်းတက်ကြ နေလေ့ရှိ၏၊ ထိုအပြင် တနေ့တာအတွင်း တွေ့ကြုံရသည် ပြဿနာအက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်နာတွင်လည်း နံနက် စောစော တရားအားထွက်ထားသည့် အကျိုးကြောင့် ပိုမို၍ ရဲရဲရင်ရင့်ရှု၏၊ မိမိကိုယ်မိမိ ပိုမို၍ စိတ်ချယ်ကြည်၏။

ထိုနောက်၌ စက်ားပူဗုံးအားလုန်သို့ပြန်ခဲ့ရ ရွှေည်လျားလှုသော သင်္ဘာ ခရီးတလျောက်၌ ကျွန်တော့အတွက် တရားအလုပ်အပေါ် ပြန်လည် သုံးသပ်ရန် အချိန်ကောင်းကောင်း ရတော့၏။

ပင်လယ်ခရီး တလျောက်လုံး မဟုတ်စစကာမူ အနည်းဆုံးတော့ ပူဗုံးက်သော ရာသီဥတုဆတွင်း၌ ကျော်နေက်သော ယင်းခရား၏ အစိတ် အပိုင်းတပိုင်းကို ကျွန်တော်သည် ကုန်းဘတ်ပေါ်ရှိ နော်နော်ခြည်ထဲ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်ကာ လည်းကောင်း၊ ကုန်းဘတ်၏ အရိပ် အတွင်း၌ နားနေတာသည်းကောင်း အချိန်ကုန်လွှန်လေ့ရှိ၏၊ ဓနပူဗုံးနှင့် ပြင်းထန်မှုစကြောင့် ထိုးထိုးထွင်းထွင်းတွေ့ခွဲစဉ်းစား၍ကား ပကောင်းပေါ် အလိုက်သင့်အလျားသင့်ဖြင့် သက်တောင့်သက်သာ စိတ်ကူးကွန် မြှုံးလျက် ကျွန်ပုံနှစ်သိမ့်နေခြင်းသာဖြစ်၏။

အခိုက်အားဖြင့် အာရုံခံစားမူများတွင်အခြေခံ၏၊ ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ပုံနှစ်သိမ့်နေရသည့် အခွင့်အရေးကား လက်လွှတ်မခဲ့နိုင် လောက်အောင် ကောင်း၏၊ တန်ဖိုးရှိ၏၊ ကျွန်တော်သည် လေအေးပက် တပ်ဆင်ထား သော သီးသန့်အနဲ့ထဲ၌ တဲ့ ဒါပိတ်လျက် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် နေနှင့်ပါ သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ အချိန်ကုန်လွှန်ရန် ဆန္ဒမရှိ၏။

ကျွန်တော်၏ အပြုအမှုတိန္ဒုင့်ပတ်သက်၍ အပေါင်းအသင်းရောင်းရှင်းများ၏ တခုသော ဝေဖန်ချက်ကိုမှ တင်ပြသင့်သည်ဟု ထင်ပါ၏၊ ထိုသို့ ဝေဖန်ကြသည်ကို ကျွန်တော် ကြေားရပြီးလည်းဖြစ်၏၊ အစားအစာ စားသောက်မှုကို တင်းတင်းကျေပ်ကျေပြီးခြုံက်သောအခါ့ုင် ထူးခြားသော စိတ်နေစိတ်ထားများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်ဟုသော အယူအဆကို အကြောင်းပြု၍ ထိုသို့ထင်မြင်လာကြခြင်းပင်တည်း။

“ကမ္မာန်းထိုင်ခဲ့တဲ့အတ္ထက်ကြောင့် ရတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေတဲ့ အကျိုးတရားတွေဟာ တကယ်တော့ ကမ္မာန်းတရားကြောင့် မဟုတ်ပဲ အမိုင်ပျက် အားပျက် ဖြစ်ရာမှ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား” ဟူ၍ သူတိုက မေးမြန်းခဲ့ကြ၏။

မူန်ပါသည်၊ အစားအစာမစားပဲ အင်တ်ခံနေလျှင် အမျိုးမျိုးသော စိတ္တာဝေအနာများဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ဖွှုယ်ရှုပါ၏၊ တကယ်မရှုံးသော၊ အဟုတ်မရှုံးသော အမြင်ဆန်း အကြေားဆန်းများ စသည် အာရုံဆန်း များကို မြင်လာကြားလာနိုင်၏၊ ထိုအခြင်းအရာကား စိတ်လျဉ်စားခြင်းပင်တည်း။

သူတို့သည် ကျွန်တော်အပေါ် ယင်းထိုထင်မြင်ကြသည် ဖြစ်ရကား ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ရွင်းလင်းဖြေကြားရန် လုံအပ်မည် ထင်ပါသည်။

အမျှန်အားဖြင့်ကား တရားအားထုတ်စုံ အစားအစာကို အနည်းငယ်များစားရမည်ဟူ၍ သတ်မှတ်ချက်မရှိ၊ ရှိလည်းမရှိအပ်၊ အနည်းငယ် လျော့၍စားသည် ဆိုသည်မှာလည်း လုံလောက်သည်ထက် ပုံမြို့၍ (၀၁) မဆန္ဒမပြုဖြစ်သည့်အထိ မစားခြင်းကိုသာ ဆိုလို၏။

ရဟန်းတော်များသည် ကျွန်တော်ထက် များစွာပိုမို ဆွမ်းစားနိုင်ကြ၏၊ ဥပမာအဖြစ် ပြုရမည်ဆိုပါလျှင် ရဟန်းတော်တို့သည် နံနက် စောစော၌ အရှုက်ဆွမ်းအဖြစ် ထမင်းလက်ဖက်ရည်စသည်တို့ကို အတော် များများ ဘုရားပေးကြ၏၊ ထိုနောက် ဆယ်နာရီအချိန်တွင် နေဆွမ်းအဖြစ် ထဝဘုရားပေးပြန်၏။

ကျွန်တော်အနေနှင့်ကား ထိုအချိန်၌ ထပ်မံမားရန်မလိုတော့ကြောင်း ထွေရှု၏၊ ကျွန်တော်သည် မူလဘူတံအားဖြင့် အစားသေးသူတော် မော်လည် - ၂၂

ဖြစ်၏၊ နှစ်က် ငါးနာရီသုံးဆယ်မြို့နှစ်၌ ပထမ ထမင်းစား၊ တိုင်္ခာက် ငှက်ပျောသီး သို့မဟုတ် ပန်းသီးစား၍ အဲလောက်ဖက်ရည်သောက်၏၊ ဤအစာ အာဟာရတွေ့သည် ကျွန်တော် အတွက် တနေကုန် လုံလောက်၏၊ နောက်ထပ် စားလို့စိတ် မရှိတော့ပေါ်။

ကျွန်တော်နှင့် လာဇောက်ဆွဲဆုံးသူတွေက ဂလူးကို စ် သောက်နိုင်ပါ သည်၊ နောက်ပျောင်း သို့မဟုတ် ညာနေပိုင်းတင် စားလောင်မှတ်သိပ် လျှင် ဂလူးကို စ် သောက်ပါဟူ၍ အကြံပေးကြ၏ (ဂလူးကို စ်ကို မည် သည့်အတွက် သောက်နိုင်ခွင့်ပြုထားကြောင်းတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။)

သို့သော် မသောက်ခဲ့။

အပေါင်းအသင်းအနေးရှင်းတို့၏ အနုမာနများသည် အခြေအမြစ် မရှိ၊ မျိုးလည်းပမှန်၊ သတိပဋိသုတေသနဗုံး ပွားများအားထုတ်ဖော် အစား အစာ အင်တ်ခံခြင်းနှင့် ထိုသို့အင်တ်ခံခြင်းအားဖြင့် ဓိတ်သည် အလွယ် တကူ လှပ်ရှားခံစားလာနိုင်ခြင်းတို့ကို အလျင်းအားပေးခြင်းမပြု၊ ရဟန်း တော်အားလုံး ကျိုန်းကျိုန်းမာမာ သန်သန့်စွမ်းစွမ်းနှင့် အာဟာရပြည့်ဝ လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါ၏။

အစားအသောက်ကို ထိုမျှလောက် လျော့ပေါ်ခြင်းဖြင့် ဓိတ်ကလောင် ချောက်ချား ဖြစ်ခြင်း၊ ကြောင်သွားခြင်း၊ သို့မဟုတ် စိတ္တဝေဒနာ တမျိုးမျိုး စွဲကပ်ခြင်းများ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သေချာ၏၊ ထိုအပြင် ကျွန်တော်သည် အကယ်၍ နှစ်ကျိုး ပို့စားခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် နောက်ပိုင်း၌ တစ်ထပ်စားခဲ့လျှင် အပူလောင်ဆုံးသော မွန်းလွှဲပိုင်း အချိန်များ၏ မအိပ်ချုပ်ပါ နေနိုင်လိမ့်မည်အဟုတ်း

တဖန် အအိပ်နှင့်ပတ်သက်၍ကား နှေအချိန်၌ ကာယအား စိုက်ထုတ် လျက် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်မလုပ်ပါ သက်တောင့် ထက်သာ အချိန် ကုန်လွန်ရသြားပြင်း အိပ်ချိန်အများအစား မလိုအပ်ပေ၊ နှစ်က်စောစော သတ်မှတ်ထားချိန်၌ အိပ်ရာထရာသည်မှာ ကျွန်တော်အတွက် အခက်အခဲ တရပ်၊ ခုကွဲတရပ်မဟုတ်။

ထူးစံအတိုင်း မီမံထနနက္ခအခြားသိန်ထက် စောဘော်လည်း ခဲယဉ်းခြင်း မရှိ၊ စုပေါင်းရောတွက်ကြည့်လိုက်မဟု့ဆိုပါက အကြိမ်အနည်းငယ်များသာ သန်းခေါင်မတိုင်စီ တရားအားထုတ်မှုကိုရပ်နားကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ဘူး၏၊ ထိုသို့ပြုလုပ်သည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့မလိုအပ်ပမယ့်၊ ခိုင်လုံးသာ အကြောင်းများရှိ၏။

ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် ထူးခြားလေးနက်သာ အသိတရား မြင့်မားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်မှာ အတိတိကို ပြန်လည်သုံးသပ်စဉ်၌ ဖြစ်ပြီးလျင် ထိုအချက်သည် အလွန်လည်းအရေးကြီးလျေပေသည်၊ ပြီးခဲ့သည့် အခြင်း အရာတို့ကို ပြန်လည်သုံးသပ် ရခြင်းသည် ကျွန်တော်အတွက် တန်ဖိုးရှိ လျေ၏၊ မြင်မှု ကြားမှု ထိတွေ့မှု အစရှိသည်တို့ကို လေးနက်စွာ သံမှတ် ရသည်မှာ သမာာကျေစနားကောင်း၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သဘေးဝာရားနှင့် အတွယ်တဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရမှ အာရုံခဲ့စားမှုသည် ဖြုံဖြိုးဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏၊ သဘာဝကို ကြည့်ရှုနေရမှုနှင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည် မဟုတ်ပေ၊ သဘာဝတရားနှင့် အတူတဲ့နေရခြင်း သည် နှစ်သက်စရာခကာင်းသာ ဆက္ကားတရားတစ်ယောက်း၏။

အရာဝဏ္ဏာတို့သည် မိမိတို့၏ ပင်ကိုယ်အနေအထားအာရ ထူးခြားကြ သည်မှာ ပိုများ၏၊ အခြားအရာတို့နှင့် ပုံးပေါင်းတွဲဖက်ခြင်း အားဖြင့် ထူးခြားလာသည့် အဖြစ်မျိုးကား နည်းပါး၏၊ ဤအနတ္ထားအခားကား ရန်ကုန်သာသနာရိပ်သာမှ မဒေသ်လင့်ပဲရလာသည့် ဆုလာသံပင်ဖြစ်၏၊ ပျော်လင့်ချက်ဖြို့ ပျော်ရသည့် ပျော်ရှင်မှုမျိုးမှာ မစစ်မှန်ပေ၊ ‘အခုံ ဘယ်အလာက် အံ့ဩစရာကောင်းသလဲ’ဟု သတ်မှတ်၍မရလျှင် ‘နောင်ကို ဘယ်အလောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းလိမ့်မသလဲ’ဟူ၍ မရှိနိုင်ပေ။

ပျော်ရှင်ချမ်းမြှုပူးဖြစ်ပေါ်လားရန် နှစ်သိမ့်ရွှေ့ရှုံးမှုတပါး၊ အခြား ဘာမျှမလို့

ဥပမာအဖြစ် အသံသံသံကြားရပုံကို ကြည့်ပါ၊ တေးဆိုင့်ကင်း ထကောင်၏ ကျူးရင့်မြှုပ်ည့်ကြေးနေသည် တေးသံကင်းလေးများကို လည်း ကောင်း၊ ရာဘာဝင်များ၏ အကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ သစ်ရွှေကိုများကို

လေက လူပ်ရှားတိုက်ခတ် သွားသံကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော်၏အောင်၌
မကြာခက် ကြားသူး၏။

သို့သော်လည်း တစိတ်မျှသော စစ်ဝစ်မှန်မှန် ပျော်ရှင်သည့်အချိန်ပိုင်း
ကလေး ပျက်သူ့သွားရသည့် အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့၊ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော ထိကဲသို့ ငြိုက်ကလေးတွေ၏ တေးသတ္တု သစ်စွဲကိုတော့
အကြားမှ လေတိုက်ခတ်သံတိုကို ခံစားရသူတို့သည် မိမိတို့ ခံစားရပုံကို
ပြန်လည်ပြောပြရန် ကြိုးစားကြောင်းကြောင့်တည်း။

များစွာသော သူတို့သည် အလှအပကို ခံစားရသည့်နှင့် တပိုင်နက်
လွှာပော့သော စကားလုံးများကို အသုံးပြု၍ ချက်ချင်း ပြန်လည်ဖော်ပြရန်
ကြိုးပမ်းခြင်း ပြုကြတော့၏။ အရာဝတ္ထုတဲ့၊ အသံတသံ၊ လွှာပော့
ရှုမျှော်ခင်းတဲ့ စသည်တို့၏ အစိတ်အပိုင်း တရပ်အပြစ် ထသွေးထဲ
တသားထဲ ကျသွားအောင် (၁၅) မိမိသည်ပင် ထိအန်၏ အဂ်အစိတ်
အပိုင်း တရာ့ပြစ်သွားသည့်ပော့၊ ခံစားနိုင်မှသာ ပွဲကြည့်ပရိသတ် အမြင်
ပြင့် သိမှုထက်စစ်မှန်၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော ထို အရာတို့သည် စင်စစ်အားပြု၏
ဖြစ်တည်နေကြခြင်းမရှိ။

ကျွန်တော်တို့အား စိတ်လူပ်ရှားစေသည့် အသပဲ အဆင်ပဲ ဟူ၍၍
ကျွန်တော်တို့၏ အရာရုံးခဲ့ ခွဲချွဲများက လည်းကောင်း၊ ဦးနောက်က
လည်းကောင်း၊ စိတ်ကလည်းကောင်း သတ်မှတ်နေခြင်းသာဖြစ်၏။

နားထောင်လို့ အသံသာခြင်း၊ ကြည့်လို့ကောင်းမွန်လွှာပြု၏ စသည်
တို့မှာ ကျွန်တော်တို့က တံဆိပ်ကပ်ခြင်း၊ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခြင်း၊ ပည်
ခြင်းသာတည်း။

မိမိတို့ကိုယ်မိမိတို့ သဘောမပေါက် ကြသော်လည်း စင်စစ်၌ ကျွန်
တော်တို့သည် ပန်းချိသရာများပင် ဖြစ်ကြ၏၊ ရုပ်ဝတ္ထုတည်းဟုသော့
အမယ်များ၊ ပစ္စည်းများကို ပေါင်းစပ်၍ အလှအပကို ဖန်တီးပြုလုပ်
လိုက်ကြ၏၊ နှင့်ဆီပန်းသည် မည်သည့်အတွက် နှင့်ဆီပန်းဖြစ်လာရ
သနည်းဆိုသော လူတို့ကား ယင်းအား နှင့်ဆီပန်းဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်
သမုတ်လိုက်သည့် ပည်လိုက်သည့် အတွက်ကြောင့်ပင်တည်း။

လူတို့ကသာ အမည်မတပ်ပါက ထိအရာသည် ဓာတ်အစုအဝေး
အဖြစ်သာ တည်နေမည့်ဖြစ်၏။

မူလက ဤသီသဘာမပေါက်ခဲ့၊ ယခုသော် အသိသစ် အမြင်သစ်
ဖြစ်ပေါ်သာ၏။ အသံပဲ အဆင်းသဏ္ဌာန်ပဲ ဆုံးသည်မှာ ပညာတိသဘာ
အရ ကျွန်းတော်တို့က အဓိပ္ပာက် ကောက်ယူချက်သာဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့်
ကျွန်းတော်တို့သည် အနုပညာဝြောက်စွာဖြင့် မိမိတိုကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်း
ထားသော ပညာတိအာရုံးပျော်ကို အစွမ်းကုန်လည်း ခံစားလေ့ရှိကြ၏။

ဤသီဖြင့် ဖန်ဆင်းမှု လက်နာကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်အလျောက်
ပိုမိုထူးခြားသည့် အဆက်မပြတဲ့ ဖြစ်ပျက်နေသော စိတ်အစဉ်ကို သတိပြု
မီရန် မေ့လျော့သွားလေ့ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်၏ ဘဝထသက်တာကို ပင်လယ်၍ အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့
သည် မှန်သော်လည်း လုပ်ငန်း သဘောဖြင့်သာတည်း။

ယခုကဲ့သို့ ရက်ပေါင်းများစွာ သွားရသည့် ပင်လယ် ခရီးရည်ကြီး
မျိုးကို ခရီးသည်။ ဖြူဖြေနှင့် ရှေးယခင်က သွားဘူးခြင်းမရှိခဲ့ပေါ့၊ ထို့ကြောင့်
ဤခရီးသည် ကျွန်တော်အတွက် ဆန်းကြော်ယောက်၏၊ အေးအေးငြိပ်းငြိမ်း
ဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများအားထုတ်ရန်လည်း ကောင်းဆွာ အချိန်
ရှိ၏၊ မိမိကိုယ် မိမိ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေါ်ဘဲ အနေက် ပို့ရသည့်မှာလည်း
လွယ်ကူ၏၊ ရှေးဦးစွာ စိတ်ကို တည်ပြုမီစေပြီးသည့်နောက် တရားသည်
သက်ရောက်လာတော့၏။

ယခု ကျွန်တော်အတွက် ထူးလာသည်မှာ လှစိုယာပုတ် အမျိုးမျိုးဖြင့်
ရွှေမှုတ်ယာနှင့်ခြင်းပင်တည်း။

မဟုသာတ်ရပ်သာ ကုလားထိုင်မာမာပေါ်ပွဲင်ထိုင်ကာ လဲလျောင်း
ကာဖြင့်လည်း အူမှုတ်ယာနှင့်ပြုဖြစ်၏၊ မူလကဲ့သို့ ကင်ပျော်မွေ့ဖြုံး ထိုင်ကာ
လမ်းလျောက်ကာဖြင့်သာ မဟုတ်တော့ပေါ့ မည့်သည့် အမျှ အထားနှင့်
ပတ်ပြုစွာ ခန္ဓာကို ဖြစ်စဉ်နှင့် စိတ်၏ ဖြစ်ကြပုံကို ပုံပုံလုပ်သားခြင်း
ပြနိုင်၏။

၂၁၆ ၈ နိုးမြိုင်

စူးအက်တုံးမြောင်းကို ကျော်လွန်ခဲ့ချေပြီ၊ အီတလီပြည့် အနီးသူ့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ၍ စတင်၍ အေးမြှုမြှု ဖြစ်လာ၏၊ ဂျိနိအာမြို့သူ့ ဇောက်သည်ရှိသော် ကောင်းကောင်း အေးလာတော့၏၊ နှစ်နှစ်ခဲ့အတွင်း ပထာဆုံး တွေ့ကြုံခဲ့စားလိုက်ရသည့် အအေးဓာတ်ပင်တည်း၊ ကျွန်းတော် ထို၏ သဘောသည် ဂျိနိအာတွင် လေးဆယ့်ရှုစ်နာရီကြာ ဆုံက်ကပ် ရပ်နားမည့် ဖြစ်၏။

အလွန်ဓအေးလျှက်ရှိလင့်ကစား ကမ်းပေါ်သို့ စွဲနှစ်စားတက်ဇောက်ခဲ့၏၊ ဆိပ်ကပ်း၌ ဆုံက်ကပ်ရပ်နားထားသော သဘေားတစ်းဟူသည် သေနေ သော အရာတရု ပည်၏၊ ခရီးသည်များ ဆိုသည်မှာလည်း အခန္ဓာင့် အယုက်ပေးသော အရာတမျိုးသာတည်း။

ထိုအပြင် ဂျိနိအာတိုက်၌ ရွှေမျှော်ခင်းများမှာ ဆွတ်ပျော်စုနှင့် ကောင်းလွှာ ပေါ် လူညွှေ့လည်ကြည်ရှုခြင်း ပြနိုင်၏၊ ယင်းတိုက လာလူညွှေ့ကြပါကို စရီးထွေက်ခဲ့ကြပါကိုနဲ့ ဟူ၍ လူ့အော် ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိ၏။

သဘောပေါ်ရှိ ခရီးသည်များ အပန်းဖြေအနားယူနှုန်းများ ထဲ၌ လည်းကောင်း ဂျိနိအာထွက် လက်နာမြှောက် အလှအပ ပစ္စည်းကလေးများကို လာဇောက် ဇော်ချကြသည့် ကက်ဦးထဲပို့ချွန်များ ဆောင်းထားသူ တို့၏၌ ပြည့်နေ၏။ အချို့ကျသည်း အစုအဝေးပြု၏ ကုန်းမြေပေါ်တက်၍ အပျော်ခရီးထွေက်ရန် စီစဉ်ကြ၏။

ကျွန်းမြေပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး ပန်းခြံ ကွဲက်လပ်ကြီးထဲသို့ အဇောက်တွင် ပိုတိဖိုနှိမ်းပြုသို့ သွားမည့် ဘတ်(စံ)ကား တစီးကို တွေ့ရ၏၊ ငါးသျို့လင်နှင့် ညီမျှသည့် အခေါ်ကြုံးငွေ့သာကုန်ကျောည်းလည်းပြစ်၍ လုံက်ပါရန် ဆုံးဖြတ် လုံက်၏၊ ၅၅။ အပန်းနှုံး အနားယူ ပင်လယ်ကမ်းမြောင်းခေါ်သွား ပြီးဆဲ လျက်ရှိကြသော ဘတ်(စံ)ကားများသည် ပြုလိမ့်းမြှေကော်၊ ကိုလမ်းကျော်း များ၌ လျင်မြန်စွာ ရွှေလျှေားလေ့ရှိကြရကား တော်ရုံးအားဖြုံး ကားမောင်း ကျွမ်းကျောင်းရှုပြု၏ မောင်း၌ မရပေါ်၊ ကျွမ်းကျောင်းမှုပြု အလွန်ပင် လိုအပ်တဲ့၏။

အသယ်ကြောင့်ဆိုသော် လမ်းများသည် ကျော်းမြောင်း တွေ့နဲ့မြဲ
နေသည်သာမက ကြောက်ခမန်းလိုလီလည်း မတ်စောက်၏၊ ထို့အပြင်
အိုတယ် ကားမောင်းသမားတွေ့သည် နောက်က သေမင်း လိုက်နေသည်
ပမာယည်း ခလက်မှုးမောင်းနှင့်လေ့ရှိကြ၏။

မြင်နှင့် ကန့်သတ်ချက်မရှိ၊ မတော်တဆုံးကားတိုက်ကားမူာက်သည်
နှင့် မြင့်မားလိုပ်မည်ဟု၍ ယုံကြည်ရသော်လည်း အိုတယ်ပြည့်၍ အချိန်
စာသ အတော်အသင့်ရှည်ကြာစွာ ကားမြင့် ခရီးသွားလာခဲ့ဘူးစေကာမူ
ကားတိုက်မှ မူာက်မှုကို ကျွန်တော် တကိုပ်တခါမျှ မကြုံတွေ့ခဲ့ဘူးပေ။

တောင်စောင်းများဒေါ်တော်ရှုံးမောင်းရသည်ဖြစ်စာ အခြား
တဘက်မှ ကားရှင်းသလား မရှင်းဘူးလား ဆိုသည်ကို လုံးဝ လျမ်းမပြင်
ရပေး ဟန်းတတိတိ တီးကာ ရမ်းရှုံး မောင်းနှင့်ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
ချောချောမောမောပင် ဖြစ်ကြသည်မှာ တနည်းတစုံ ထူးခြားနေကြောင်း
မြင့် ဤအသုံး ယခုအကြိုမာဏ်၌ အတွေ့ပေါက်လာပါ၏။

ဘတ်(စံ)ကားထက်ရှိ ကျွန်တော်ထိုင်သောနေရာမှုဆိုသော် လမ်းကို
အပေါ်စီးမှ ကြည်မြင်နှင့်၏၊ ကျွန်းကားတော်ကားဖြင့် ကားချွေလျား
နေစဉ်၌ ရင်တုံမနှင့် ပိတ်ဝင်စားရှုံးလည်း နေမိ၏။

ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာ အရောက်၌ အခြား တဘက်မှ အရှိန်ဖြင့်
မောင်းလာသော ကားတစီးစီအိုင့် ခေါ်ဝါးချင်းဆုံးရှုံးရှုံး တိုက်မိမလဲဟုလည်း
စိတ်တထုင်ထုင် ဖြစ်နေမိ၏၊ ထိုအား၌ မော်တော်ကားတွေ့တွင် ပါရှိသည့်
သတ္တု အစိတ်အပိုင်းတွေ့သည် တွေ့နဲ့မဲ့ ကောက်ကေားသည်တို့က တွေ့နဲ့မဲ့
ကောက်ကျွန်းကုန်မည် ဖြစ်ပြီး၊ အချိုကလည်း ပြုတိပြတ်လွှင့်စင်ကုန်မည်
ထာတည်း။

ဤမြင်ကွုံးသည် ကျွန်တော့မျက်စိတ်တွင် ကြိုတင်ပေါ်နေ၏။

သို့သော် လက်တွေ့၌ ထိုသို့မဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့၏ကားသည် ရှည်လျား
သော တောင်ကျွောတခုအတိုင်း တက်၏၊ နောက်တွင်လည်း ကားများ
တစိတ်တန်းကြီး ပါလာ၏၊ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တချက်ကွဲ
လိုက်ပြီးနောက် ခရာပတ် လမ်းကြောင်းအတိုင်း စတင်ဆင်းခဲ့ရာ ဆန်တာ
မာဂရက်တာမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည့်တိုင်အောင်တည်း။

ခရီးသည်များလည်းကောင်လန်းပါး ဆင်းသွားကြ၏၊ ကားသည် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာ ရပ်နား၏၊ ခြေ လက် အငောင်းဆုံးပြီးသည့်နောက် ခရီး ဆက်ကြံ ပြန်၏၊ ဤဘုရားကြိမ်းကား ပြောပြန်အတိုင်း မောင်းနှင့်ရ၏၊ သွဲသော ပို့တို့ခို့သွဲ ဦးတည်နေသည့် အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းအတိုင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေတလျောက် ကျွဲ့ကို သွားရခြင်းပင်တည်း။

ကားမောင်းသွဲတို့သည် ထူးခြားသော ဥက္ကာအပြင်ကိုများ လက်ဝယ်ပိုင်သ နေပေါ့သလား မပြောတတ်ပေး သူတို့သည် အခြား တဘက်မှာ ကားလာအနသည်ကို အလိုအလောက်သိနေပုံပေါ်၏၏၊ တစို့ကျွန်တော်တို့၏ ကားမောင်းသွဲသည် ကားနှစ်စီး ရှောင်သာသော လမ်းတေး နေဖာတရှုသွဲ အရောက်တွင် အသာတေားကပ် ထိုးရပ်လိုက်၏။

တစ်ဆယ့်ငါးစောင့်ခန့်အကြော်၍ ကျွဲ့တဘက်မှ သတ္တဝါတကောင်နှင့် ပုံခိုင်းသုံးသည် အခြား ကားတစီးသည် တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ တော့၏၊ ဟုန်းကိုလည်း တတိတိ တိုးလာ၏၊ ဟုန်းသံသည် ကားလမ်းတေး၌ ကပ်ရှုတည်ရှုနေသော ကျောက်ကမ်းပါးယံနှင့် ရိုက်ခတ်ပဲတင်ထပ်နေ၏၊ ကားလမ်းကို ကျောက်တောင်စောင်း၌ ကပ်ရှု ထွင်းခုံး ဖောက်လုပ်ထားရခြင်းပင်တည်း။

ဘတ်(စိုး)ကားအမိုးသည် တကျောက်ကမ်းပါးယံစွန်းနှင့် လက်မ အနည်းငယ်များသာ လွှတ်၏။ ထိုကားမှ ယာဉ်မောင်းသည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြင့် လက်တဘက် ပြောက်ပြ၏၊ သူ၏မျက်စီအစုံကတော့ လမ်းကိုမှတပါး အခြားဘယ်ကိုမျှ မကြည့်ပေး သူသည် ဟုန်းသံတော်က် ထပ်မံ ပေးလိုက်ပြီးနာက် ကျွန်တော်တို့၏ကားကို ပြတ်ကျော်ရွောင်တိမ်းရှု ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သွဲ ခရီးဆက်လက်၏။

ကျွန်တော်တို့၏ကားမှ ခရီးသည် တစုံတယောက်ကမျှ သူကို သတိပြုမိပဲ့ဗော်းမရှိ၊ အဖွဲးအိုနှစ်ယောက်သည် ကံယ်ဟန်လက်ဟန် အမှုအဖြော်ပဲတ်သားထက်သန့်စွာ စကားပြောလျက် ရှိကြ၏၊ နောက်ပိုင်းကျကျွှေ့ ဧာရာယူထားသည့် အသက် ဆံငယ်ငယ် စံတွဲတွဲကတော့ ဦးခေါင်းချင်း ထိုးထိုး ထိုးထိုး ပင်လယ်ပြင်ကို လုမ်းမျှော်ကြည့်ယင်း စိတ်ကူးယဉ်းနေကြံဟန်တွေ၏။

အခြားခရီးသည်များကား ဒေသခံများ ဖြစ်ဖွှုစိုင်၊ သူတို့သည်
ပိုတိဖိန္မိဖို့သို့ တန္ထားသူ့များ သို့မဟုတ် ဆန်တာမားဂရက်တာသို့
သွားပြီး ပြန်လေသူများ ပြစ်စီးစာရွှေ့ရှိ၏၊ သူတို့အချင်းချင်းလည်း အပြန်
အလှန်သံနောက်သည် အလျောက် စောက်တတ်စုံစုံ စကားအကြောင်း
အနာတိကို ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏၊ သူတို့ပြော
နေသည့်အကြောင်းတို့ကို ဘတ်(စံ) ကား ထစ်းလုံးသာမက အိတလီ
တပြည်လုံးပါနာကြားသံရှိစေလို့သည့်အတိုင်းတည်း။

ကျွန်တော်တို့၏ကားသည် နောက်စုံ ကျွေးတက္ကာ့ကို ရွှေ့တရက်
ချိုးကျွေးလိုက်ပြီးသည်နှင့် ပိုတိဖိန္မိဖို့သို့ ဝင်နောက်မိတော်၏၊ ဘတ်(စံ)
ကားသည် လမ်းကျယ်တခုံး ရပ်တန်၏၊ ထိုနောက်တရိုက်၏၊ အမေးပြု
အနားယဉ် ပင်လယ် ကမ်းမြောင် ဒေသရှိ မြို့ရွာများ၏ ထုံးစံအတိုင်း
အပျော်ခရီးသည်တို့ စိတ်ဝင်စားလောက်သည့် အမျိုးမျိုးသော ပစ္စည်း
များကို ရောင်းချုပ်၏၊ ဘဏ်များ၊ ရပ်ရွာအုပ်ချုပ်ရေးရုံးများ၊ စားစရာ
များ ရောင်းသည့်ဆိုင်များ၊ ကုန်မာပစ္စည်းများ ရောင်းချုပ် စတိုးများ
စသည်ဖြင့် တည်ရှိ၏။

လမ်းသည် ဆိုပ်ကမ်းသို့ ရောက်သည့် တိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်း
မသိမသာ နှစ်မျိုးသွား၏၊ အောက်သို့အရောက်၌ ဆိုပ်ကမ်းထဲသို့
ဝင်သော ပေါင်းကူးတခုံတွင် အဆုံးသတ်၏၊ ထိုနောက်သည် အနည်း
ငယ်ကျိုးသောကြောင့် ကားများကိုပက္ခာရပေး၊ ပြီးလက္ခာပိုင်များသာ
ရှိသေးသော်လည်း အပျော်ခရီးသည်လက်ခံရေး လုပ်ငန်းကား အရှိန်
ပြင်စွာ စတင်နေချေပြီး

ပို့စ်ကိုများနှင့် ဓာများ ရောင်းချုပြုသော ဆိုင်တွေကိုလည်း တွေ့
ရှု၏၊ အောက်ပိုင်းတနောက်တွင်ကား အမြင်လွှာအောင် ပြုလုပ်ထားသည့်
ကိုယ်မှန့်နှင့် အခြားသော အချို့အဆိုမျိုးအမျိုးမျိုး၊ စားစရာအလီလီ
ဖြန့်ချို့ချင်းချေသော ဆိုင်များ၊ လှလှပပ ထူးထူးဆန်းဆန်း ယက်လုပ်
ထားသည့် ပြက်ခြောက်၌ထုပ်များ၊ ပန်းချိုကားနှင့် ပန်းပုဂ္ဂိုလ်များ၊
အရောင်လွှာင်မြှုံးသော ရှုပ်အကြံနှင့် ဘောင်းဘီတို့များ၊ အမျိုးသမီးတို့
အတွက် ဘောင်းဘီများ အစရှိသဖြင့် အားလပ်ရက်ကို ပျော်ပျော်

ရွှေ့ရွှေ့ အသံးချခံစားနှင့် လိုအပ်သမျှသော ပစ္စည်းများကို စွဲမျှချသည့် ဆိုင်များက အစီအရိတည်ရှိနေဖြတ်၏။

အခွဲမှာအမျိုးအစား သင်သီးများကိုလည်း ကြီးဖြင့်သီကုံးစွဲမျှင်း၏၊ သစ်ကျားသီးတွေ၊ သစ်အထုသီးတွေ၊ သုံးမြှောင့်ပုံ သမားသီးကျားသီးတွေ၊ မြှုပ်တောင့်တွေ စုပါဘ်ခြင်း၊ လိုချင်နာကို လုံသလောက်ကို ပိုင်းဖြတ်ဝယ်နိုင်၏။

ဤပစ္စည်းများသည် ကျွန်တော်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိ၊ ဝယ်လို စိတ်ကို ကြီးစားတွေနှင့်လှန်ပစ်နိုင်၏ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလော် ကျွန်တော်တွင်နှေလယ်စာ ကောင်းကောင်းတပဲ့နှင့် စပျစ်ရည် တပုလင်း အတွက် လုံလောက်ရုံမျှသာ ငင်ပါလာ၏၊ အိပ်ကုစ်ထွေ့ပါလာသော ငင်ကြုံး လျော့နည်း သွားသဖြင့် ‘ဘတ်ပျက် အာခြာအနေအရ’ နှေလယ်စာကို လျော့ပေါ့စီစဉ်ရတာမျိုး မဖြစ်စေလိုပေါ်။

ဤဒေသသည် ဝင်ငွေရရှိရေး အတွက် အဓိကအားဖြင့် အပေါ် စရီးသည်များ အပေါ်တွင်သာ အမျို့ပြုနေ၏၊ အခြားထွက်ကုန်ပစ္စည်း သို့မဟုတ် လုပ်ငန်း ပြောပလောက်မှ အင်မရှိ၊ သို့သော်လည်း တိုးတက်ကြီးပျားလျက် ရှိခြကြာင်းကို အထင်အရှား တွေ့နိုင်၏၊ လမ်းကျယ်ကြီး၏ တဆက်တဆက်၌ တိုက်တာအဆောက်အအုံသစ်များ အလျှို့အလျှို့ ပေါ်ထွန်းလျက်ရှိ၏။

အပန်းမြှုပ်နှံမြှုပ်နှံခြင်းသတ္တုလုံး၌ ပင်ကိုယ်သဘောဝ အနေအထား အတိုင်း ရှိုးရှိုးသားသားဖြင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိကြသော ကျေးဇား တို့သည် အမွှုမ်းအမံများဖြင့် ခြယ်စွမ်းအပ်သော စီးပွားရေးရွားနှုန်များ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလျက် ရှိကြပေန သဘောဝအလှုအပတ္တ်၏ ညျှင်ငွေဆွဲဆောင်မှု များ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ် ပျောက်ကွယ်ကုန်မည်ကို မိုးရိမ်ရပေ၏။

အထက်၌ ဖော်ပြပြီးဖြစ်သော ပေါင်းကုံးမှ ဝင်ရောက် လိုက်မည့် ဆိုပါလျှင် ဆိုပ်ကမ်းပတ်လည်တွင်တည်ရှိသော ကျောက်ခဲခင်းကျင်းထား သည့်နေဖားသို့အနေ၏။ ဤကွွဲက်လပ်၏ဝန်းကျင်၌ ကျိုးမြှောင်းသည့် ဝင်ပေါက်တနောက်မှုတော်းကို ကုန်းမြင့်တို့က ဝန်းရုံထားသောကြောင့် လေ

ပြင်း မှန်တိုင်း ကျော်စောအား အကောင်းဆုံးသော လေကွဲယ် အရပ်တရာပင်ဖြစ်တော်၏၊ လျောင်းအမြဲ့က်အမြားကိုလည်း တွေ့မြင် ရတို့၊ အချိုက့် ကျောက်ခဲ့များပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားပြီး မှုမ်းမံပြင်ဆင် လျက်ရှိ၏။

အချို့သောလျော်များသည် ရွက်လျော်များကင်းမဲ့ကာ လစ်လပ်နေသည့် ကမ်းပေါ်၌ပင် ဆိုက်ကပ်တည်ရှိနေကြ၏၊ ယင်းတို့အနက်မှ အတော်ကြီး သော လျော်များကိုကား ဤဗြို့ဖြင့်ချည်ထား၏၊ ကျွန်းတော်သည် ဆိပ်ကမ်းကို ပတ်၍ တည်ရှိနေသော ခြေသွားလမ်းအတိုင်း စားသောက်ဆိုင် များကို သတိထားကြည့်ရအကဲခတ်လျက် လမ်းလျော်သွား၏၊ တနေ့ စုသို့ အနောက်တွင် ပိုမိုကြိုးမားသည် တရာ့သော အပျော်စီးရွက်လျော် ပေါ်၍ လူတစ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခြေလျမ်းရပ်တန်ကြည့်ရမိ၏။

သူတို့သည် လူဝယ်များဖြစ်နေကြကြောင်းလည်း တွေ့ရပါ၏၊ အက်လိပ် လူမျိုးအချို့လည်း ထိုလူသို့က်ထဲတွင်ပါဝင်၏၊ ဆွဲယ်ထားများနှင့်အနောက် တော်ပသော တောင်းသီများကို ဆင်မြန်းထားကြ၏၊ ရယ်မောအော် ဟစ်နေကြကာ ရှုန်ပိန်ပုလင်းများကိုလည်း လူပ်ရမ်းပြနေကြ၏။

သူတို့ကြောင့် သဘာဝ၏အချမ်းမှုကလေး ပျက်စီးသွား၏၊ သူတို့၏ အသံများသာ ထွက်ပေါ်နေ၏၊ အခြားဘာသံကိုမျှ မကြားရပေး အချိန်ကား ကန္ဒရှိနီးပါးခြိုင်းပေါ်ပြီ၊ မြို့ကလေးသည် ယခုအချိန်အထိ ဆိပ်ရှုမှ နီးယင်းမတူသေး။

ဘယ်မှာ နှေ့လည်စာစားရပါမည်နည်း၊ ဆုံးဖြတ်ရသည်မှာ အခက် အခဲ ဖြစ်နေ၏၊ စားသောက်ဆိုင်တို့သည်လည်း တရာ့နှင့်တရာ့ များစွာ ခြားနားခြင်းမရှိ၊ အားလုံးအတူတူ၊ စားပွဲများ ကုလားထိုင် များကို အပြင်ပက်တွင် စင်းကျင်းထား၏၊ ကျွန်းတော့နည်းတဲ့ ယောင်လည်လည် ပြင့် ရွှေလျားနေသူအနည်းငယ်ကို ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိကြ၏။

နေ ထွန်းလင်း တော်ပလျက် ရှိုးသော်လည်း အပူရှိန် သံပ်မံပြင်း၊ နေဖောင်နှင့်တက္ကာ ဆိတ်ပြိုမ်သော မြင်ကင်းဂိုစွဲန္ာရှု စားသေားက်ဆိုင်၏ ဟန်ပြပြင်ဆင် မှုမ်းမံမှုထဲသို့ ဝင်ရောက် ခို့လွှဲရသည်မှာ ရွက်ဖွှာယ်တရာ့တော့

ဖြစ်နေ၏၊ ကျွန်တော်သည် စိန်ဖုဒယ်(လ) တပါလင်းမှာ၍ နေအောင်
ထဲ၌ ခင်းထားသော စားပွဲတလုံးတွင် ထိုင်လိုက်၏

လမ်းလျောက်စရာ ကောင်းသည့် နှေတင်နဲ့ ဖြစ်သော်လည်း ဤနေဖို့
လမ်းလျောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ၊ မမြှေအနေအထားကို ကြည့်ရသည်မှာ
လမ်းလျောက်လို့ အဆင်ပြနိုင်ဖွှဲယ် မရှိ၊ ဤအရပ်၌ နေထိုင်သူတို့သည်
စားလိုက် သောက်လိုက် မော်တော်ဘုတ်စီးလိုက်ဖြင့် အချိန် ကုန်လှ့နဲ့
စေသည်မျှတပါး အခြားသာလုပ်ကြပါသနည်း စဉ်းစားကြည့်၍ မရနိုင်။

ကျွန်တော်တို့ ကားဖြင့်လာနေက်ခဲ့သည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ လမ်းက
လွှဲ၍ ညနေခင်း အေးအေးခေါးခေါး လမ်းလျောက်စရာ နေဖုပ်၍၊

အဖျော်ယမကာကို သောက်လို့တော့ ပြီးပြီ၊ ဤဆိုင်၌ အေးသဖြင့်
ကြာကြာ အချိန်ဖြန်းမနေလို့၊ ချောင်ကျကျ တနေ့ရှုံးနေသော
စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်သို့ ကူးပြေားခဲ့ပြန်၏၊ ယခုဆိုင်၏ တည်နေပုံနှင့်
အခင်းအကျင်းကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း သဘောကျချင်စရာ ကောင်း၏။

ဆိုင်ရွှေး မူန်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရ၏၊ ဆိုင်ထဲတွင် လင်း
ရှင်းရှင်းနှင့် အခြားအနေကောင်းရဲ့မက သက်တောင့်သက်သာလည်း ရှိ၏၊
စားသောက်သူ ငည်သည်များကို ဖြစ်နိုင်သလောက် နင်းကန် ကျပ်ညံပ်
ပြတ်သိပ်စွာ လက်ခံသော ဆိုင်တဆိုင် ဟုတ်ပုံမပေါ်၊ နှုန်းများ ပေါ်၍
လက်ဖြောက် ပန်းပူရှုပ်လုံးများကို စီမံထုလုပ်ထားသည့်အပြင် အထူး
တလည်လှပသော ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ခါးတွေ့ထား၏၊ ကျွန်တော်သည်
စားသောက်ပြီး၍ ဆိုင်ထဲမှုပြန်မထွက်မီ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရှုခဲ့သေး၏။

ကိုယင်တို့ တောင်တန်းမှ ထွက်သော အင်တိနိုရီ ပယ်စုံရည် အချိုက်
မှာလိုက်၏၊ အခွင့်အခါသင့်တိုင်း၊ ထိုစပျော်ရည်အမျိုးအစားကို ကျွန်တော်
နသောက်လေ့ ရှိ၏၊ မီးနှား(မူာကြား စားသောက်ဆိုင်သော အစားအစာ
များကို ရေးသားဖော်ပြထားသည့် က်ပြား)ကို ဓာတ်ရှုင်လောင်စဉ်၌
ကျွန်တော့ထဲသို့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် နေက်လာပြီး ကောင်းနှီးဖုန်းဖုန်း
များကို ရွှင်းလင်း ပြောပြတော့၏၊ သူက ကျွန်တော့အား ဆာလောင်
မှုတ်သိပ်လာသူ တေယာက်ဟုလည်း မှုတ်ယူပုံပေါ်၏။

သူ စိတ်ချမ်းသာသလို ထင်ပါစေ၊ ဆိုင်ရှင် အမှန်အတိုင်း သဘော ပေါက်လာအောင် ထုတ်ဖော်လိုသည့် ဆန္ဒ ကျွန်တော်တွင် မရှိ၊ သူ၏ ဆိုင်ထဲ၌ စားသောက်သူများ မစည်ကား၊ ကျွန်တော်စားပွဲအပြင် အခြား သော စားပွဲနှစ်လုံး၌သာ ညည်သည်တွေရှိ၏၊ ကျွန်စားပွဲများတွင် လူသူ ကင်းရှင်းနေ၏။

သုက ကျွန်တော်အား အပိုင်းလေးပိုင်း အစီအစဉ် လေးမျိုးပါ၍ သော နေ့လယ်စာကို သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် မှာကြားစေလို၏၊ ကျွန်တော်ကား ထိုသို့မှာကြားခြင်း မပြုလို၊ နောက်ဆုံး၌ ဆိုင်ရှင်သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မျှ စွာ လက်လျှော့သွားတော်၏၊ ကျွန်တော်သည် ပေါင်မှန့်ကြပ် အချိုက် စား၏ ပယ်ရည်သောက်၏၊ အခန်းထဲ၌ နှစ်သက်စဖွယ် နှေးထွေးနေ၏၊ နှေသည် ပိတ်ထားသောပြေတင်းပေါက်မှုဝင်လျက် ကျွန်တော်အပေါ်သို့ ကျော်ကိုလျက်ရှိရ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စဖွယ် ပူဇော်၏၊ ကျွန်တော် သည်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လျှော့ညီစွာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိ၏။

ရန်ကျွန်မှ ပြန်မောက်လာ ကတည်းက နှေ့စဉ်နှင့်အမျှ မအားလပ် နှိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရေ၏၊ ပြောယ်လွှားဟယ် လုပ်ယယ်ကိုင်ယယ် ရန်းယယ် ကန်ယယ်နှင့်သာတည်း၊ ခုံတမ္မကား လောကကြီးတခုလုံးသည် နောက် တွင် ကျွန်ရှစ်ခုခဲ့ခြေပြီ၊ ရေတပ်မတော်၌ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထ ရှိသည့် ပုံစံ အတိုင်းပင်။

အလုပ်တာဝန်တရာ် ပြီးဆုံးသွား၍ နောက်ထပ်အသစ်သောအလုပ် တရု မရာသားမီချိန်၌ ခံစားရပုံကား ဘဝတဗ္ဗိုဇ္ဇန်လုတ်ခဲ့ရပြီးနောက် အသစ်ဖြစ်သော လုံးဝလည်းမသိသော ဘဝတဗ္ဗိုဇ္ဇန်မြောင်းနှင့်နေရသည့် ပမာတည်း၊ စက်ာပူတွင် နှစ်နှစ်ခဲ့နေခဲ့သည့် ကာလအတွင်း၌ ကျွန်တော် နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်းခဲ့သာ မိတ်ဆွေများ၊ အသိများသည် အတိုင်း ကျွန်ရှစ်ခုကြေားပြီ၊ သူသို့ထဲက အများစုသည် ကျွန်တော်နှင့် ပြန်လည် တွေ့ကြုံဆုံးကြတော့မည် မဟုတ်။

အချိုက်မှာကား အကြောင်းအားလျော်စွာ အမျှတ်မထင် ပြန်လည် တွေ့ကောင်း တွေ့နှင့်စဖွယ်ရှိ၏၊ သို့သော် ကျွန်တော် သိခဲ့သော အခြေ အနေမျိုး ပုံစံမျိုး ပြစ်တော့အဲမထင်၊ မူလအခြေအနေထက် မြင့်ထက်

လာခြင်း၊ ကျစင်းသွားခြင်း စသည် လောကမ္မတရားကို သွေတို့လှန် ဆန်နိုင်ကြမည့်မဟုတ်။

မိတ်ဆွဲကောင်း အများအပြားကို ယခုကဲ့သို့ မရောင်သာမလွှာသာ ဆုံးရုံးစွန်လှုတ်လိုက်ရသည့် အဖြစ်ကား ပြန်လည်ထွေးမိတိုင်း ရင်နာစရာ ကောင်းလှု၏၊ ထိုမိတ်ဆွဲများထဲတွင်လည်း လူမျှီးအသီးသီး၊ နိုင်ငံသား အပြားပြား ပါဝင်ကြကုန်၏။

ယခုအကြိမ်၌ ကျွန်တော်အဲဒို့ ချစ်မိတ်ဆွဲများနှင့် မလွှာသာ၍ ခဲ့ခွာ ရသည့်မှာ အတိတ်၌ ကျွန်ရစ်ခဲ့ပြုဖြစ်သော အတွေ့အကြုံများထက်လည်း ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးခြား ခဲ့ခြင်းလှု၏၊ အကြောင်းမှုကား ရေတပ်မတော်၌ ကျွန်တော်အတွက် နောက်ထပ် အလုပ်ရှုတော့မည် မဟုတ်သောကြောင့် တည်း။

ကျွန်တော်သည် သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ် တိုင်တိုင် စစ်မှုထမ်း ခဲ့ပြီးနောက် ရေတပ်မတော်မှ တွက်ခဲ့ပြုဖြစ်ပါသည်၊ အေးအေးအေးအေး အနားယူ စတော့မည်လား၊ အငြိမ်းစားတော့မည်လား၊ မဟုတ်ပါ၊ အနားယူရန် မဟုတ်ပါ၊ အငြိမ်းစားရန်မဟုတ်ပါ။

ဤစော် ဤအခါ့၌ သက်တောင့် သက်သာဖြင့် အေးအေးလှလှ အနားယူအငြိမ်းစားနေနိုင်ရန် မလွှာယ်ပါ၊ လုပ်ငန်းအသစ်တာခုကိုရှာရန် အတွက် ထွက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်၊ ဘုရင်မ၏ အဗုံးတော်ကို ထမ်းဆောင်နေရာမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတာခုချု၏ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာသို့ ကွေးပြောင်းခြင်းဟူ၍ ဆိုရမည်ထင်ပါသည်။

ထိုအခါ့ လောကသစ်၊ လုပ်ငန်းသစ်၊ အတွေ့အကြုံသစ်နှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်၏၊ သို့သော် ကိုစွဲမရှိ၊ စိုးရို့မြင် ကြောင့်ကြခြင်းလည်း မဖြစ်မိ၊ ကျွန်တော်အတွက် ပုံစံချေသားသည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ ဟူသည် မရှိ။

မိမိအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေသည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြစ်ရ မည်ဟူ၍ လျေနံပါးထစ်သတ်မှတ်မထား၊ အခြေအနေနှင့်အညီ ကျင့်သုံး နေထိုင်တော်ရမည်သာဖြစ်၏၊ ကျင့်ပြုအားထုတ်ခဲ့သော တရားကလည်း ထိုသို့နှင့်သူ့နှင့်ရန် အထောက်အကူ ပြုပွဲယူရှိပေ၏။

တရားလေ့ကျင့်သည်ဆိုစာ၌ ကျွန်တော်သည် နှစ်စဉ်ဘဝတွင် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရသည် အခက်အခဲ အကျေပွားတည်းများကို တုံ့ပြန်ဆိုင်ရန်အတွက် ထစ်တရာ့ကို ရှာဖွေခြင်းသည်သာဖြစ်၏၊ သို့သော် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည် တိုကို တော်တော်နှင့် ပြည့်စုံကုံးတွေ့စွာ သဘောမပေါက်နဲ့၊

အယူအဆသစ်များနှင့် ကိုက်ညီယပ်မိအောင် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မသိတော် ဖြစ်ခဲ့သည် အချက်များ (၁၀) ထိုစဉ်က ကျေည်ခြင်း မရှိခဲ့သည့် အချက်များကို ပြန်လည်ချေည်ရခြင်း၊ စိတ်၏အလေ့အကျင့် ကိုသာ မက တုံ့ပြန်မှုကိုပါ ထပြည့်ဖြည်း တဆင့်ပြီး တဆင့် အခြေအနေ ပြောင်းလဲစေရခြင်းစသည် ကိစ္စအားလုံးနှင့်တက္က ယင်းတို့နှင့် ပတ်သက် သော ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ကို အလျင်စလိုသော် လည်းကောင်း၊ အတင်း အဓမ္မသော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ချမှတ်၍ မရရှိပေး၊

ယင်းတို့သည် အချိန်တန်သောအခါမှ ဖြစ်မြောက်လာနိုင်သည် ကိစ္စ ရုပ်များသာဖြစ်ကြ၏၊ ကျွန်တော်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်စုံ၍ လေ့ကျင့်ပြီးသား ဖြစ်ခဲ့၏၊ ကျင့်သားရပြီးသား ဖြစ်ခဲ့၏၊ သို့သော် ယခုစား အချို့ကိစ္စများ၌၊ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို မိမိတို့က မချမှတ်သင့် ကြောင်း သဘောပေါက်လာ၏၊ လုပ်ဆောင်သင့်သည်မှာ စိတ်ရှည်ရည် ထားကာ သည်းခံစောင့်ဆိုင်း နေရန်ပင်ဖြစ်၏၊

အချိန်ကျမောက်လာသည်ရှိသော် ယထာဘူတကျသည့် အဖြေသည် အလိုအလေ့က် သဘာဝကျကျ လုံးဆော်အေးတီးမှုမရှိပါ ထွက်ပေါ်လာလုံရှိ၏၊ အဇားပြီးသည်ကိစ္စမှန်သမျှတွင် ရုတ်တရက်ဆုံးဖြတ်ချက် မချသင့်၊ အချိန်ကောင်းစွာ ယဉ်သင့်၏ ထိုအခါမှသာ လေးနက်သည် အတွင်းစိတ်၏ အယူအဆမှန်သည် သဘာဝကျကျ ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိ၏၊

သတိပဋိသာန်တရားကို လက်ဖွေ့ စမ်းသပ်ပွားများ အားထုတ်ကြည့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးပြတ်ချက်ချရန် လိုအပ်ပါ သေးသလော့၊ ကျွန်တော် အတိအကျေမပြောနိုင်၊ သို့သော် အတိအကျေ ပြောနိုင်သည် အချက် တချက်တော့ ရှိ၏၊ ယင်းကား ထတိပဋိသာန် ပွားများခြင်း

အားဖြင့် အယူအဆသစ်၊ အတွေးသစ်၊ စိတ်ကူးသစ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်တည်း။

သတိပဋိဘန်တရားကို ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် အလေ့အကျင့်တရပ်ဖြစ်လာအောင် နှစ်နည်းနှစ်လမ်းပွားများနှင့်၏။

ပထမနည်းကား ဝမ်းမြိုက်၏ ဖောင်းမှုပိန်မှုကို ရှုမှတ် လေ့ကျင့်ရန် ဖြစ်၏၊ နံနက်အိပ်ရှုမှ ထပြီးတိုင်း ပိမိ၏အခန်းသည် အကယ်၍ တိတ် ဆိတ်ပြိုပ်သက်လျှင် ပိမိ၏အန်းထဲတွင် ဖြစ်၏၊ သွှေမဟုတ် ကမ္မဏ္ဍာန်းတရား ပွားများအားထုတ်ရန် အတွက် သီးသန့် သတ်မှတ် ထားသော အခြားအခန်း တခန်းထဲ၌ ဖြစ်၏ အားထုတ်နိုင်၏၊ အန္တာင့်အယ်က ကင်းမြဲစွာ အားထုတ်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်ရန်သာ အဓိကအားဖြင့်အရေးကြီး၏။

အတတ်အတန် အားထုတ်မိသောအောက်၌ ကိုယ်ရေး စိတ်ပါ ထိုက် ထင့်သည့်အားလျော်စွာ တည်ပြုမှုရလာမည်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ဖြင့် မူန်မျှန် ဆက်လက်အားထုတ်ပါက ဉာဏ်အလင်းရလာနိုင်၏၊ စတင် အားထုတ် ခါဝါ၌ နံနက်တိုင်း အနည်းဆုံး နာရီဝက် အချိန်ယူသင့်၏၊ လူသစ် ထပေါ်သောက်အနေဖြင့် စိတ်ကို ဝမ်းမြိုက်၏ ဖောင်းမှုပိန်မှုအပေါ် စူးစိုက် ထားရန် မလွှာယ်ကြုံ၊ အခက်အခဲတွေ့နိုင်၏၊ ဖောင်းပိန်လွှာပို့ရှုးမှုပေါ်ဝယ် စကြန်အနည်းငယ်များသာ စိတ်တတ်နေလိုက်၊ တခြားသို့ ပွဲလွှင့်သွားလိုက် ဖြစ်နေလေ့ရှိ၏။

မည်မျှကြောအောင် ထိုင်ရမည်နည်း ဆိုသည်အချက်မှာ ပုံသေမရှိ၊ ယောဂါသည် ပိမိ၏စိတ်ကို မပျော်လွှာင့်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်းရာက် အောင် မည်မျှ လျှင်လျင်မြှင်မြှင် စွမ်းဆောင်နိုင်သနည်း ဆိုသည်အချက် ပေါ်တွင် မူတည်၏၊ အထိုက်အလျောက် ကျွမ်းကျွင်နိုင်နှင့်လာသော အခါ့်ကား ဆယ့်ငါးမြိန်အထိ အချိန်အတိုင်းအတာကို လျှော့နည်း သတ်မှတ်ရှု ရရှိ၏။ ဤကား အတိုင်းသော တရားထိုင်ချိန်ပင်တည်း။

ဤများထက် တို့၏ အချိန် တို့တောင်းချင်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ ထိုင်သည့်အချိန် တို့လွှန်းလျှင် အကျိုးမရှိနိုင်။

ကျွန်တော်အနေနှင့်အား တခါထိုင်သူ၏ အနည်းဆုံး နာရီဝက်ကြာ
ထိုင်လေရှု၏၊ သို့သော် တခါ၌ ကျွန်တော်သည် ရွှေစေတီဆရာတော်အား
တွေ့ဆုံးမော်၏၊ ဆရာတော်က ကျွန်တော်တွေ့နှစ်ယောက် အတူ တရား
ထိုင်လျှင် ကျွန်တော်အတူက် အထောက်အကူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြင် မိန့်ကြား၏၊ ထိုင်ခဲ့ကြသည် အချိန်အတိုင်းအတာကား ဆယ့်ငါးမိန့်
ပြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဓမ္မာရုံ၏ မာကျာသော ကြမ်းပြုပေါ်တွင်
ထိုင်ကြခြင်းပင်တည်။ ထိုင်ရသည့်မှာ ဘက်တောင့်သက်သာ မရှိပေါ့
ထိုထိနေရက်နောက် အားထုတ်ခြင်း မပြုနိုင်၊ သမာဓိမရာ၊ စိတ်က ပျော်လွှင့်
နေပေါ်၊ ကြုအခြေအနှံး ကျွန်တော်သည် နာရီဝက် သို့မဟုတ်
နာရီဝက်ထက် ကျော်လွှန်အောင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုင်နိုင်မည်
မဟုတ်၊ ခြေမျက်စီများက နာကျ်လျက်ရှိကြကြောင်း သတင်းပေးလျက်
ရှိပေပြီ၊ ကြုအချက်ကို လျှစ်လျှော့ရှုထားခြင်းငါး၊ မစွမ်းနိုင်။

ရွှေစေတီ ဆရာတော်သည် ဆယ့်ငါးမိန့်အကြာ့၏ တရားထိုင်နှင့်
ရှုံးရှုတရာ်ကို ထွေက်ပေါ်လာ၏၊ သမာဓိရလျှင်ပြီးကြောင်း ကြုယ့်
ထိုင်ရုံနှင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းတို့ကို မိန့်ကြား၏။

ပုဂ္ဂိုလ် တိုးတယောက် အနေပြင့် အထက်ပါ ပုံစံအတိုင်း မည်မျှ
အချိန်ကြာကြာ အားထုတ်နိုင်သနည်း၊ အချိန်ကုန်သတ်ချက် အတိအကျ
မရှိ၊ လျှော့ခားထစ်ပြော၍ မရှိနိုင်ပေါ့ အချိန်ကြာကြာ ထိုင်နိုင်ခြင်း
ရှိမရှိ ဆုံးသည့်မှာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ပေါ်တွေ့ငါး မှတ်ည်၏။

မိမိရယူနိုင်သော အချိန်သည် တရားထိုင်ရန်အတူက် အဆင်ပြုခြင်း
ရှိသလော၊ မိမိသည် တည်ပြုမှတ်စွာဖြင့် ကြာကြာယိုင်နှင့်ခြင်း
ရှိသလော၊ သမာဓိ အားကောင်းခြင်း ရှိသလောဟူသည့် အချက်များ
ပေါ်၍ အမို့သဟဲပြုနေ၏၊ ထို့အပြင် အငေးအကြီးဆုံး အပျက်တပ်လည်း
နောက်ဆုံးအနေပြင့် ရှိနေသော၏၊ ယင်းကား စိတ်ဆိတ်ပြုမှုပေါ်၍
ရှိမရှိ ဆုံးသည့်အချက်တည်း။

ဆူညံသံတို့သည် ကမ္မာန်းတရားအတူက် ကြီးစွာသော ၁၉၄၁၁က်
အယ်ကြပြစ်၏၊ အိမ်ထဲတွင်ပြစ်စေ ထမ်းပေါ်တွေ့ပြစ်စေ နံနက်မိုး၊ ယာက်

သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆူညံသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိ၏၊ မြို့ကြီးတွင်း
အသံတို့သည် ပိုမိုကျယ်လောင်ရုံမက အဆက်မပြတ်လည်း ထွက်ပေါ်
နေလေ့ရှိရကား ယောဂီအား အကြီးအကျယ် အနောက်အယုက် ပေးစ.။
၏၊ ထို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သူမျှ အသံလုံသော အခန်းတခန်းရောင် စိစိုး
ဖန်တီးနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး၊ ပြတ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားလိုက်လျှင်
နောက်ယုက်ကြမည် ဆူသံညံသံတို့ အင်တိုက်အားတိုက် ဝင်းနောက်လာ
နိုင်ဖွဲ့ယ်မရှိ။

တံခါးပေါက်ကိုလည်း ပိတ်၍ သော့ခတ်ထားလိုက်ရန် လိုအပ်၏၊
ထိုသို့မဟုတ်ပါက အခန်းထဲသို့ တစ်တယောက် ဝင်းနောက်လာဖွဲ့ယ်ရှိ၏၊
သမာဓိရရှိပိုအတွက် အငွေးက်အားယုက် အဟန်အားတရပ် ဖြစ်လာ
နိုင်၏၊ တရားထိုင်နှစ် ဖြစ်နိုင်သူမျှ တသီးတသန့် ရှိသင့်၏။

ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံ့ကောင်းများကို
အသေးစိတ် ပေးထားသော စာအုပ်ပေါင်း၊ အမြှေ့က်အမြှေး၊ ထွက်
ပေါ်ပြီးဖြစ်ရာ ကြိုစာအုပ်ထဲ၌ သာမည့်အချက်တိုကို အကျယ်တံ့ဝင့်
တင်ပြနေရန် မလိုအပ်တော့ပေ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ခါး၌ ကိုယ်လက်သနစင်ရန် လိုအပ်ခြင်း ရှိမရှိ၊
ထားရှိရမည့် ကိုယ်အနေအထား၊ ထိုင်ပုံထိုင်နည်း၊ ဝတ်ဆင်ရမည့် အဝတ်
အစား၊ အစရိုသည့် အကြောင်းအရာတို့ကိုလည်း ကြိုကဲသို့ စည်းကမ်းပိုင်း၊
ဆိုင်နှစ် အတွေ့အကြုံများပြင့် ပြည့်စုစုပ်ကြကုန်သော ပညာရှင်
အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ အပေါင်းတို့က ပိမိတို့၏ အကောင်းဆုံးသော
စာအုပ်များတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။

ကြိုမည့်သော သတိပဋ္ဌာန် ကျင့်စဉ်သည် ဆင်ခြင်ရသည်မှာ လွှာယ်ကွဲ
ခြင်း၊ ရှုံးရှင်းလင်းလင်းရှိခြင်း၊ အလွှာယ်တက္က နားလည်သောပေါက်
နှင့်ပြီးထင်ရှုံးရာကိုရှုရခြင်း၊ သတိကြပ်ထားရခြင်းဟုသည့် ဝိသေသများ
ဖြင့် ပြည့်စုံလျက်ရှိသည်ကလွှာ၍ အခြားသော ယေဘုယျလက္ခဏာတို့တွင်
. အခြားအခြားသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့နှင့် များစွာအခြားနားခြင်း၊ မရှိရတား
ကျွန်းတော်သည် အရေးမကြီးလှသည့် အကြောင်းအနာတိုကို တစ်း
တနား၊ ရုံးသားတွင်ပြနေရန် ဆန္ဒမရှိပေ။

ခုတိယန်းလမ်းမှာမူ နေအခ တွင် ဖြစ်စေ ညာအခတွင် ဖြစ်စေ စိတ်ကို တည်ပြုမြတ်အောင် ထားနိုင်ရေးအတွက် အပိုးအတန်ဆုံးသော လေ့ကျင့်ခဏ်ပင်ဖြစ်၏၊ လေ့ကျင့်ရှုမှတ်ခြင်း မပြုပဲ လွှတ်ထားမည်ဆိုပါလျှင် စိတ်သည် ပေါက်လွှတ်ပဲစား သွားချင်တိုင်း သွားနေမည်ဖြစ်၏၊ ပုံစွဲတွင် ချင်တိုင်း ပုံစွဲတွင်နေမည်ဖြစ်၏၊ မကောင်းသည့် မလိုလားအပ်သည့် အာရုံများပေါ်သွေး သက်ရောက်နေမည်သာတည်း။

များသောအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ စိတ်တို့သည် ကြောင့်ကြုံ၊ တက္ကာ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ကာယိကရှုက္ခ၊ ဓမ္မတသံက ခုက္ခ စသည့် ကိုလေသာတရားများနှင့် ကင်းလေ့မရှိပေး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလုံးကို အလွန်ပင် အနှစ်ဖုယ်ပေးလေ့ရှိကြ၏၊ တရားအားထုတ် ရှုမှတ်နေသော အခါ အမျိုးမျိုးသော လောဘ ဒေါသ ကိုလေသာများ ဖြစ်ပေါ်လာ နှင့်ခွဲ့ မရှိတော့ပေး ကြုံကား သတိပဋိနှင့်တရား၏ အခိုက်အကျဆုံးသော ဝိသေသလက္ခဏာ့ပင်ဖြစ်၏၊

သတိပဋိနှင့်တရားသည် ကိုလေသာ အမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ကျော်ကျက်စားနေသော စိတ်ကို ယင်း၏ စားကျက်မှု ဆွဲထုတ်ဆောင်ယူလာ ပြီးနောက် ထိုင်နေလျှင်လည်း ထိုင်မှု ထိမှု၊ လမ်းလျောက်နေလျှင်လည်း ခြောက်များ၏ လွှပ်ရှားမှု၊ သွှေ့မဟုတ် ခန္ဓာ၏ အခြားတန်ည်းနည်း သော လွှပ်ရှားမှုတို့ပေါ်တွင် သက်ရောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကြုံသွေ့ဖြင့် လေ့ကျင့်သားရှုံး သမာဓိအားကောင်း လာသောအေါ ယောဂံသည် သက်တောင့်သက်သာ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် အချိန် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နိုင်စမ်းရှိလာ၏၊ ဝမ်းပိုက်၏ ဖောင်းမူပိန်မှု အပေါ်၌ အစဉ်တစိုက် သတိကပ်ထားလျက် အကြောကြီးထိုင်နေလင့်စား သေးမှ ကြည့်မြင်ရသူ တယောက်အတွက် ထိုယောဂံသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများအားထုတ် နေကြောင်း၊ ထူးခြားသော ကိစ္စတာခုက္ခ ပြီးပမ်း လုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိမြင်နားလည်လိမ့်မည်မဟုတ်၏။

ထိုသွေ့ နှလုံးသွေ့ရှုမှတ် နေသည်မှာ စိတ်ကို သက်တောင့်သက်သာ ထားရှုလျက် ဤမ်းပြီးအေးအေးနေထိုင်တတ်သည် အလေ့အကျင့်တရာ့ပြု ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကြီးပမ်းအားထုတ်ခြင်းပင်တည်း။

အားထုတ်ဖန်များသောအခါ အလေ့အထ တရပ်လည်း မူချေမွေ့
ပြစ်ပေါ်လာ၏၊ လောဘ ဒေါသ မောဟစသည့် ကိုလေသာတရားတိ
နှင့်သာ အကျိုးတဝ် ရင်းနှီးချေစင်နေလေ့ရှိသော စိတ်သည် မီမံ၏
အကျင့်စရိတ်ဟောင်းကိုစွဲ၏၊ အပေါင်းအသင်း ဇွဲဌးရင်းဟောင်းတို့
နှင့်လည်း လမ်းခွဲ၏။

စင်စစ်၌ ကောင်းသောအလေ့အကျင့်တခုကို ပြုစုပ္ပါးတော်ယူခြင်း
ပြင်သာ အကျင့်စရိတ်ဆိုးကို ပယ်ရှား တိုက်ထုတ်ခြင်းငှာရနိုင်၏၊ စိတ်
သည်လည်း လောဘ ဒေါသ မောဟတရားတို့၏ နိုပ်စက်ကလူပြုမြှင့်၏
ခံနေရသည့် အခြေအနေဟောင်းထက် ယင်းတို့နှင့် လမ်းခွဲသားသည်
အေးပြီးချမ်းသာသည့် အခြေအနေသစ်ကို ပိုမိုနှစ်သက်သတေသကျမည်
သာတည်။

ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာဝ နောက်ဘဝစစ်ပြုပြင်၌ ရုန်းကန်လူပ်ရှားကြယ်း
ကာယစ်ဘွဲ့ နှစ်ပြာလုံး ပင်ပမ်းနှစ်းလာလေ့ရှိကြ၏၊ အာရုံးကြောများ
တင်းကျေပ်လျက် ရင်လေးစိတ်လေးလာလေ့ရှိ၏၊ ထိုအားဖြူ ‘ဘဝအဆိပ်
အတောက်’တို့ ပြောပျောက်သွားစေရန် အားကိုးစုရွှာဖွေကြ၏။

စိတ်ပြီးဆေးများ သောက်သုံးမြှုပ်၏၊ မိန်စာနည်းပယ်ကြာ နှေ့စဉ်
စိတ်အလေကျင့်ခေါ်း လုပ်ခြင်းအားဖြင့် မီမံတို့၏ ဝဝဝနာ ပြောပျောက်
လို့မည်ဟု ယုံကြည်ပြောလင့်လာကြ၏၊ စင်စစ်ကား သူတို့သည် လမ်းလွှာ
လိုက်နေကြခြင်းသာပြု၏၊ သူတို့လျောာက်ရမည်လမ်းကား ထိုလမ်းမျိုး
များမဟုတ်၊ မီမံတို့၏ ဘဝအသီအမြှင်ကို အပြီးအပိုင် ပြောင်းလဲပစ်ရန်
သာတည်။

အထက်ပါအတိုင်း ဘဝအသီအမြှင် ဝပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရန် အလိုင်း
သတိပဋိဌာန် ရှုပွားရမည်ပြု၏။

တရားအကျင့် မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပျော်း
ထားရှု ပန်းတိုင်သို့ နီးတပ်လာနိုင်၏၊ သတိပဋိဌာန်ပွားများနှင့် ထူးထူး
ဆန်းဆန်းများ၊ သို့မဟုတ် တန်ခိုးကြွိုပါ၏များ၊ လူသာမန်တို့စွဲ့မြှင့်းဆောင်
နိုင်ခဲ့သော အခြင်းအရာများ မပါပေါ်။

တရားရွှေမှတ်ခြင်းဖြင့် အလိုမရှိအပ်သော ကိုလေသာတိုကို ပယ်ရှား ယန်တားနိုင်သည်မှာလည်း ကျော်တော် ကု၍တွေ့ပ်ခြင်း၊ ထိုအပြင် စိတ်ကို အလယ်သုပ္ပါလုပ်နေစေခြင်းမပြုပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားပေါ်၏သားရှိ နိုင်ခြင်းအားဖြင့် အဆင့်တယ်မြို့တယ်မြင့်တက်လျက် နောက်ဆုံးသော ပန်တိုင်သို့ ထိုင်အောင် ဆိုက်နေက်နိုင်ကြောင်း ကိုလည်း ကျော်တော် ကိုယ်တိုင် အရှုပ်အရောင် တွေ့ပြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ဤကား စိတ်ဝင်စားစုံ အကောင်းဆုံးသော တွေ့ရှုချက်ပင်။

ထိုအခါ့၌ အပြင်းအထန် ကြိုးစားသတိပြုနေစန္ဒမလိုတော့၊ ဘာသိ ဘာသာ သက်တော်လုပ်သက်သာကလေးနှင့်ပင် စိတ်သည်ဖြုပ်နေ၏၊ တည် နေ၏၊ ပင်ပန်းသည်သော့၊ အစွမ်းကုန်အားထူးရသည် လက္ခဏာတွဲ သည်လည်း ကြော်ပျောက်ပျောက်ပျောက် ပျောကဲသွားကြတော့၏၊ သူတွဲ အဝား ဉာဏ်သစ်၊ အသိအမြင်သစ်၊ အခတ္ထအကြုံသစ်တမျိုး သစ်ထွန်းလာ တော့သတည်း။

ဆိုင်ထဲတွင် လူသူကင်းရှင်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရကား ကျော်တော် ကြိုးကုတ်အားထူးရသည် တရားအလုပ်ပေါ်၏ အထိုက် အလျောက် ပြန်လည်ဆင်ခြင်းဆုံးသပ်ခြင်း ပြုနိုင်၏။

နေလည်အာအဖြစ် နေ ကိုသပ် ဘာတွေမှာကြေား စားလို့စားလိုက်မီ ခဲ့မှုန်းပင် မသိတော့၊ စားသောက်လိုကား ပြီးဆုံးသွားချေပြီး။

မိုးကောင်းကင်ထက် ခပ်နိမ့်နှင့်၍ မိုးသားတိမ်လိပ်တို့သည် တရိပ်ရိပ် ရွှေသွား နေကြ၏၊ နေဝန်းကို မိုးတိမ်ထိုက ဖုံးအုပ်ခြင်း ပြုလိုက်၏၊ အမျိုးသမီးအချို့သည် ဆိုပ်ကမ်းတရိုက်၌ ခဲ့းသားသည့် ကျေးကိုခဲ့များ ပေါ်မှ ပြောသမီးလျက် ခပ်သုတ်သုတ်လျောက်သွားကြ၏။

ပင်လယ်လေအေးကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ် နေသောကြောင့် သုတိုင်ပခုံးများထက်တွင် ရွှောစောင်ကလေးများကို တင်းတင်းခြုံသားကြ၏၊ မိုးရွှောတော့မည်မှာကတော့ မူချာ၊ အမျိုးသမီးတို့သည် မိုးလွှတ်အောင် သုတ်ခြေထင်နေကြခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်တော်ဘတ္တက်လည်း အခါန်တန်၍ အီမို့ပြန်ရချေတော့မည်တဲ့၊
အခါန်များများမကျွန်တော့၊ မိနစ်အနည်းငယ်သာကျွန်တော့၏၊ ဂျို့အာ
မြို့သို့ ပြန်မည့် ဘတ်(စံ)ကားကိုမှုပ်၍ သွားရချေတော့မည်။

သတော်ပေါ်သို့ ပြန်စေက်သည်ရှိသော် အေးအေး အေးအေး
ခြင်ဆင်သုံးသပ်၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်၊ ပင်လယ်ခရီးရှည်၏ ငနာက်ဆုံး
သော ရက်များ၌ သတော်ပေါ်တွင် ပါတီပွဲများဖြင့် စည်ကားပေတော့
မည်၊ ထိုပွဲလမ်းအမ်းအနားတို့ကို ရှေ့ငဲ့ရှားပုန် လွယ်ကူမည်မဟုတ်။

ရက်ပေါင်းပျောစွာ ကြောအောင် အတွေ့တက္က ရှိသွားခဲ့ကြရသော
ကြောင့် ခရီးသွားဖော်အချင်းချင်း ပသိချင်လွှဲပင်မရားတော့ပေ၊ သတော်
ခရီး စားပေးကာ ကိုယ့်အစုံကလေးတွေနှင့်ကိုယ် ဟိုနားတစု သည်နား
တစု ရှိခဲ့ကြ၏၊ ထိုနောက် ကိုယ်လက်လွှဲပ်ရှား အသောင်းအညာပြု
စေရန် ကုန်းဘတ်ပေါ်တွင် ကစားခုန်စား နည်းအူမျိုးမျိုးတို့ကို သင့်
တော်သလို ကစားခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ အဖုပ်အစုံကလေးများ အဖွဲ့ကလေး
များ ပိုမိုများလာ၏။

ယင်းနောက်တွင်တော့ ဘရ်(ချိ)တို့ ပိုကာတို့ကိုပါ စစားခဲ့ကြ၏၊
သို့သော် ခြုံရှု၍ ဖြည့်လျင်ကား နိုင်ငံခြားသားတို့ (အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ကြိုသတော်သည် နိုင်ငံခြားသတော်ပင်) သည် ပြီတိသုတ္တိ၏
ဓလေ့ထုံးခံကို အရက်ဆိုင်ခန်းထဲတွင်မှတ်ပါး လေးစားခဲ့ကြ၏၊ သို့သော်
ယခုခရီးသုံးခါးလာသော အခါးစွဲင်ကား တယောက်နှင့်တယောက်၊
တရှုနှင့်တစု၊ တဖြေနှင့်တဖြေ၊ ကြေးနှုန်းသိကွာ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းပြု
ဆက်ဆံများ စတင်အရည်ပော်စပြုချေပြီ။

မကြောမိအတွင်း တယောက်နှင့်တယောက် လိပ်စာ အပြန်အလှန်
တော်းကြတာတိုကတိကဝတ် ပြုကြတားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပြစ်ပေါ်လာ
ပေတော့မည်၊ ရှိုးကလည်း ဆုံးအုံများများ ပြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလော့။

ထိုသို့သော ကြော်နှေမျိုး၌ ကျွန်တော်သည် တယောက်ထိုင်ပြီး
အထွေးများကို ဆက်ယက်ကွန်များ မနေလိုပါ။ စားထားသော ဒေသား

အစာတိုကို အစာကျေအောင်လုပ်ဖို့ လိုအပ်သလို ကျွန်တော်ပွားများ အားထုတ်ထားသော သိမ်းပေါက်ထားသော ကမ္မားနှံတရား ကို 'အစာကျေ' အောင် ပြုလုပ်ရန်မှာလည်း နောက်ထပ် အချိန်များစွာ ယူရှုံးမည်ဖြစ်၏။

ပျော်ပျော်းဆူးသုတေသန နောက်ပြုရှိနိုင်ကို ခံယူယင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လည်ထုံးသပ်ရသည့်မှာ အဆင်ပြုလျှင်၊ အရေးကြီးသည်ကား ကျိုတရားသည် ကျွန်တော်နှင့်အဲတွေ အမြှုပိန့်မည်လား သို့မဟုတ် အရင်က ကျွန်တော် ကျင့်ကြုံအားထုတ်ခဲ့သူးသော တရားများ၏ နည်း အတိုင်း ဓမ္မများသာ လက်ကနဲ့ ပေါ်လာပြီး ပြန်ရှုပျော်ကွယ်သွားမည် လား လေ့လာအကဲခတ်ရန်ပင် ဖြစ်၏။

အရင်က ကျင့်ခဲ့သူးသော တရားတို့သည် ကျွန်တော်အား ပထမတော့ ကျမ်းကျင်သူ တရားရှင်အဖြစ် တခက်ဖြစ်နေစေခဲ့၏၊ ထိုနောက် အလန် ကြာသွားသောအခါ အယောင်ဆောင် ကျမ်းကျင်သူအဖြစ်သို့ကူးပြောခဲ့သွားစေခဲ့၏၊ ထို့ကြောင့် ပိုမိုကြာသောင်း သွားသည်တွင်ကား 'တခါက ကျမ်းကျင်သူ' သို့မဟုတ် တရားကို လုံးဝှေသုံး မေ့သွားသူအဖြစ်သို့ လျော်ကျသွားစေခဲ့၏။

သို့သော် ယခု သတိပွဲဘန်တရားကား အချိန်ကာလ ကြာသညှင်း သွားသည့်တိုင်အောင် ထိုသို့ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်းပါ။

အချိန်ကာလ အားလျော်စွာ မူန်ဝါးပျောက်ကွယ် သွားလိမ့်မည် မဟုတ်၊ အမြှုပိန်သန်နေအောင်လည်း မလွှဲမသွေ့ လုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်၏။ ရွှေတွင် ကျွန်တော်အတွက် ခက်ခဲသော နှေ့ရှေ့များ တည်ရှုနေဖာ ကျွန်တော်သည် သတိပွဲဘန် ကျင့်စွိုကို လက်လွှတ်ထား၍ မဖြစ်ပါ၊ အချိန်ယူ ပွားများနေရမည်သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုင်နာရမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏၊ သို့သော် ဆိုင်ရပ်ငာက်သို့ မထွက်နိုင်သေး အခန်း၏ တဘက်သောထိပ်၌ ချိုတဲ့ထူးသည့် ခာတ်ပုံကို သွေးနှုန်းများဖြင့် ဖြစ်ပါ။

ကြည့်နေမိ၏၊ ဆိပ်စော်၌ အလျားလှိုက် ဆိုက်ကပ်ထားသော သဘော့
တစ်ဦး၏ပံ့တည်း၊ သဘော့ဦးပိုင်း၏ ရွှေတည်တည်း ဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှ
အနီးကပ်ရှိက်ကူးထားခြင်းပ်ပြု၏၏၊ သဘော့ကုန်းဘတ်ပေါ်ရှိ သစ်သား
ကြီးချည့်တိုင်အိုကြီးအနီး၌ လွှဲထောက် ပတ်တတ်ရပ်လျက်
ရှုံး၏၊ ယင်းတိုင်၏ သဘော့ဦးပိုင်း ရွှေက်ထိန်းကြီးကို ချည့်သား၏။

အထက်ဖော်ပြုပါ ရိုက်အံကြီးကြီးသည် ချည့်တိုင်မှုနေရာ၏ သဘော၏
အကော်မြှင့်သော ထိပ်ပိုင်းတနော်သို့ ရောက်အောင်လည်း မြင့်တက်
သွား၏။ ထိုအပြင် ဤကြီးသည် ဓာတ်ပုံ၏ ပင်မရှိက်ချက်လည်း ပြစ်
နေ၏၊ ရိုက်ကွက်ယူထားပုံမှာ လွှဲထောက်လင့်ကဗေား ထူးခြားထိနောက်သော
ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းမှုရှိ၏၊ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ရှင်းလင်းပေါ်လွှင်၏။

လှုကလေး၏ မက်မောသော အကြည့်သည် ရွှေက်ထိန်းကြီး အတိုင်း
သူ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပျော်မှန်းချက်များတည်ရှိစုံ သဘော့ကြီး၏အမြှင့်
ပိုင်းသို့အရောက် လိုက်ပါသွား၏၊ လှုကလေးမတ်တတ်ရပ်နေသည် နော်
တရိုက်၌ ဓာတ်ပုံသည်ထင်ရှားပါပြု၏။ ထိုနေရာမှုလွှန်ရှုံး၍ အပေါက်များ
ဖောက်ထားသော ရွှေက်ကြီးထိန်း သစ်သားတန်းကြီးထဲမှ သဘော့ဦးသို့
တိုင်အောင် ကြိုးကြိုးပြတ်သန်းသွားသည် နော်အဖောက်၌ ထင်ရှားပါသ
ခြင်း မရှိပါ မှုန်ဝါဒသွားတော့မျှ၏။

ဤဓာတ်ပုံသည် ပုံကြီးချွေထားသော ပုံတပ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏၊
ဓာတ်ပုံသက်သက်သည်ပင် အနုံဆယ့်နှစ်ဦးကို အလျား နှစ်ဆယ့်လေး
လက်မခန့်ရှိ၏၊ မတ်တတ်ရပ်၍ ငေးမော်ကြည့်ရှုမိနေစဉ်၌ မိုးစတင်ရွှာ
လာသဖြင့် ကုတ်အကျိုပါး၏ကော်လာကို မတ်ထောင်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ
ခပ်သုတေသနတွက်ခဲ့၏။

ဘတ်(စံ)ကား ရပ်ထားသည် နော်သို့ သွားသော ဇြို့သွားလမ်
ကားလေးသည် ချောင်းကေလေးတစ်ဦးပေါ်မှာဖြစ်နေပေါ်ပါ၊ ဆိုင်ပေါက်ဝများ၌
အပျော်ခုံးသည်တို့မှာ ခို့နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လို့
မို့ခို့ချင်စိတ် ပေါက်လာမိသေး၏။

သို့သော် ရေဘပ်မတတ်မှ ဥပဒေစည်းကမ်းများနှင့် ကွာလှမ်းခြင်း မရှိလှသေးသည့်အလျောက် အချိန်မီပြန်စောက်ရေးအတွက် ဦးစားပေး လိုက်ပါ၏၊ ထာလပတ်ကြီးများဖြင့် ကမန်ကတန်းပုံးအပ်ထား ပြီဖြစ်သည့် ယာယီဇူးဆိုင်များ၏ အနားမှုဖြတ်၍ မိုးရေထဲတွင် တဖြန်းဖြန်းလှမ်းကာ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်အပြည့်ဖြင့် ဘတ်(စံ)ကားရှိနာသို့ ပြန်ခဲ့၏။

ကုန်းမြောပါသို့ တက်လိုက်ရသည့်မှာ ကျွန်တော့အတွက် နှစ်သက် ဖျော်စွင်စာ ကောင်းရှုမက အသုံးလည်းဝင်လှသော အားလပ်ချိန် ကထေးပင် ဖြစ်သတ္တု၏၊ ယခု အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မလိုသော နိဂုံးသို့ ကျေးကျွန်ပ်နပ် ဆိုက်းနာက်ပေပြီ၊ မည်သည့်အရာ၌မဆို အဆုံးအဖြတ် တို့သည် သဘာဝအတိုင်းသာ ထွက်ခပါလာသင့်၏။

မုန်ပါသည်၊ ဟုတ်လျှင် ကျော်၍ ပုပ်လျှင် ပေါ်ရမည်သာတည်း၊ မျိုးခွဲအကာင်းကိုစိုက်ပျိုးလျှင် အချိန်ကျေးသာအခါ့၍ အပင်သည် ပေါက် စောက်ရှင်သနလာမည်သာတည်း၊ ကျွန်တော်တို့က မလျှော်ဆော်ပဲ အား ပေးအားမြောက်မလုပ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ဘရ် အလိုလိုထွက်ပေါ်လာနိုင် အောင် ခွင့်ပြုထားရမည် သာတည်း၊ အခြေအနဲ့ ဖန်တီးပေါ်ရမည် သာတည်း။

ထိုအချိန်အတွင်း၌ကား လိုက္ခမ်းချင်းနှိုးပြီးသားဖြစ်သော သတော်မှု နေ၍ မသိသေးသော၊ အစီအစဉ် ချုံတ်ပြီးသား မဟုတ်သေးသော အနာဂတ်ဘဝခရီးလမ်းအတိုင်း လျေားက်လျှော်းရှုံးမည်တည်း။

ဤအခါ့ တွေ့ကြုံရအုံသော လူမှုဆက်သွယ်ရေး ကိစ္စအဝေးထို့သည် အသစ်သော အသံတရပ်ကို ပုံစံသွေးလောင်း ပေါ်ကြမည်မှာ မချွတ်၊ အဝကို မိမိ၏ အသံနှင့်ယူဦး၍ နှစ်ဦးကုန်လွှုံးရမည်သာဖြစ်၏။

ယင်းကား ဘဝ၏ဘိစ္စ၊ ဘဝ၏ဘာဝနှင့်တည်း၊ ဘဝဟူသည် ဆက်လက်၍ အသက်ရှင်နေရားမည်သာ၊ လောက်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရှုံးပြီး လက်မြောက်အရှုံးပေးရန်မဟုတ်။

သို့ဝါများ၊ စူးစမ်းရှုံးဖော်တွေရှိချက်များ၊ အသံတရားများ ကောင်းမွန်ဝစ်မုန်ခြင်း၊ ရှိ ပရိသုသည်ကို ဤပြားဘို့၊ ဤမှတ်ကျောက်ရှုံးပြီး

တိုင်းတာ စစ်ဆေး ကြည့်ဖြတ်၊ အတုအထောင်သည် ချမ်းသာသူခါသို့
လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံပြီးမြောက်သော အဖြစ်သို့လည်းကောင်း ပို့ဆောင်
ပေးနိုင်မည်မဟုတ်၊ ပို့မြို့ရှိကျဉ်းမြောင်းသော ဘောင်ခတ်ထားခြင်း ခံရ
သော အဖြစ်သို့သာ ပို့ပေးမည်မှားမလဲ။

အစ်ဗာမျှနှင့်သည် အချိန်တန်သောအခါ့ဗြို့ အင်နှင့်အားနှင့် ရွင်းလင်း
ပီပြင်လာမည်တည်း၊ အသေအချာ ထင်ရှားပေါ်လွင်လာမည်တည်း

ဆန့်ကျင်ဘက်လက္ခဏာများ၊ ကိန်းနေဟန် စို့ထော်လည်း စင်စစ်ဗြို့
သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနိုင်မှုနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပွု့ဗုံးကောက်ယူတတ်သည် အသံ
အမြှင် တည်းဟုသော အရည် အသေးနှစ်ရပ်နှင့်သာ ပြည့်စုံနေမည်ဆိုပါ
လျှင် အထက်ပါဘတိုင်း ကေန်မှုချုပ်ရမည်ဟု စိတ်ချယ့်ကြည်၏။

၅၆၁အုပ်ကို ဖတ်ရှလေ့လာ ကြည့်ခြင်းဖြင့်-

ယောကီများနှင့်တက္က ဝိပဿနာတရားကို စိတ်ဝင်စားသူမှုန်သမျှသည်-
အနောက်နိုင်ငံသား တယောက်သည်ပင်လျှင်-

- (၁) သတိပဋိဘန် တရားတော်အပေါ်၌ မည်မျှအထိ အလေးအနက်
စိတ်ဝင်စားပုံ၊
- (၂) တရား၏ အစွမ်းအာနိသင်ဖြင့် မသေခင် မျက်မှုဗောက်ဘဝ်
အကျိုးကျေးဇူးပေါ်အောင် ရှုမှတ်သွားနိုင်ပုံ၊
- (၃) တင်းတင်းရင်းရင်း စနစ်တကျ ကြိုးပမ်း အားထုတ်ပုံ အားထုတ်
နည်း၊
- (၄) ရက်တိတိဖြင့် တရားအဆင့် မြင့်တက်လာပုံနှင့် ဉာဏ်များ တက်
ကာ အသိအမြင် ရင့်ကျက်လာသုံး၊
- (၅) နောက်ဆုံး၌ တရား၏ အကျိုး ကျေးဇူးများကို ခံစားရပုံ၊
တိုကို သိမြင်လာမည့်အပြင် များစွာသော အထွေထွေ ဖဟုသုတ
များကိုလည်း ရရှိနိုင်ပေသည်။